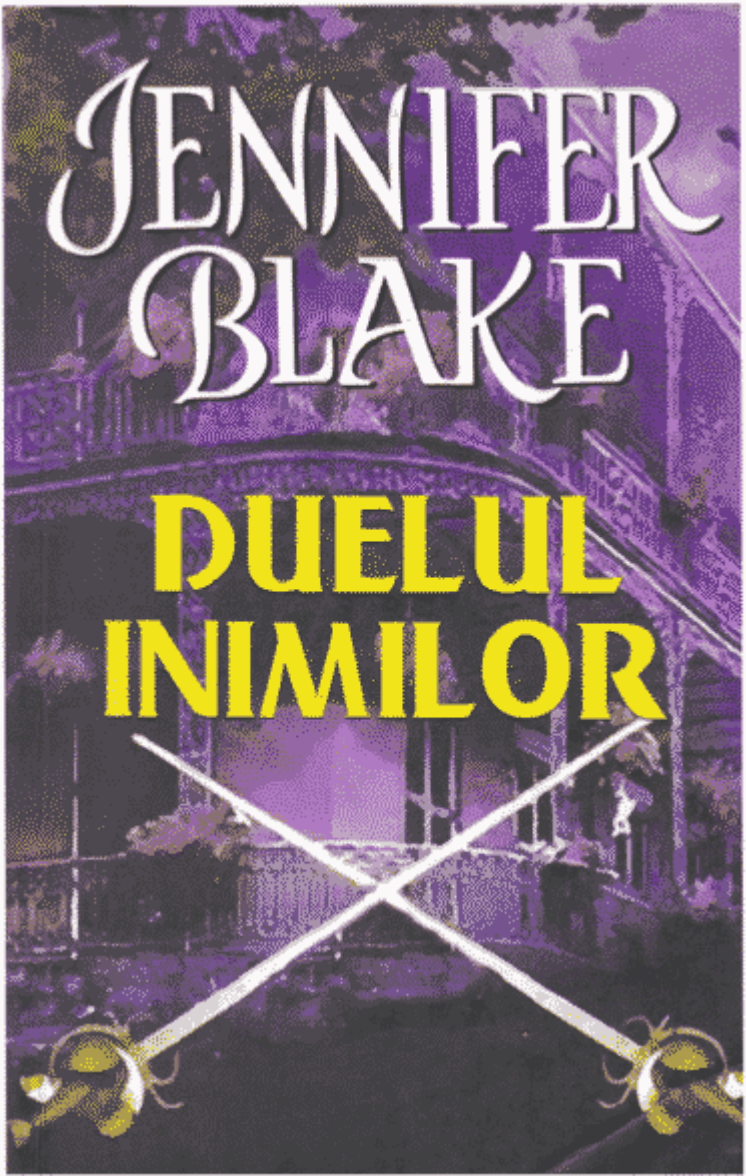
JENNIFER
BLAKE
DUELUL
INIMILOR

JENNIFER BLAKE

DUELUL INIMILOR

Traducere: PETRUȚA IONESCU

EDITURA LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BLAKE, JENNIFER
Duelul inimilor / Jennifer Blake ; trad.: Petruţa Ionescu. - Bucureşti : Lider, 2008
ISBN 978-973-629-175-3

I. Ionescu, Petruţa (trad.)

821.111-31=135.1

Redactare: GEORGETA COPEL
Tehnoredactare: MARCELA RADU
Bun de tipar: EMILIA LEANCĂ

DAWN ENCOUNTER
Copyright © 2006, Patricia Maxwell
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin Editurii LIDER

Bd. Regina Maria, nr. 98, et. 5, ap. 14, Sector 4, Bucureşti
Tel.: 021 3163255; Fax: 031 4108648
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

1

New Orleans, Louisiana
Martie, 1840

Să se îndrepte spre casă traversând cimitirul, după miezul nopții – asta era penitența pe care și-o impusese Caid Roe O'Neill. O făcea nu pentru a-și aminti de propria lui moarte, ci mai degrabă pentru a nu se atașa prea mult de moarte.

Pentru un bărbat care trăia din mânuirea spadei, posibilitatea unei lovituri fatale, date ori primite, era un spectru constant. O mișcare greșită a încheieturii, o a doua ezitare în a para o fentare isteață, și totul se sfârșea. Apoi urmau frângerea sabiei, banderolele negre purtate pe brat de către prieteni, parada lugubră către locul de îngropăciune. Uneori, în momentele în care întunericul se lăsa precum o duhoare densă peste New Orleans, și singurele zgomote erau hârâitul roților unei trăsuri și lătratul ocazional al unui câine, era mult prea ușor să-ți închipui sfârșitul ca pe ceva firesc sau măcar ca pe ceva ce puteai accepta cu recunoștință.

O introspecție de acest gen nu era semnul unei minți cuprinse de melancolie. Mai degrabă, era înclinația firească a moștenirii irlandeze a lui Caid, îmbinată cu o strictă educație sub supravegherea preoților și a călugărițelor care consi-

deraseră că un prăpădit de copil irlandez are nevoie să cunoască cele mai sumbre aspectele ale vieții. Și, în felul lor, avuseseră dreptate.

În urmă cu o lună, în zori de zi, Caid simțise cum sabia lui străpunge inima lui Eugene Moisant, iar acea senzație nu-l făcuse să simtă nici vină, nici rușine și nici măcar triumf, ci mai degrabă cea mai drăcească satisfacție. Iar Caid nu mai dorea să simtă din nou așa ceva.

O porni în pas grăbit, cu capul sus și ținând lejer în mână mânerul sabiei; privea mormintele acoperite cu monumente din marmură albă, cu forme întortocheate și cu cupole ce reflectau strălucirea stelelor. Nu era omul care să vrea să dea de belea, dar nici care să fugă din calea ei. Noaptea era întotdeauna periculos pe străzi, dar încă și mai mult în locul acesta numit „Orașul morții". Mormintele înălțate din pricina terenului mlăștinos, monumentele înalte și mausoleele din marmură ofereau o ascunzătoare perfectă hoților perfizi și celor care-ți tăiau gâtul.

Poteca, presărată cu cochilii de stridii, scârțâia sub cizmele lui, în vreme ce tivul vălurit al pelerinei sale mătura praful așternut pe buruienile uscate. Adulmeca mirosul de aer închis și uscat, precum și o boare de var ce era folosit la albirea zidurilor de cărămidă care înconjurau mormintele. Noaptea era rece pentru începutul lunii martie, la această altitudine. Frigul se strecurase dinspre nord la primele ceasuri ale zilei, alungând vremea blândă. În timp ce își continua drumul, respirația lui era oarecum aburită.

O luă după colț în acest oraș al tăcerii, ale cărui alei înguste și sinuoase fuseseră trasate potrivit nevoilor și nu într-un mod logic, iar în față îi apăru mormântul lui Moisant. Era din marmură de culoare gri, de forma unei canapele dezlânate și înconjurat de un gard din fier forjat, având un

design mortuar onorific, asemenea unei sălcii-plângătoare. Pe mormânt zăcea o siluetă albă, având o formă delicată, cu o piele palidă şi o îmbrăcăminte vaporoasă…

Caid se opri. Pentru câteva secunde lungi, rămase complet nemişcat. Apoi expiră precipitat, înaintând din nou. Scârţâitul paşilor lui pe cochilii părea profan, ca şi cum ar fi putut să tulbure mulţimea de îngeri sculptaţi din jurul lui, inclusiv pe cel din alabastru, ce zăcea întins pe spate peste mormântul lui Moisant. Venind mai aproape, remarcă şuviţele roşcat-aurii, răvăşite în jurul capului ei şi peste marginea mormântului, simetria trăsăturilor, sprâncenele arcuite şi pomeţii obrajilor perfect modelaţi. Amintirile se deşteptară pe neaşteptate, dând la iveală o imagine pe care o mai văzuse o singură dată. Regretul se zvârcoli cu duritate în pieptul lui Caid.

Femeia era – fusese – Lisette Moisant, tânăra văduvă a lui Eugene Moisant, bărbatul pe care el îl ucisese cu mai puţin de o lună în urmă.

Caid sări peste gardul mic de fier, lăsându-se într-un genunchi lângă mormânt. Cu grijă, el îşi apropie degetele de talia subţire a lui Lisette Moisant, prinzându-i palma în strânsoarea lui fierbinte. Rece, era atât de rece la atingere. Genele lăsate alcătuiau pe obraji umbre de forma unui evantai. O briză uşoară îi agită şuviţele părului, iar una dintre ele, fină şi roşcată, fragilă precum o pânză de păianjen, se agăţă de lâna pelerinei lui. El îngenunche şi rămase nemişcat, ca şi cum ar fi fost priponit, oprit în grabă de propria lui putere.

Ultima oară când o văzuse pe Lisette Moisant, îi apăruse palidă şi nefericită, îmbrăcată în hainele de doliu de un negru intens. Ea îi întâlnise privirea preţ de o secundă, înainte ca recunoaşterea să se ivească pe chipul ei, odată cu o pală de culoare. Privirea ei trecuse apoi peste el, iar buzele i se strânseseră. Ea refuza să-l recunoască, şi cine ar fi învinovăţit-o?

Nepăsător, Caid nu observase până atunci nimic, nu auzise nimic, care să-i indice că ar putea ajunge în starea asta, zăcând nemişcată şi rece în cămaşa ei de noapte, de un alb imaculat şi virginal, ca şi cum ar fi băut o cantitate prea mare dintr-o poţiune pentru dormit. Probabil că alesese laudanum, se gândi el, pentru că putea simţi mirosul slab al acestuia.

O sinucidere, şi de dragul unui bărbat precum decedatul Eugene Moisant. Nu era o soartă potrivită pentru absolut nicio creatură, şi cu siguranţă nu pentru o femeie tânără şi atât de frumoasă.

Caid îi aşeză mâna pe lângă trup şi, dându-se înapoi, privi secunde în şir buzele ei curbate cu delicateţe şi vârful ascuţit şi hotărât al bărbiei sale care făcea ca chipul ei să nu aibă forma unui oval perfect. O pierdere atât de tragică a unei vieţi, o promisiune atât de tandră care rămăsese nerevendicată, nedezvăluită. Durerea îl cuprinse din nou. Lisette Moisant, fără îndoială, pornise pe un drum greşit din pricina ţopârlanului ei de soţ, la fel cum păţise şi Brona, sora lui Caid.

Caid se aplecă peste mormântul în formă de pat şi îşi trecu uşor buzele peste gura catifelată şi rece a femeii. Se retrase puţin. Pieptul i se ridică şi apoi coborî într-o respiraţie profundă, în timp ce el căuta să se elibereze de durerea din gât. Pe neaşteptate, un oftat uşor îi mângâie obrazul.

Se încruntă. Apoi, fără gesturi ceremonioase, îşi aşeză palma lată pe pieptul lui Lisette Moisant, răsfirându-şi degetele peste sânii ei acoperiţi de ţesătura din batist.

O bătaie a inimii. Era acolo, bubuitul acela uşor, slab. Blestemându-şi prostia imensă şi pierderea de timp, îşi scoase pelerina şi o înfăşură în faldurile ei mari. Apoi îşi strecură un braţ pe sub genunchii ei şi o ridică, lipind-o de pieptul lui. Clătinându-se cu povara sa, deschise cu piciorul poarta gardului din fier şi porni către locuinţa lui.

După trei paşi mari se opri.

Nu putea duce o doamnă respectabilă în apartamentul lui, nici dacă ea era pe moarte. Iar, dacă ar fi supravieţuit, ar fi fost compromisă definitiv. Să fi apărut la uşa casei familiei Moisant tocmai el, bărbatul care le ucisese fiul, nici lucrul acesta nu ar fi fost prea înţelept, ba chiar ar fi fost suficient pentru ca el să fie spânzurat în cazul în care Lisette Moisant ar fi decedat. Casa doctorului Labatut, chemat de obicei să se ocupe de rănile celor de la saloanele de scrimă, se afla mult prea departe în circumstanţele de faţă. Ce era de făcut?

Un sunet slab, ceva între un oftat şi un mormăit, veni chiar de sub clavicula sa. Caid privi în jos şi fu prins în capcana privirii femeii din braţele lui. Ochii ei păreau de un gri-argintiu în lumina palidă a lunii, cu nişte pupile atât de întunecate şi de nemărginite, încât ameninţau să-l înghită. Ochi de înger, mari, limpezi, în spatele genelor dese, exprimând o infinită implorare. În privirea aceea nu exista pic de teamă, ci doar uluială şi stupoare. Pe neaşteptate, ea se cutremură. Încercă să se prindă cu mâna liberă de reverul hainei lui pe sub pelerină, în timp ce ochii i se închiseră din nou, iar ea îşi lăsă capul pe umărul lui.

Caid simţi cum inima lui îşi înteţeşte ritmul. Căldura îl năpădi precum un val iscat din senin. Rămase locului, în vreme ce încerca să se smulgă dintr-un hăţiş de impulsuri care erau atât uimitoare, cât şi imposibil de negat. Voia să o ducă pe femeia din braţele lui undeva departe şi s-o ascundă într-un loc unde putea fi apărată de orice rău. Simţi o dorinţă puternică de a se lungi alături de ea pe cea mai apropiată suprafaţă din marmură şi să doarmă pentru eternitate cu ea în braţe. Tânjea ca ea să-şi ridice genele şi să-i zâmbească, să-l recunoască şi să-i spună pe nume. Îşi dorea cu disperare ca ea să-i ierte păcatele, acceptându-l în panteonul celor pe care-i iubea. Îşi dorea să fie pur şi nobil în ochii ei. Voia să

dea timpul înapoi, pentru ca ea să-l vadă neîntinat de greşelile trecutului sau de faptele sângeroase pe care le comisese sub impulsul mâniei. Îşi dorea dureros de tare să-i încălzească buzele reci până ce acestea s-ar fi deschis pentru el, până ce ea s-ar fi întors spre el cu o pasiune dulce, cerându-i s-o posede, să o facă să se simtă în siguranţă, şi fericită, şi întreagă prin puterea vindecătoare a atingerii lui…

Era un idiot.

Gândeşte. Trebuia să gândească. Avea nevoie de un refugiu pentru femeia pe care o purta în braţe, un loc unde să poată fi îngrijită şi ferită de rele. Ferită de el şi de tot ceea ce făcuse el lumii care constituise adăpostul ei, de tot ceea ce îi mai putea face.

Răspunsul sosi către el precum răspunsul la o rugăciune. Maurelle Herriot.

Casa de la oraş a lui Herriot nu era prea departe, fiind situată pe strada Dauphine. S-ar putea ca Maurelle să fie încă trează. Avea obiceiuri de felină, stând trează până târziu şi dormind până la orele după-amiezii. În seara asta, ea nu dădea nicio petrecere. Caid o ştia, fiindcă nu primise nicio invitaţie, nici măcar pentru a-i da vreo însărcinare. Maurelle putea pretinde că duce o viaţă boemă, dar era legată prin obârşia sa de familiile din aristocraţia creolă franceză, care-i permiteau această excentricitate; era mult prea circumspectă pentru a face un lucru care să-i prejudicieze locul pe care-l deţinea în societate. Oricum, nu s-ar fi supărat să fie deranjată de o asemenea aventură excitantă. Şi chiar dacă se va supăra, îl va ierta. Ea era prietena lui Caid încă de când se întâlniseră prima dată la Paris, cu câţiva ani în urmă. Mereu îl iertase. Caid porni din nou la drum.

Maurelle era îmbrăcată pentru o seară petrecută acasă. Disprețuind veşmântul marca Gabrielle pe care-l prefera majoritatea femeilor în asemenea ocazii, ea îşi confecţionase

capoate orientale din brocart şi mătase de un roşu-ruginiu şi un turban asortat ornat cu perle. Moda exotică o prindea foarte bine, aducând o notă de mister ochilor ei minunaţi şi închişi la culoare, în vreme ce sporea subtil o constituţie opulentă care îşi păstra rotunjimile datorită pasiunii pentru cinele copioase şi pentru bomboanele de ciocolată. Ea o luă repede înainte, dincolo de nişte draperii vaporoase, în timp ce majordomul îl conduse pe Caid, împreună cu povara sa, în salonul de la etajul doi.

– *Mon Dieu, cher!* Ce ai făcut? Pune-o aici pe biata creatură, pe canapeaua de lângă foc. Întorcându-se spre majordomul pe care-l avea de mulţi ani şi care rămăsese în dreptul uşii, ea pocni din palme. O foarfecă şi apă, Solon. Imediat.

– Doamna are nevoie de un doctor, zise Caid, în timp ce o aşeză pe Lisette acolo unde i se indicase, îngenunchind apoi lângă ea şi începând să-i frece mâinile. Şi de o pătură călduroasă.

Maurelle îi făcu semn majordomului.

– Ai auzit.

Când uşa se închise în urma bărbatului, Caid continuă:

– Nu i-am făcut rău doamnei, în niciun caz. În starea asta am găsit-o. În câteva fraze scurte, el îi povesti cum se desfăşuraseră lucrurile.

– Şi tu bănuieşti că biata tânără a băut laudanum din pricina morţii lui Eugene Moisant? Prostii! Poate şampanie, însă nimic cauzator de moarte.

– Admit că nu văd niciun motiv pentru care s-ar autodistruge, dar e foarte posibil ca ea să vadă lucrurile cu totul altfel.

– Omul avea sensibilitatea unui mocofan, zise Maurelle cu hotărâre. Aş fi surprinsă să aflu că ştia cum să se poarte

cu o soție. Cred că e profund recunoscătoare pentru eliberarea care a ridicat-o la norocosul statut de tânără văduvă, cu mijloace care să-i permită să fie independentă.

Maurelle avea întotdeauna un discurs simplu și limpede, unul dintre multele lucruri pe care Caid le aprecia la ea. Căsătorită la șaisprezece ani cu un bătrân satir, care-i fusese soț timp de treizeci de ani, rămăsese văduvă abia în urmă cu patru ani, înălțând mai târziu multe rugăciuni de mulțumire pentru eliberare. Drept consecință, ea nu era avocatul iubirii sau al mariajului, un alt lucru pe care el îl considera atractiv, din moment ce nu se temea că stârnește așteptări pe care să nu le poată împlini.

– Numai pentru că tu ai fredonat triumfătorul cântec mortuar din *Don Giovanni,* în vreme ce soțul tău era înhumat, nu înseamnă că toate femeile au aceeași înclinație, zise Caid peste umăr. Dar doamna are o poziție avantajoasă?

– Tu nu erai aici acum doi ani când Lissette Saine și Eugene Moisant s-au căsătorit, nu-i așa? Tatăl soțului ei decedat, domnul Henri Moisant, a crezut că a dat o adevărată lovitură de sezon când a aranjat căsătoria dintre fiul său și moștenitoarea familiei Saine. Numai proprietățile singure erau suficiente ca să atragă un baron pentru tânăra domniță, dacă nu chiar pe cineva mai entuziast, căci doamna Saine a avut grijă să plece în Europa. Păcat că nu s-a uitat mai sus în privința alegerii unei bune partide.

– Ce vrei să spui?

– Doamna Saine a încheiat o mare tranzacție, așa pretind ei, insistând ca zestrea enormă a fiicei ei să rămână sub controlul lui Lisette. Asta în schimbul plății datoriilor făcute la jocurile de noroc ale lui Eugene și aducând o contribuție substanțială la vistieria familiei Moisant. Doamna nu prea avea încredere în cei doi Moisant, tată și fiu, și a vrut să se asigure că Lisette va fi tratată așa cum se cuvine. Se pare că știa că nu mai avea mult de trăit.

– Eforturile ei nu au avut succes? Vocea lui Caid era afectată, în vreme ce o studia pe tânăra doamnă de pe sofa. Genele ei tremurară o secundă, însă ea nu deschise ochii. O senzație de alarmă îi strânse pieptul, astfel încât abia mai era în stare să respire.

– Exact așa. Unii au auzit că domnul Henri Moisant și-a exprimat nemulțumirea chiar din clipa în care s-au rostit jurămintele. I se părea ceva de neconceput ca tânăra lui noră să aibă la dispoziție o asemenea avere, simțind că împotrivirea ei de a-și plasa afacerile în mâinile lui demonstra o lipsă de supunere și de dorință de a deveni o adevărată Moisant. El avusese certitudinea că o va convinge să semneze o împuternicire la un avocat pentru a-i încredința banii ei imediat ce se va afla sub acoperișul lui. Lisette s-a dovedit mai puțin maleabilă decât era de așteptat. Era chiar nespus de încăpățânată în privința asta.

Caid, neatent, abia dacă clătină din cap.

– Adică, uită-te la ea, atât de tânără și atât de fragilă. Cine și-ar fi închipuit că îi poate face față unui bărbat de vârsta și statura domnului Moisant? Maurelle râse scurt. El era obișnuit să comande femeilor din locuința sa, de la fantomatica lui soție, înainte ca ea să moară din pricina unei boli misterioase și distrugătoare, până la cea mai neînsemnată slujnică de la bucătărie. Era neapărat necesar ca soția fiului său să se conformeze cererilor lui.

– Contribuțiile ei la întreținerea casei trebuie că au fost adecvate. Eugene părea să cheltuiască în voie atunci când l-am întâlnit pentru prima dată.

– Trebuie păstrate aparențele, nu-i așa? Totuși, o mare parte din avere era consumată. El și tatăl lui își cheltuiau întotdeauna stipendiul lor lunar.

– Nu dețineau nimic al lor?

– Datorii, zise Maurelle concis. Henri Moisant a investit fără înțelepciune chiar înainte ca banca să falimenteze, în urmă cu trei anotimpuri. Averea familiei Saine i-a salvat efectiv de creditori. Dar, dacă îți închipui că el era recunoscător pentru asta, te înșeli. Era mai degrabă supărat fiindcă nu putea vinde după bunul său plac proprietățile lui Lisette.

– Biata femeie, zise Caid, în vreme ce-și trecu degetul peste pielea fină a mâinii ei. Mă îndoiesc că moartea lui Eugene a pus capăt problemelor.

– Exact cum spui. Metodele lui Eugene de a stoarce bani de la soția sa implicau o plată pentru a sta departe de dormitorul ei, sau cel puțin așa se șoptește. Poate că e adevărat că el nu a lăsat nicio moștenire. Bătrânul Moisant a pierdut această pârghie, fiindcă se găsea în niște circumstanțe apăsătoare. A fost auzit plângându-se de atitudinea nerecunoscătoare a nurorii lui, vorbind, în general, urât la adresa ei.

– Nu are rude care ar putea interveni? După câte știa Caid, aproape toți locuitorii din New Orleans erau înrudiți între ei, cel puțin cei din Cartierul Francez.

– Nicidecum. Doamna Saine a venit din Saint Dominigue când era foarte tânără, împreună cu un unchi din partea părinților ei și cu o soră mai mare care a fost omorâtă în urmă cu vreo patruzeci de ani, pe timpul opresiunii sclavilor. Când s-a căsătorit ea, unchiul, scăpat de grija ei, a plecat cu vaporul în Franța unde a cumpărat o proprietate care a aparținut unuia dintre miniștrii lui Napoleon. Nu a mai avut niciodată grijă de Lisette, și e greu de crezut că o va face în clipa asta.

– Tatăl ei și rudele lui?

– El a murit acum opt ani, în epidemia de holeră și de febră galbenă.

Nu era nevoie ca ea să mai adăuge ceva. Caid auzise de nenumărate ori despre viețile care pieriseră în perioada aceea, când familii întregi fuseseră decimate. Morții alcătuiau șiruri nesfârșite în cimitire, iar populația orașului fusese aproape înjumătățită.

Tocmai atunci reveni majordomul cu foarfeca și cu apa. Lisette Moisant nu reacționă la tratament. Nu-și reveni în simțiri nici la sosirea medicului.

Doctorul, un bărbat îngrijit, cu părul împărțit de o cărare pe mijloc, cu mustăți bogate, îmbrăcat în grabă cu haina și vesta peste cămașa de noapte, astfel că bentița de la gât servea drept cravată, păru suficient de competent la examinarea inițială. Ceru ca tânăra doamnă Moisant să fie instalată într-un dormitor. Apoi avu nevoie de un vas și o ulcică cu apă, în vreme ce dădea la iveală un șir de sticluțe maro cu dop care pe Caid îl făcură să tremure numai uitându-se la ele. Acceptând o ceașcă de cafea tare îndoită cu puțin coniac pentru a se întări în vederea a ceea ce avea de îndeplinit, medicul dădu pe toată lumea afară din încăpere și închise ușa cu hotărâre în urma sa.

Simpla îndepărtare de dormitor îi păru lui Caid o abandonare, cu toate că nu putea găsi o scuză pentru a rămâne acolo. Când Maurelle îl luă de braț, îndrumându-l prin galeria situată în partea din spate spre salonul principal, Caid păși alături de ea. Minute bune rămaseră tăcuți, respirând aerul înviorător al nopții, plimbându-se de la un scuar la celălalt, acestea fiind dotate cu felinare aurite care coborau de la ferestre până pe podeaua galeriei.

La dreapta lor, se întindea curtea, un spațiu mic și plăcut, flancat pe o parte de câteva construcții care cuprindeau bucătăria, spălătoria, magazia și un spațiu privat elegant, iar pe cealaltă parte de un zid de cărămidă, îmblânzit de o perdea verde de iasomie care înflorea pe timpul nopții. Casa nu

dispunea de *porte cochčre*[1], fiindcă lui Maurelle nu-i plăcea să aibă o trăsură cu caii săi şi cu inevitabilul lor bălegar, şi cu fân împrăştiat alandala care atrăgea muştele. În rest, era o locuinţă de oraş tipică, cu două etaje, zona de locuit fiind situată la cel de-al doilea etaj, viaţa interioară concentrându-se în curtea situată în partea din spate. O farmacie ocupa spaţiul de la *rez-de-chaussée*[2], care dădea cu faţa spre stradă, ignorată de Maurelle care era doamna proprietarului.

– Nu e nevoie să rămâi, ştii? zise Maurelle o clipă mai târziu. Pot să am eu grijă de Lisette.

Caid îi aruncă o privire încruntată femeii care mergea parcă alunecând lângă el.

– Te încurc?

– Nicidecum. Pur şi simplu, nu ai de ce să rămâi.

– Mă simt responsabil.

– *Mon cher,* cum poţi să spui aşa ceva?

– Dacă nu-l provocam la duel pe Eugene, dacă nu-l lăsam zăcând pe câmp…

– Atunci ai fi fost mai puţin bărbat şi cu siguranţă mai puţin un frate iubitor pentru sora ta. Dacă există un vinovat, atunci acela e Eugene Moisant, şi asta din cauza purtării sale. Te rog să nu-mi vorbeşti de responsabilitate, nu ai nimic de-a face cu ghinionul acestei fete nefericite.

– Pare totuşi c-aş fi lipsit de suflet s-o aduc în pragul casei tale şi s-o abandonez.

– O să trimit vorbă la locuinţa din oraş a familiei Moisant, aşa că ei vor putea veni de dimineaţă s-o ia. Asta, dacă v-a supravieţuit. În caz contrar, reputaţia ta ar avea de suferit dacă se va afla că erai prin preajmă.

– Reputaţia mea. Cuvintele erau plate, iar privirea lui coborî ameninţător spre curtea întunecată de dedesubt,

---

[1] Poartă largă pentru vehicule (în lb. fr., în orig.).

[2] Parter (în lb. fr., în orig.).

acolo unde o băncuță din fier forjat, din acelea care în mod normal sunt plasate în cimitir, se ivea de sub ramurile verzi-închis ale unui măslin drăgălaș. Parfumul dulceag al florilor mici și albe împrospăta aerul nopții. Simțise același parfum și la Lisette Moisant atunci când o purtase în brațe, se gândi Caid. Păruse atât de fragilă, atât de neajutorată, sub influența drogului. Moartea ei era ceva de neconceput, dar la fel era și posibilitatea de-a o vedea reîntorcându-se în casa socrului ei.

– Mă refeream la reputația salonului tău de scrimă, zise Maurelle, atrăgându-i iarăși atenția. Participarea a scăzut după duelul cu Eugene, după cum ai spus, și asta fiindcă bătrânul Moisant a declarat tuturor celor dispuși să asculte că l-ai ucis pe fiul său printr-o stratagemă nedemnă de un gentleman. Această întorsătură a lucrurilor ar pune cu greu capăt întregii afaceri.

Caid înțelegea destul de bine lucrul acesta. Doar faptul că ținea cont de durerea unui părinte îl împiedicase să-i ceară socoteală lui Moisant pentru acuzația adusă.

– Nu-mi pasă, dar vreau să aud chiar de pe buzele doamnei de ce a vrut să-și ia viața.

Maurelle ridică un umăr plinuț.

– Mâhnire în privința situației sale, disperare de a fi, ipotetic, singură pe lume. Lucrurile astea se întâmplă.

– Tu singură ai spus că Lisette Moisant nu avea prea multe motive să sufere după soțul ei, iar o femeie care-i poate ține piept tatălui lui Eugene nu pare a fi genul care înghite laudanum doar fiindcă se simte singură. În afară de asta…

– Pe lângă asta, glumi Maurelle, înclinând capul, în timp ce șiragurile de perle de pe turban sclipeau în lumină, doamna e atrăgătoare și nedreptățită, iar tu tocmai ai salvat-o de la moarte, chiar în ultima clipă. Atât de galant, atât de romantic, nu-i așa? Aș fi vrut să fac uz de aceleași mijloace pentru a avea parte de favoarea ta.

Caid sesiză reproşul dincolo de umorul înţepător. Poate că Maurelle avea oarece gânduri cu privire la o relaţie cu el, dar avea şi propria sa vanitate. Flirturile spirituale reprezentau sângele vieţii ei, ea respingând cu rapiditate orice defect al unor secături de crai bătrâni asemenea lui pe care-i aduna în jurul ei. El îi luă mâna şi îi atinse uşor cu buzele dosul degetelor.

– Ai deja devoţiunea mea completă, *chĕre*, după cum bine ştii. De ce ai avea nevoie de mai mult?

– Linguşitorule, îl luă ea în râs, pe un ton ceva mai blând. Dacă nu te gândeşti la reputaţia ta, atunci gândeşte-te la a lui Lisette. Statutul ei social nu se va îmbunătăţi dacă se va afla că ai cărat-o în braţe până aici şi că după aceea ai rămas alături de ea.

Caid fu obligat să cedeze în faţa acestui argument, cu toate că ezită.

– Trimiterea ei înapoi acasă ar putea avea consecinţe şi mai grave. Dacă Moisant e cauza a ceea ce s-a întâmplat în noaptea asta?

– Mă îndoiesc că ar decădea atât de mult. La urma urmelor, e un domn. În afară de asta, să-şi piardă buna reputaţie, să fie exclus din societate, ce ar putea fi mai rău? Şi apoi, e posibil ca ea să moară.

Caid chiar nu putea privi lucrurile din perspectiva aceea, dar la urma urmei, ce ştia el? Ca *maître d'armes*[1] care avea un atelier în Passage de la Bourse, acel drumul scurt pietonal care ducea către Canal Street şi apoi către capătul de sus al Cartierului Francez, acolo unde Piaţa St. Louis şi hotelul fuseseră distruse de incendiu luna trecută, el deţinea un loc straniu în ierarhia francezilor din New Orleans. Fără a avea un trecut, un arbore genealogic şi mijloace de care să poată

[1] Maestru în mânuirea armelor (în lb. fr., în orig.).

vorbi, se bucura totuşi de prestigiu. Îl câştigase prin dibăcia de a mânui sabia, dar şi prin teama pe care o inspira datorită abilităţii de-a privi moartea în faţă, ca o regulă de bază. Bărbaţii îi făceau loc în pragul uşii; tinerii filfizoni care erau la primul lor sezon copiau felul său de a-şi lega cravata sau culoarea vestei lui; bătrânii domni se luau la întrecere pentru onoarea de a-i plăti băuturile şi mâncărurile, iar puştii îl urmăreau pe stradă. Era bine primit la petrecerile între bărbaţi, date de gentlemeni cu stare, şi, de asemenea, în saloanele celor mai aventuroase doamne, asemenea lui Maurelle. Femeile îi zâmbeau din spatele evantaielor şi uneori îi ofereu invitaţii voalate pentru vizite sub pavăza întunericului.

Nu era însă primit în casele în care locuiau tinere domnişoare şi nici nu le era prezentat la Operă sau în timpul balurilor de caritate organizate pe timpul iernii. Nu *se cădea.* Nu era eligibil din cauza înaintaşilor săi, cel mai important criteriu în oraşul acela, dar, şi mai important, din cauza profesiei sale. Un adevărat gentleman devenea avocat, medic, bancher, ori comis-voiajor, dar el nu făcea nimic care să-l facă să transpire. Cu siguranţă nu-i învăţase pe alţii stresanta artă a mânuirii spadei pentru a-şi câştiga existenţa.

Caid nu-şi bătea capul, în majoritatea timpului, cu această poziţie; nu era cu mult diferită faţă de cea cu care se confrunta în Irlanda sa natală, la urma urmelor. Totuşi, existau perioade când asta îl rodea.

– Tot nu-mi place, zise el în cele din urmă.

– Atunci, ce-ţi place? Unde s-ar mai putea duce? Vocea lui Maurelle avea o notă defensivă.

– De ce nu poate rămâne la tine câteva zile, doar până se va simţi ceva mai bine?

– Nici nu te gândi la aşa ceva, *cher.* Moisant o s-o caute. Oamenii o vor vedea aici şi vor dori să afle de ce e cu mine

în loc să fie alături de el. Se vor face tot soiul de speculații. În afară de asta, e posibil ca doamna să nu-și dorească să stea aici.

– Și dacă vrea? Cum să explice împotrivirea de a pierde legătura cu femeia pe care o salvase, când nici el însuși nu pricepea?

– Trebuie să vedem ce are de spus Moisant în privința asta. Locul ei e în casa lui, la urma urmelor.

Maurelle avea dreptate, el o știa, și cu toate astea simțea o împotrivire puternică în sinea lui. Era ridicol. Nu avea nicio legătură cu Lisette Moisant. Era atrăgătoare, dar el nu fusese lovit de un *coup de foudre*[1]. Nu prea era înclinat spre iubire, la urma urmelor. Dorință, da, dar nu dragostea aceea care îi transformă pe bărbații inteligenți în niște lunatici smintiți.

Dezamăgirea sa în privința unor sentimente atât de puternice începuse atunci când o văzuse pe mama lui născând câte un copil în fiecare an, cei mai mulți murind după ce învățaseră să meargă. Sentimentul fusese întărit atunci când fusese sedus la paisprezece ani de o cârciumăreasă care se tăvălise cu el de două ori în fân pentru distracție și de dragul plăcerii reciproce, cerându-i însă un șiling la cea de a treia întâlnire. Apoi, ultima lui idee despre romantism fusese denaturată o dată pentru totdeauna de către o baroneasă din Paris care râsese de înfocata lui infatuare de a o respinge în vreme ce se lungise alături de el în harababura așternuturilor de mătase.

Dragostea era o înșelătorie, un sentiment care prindea femei și bărbați în capcana relațiilor ce se încheiau cu o durere asemenea unei împunsături de cuțit și cu dezamăgire. Era un mit convenabil folosit de Biserică și de către notari pentru

[1] Dragoste la prima vedere (în lb. fr., în orig.).

a-i atrage pe oameni spre legături care aveau ca rezultat prea mulți copii ce plângeau înfometați, lipsiți de mâncare, bani sau afecțiune. El nu voia nimic din toate astea.

Totuși, el era nevoit să recunoască o legătură stranie cu Lisette Moisant, care-l reținea la fel de sigur precum cătușele care lăsaseră cicatrici la încheieturile și la gleznele sale. Nu putea s-o părăsească, nu, până ce nu se asigura că ea va trăi și va vedea zorii zilei. Nu, până ce nu o știa în siguranță.

– Fii rezonabil, *cher,* zise Maurelle pe un ton indiferent. Tu chiar nu ești răspunzător, crede-mă.

– Oricum, o să mai aștept puțin, dacă nu te superi. Pot să mă instalez în bibliotecă, dacă tu dorești să mergi la culcare.

– De acord, dacă ești pregătit să-ți asumi riscul.

– Riscul?

– Lui Moisant nu-i va face plăcere să afle cum a ajuns aici nora sa. Cu cât stai mai mult, cu atât e mai probabil ca povestea să ajungă la urechile sale. S-ar putea să se simtă obligat să te provoace la duel pentru că ai atins-o.

Caid simți o fierbințeală cuprinzându-i ceafa, în vreme ce își amintea cum gura lui atinsese în treacăt buzele reci ale lui Lisette. Degetele lui se strânseră în pumni; ușor confuz, vorbi totuși cu convingere:

– Nu-i prea stă în fire.

Maurelle parcurse alături de el cei câțiva pași care mai rămâneseră până la bibliotecă. Acolo se întoarse și îl privi în față.

– De ce, *mon ami*[1]? De ce te implici atât de mult? De ce ai adus-o aici pe Lisette Moisant în loc să te mărginești la a le comunica rudelor ei locul în care se află?

El îi oferi un surâs strâmb și în mod deliberat plin de șarm.

---

[1] Prieten drag (în lb. fr., în orig.).

– Te interesezi de intențiile mele?

– Ai vreuna? Ea îi cercetă chipul și ochii întunecați, serioși.

– Din cele la care te referi tu, nu. Cum pot avea, când abia o cunosc pe tânăra doamnă?

– Atunci, poate, de un alt fel? Dacă e așa, îți sugerez să faci o reevaluare. M-ar deranja să știu că locuința mea a fost folosită pentru a captura un pion într-unul din jocurile tale alunecoase.

Temperamentul aprins zvâcni înlăuntrul lui Caid. Când vorbi, tonul lui părea înțepător ca un ghimpe irlandez:

– Tu chiar crezi că am adus-o aici pe această biată tânără din răutate sau că aș folosi-o ca armă de răzbunare?

– Habar nu am. Dar bănuiesc că mulți se vor întreba dacă e așa sau nu, inclusiv domnul Moisant.

– Eu nu am nicio controversă cu el. Am primit satisfacția potrivită din partea fiului său, pentru ceea ce i-a făcut surorii mele. E suficient.

– Nu sunt convinsă că domnul Moisant va fi de acord. Te urăște mai mult decât crezi, iar povestea asta va atâța flăcările. Lisette Moisant nu merită să devină parte a scandalului.

– Sper să am suficient respect ca să n-o implic.

– Și eu sper, dar domnul Moisant nu are prea multe asemenea remușcări. El se ceartă cu toată lumea. Și gândește-te la asta. Poate că Eugene a fost în ochii tăi un monstru, dar era fiul iubit și moștenitorul domnului Moisant. El l-a văzut ca pe un bărbat asemenea altora din oraș, nu mai rău ca alții în ceea ce privește obiceiurile sale și atracția către femei. Era ultimul descendent al familiei Moisant, una dintre speranțele tatălui său pentru nemurire, iar acum este mort. E puțin probabil ca Henri Moisant să nu răzbune moartea lui Eugene.

– Fiul lui a distrus-o pe Brona. Dacă Moisant nu era atât de mândru de arborele său genealogic, dacă ar fi fost de acord să accepte în familia sa o tânără irlandeză, nu ar fi fost nevoie de nicio răzbunare.

– Era un lucru imposibil şi tu o ştii. Pentru el, era o femeie fără înaintaşi, o simplă…

– O fiică de ţăran, născută într-o casă situată lângă grajdul unei vaci, şi care a avut ghinionul să-şi caute un drum în cartierul sărac al emigranţilor pe care lumea îl numeşte „Canalul Irlandez"? o întrerupse el. Sau ai vrut să sugerezi că era o târfă, fiindcă trăia cu un bărbat care nu s-a însurat cu ea?

– N-aş spune niciodată asta, *cher.*

– Dar ai gândit-o. El privi o clipă în altă parte. Nu că ar avea importanţă.

Maurelle îi atinse uşor braţul. Vocea ei era umbrită de tristeţe.

– Ba contează, *cher,* în lumea asta mică şi îngustă în care trăim. Contează, de asemenea, şi pentru tine, cu toate că mai mult ca sigur o vei nega. Dacă Moisant va reuşi vreodată să te rănească, atunci o va face folosind drept unealtă averea lui imensă şi mândria ta atât de mare.

– Mândria mea, zise el cu emfază, nu depinde de locul în care m-am născut sau de felul în care trăiesc.

– Nu. Ea se naşte acum din ceea ce eşti, nu-i aşa? Un *maître d'armes* capabil să te aperi împotriva oricui, înfruntându-i cu sabia pe duşmanii tăi şi pe duşmanii celor pe care-i iubeşti. Dar dă la o parte sabia, Caid, şi cine eşti tu?

El ridică dintr-un umăr.

– Un bărbat ca oricare altul.

– Să-ţi aduci aminte lucrul acesta, dacă va veni o vreme când vei fi prins neînarmat.

Maurelle se răsuci pe călcâie în vârtejul de mătase al caftanului ei, lăsându-l singur. Caid rămase locului, ascultând sunetul paşilor ei care se pierdea de-a lungul galeriei. Apoi păşi în biblioteca pe ai cărei pereţi se aflau rafturi din sticlă.

Soţul decedat al lui Maurelle era un soi de bibliofil, un bătrân nebun şi subţire precum păianjenul, care ţinea doar la acele volume vechi pe care le colecţiona şi la trabucurile sale Havana ce-i provocau o tuse constantă, sau cel puţin aşa susţinea el. Fantoma lui se afla aici, în încăperea asta micuţă în care persista mirosul de cărţi legate în piele şi cel de tutun, cu toate că fusese îndepărtat din restul casei. Caid se duse la fereastră şi ridică draperia de catifea pentru a se uita pe stradă. Un nou felinar cu gaz fusese instalat cu câteva clădiri mai încolo, însă nu şi aici. Se putea zări foarte puţin în lumina difuză a unei lămpi cu ulei de balenă, situată într-un scuar de la colţul străzii. El lăsă draperia să cadă la locul ei, întorcându-se să se aşeze pe un scaun. Se aplecă să ia un ziar, *L'Abeille*[1], tipărit pe o parte în limba franceză, iar pe cealaltă în limba engleză, cu numele tradus – *The Bee*, care zăcea pe o măsuţă. Rămase cu el în mână, cu privirea pierdută în gol.

Era o noapte de iarnă ca asta, când Brona murise din pricina febrei şi a pierderii de sânge într-o încercare ratată de a scăpa de un copil nedorit pe care-l purta în pântec. Ea purtase copilul lui Eugene Moisant, pe când era amanta lui, ţinută ascunsă într-o căsuţă de pe strada Rampart. Moisant recunoscuse copilul destul de repede, dar insistase ca ea să scape de el. După aceea, când ea s-a îmbolnăvit, el a aruncat-o pe Brona în stradă, azvârlind cu hainele dupa ea. Cel puţin, aşa spuseseră vecinele ei, două fete elegante cu buze surâzătoare şi priviri triste, care erau ele însele nişte *placées*[2] a doi

[1] Albina (în lb. fr., în orig.).

[2] Ţiitoare, dame de companie (în lb. fr., în orig.).

domni francezi, creoli. Brona murise deja de câteva luni atunci când el îi dăduse de urmă venind din Irlanda în New Orleans, descoperind apoi unde locuia şi cu cine. Nu o văzuse niciodată ca tânără domnişoară, şi-o amintea doar ca pe o copilă pistruiată căreia îi lipsea un dinte din faţă atunci când el fusese luat de soldaţii englezi.

Doamne, încă putea simţi mirosul fumului de turbă, încă mai putea simţi frigul irlandez care-i răcorea faţa în timp ce sălta într-o căruţă cu prizonieri. Mirosul era amestecat cu acela de paie şi de stuf ars, în vreme ce ei dăduseră foc casei sale. Mama şi sora lui rămăseseră în ploaie, înfăşurate în şaluri, cu boccelele la picioare, şi plângând. Asta fusese ultima dată când le văzuse pe amândouă. Pe el îl trimiseseră la matahalele sângeroase de englezi. Trădare, aşa numiseră ei lupta pe care el o dusese împotriva asupririi prietenilor şi a vecinilor lui şi alungării lor de pe pământul pe care se născuseră. Ipocriţi şi puternici, ei i-au ţinut prelegeri referitoare la gratitudinea şi loialitatea pe care le datora Coroanei, de parcă ar fi trebuit să se arate recunoscător englezilor fiindcă îi luase tot ceea ce era mai important pentru el. Fiindcă nu mai era chiar un puşti, ei au lăsat-o mai moale cu el, punându-l în final la un loc cu puşcăriaşii care erau transportaţi în Australia. Nu fusese vina lor că el nu pusese niciodată piciorul pe pământul Crucii Sudului. Fuseseră prinşi de o furtună chiar la ieşirea din cornul Africii, care îi măturase pe deţinuţii de pe vapor.

Ar fi trebuit să moară, Caid o ştia. Ar fi trebuit, dacă nu ar fi existat prietenia, de doar câteva săptămâni, cu un tip cu părul sur care era mai mult un animal decât un om. Pe nume Troll, el avea o înălţime de „şapte picioare", un umăr cocoşat, o faţă schimonosită şi trei degete lipsă la mâna dreaptă, precum şi puterea a patru bărbaţi la un loc. Nu mai avusese niciodată un prieten, declarase Troll, mai ales unul care să

poată cânta precum Caid. Caid îi cântase noapte de noapte, alungând coşmarurile care îl bântuiau pe uriaşul infirm, şi-l făceau să-i fie frică să închidă ochii. Drept revanşă, Troll îl învăţase cum să se lupte, şi curat, dar şi murdar, ferindu-l de sordida soartă a prizonierilor chipeşi, dar incapabili, care erau ţinuţi în cuşcă asemenea celor mai josnici oameni. Asta se întâmplase până ce Caid fusese în stare să se apere de unul singur. Uriaşul fioros, dar cu o inimă blândă, împărţise cu el raţia de mâncare şi cei câţiva centimetri în plus de spaţiu liber. În timpul furtunii de pe mare, el îşi folosise puterea sălbatică pentru a rupe lanţurile care-i ţineau pe toţi sub deschizăturile din tavan. Erau nişte creaturi numai piele şi os, gâşte nemâncate care abia dacă aveau pene. Troll îl aruncase pe Caid în valurile răscolite de furtună, însă nu fusese în stare să sară şi el.

Caid nu-şi mai amintea nimic din orele care urmaseră, cum reuşise, în final, să se cațere pe capacul deschizăturii care-l ţinuse la suprafaţa apei, sau cât timp rămăsese în apă. Dar în momentul când fusese găsit de un comerciant francez, zăcea azvârlit pe ţărm, gol-goluţ şi ars de soare precum un crevete fiert. Zăcuse zile întregi, delirând şi cu febră mare. Când se trezise, descoperise că un maestru de scrimă care se îmbarca pe un vapor plătise pentru îngrijirile sale medicale, precum şi biletul spre Franţa. Singura cerere a spadasinului era aceea de a-şi încrucişa *les epees*[1]-urile pentru a mai uşura plictiseala lungii călătorii. Căpitanul de pe vaporul negustorului, un breton care nu-i iubea pe englezi şi care nu prea era înclinat să le înapoieze un prizonier, îi găsise un aranjament mai mult decât satisfăcător. Aşa începuseră lecţiile de mânuire a spadei. În timp ce îşi recupera puterile

[1] Spadele (în lb. fr., în orig.).

şi făcea cunoştinţă cu tăişul lamei, Caid îşi recăpăta şi respectul de sine sau măcar o parte din el. În clipa în care vaporul ancoră la Le Havre, iar el plecă la Paris pentru a deveni maestru într-o *salle d' assante*[2] a francezului, încetase să mai fie un puştan, un incapabil sau orice altceva.

În spatele lui se auzi sunetul făcut de cineva care-şi dregea gâtul. Se întoarse, dând cu ochii de Solon, care aducea o tăviţă pentru cafea pe care se afla o carafă cu coniac, cuibărită lângă serviciul de argint.

– M-am gîndit că o gură din remediul pe care doctorul şi l-a prescris pentru sine s-ar putea să fie bine-venită, domnule Caid, zise majordomul. Ochii lui erau înşelători, dar vocea conţinea o undă de simpatie.

– Eşti un om foarte înţelegător. Caid se ridică, privind cum bărbatul aşază tava în faţa sa.

– Doamna s-a dus la culcare. Să vă pregătesc una dintre camerele libere?

Cuvintele sunau firesc, cu toate că lui Caid i se păru că ghiceşte o notă de ezitare în spatele lor.

– Sunt recunoscător, dar nu. Nu voi rămâne atât de mult.

– Cum doriţi, *monsieur*.

Majordomul se înclină şi părăsi încăperea. Caid îl urmări plecând, apoi clătină din cap.

Nivelul coniacului scăzuse cu câţiva centimetri buni, iar ibricul de argint cu cafea era deja gol când sosi medicul, trei ore mai târziu.

– O, iată-vă, domnule O'Neill. Mi-au spus că s-ar putea să vă găsesc aici. Am înţeles că vreţi o informare în legătură cu starea doamnei?

– Dacă sunteţi amabil, răspunse Caid politicos, ridicându-se în picioare.

---

[2] Sală de luptă (în lb. fr., în orig.).

– Pacienta a fost aproape de deces, dar acum se odihneşte în linişte. A trebuit să-mi pun în joc toate abilităţile ca să…

– O să fie bine?

– În privinţa asta, nu pot fi sigur. Efectele expunerii la aerul vătămător al nopţii… era aproape îngheţată… pot duce foarte uşor la o inflamare a plămânilor. Oricum, e destul de puternică pentru constituţia sa, aşa că pot presupune…

– Da, da, îl întrerupse el. E trează? A stat de vorbă cu dumneata?

– Da, desigur. E vioaie, mai mult decât aş fi crezut când am dat prima dată cu ochii de ea. M-am străduit să răspund întrebărilor ei, dar, pe naiba, nu am reuşit s-o mulţumesc. Doreşte să vorbească cu dumneata, din moment ce dumneata ai găsit-o. Eu nu v-aş sfătui s-o faceţi, având în vedere circumstanţele, dar e mult prea insistentă.

Iisuse, omule, de ce nu ai spus asta imediat?

Caid îl părăsi pe medic, fără prea mult ceremonial, şi o porni de-a lungul galeriei. Nu fu nevoit să caute drumul către dormitor, căci Solon era acolo, pregătit să-l îndrume. Intrând rapid în dormitor, unde în ultimele ore avusese loc o activitate intensă, el păşi către pat.

Lisette Moisant stătea rezemată de pernele de satin, tivite pe margine cu dantelă fină, purtând o cămaşă de noapte împrumutată de la gazda sa, mai puţin sobră decât cea pe care o purtase mai devreme. Faţa ei era încă palidă, cu excepţia celor două pete rozalii de pe pomeţii obrajilor. Împreună cu culoarea vulcanică a şuviţelor ei constituiau unica pată de culoare. Buzele ei nu aveau pic de sânge, iar curba gîtului era albă şi lipsită de apărare precum a unui copil.

În timp ce el se apropie, ea îşi trase pătura peste sâni cu un gest nervos.

– Eşti cu adevărat tu, zise ea, cu vocea puţin răguşită, în timp ce îi studia chipul. M-am gândit că... aşa e, mi-au spus că tu m-ai adus aici.

– Îmi pare rău că acest lucru a creat probleme, dar părea să fie singurul care putea fi făcut. Ochii ei erau cenuşii, precum cerul irlandez în vremea iernii, se gândi Caid, şi blânzi ca o ploaie irlandeză. El nu fusese prea sigur de asta înainte.

Genele ei coborâră, fie pentru a-i ascunde expresia de pe chip, fie fiindcă era stânjenită de cercetarea lui atentă.

– Îmi dau seama că nu prea ai avut de ales. A fost... foarte amabil din partea doamnei să mă primească, mai ales aşa, pe nepregătite. Sunt nespus de recunoscătoare.

– Nu şi-a făcut griji, sunt convins.

– Iar dumneata, domnule O'Neill, dacă nu ai fi avut ocazia să treci...

Caid scutură din cap.

– Nu te mai gândi la asta.

– Dar trebuie. O să-ţi rămân îndatorată pe vecie, *monsieur.*

– A fost o onoare să-ţi stau la dispoziţie. Dacă mai pot face şi altceva, orice ai avea nevoie, trebuie doar să-mi porunceşti.

Ea îi aruncă o privire care avea o urmă de îngrijorare, poate chiar de teamă, în ciuda curajului ei. În spatele acesteia, se ascundea o evaluare.

– Este foarte amabil din partea dumitale. Mă întreb dacă este adevărat.

– Fiecare cuvânt, îţi promit. Asta înseamnă că ai nevoie de ceva?

– Exact.

– Da?

Simţi o stânjeneală ciudată înăuntrul lui. Părul de pe ceafă păru să se ridice, ca la apropierea unui pericol. El privi,

cu o senzație de prăbușire în pântec, cum ea își umezește buzele cu vârful limbii rozalii.

– Nu ar trebui să te oblig, serios, nu ar trebui. Problema e oarecum… delicată.

– Vrei să trimit după doamna Herriot? întrebă el. Poate că e un subiect pe care te-ai simți mult mai în largul dumitale să-l discuți cu o doamnă.

– Nu, nu, zise ea în grabă, privind în jos, spre brațele pe care le încrucișase peste piept. Nu e deloc vorba despre așa ceva. Numai că nu știu cum stau lucrurile între voi doi, și nu aș dori să intervin în niciun fel.

Se gândea că ei ar putea fi iubiți, el și Maurelle. Asta se datora probabil prezenței lui la o oră așa târzie în casa ei din oraș. Caid aproape că surâse, dar își controlă impulsul în timp ce urmărea încruntarea sprâncenelor negre ale lui Lisette Moisant.

– Te asigur că nu există nicio complicație. Te rog, spune-mi fără rețineri.

– Foarte bine.

Ea trase aer în piept, înălțându-și sânii sub cămașa de noapte grea din satin. Roși puternic în vreme ce îi întâlnea privirea, a ei evidențiind un scop clar și hotărât.

– Dumneata ești un om care nu poate fi intimidat de tatăl decedatului meu soț… într-adevăr, unul care-l poate înfricoșa. Vocea ei tremură doar puțin. Ești, de asemenea, din nefericire, unul dintre puținii oameni care pot înțelege… nemaipomenita lipsă de atenție acordată femeilor de către bărbații acestei familii, mai ales celor care nu-ți mai sunt de folos. Din cauza acestor lucruri, aș dori să te rog… să-ți adresez cea mai serioasă rugăminte….

– Care anume, *madame?* Rostește-o pur și simplu.

– Îți solicit protecția.

2

Protecția mea?

Vocea lui Caid nu avea nicio inflexiune. Lisette abia dacă putu să-l învinovățească. Ideea de a apela la protecția maestrului de scrimă irlandez îi tăiase răsuflarea atunci când se gândise pentru prima dată la ea. Asta se întâmplase acum câteva zile, când ascultase enunțul socrului ei în legătură cu aparenta invincibilitate a acestui bărbat. De atunci, se obișnuise cu ea.

– Dacă ești de acord, zise ea politicos, în vreme ce pulsul îi bubuia atât de tare, încât i se făcu puțin rău.

– La ce te referi mai precis?

– La nimic care să fie deosebit de greu de îndeplinit. M-am gândit pur și simplu că... o să am nevoie ca dumneata să-mi găsești o locuință.

– Doar nu sugerezi că ar trebui să locuiești sub acoperișul meu!

– Nicidecum, *monsieur!* Roșeața îi încălzi obrajii. În același timp ea observă că franceza domnului, deși era încărcată de ironie, avea un ușor ritm cadențat și muzical care-i trăda originile.

– Exact, aprobă el pe un ton sobru. Ceva mult mai respectabil, îmi imaginez. Și mai spațios.

– Ești mai mult decât capabil să găsești așa ceva, cred. De fapt, el părea capabil de orice, văzut de aproape. Era mai înalt și mai masiv decât se așteptase. Prezența lui era mult mai impunătoare. Pielea lui nu avea nuanța aceea măslinie a majorității cunoștințelor ei, ci mai degrabă acel bronz sănătos care nu ținea cont de convențiile care precizau că niciun bărbat nu trebuia să pară că a muncit sub soarele arzător.

Nasul lui era drept, clasic, maxilarul pătrat, iar gura bine conturată, cu linii curbate la colțuri, ca de un amuzament trecător. Sprâncenele dese și drepte și genele întunecate mărgineau ochii care, în lumina tremurătoare a candelabrului ornat, aflat pe noptieră, păreau să aibă albastrul mării și cel netulburat al Golfului Mexic. În adâncul lor zăcea o inteligență pătrunzătoare care amenința să treacă dincolo de stratagema ei disperată, la fel de ușor precum îi zdruncinase stăpânirea de sine.

Bărbatul acesta, spadasinul acesta o sărutase. Își apăsase buzele puternice peste ale ei, într-un gest scurt și romantic care o reanimase în ciuda tuturor lucrurilor. Simpla amintire a sărutului o făcuse să se înfioare, o senzație care se strecurase prin trupul ei asemenea unui val puternic. O făcuse să creadă că el nu era un om lipsit de sentimente, ceea ce-i dădea speranță.

– Și după ce vei fi găzduită?

– Mi-ar plăcea... să depind de dumneata în așa fel încât nimeni să nu-mi poată face vreun rău.

– Atunci ai vrea protecție.

– Într-un fel, admise ea, în vreme ce încerca cu disperare să nu pară o cerere neobișnuită.

– Cum rămâne cu reputația dumitale? întrebă el. Mi s-a amintit de curând că aceasta ar fi în pericol în compania mea.

– Nimeni nu ar trebui să știe de această colaborare, în afara cazului în care ar avea loc o amenințare. Cu siguranță, eu nu m-aș aștepta ca dumneata să te lauzi cu faptul că mă servești.

– Cu alte cuvinte, i-o trânti el, nu ai lăsa să se știe că ești însoțită.

Obrajii ei se înfierbântară și mai mult.

– Nu vreau să te insult, dar mă gândeam la binele dumitale. În fine, și la convenințe, bineînțeles.

– Desigur.

Buzele lui se strâmbară câteva clipe, înainte ca el să continue.

– Ai o casă cât se poată de potrivită alături de familia soțului dumitale. Ce te face să apelezi la o asemenea măsură?

– Multe lucruri, dar niciunul nu e problema dumitale, domnule O'Neill.

– Te aștepți ca eu să-ți asigur paza fără a ști care e pericolul care te paște?

– Nu sunt convinsă că acest pericol va mai exista odată ce voi fi o femeie independentă, declară ea, înălțându-se ceva mai mult în pat, în vreme ce teama că el avea de gând s-o refuze o făcu să se enerveze ușor. Nu mai sunt o *jeunne fille*[1] și am mijloace cât se poate de consistente pentru a-mi cumpăra propria mea locuință. De ce să nu o copiez pe doamna Herriot și să devin independentă?

– Doamna Herriot e cu cel puțin zece ani mai în vârstă și mult mai înțeleaptă în privința lumii înconjurătoare. A beneficiat, de asemenea, de compania unei verișoare mai vârstnice care i-a împrumutat din respectabilitate până când a murit, în iarna precedentă.

– O însoțitoare nu este același lucru cu o guvernantă, zise ea aspru. Cât despre restul, voi îmbătrâni, învățând să fiu înțeleaptă.

– Probabil, nu înainte de a comite câteva gafe care te vor pune în umbră.

– Ce lucruri neplăcute spui! Nu sunt chiar atât de nepăsătoare.

– Doar nu te aștepți să cred lucrul acesta când te pregătești să ceri protecție din partea bărbaților.

---

[1] Tânără fată (în lb. fr., în orig.).

– Am cerut-o unui singur bărbat, şi acesta a fost ales cu deosebită grijă. Ea se aplecă puţin mai în faţă, astfel că cearşaful îi alunecă în dreptul taliei.

Chipul lui păli.

– Şi eu sunt bărbatul acela?

– Erai, înainte să te arăţi atât de nerecunoscător.

El se întoarse cu spatele la ea. Lisette se holbă la spatele lui, la lăţimea umerilor care evidenţiau talia subţire; la părul negru, tăiat mult mai scurt decât era la modă, ondulându-se deasupra gulerului pelerinei; la lungimea picioarelor lui care erau scoase în evidenţă de pantalonii prinşi în cizmele lăcuite, înalte până la genunchi. O conştientizare de esenţă pur feminină se răspândi înăuntrul ei, iar ea îşi dădu seama pe neaşteptate cât de singuri erau în casa aceea adormită şi cât de puţin îl cunoştea pe acest bărbat, cu excepţia reputaţiei lui. Palmele ei se umeziră, iar ea le şterse de aşternutul care aterizase în poala ei.

– E imposibil, zise Caid O'Neill peste umăr. Cu siguranţă, îţi dai seama de acest lucru.

– Deloc. Mă aflu în această situaţie din pricina dumitale. Îmi eşti dator să o remediezi.

– Dator? întrebă el cu o blândeţe nesigură, întorcându-se iar cu faţa spre ea. Acum chiar că trebuie să-mi explici lucrul acesta.

O forţă masculină şi nu lipsită de un anumit pericol păru să-şi ia zborul dinspre el, atingând-o, înconjurând-o. Inima ei îşi înteţi bătăile frenetice.

– Vreau să spun că tu l-ai îndepărtat pe soţul meu.

– Îndepărtat? Un ciudat mod de a vedea lucrurile.

– Ai fi preferat să spun că l-ai omorât? În vreme ce ochii spadasinului se îngustară, ea continuă în grabă: Nu, te rog. Îmi dau seama că duelul dintre voi a fost cât se poate de

corect, că puteai muri şi tu. Totuşi, eu am rămas la mila socrului meu din pricina morţii lui Eugene, iar tu eşti răspunzător pentru asta.

– Foarte bine, recunosc. Dar despre ce e vorba?

Ea privi din nou în altă parte.

– Ezit s-o spun. Sună atât de…

– Atât de…? Neînsemnat?

– Nebunesc. O să sune nebunesc. Nimeni nu va crede.

– Pune-mă la încercare, îi recomandă el.

Ea îşi muşcă buza inferioară în vreme ce el o privea ţintă. La nivelul ochilor, pe perete, se afla un crucifix din fildeş, cioplit cu mult realism. Privirea ei alunecă dincolo de el, trecând peste o măsuţă de toaletă rotundă, un paravan din bambus, un dulap încăpător marca Mallard cu uşi din plăci de lemn sculptat. Nimic nu-i oferea inspiraţie pentru eschivarea următoare.

– Mă gândesc…, sunt aproape sigură că socrul meu încearcă să mă transforme într-o nebună, ba chiar să mă facă să mor. Sau îşi doreşte ca oamenii să creadă că sunt în declin, şi, ca urmare, incapabilă să mă ocup de problemele de ordin financiar.

El nu replică nimic. Pe cât putea îndrăzni, ea aruncă o privire spre chipul lui. El o privea încruntat, cu sprâncenele unite.

– Ţi-am spus că e incredibil, zise ea, cu vocea puţin sugrumată.

– Care e motivul pentru care faci o asemenea acuzaţie?

– Mi se adresează precum unei persoane bolnave şi insistă să beau amestecuri despre care cred că sunt îndoite cu băuturi alcoolice şi cu poţiuni sedative. În câteva rânduri, când el avea oaspeţi, am fost încuiată în camera mea, pentru a nu-mi face apariţia în salon. Mai târziu, servitorii mi-au comunicat că el şi-a cerut scuze în numele meu, spunând că

sunt indispusă din pricina unei suferințe nervoase. Nu eram, vă asigur! Nu sunt, nu am fost niciodată cuprinsă de o criză de nervi.

– Episodul din această noapte... sau din noaptea trecută acum, din moment ce e aproape dimineață –, acea veghe a dumitale la cimitir nu era o încercare de a te alătura dispărutului tău soț.

– Nu. Ea se scutură numai gândindu-se la asta.

– Cum ai ajuns în cimitir?

– Nu am idee, nici nu aș fi știut dacă nu aș fi auzit-o pe doamna Herriot spunându-i lucrul acesta doctorului Labatut.

– Nu ai băut laudanum pe post de paliativ.

– În niciun caz.

– Ești sigură?

Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Bineînțeles că sunt sigură. Nu am niciun fel de dorință de a muri.

– Ce ai băut la cină? Vin, cafea?

– Desigur. Nu așa face toată lumea?

– Niciuna dintre ele nu avea un gust ciudat?

– Nu, din câte mi-am dat eu seama, dar, la urma urmei, toate aveau gustul acelor elixire care au fost amestecate în băuturi în ultimele săptămâni.

– Da, cugetă el. Îmi dau seama cum trebuie să fi fost.

– Deci, mă crezi? Abia dacă îndrăznise să pună întrebarea.

El nu răspunse, ci o privi, pur și simplu, cu o intensitate plină de neliniște, cercetându-i chipul, umerii și apoi curba sânilor. Privind în jos, ea observă că satinul cămășii de noapte pe care o împrumutase se lipea de ea, scoțându-i în evidență, cu o fidelitate extremă, curbele feminității, și chiar și acele mici protuberanțe ale sfârcurilor. Multă lume o considera ca fiind mică de statură, poate fiindcă avea oase delicate. Știa

foarte bine că avea o înălțime mijlocie și că sânii ei nu erau atât de rotunzi precum cerea moda, ci potriviți. Trăgând așternutul mai sus, se acoperi din nou cu faldurile lui. Când se uită în sus, privirea maestrului spadasin era ațintită pe perete, deasupra patului.

– Asta nu explică cum ai ajuns să zaci pe mormântul soțului tău, zise el cu o dezaprobare înverșunată.

– Nu era din pricina melancoliei. Asta e tot ce-ți pot spune.

– Îți dai seama că ai fi putut muri din cauza unei inflamații a plămânilor, dacă nu din pricina supradozei, în cazul în care nu apăream eu?

– Deci trebuie să-ți fiu recunoscătoare pentru că m-ai salvat, în vreme ce orice datorie pe care ai fi putut s-o ai a fost anulată?

Îl privi furioasă, din moment ce era un punct de vedere valabil, oricât de puțin ar fi fost ea dispusă să admită.

– Vreau să spun că există și lucruri mai rele decât acela de a deveni nebună.

– Da, zise ea, nefericită, mutându-și din nou privirea către crucifix. De exemplu, să fiu dusă într-un cimitir pentru a aștepta să se întâmple cu mine absolut orice.

– Dusă. Vocea lui era încordată.

– Din moment ce nu aveam niciun motiv să mă aflu acolo, bănuiesc că domnul Moisant a aranjat lucrurile în felul acesta.

Între ei se lăsă o tăcere lungă. Lisette abia dacă îndrăznea să respire, așteptând răspunsul maestrului spadasin. De undeva din apropierea casei se auzi dangătul unui ceas care anunța ora patru a dimineții. Păsările începuseră să ciripească în curtea de dincolo de ușa franțuzească a dormitorului, și în apropiere un cocoș începu să cânte. Ce liniștitor suna, cu toate că, în încăperea aceea, între ei doi nu exista nimic asemănător.

Caid O'Neill se întoarse cu spatele la ea, trecându-și mâna prin păr.

– Trebuie că știi cât de nepotrivit sunt pentru poziția pe care ai sugerat-o.

– Adică din punct de vedere social, îmi imaginez. În momentul acesta, nu asta e cea mai mare preocupare a mea, din moment ce nu solicit o escortă. Doliul a exclus orice altceva în afara distracțiilor simple.

– Perioada de doliu nu va fi veșnică.

Impulsul de a-i declara că n-o prea încerca acel sentiment era foarte puternic. Totuși, ce nefiresc ar fi putut părea dacă ea ar fi insistat că nu suferea după soțul ei. Cea mai sâcâitoare teamă a sa era aceea că el ar putea să considere asta ca o lipsă de respect. Caid O'Neill părea a fi mai dur decât fusese vreodată decedatul său soț sau tatăl lui, ca și cum ar fi adus în discuția dintre ei concentrarea din timpul duelului. Problema era că ea lua cunoștință de el ca de o prezență masculină, virilă și impunătoare. Era ceva mai adânc, se gândi ea, dincolo de înățimea și forța lui vădit superioare. Ceva primitiv și totuși controlabil venea către ea dinăuntrul ființei lui, dându-i de înțeles că o vedea ca pe o femeie atrăgătoare. Un fior slab o străbătu, dar se strădui să-l ignore.

– Aranjamentul nu va fi pentru o perioadă mai lungă, zise ea în cele din urmă, doar până în momentul când voi fi privită ca o persoană în toate facultățile sale mintale și neamenințată de pericolul unei decăderi maladive.

– Asta ar putea dura luni de zile.

– Mai degrabă săptămâni, îl corectă ea cu un optimism vizibil.

– Nu îți vei face griji să locuiești singură?

– Dimpotrivă. Mi-aș dori asta mai mult decât orice. Nu îți poți închipui…

– Ce? Care e lucrul acela pe care nu-l știu? Ce dorești de fapt?

Să îndrăznească să fie sinceră? Putea acest maestru al spadei să înțeleagă nevoia aproape disperată din sufletul ei? Tăcu o vreme, năpădită de îndoială, apoi vorbi precipitat:

– Să fiu liberă, mi-aș dori să fiu liberă.

– Liberă? El se întoarse din nou cu față spre ea, încruntându-se.

– Libertatea de-a face ce doresc fără a-mi explica intențiile sau de-a merge acolo unde am chef fără a informa pe nimeni despre destinația respectivă. Vreau să fiu singură, absolut singură. Niciodată nu am fost, să știi. Am fost întotdeauna însoțită de guvernanta mea, de mama mea și apoi, mai târziu, de servitoarea mea, ori de soțul meu. Chiar și atunci când am fost închisă în dormitorul meu nu am fost singură, din moment ce alături de mine rămânea o servitoare.

– Ceea ce-ți dorești e imposibil, zise el încet. La bine sau la rău, femeile cer adăpost în lumea asta în care trăim.

Ea îl privi atent, întâlnindu-i privirea calmă și albastră cu tot curajul de care se simțea în stare. Se gândi că în acele profunzimi zăcea o compasiune rătăcitoare, ceva ce mai observase o singură dată, atunci când trecuseră unul pe lângă altul pe stradă.

– Una e să ți se ofere adăpost și cu totul altceva să se facă presiuni asupra ta. De aceea apelez la dumneata.

– Cea mai mare siguranță, știi asta, ți-o poate oferi doar un alt soț. Nimic altceva nu ar putea pune capăt definitiv pretențiilor lui Moisant. El își rezemă umerii de tocul ferestrei din spatele său și, încrucișându-și brațele la piept, așteptă răspunsul ei.

– Nu-mi doresc un înlocuitor pentru Eugene. De fapt, un soț e ultimul lucru pe care mi-l doresc.

– Probabil, deocamdată.

– Niciodată.

– Eşti tânără şi mult prea atrăgătoare pentru a rămâne singură, zise el, ridicând din umeri în semn de respingere a acestei teorii.

El o considera atrăgătoare. Era ciudat de satisfăcător.

– Orice plan de felul acesta aparţine viitorului, unui viitor foarte îndepărtat.

– Bineînţeles, înţeleg.

Ea se îndoia, dar dacă gândul la ea ca la o persoană devotată memoriei lui Eugene îl făcea să se interpună între ea şi socrul ei, atunci trebuia să-şi joace cu ardoare rolul.

– Cât despre închirierea unei case…

– Mai târziu, o întrerupse el, te-am ţinut suficient de vorbă. Pentru moment, eşti foarte bine cazată în acest loc. Dă-mi voie să mă gândesc care e procedura cea mai bună, şi apoi vom discuta mai pe larg.

Era o sugestie rezonabilă; cu toate astea, se enervă la auzul ei. Voia ca totul să fie stabilit acum, voia să facă în aşa fel ca evadarea ei să pară reală. Îi venea greu să creadă că era la adăpost, că se afla departe de casa din oraş a lui Moisant şi de stăpânul acesteia, şi că putea rămâne astfel.

– Oh, dar cu siguranţă…

– Trebuie să te odihneşti, zise el, plecând de lângă fereastră şi îndreptându-se către uşă. Se mişca cu graţia rezultată din nenumăratele ore de scrimă. Voi fi pe aproape, îţi promit.

Şi cu asta, ea trebuia să fie satisfăcută. Uşa se închise în urma lui.

Era cât se poate de ciudat, dar ea se simţi brusc extenuată, ca şi cum forţa şi ţelul ei ar fi fost susţinute doar de prezenţa acelui *maître d'armes* irlandez, iar plecarea lui le-ar fi luat cu ea. Oricum, ea lămurise prima povară din planul ei încropit în mare grabă. Mai erau şi altele, dar vor trebui să aştepte decizia maestrului spadasin.

Înăbuşindu-şi cu o mână un căscat, ea clătină scurt din cap. Trecuse ceva vreme de când nu mai avusese parte de un somn profund, în toată puterea cuvântului; abia dacă îndrăznise să închidă ochii de la moartea lui Eugene. Chiar şi atunci când nu era încuiată în camera ei, ea baricada uşa. O dată sau de două ori, ivărul se zgâlţâise, ca şi cum cineva încerca să pătrundă înăuntru în miez de noapte. Cine să fi fost în afara domnului Moisant?

Amintirea o făcu să se cutremure. Cel puţin aici nu va avea parte de asemenea vizite. Doctorul spusese, de asemenea, că efectele laudanumului puteau să mai persiste o vreme. Îşi lăsă ochii să se închidă, gândindu-se că ar putea să moţăie puţin până la ivirea zorilor. Nu voia să abuzeze mai mult de ospitalitatea doamnei Herriot.

Ceva mai târziu, ea se trezi din ceaţa paralizantă a unei stări ce semăna cu inconştienţa. I se părea că aude ecoul unor voci, în parte în visele sale şi în parte înăuntrul casei. Una dintre ele, masculină şi plină de furie, îi trimise un junghi de durere prin cap, trezind-o cât ai clipi.

Henri Moisant dădu buzna în încăpere cu forţa unui uragan, răsuflând greu din cauza urcuşului grăbit dinspre intrarea care dădea în curte, având încă pălăria pe bastonul argintiu din abanos în mână, ca şi cum nu mai pierduse vremea să i le înmâneze majordomului. Îmbrăcat în negru din creştet până-n tălpi, cu o haină de lână cu un guler de catifea care se asorta cu vesta şi cu obiectele atârnate de lanţul ceasului: o scăfârlie cu falca lăsată şi o mică urnă funerară. Trăsăturile îi erau ascunse de o mustaţă şi de un barbişon la fel de argintii ca şi părul. Chipeş într-o manieră delicată, era un bărbat care îmbătrânise frumos şi era conştient de lucrul acesta.

Lisette se ridică în capul oaselor, în vreme ce spaima i se scurgea în vene precum o otravă. Buzele subţiri ale lui

Moisant alcătuiau un surâs, însă era doar ceva de suprafață, de ochii doamnei Herriot care îl însoțea. Furia străluci în privirea lui, înnegrindu-i pielea de pe gât; Lisette observase aceste semnale suficient de des pentru a le recunoaște.

– Ce nebunie e asta, *chère?* întrebă el poruncitor, pornind cu pași mari spre ea. Abia dacă am dat crezare mesajului pe care mi l-a trimis gazda ta. În ultima vreme, ai fost tulburată, știu, dar comportamentul acesta întrece orice închipuire.

– E un mare mister, răspunse ea, cu o voce neutră. Poate că tu vei aduce lumină în problema respectivă.

– Eu, când abia dacă am discutat cu tine în ultimele zile? Slujnica ta a spus că ai trimis-o să-ți prepare o fiertură pentru dureri de cap imediat ce ți-a pregătit patul pentru culcare în seara trecută, apoi, când s-a întors, a găsit ușa blocată. Se pare că ea a fost ultima care te-a văzut.

Tonul lui, atât de rezonabil și totuși atât de sugestiv, o dezarmă pe Lisette.

– Curând după aceea, ea a pregătit fiertura pe care tu ai cerut-o, ca de obicei, iar eu am băut-o. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că m-am întins în pat să mă culc.

Henri Moisant își vâri bastonul sub brațul stâng și se apropie să o bată pe mână. Strânsoarea lui era suficient de puternică pentru a-i sfărâma oasele, cu toate că unui observator i s-ar fi putut părea una destul de confortabilă.

– O halucinație de coșmar, *chère.* Așa trebuie să fie, fiindcă eu refuz să cred că ai fi în stare să acuzi pe cineva care îți vrea din toată inima doar binele, din moment ce ai devenit soția fiului meu. Poate că ai procedat ca somnambulii sau poate că simțurile tale au fost tulburate din pricina durerii. O dovadă de iubire, faptul că îți dorești să i te alături lui Eugene. Sunt de-a dreptul copleșit.

Lisette aruncă o privire spre gazda sa, care ajunsese chiar lângă cotul lui Moisant.

– Nu, nu a fost așa…

– Ba așa a fost, desigur, zise el pe tonul liniștitor care este folosit în fața unui copilaș rebel. Nu mai discutăm pe tema asta. Haide, am adus trăsura și niște pături pentru a te învelì bine de tot. Te luăm acasă, acolo te vom putea răsfăța, dând totul uitării.

– Eu nu doresc să uit, *monsieur!* Ba chiar mă consider de-a dreptul incapabilă să fac așa ceva. Aproape că am murit din pricina îngrijirii dumitale și nu am de gând să repet experiența.

– S-o repeți? Nu cred, dar asta depinde în totalitate de tine, *ma chère.* Ești în mod firesc stăpână pe soarta ta, ca și pe emoțiile fragile pe care le trăiești.

Ea sesiză referirea voalată la starea ei presupus instabilă, ca și privirea pe care el o schimbă cu doamna Herriot, dar se decise să le ignore pe amândouă.

– Vă mulțumesc pentru afirmația dumneavoastră atât de clară, *monsieur.* Dacă tot sunt propria mea stăpână, atunci trebuie să vă spun că m-am hotărât să rămân aici până voi fi capabilă să-mi procur o altă locuință. Se întoarse către Maurelle Herriot. Asta dacă, desigur, veți fi atât de amabilă să fiți de acord, *madame.*

– Desigur, sunteți bine-venită, răspunse doamna, cu o expresie preocupată în privirile întunecate.

– Prostii, o întrerupse domnul Moisant, strângând între timp mâna lui Lisette, ca și cum ar fi vrut să o tragă jos din pat. Locul tău e în propria ta casă, unde vei fi îngrijită.

Lisette se trase din strânsoarea lui stânjenitoare, încercând să-și elibereze mâna.

– Nu mă pot simți în largul meu acolo și, mai mult, prefer siguranța unei locuințe proprii.

– Ce lucru ciudat spui! Nervii tăi au fost într-adevăr zdruncinați de povestea asta. Ce va crede doamna Herriot despre asemenea vorbe necugetate?

El surâse către respectiva doamnă, scuturând trist din cap, cu toate că degetele lui se înfipseră în carnea lui Lisette. Văzând că gazda sa îi întoarce surâsul, ea se simți atinsă de disperare. Urmărind cu privirea ochii căprui și mari ai lui Maurelle, ea zise pe un ton implorator:

– Trebuie să mă credeți că nu greșesc, *madame*. Chiar am nevoie de un adăpost.

– E foarte trist, nu-i așa? Socrul ei ridică din umeri într-un gest elaborat. Dragostea pentru fiul meu a dus la așa ceva, ceea ce-ți frânge inima de milă. Dar nu voi permite ca altcineva să-și asume povara de a-i purta de grijă nurorii mele. Nu, ea e responsabilitatea mea, pentru că ne unește aceeași durere.

– Nu trebuie să-i dați crezare, zise Lisette cu o undă de disperare.

Stăpâna casei părea că are îndoieli.

– Dar, *chĕre*, pari cam agitată, dacă pot spune așa.

– Așa ați fi și dumneavoastră dacă o persoană ar vrea să vă ia cu ea în ciuda propriei dumneavoastre voințe.

– Ajunge, declară Moisant, aplecându-se să o tragă spre pieptul lui și dând să o ridice. Vom pleca înainte să devii atât de isterică, încât să pretinzi că te-am otrăvit.

Lisette se smulse de lângă el, reușind să scape din strânsoarea lui. Se agăță de capătul patului, în vreme ce el o prinse iarăși.

– Dar ați făcut-o! Nu voi merge cu dumneavoastră.

– Într-adevăr, nu o va face. Va trebui să-mi faceți pe plac, *monsieur*, și să-i dați drumul.

Zăngănitul ușor al oțelului punctă cererea. Caid O'Neill păși în încăpere. În felul lui de a se purta nu exista o amenințare evidentă, însă chiar aerul care-l înconjura, fâșâitul veșmântului care se atingea de alt veșmânt, în vreme ce el se mișca, păreau să șoptească despre o moarte ușoară și rapidă.

Lisette simți cum inima îi tresaltă. Caid Roe O'Neill venise la ea atunci când avea nevoie. Intenționa să o protejeze, să se interpună între ea și rău, așa cum nu mai făcuse nimeni de la moartea mamei ei. Asta însemna că ea avea un protector și, de asemenea, că era liberă. Nimic din ceea ce trăise nu fusese atât de minunat și de mulțumitor.

– Tu! Chipul lui Moisant exprima o mirare încremenită.

– Exact cum spuneți, recunoscu Caid, apropiindu-se de pat.

Moisant o eliberă pe Lisette. Smulgându-și bastonul de abanos de sub braț, îl ținu ca pe o armă, repezindu-l spre bărbatul care-i ucisese fiul.

– Ce cauți aici? Nu, nu-mi spune. Trebuia să îmi dau seama că ai un amestec în povestea asta.

– Domnule Moisant, zise gazda lor, retrăgându-se cu o furie înfrigurată. Domnul O'Neill se află aici doar pentru că el a fost persoana care a descoperit-o pe nora dumneavoastră.

– Ce convenabil.

– Mai degrabă o întâmplare, zise Caid, dar nu una lipsită de merite.

– Trebuie că mă consideri un tâmpit. Moisant mișcă bastonul în fața lui Caid. Trebuie să vă mulțumesc pentru starea în care se află nora mea, știu asta. Totul pentru a vă răzbuna pe toți aceia care-mi poartă numele.

– Vă înșelați, după cum se vede, cu toate că sunt fericit să-i fiu de folos doamnei.

– Pun pariu că da, și pun pariu că știu cum îi vei fi de folos!

Lisette se ridică mai bine în pat, în vreme ce inima îi bubuia lipindu-i-se de coaste, iar roșeața fierbinte își făcea drum până la linia părului. Sugestia domnului Moisant era o infamie nefondată, cu siguranță. Și chiar dacă nu ar fi fost,

nu în întregime, satisfacția deosebită a declarației făcute de maestrul spadasin rămânea. El era fericit să o servească. Asta părea promițător.

– V-ați uitat pe dumneavoastră înșivă, *monsieur*, îi reproșă aspru Caid.

– Și ce vei face? O să mă provoci la duel ca să mă poți măcelări și pe mine? Moisant slobozi un hohot de râs amar. O să stârnești o adevărată antipatie. Nimeni nu va crede altceva în afară de faptul că e vorba de o răzbunare mârșavă.

– Nu am niciun diferend cu dumneavoastră, *monsieur*, veni totuși replica lui Caid.

– Ei bine, eu am unul cu tine! Apăsând pe cuvinte, Moisant se întinse către Caid, ridicând din nou bastonul ca și cum ar fi intenționat să-l izbească.

Caid se feri din calea loviturii, apoi ridică o mână apucând mânerul bastonului. Moisant bodogăni și își mișcă brațul drept în sus și în jos, printr-o smucitură. Bastonul se desfăcu, în vreme ce metalul scârțâi deasupra lemnului, lăsându-l pe Caid cu mânerul gol în mână, în timp ce lama lustruită din oțel a unei săbii alunecă liberă, ivindu-se în mâna lui Moisant.

– Păzea!

Cu toate că ea însăși rostise disperatul avertisment, Lisette observă că acesta era inutil. Caid aruncă în aer mânerul bastonului, apucându-l apoi de partea mai lată și aruncându-l către brațul îndoit al spadasinului. O străbătu un fior straniu despre care nu ar fi putut spune dacă era cauzat de încântare sau de groază.

– *Messieurs,* strigă Maurelle Herriot. Nu puteți face așa ceva, nu în casa mea.

Râsul mârâit al lui Moisant fu singurul indiciu că o auzise. O secundă mai târziu, se lansă în atac.

Caid pară lovitura lamei strălucitoare cu un pocnet ascuțit și o scrijelitură, apoi se dădu înapoi precum un steag umflat pe un vânt puternic. Moisant îl urmă, împungând, lovind la întâmplare. Maurelle se dădu când într-o parte, când în alta, ca și cum ar fi vrut să se ferească din calea celor doi bărbați, strecurându-se în cele din urmă sub pat, de unde începu să-i strige pe majordomul său, Solon, pe paznici, pe oricine ar fi putut opri această înfruntare nedorită. Lisette se aplecă ceva mai în față, cu ochii scânteind și cu respirația tăiată, ca și cum ar fi vrut să urmărească înfruntarea.

Dormitorul micuț îi oferea lui Caid prea puțin spațiu de manevră, observă ea, dar cu toate astea el poseda acele reflexe de schimbare a poziției și acea agilitate evidentă a unuia care evitase tăișul de oțel în fiecare zi a vieții sale. Moisant nu putu să-l atingă în ciuda loviturilor șuierătoare care făceau ca de-a lungul sabiei sale să strălucească limbi de foc albăstrui, captând prin fereastră lumina soarelui. Chipul lui se acoperi de pete purpurii, iar respirația lui deveni greoaie și agitată, în timp ce zbura de colo-colo prin încăpere. Ochii lui sclipeau plini de ură și de poftă de sânge, în vreme ce plonja spre irlandezul ce părea la rândul său ușor ostenit, dar de neatins.

Pe neașteptate, Caid își opri retragerea. Lemnul se făcu așchii în timp ce el pară o lovitură letală, răsucind apoi mânerul bastonului cu o mișcare puternică, mult prea rapidă pentru a putea fi urmărită. El forță mâna lui Moisant, cea în care ținea sabia, să se ridice, în timp ce el trecu într-o poziție de apărare, astfel că cei doi bărbați se apropiară, umăr lângă umăr, nas lângă nas. Brusc, maestrul spadasin exercită o presiune de nesuportat. Mâna lui Moisant se desfăcu, lăsând ca bastonul-sabie să alunece pe podea. Caid se mișcă și, pe neașteptate, apăsă partea spartă a mânerului de la baston peste pulsul care bubuia în gâtlejul lui Moisant.

Lama pe care Moisant o lăsase să cadă se rostogoli la marginea patului înalt. Lisette dădu aşternutul la o parte, alunecând apoi de pe saltea şi ghemuindu-se pentru a lua arma. Prinzând-o în mână, se ridică încet. Ameţeala provocată de nelinişte o făcu să se legene puţin, în timp ce stomacul i se strânse, dându-i o oribilă senzaţie de vulnerabilitate, ca şi cum loviturile sabiei socrului ei ar fi fost îndreptate atât spre ea, cât şi spre maestrul de arme irlandez.

Se aşternu liniştea. Toţi rămaseră nemişcaţi, privindu-se cu o neîncredere precaută. Secundele treceau una după alta.

Doamna Herriot fu aceea care întrerupse acel moment neplăcut:

– Slavă Cerului, exclamă ea. Se uită apoi repede în direcţia uşii, acolo unde îşi făcuse apariţia majordomul. Domnul Moisant trebuie să ne părăsească, Solon. Condu-l, dacă eşti drăguţ.

– Da, *madame*. Servitorul se retrase din pragul uşii, rămânând drept şi atent, cu mâna pe clanţă.

Socrul lui Lisette se îndepărtă de Caid, îndreptându-şi haina cu o smucitură. Singurul semn al umilirii sale era acel licăr din ochii lui întunecaţi.

– Plec cu plăcere, din moment ce e evident mult prea târziu pentru a o salva pe soţia fiului meu decedat din nebunia care a cuprins-o. Sper doar că ea nu va ajunge să regrete decizia pe care a luat-o astăzi. Şi sper că ea a reflectat foarte bine la motivele pentru care ucigaşul soţului ei i-a devenit protector. Se întoarse apoi cu faţa la Lisette. Până atunci, *madame*, nu vei fi surprinsă dacă îţi voi spune că din acest moment întrerupem orice tip de relaţii. Îmi doresc doar să pot recupera cu uşurinţă numele familiei mele înainte ca acesta să fie definitiv dezonorat.

Dădu din cap către Maurelle, ieşi apoi cu paşi mari din dormitor, ca şi cum Caid nici nu ar fi existat. Solon îl urmă

cu un pas măsurat. Paşii lor puturã fi auziţi retrăgându-se, estompându-se în timp ce se îndepărtau de raza lor auditivă.

– *Mon cher,* zise doamna Herriot, uşor îngrijorată. Se duse lângă Caid şi îl luă de braţ. Eşti bine? Nu te-a atins?

– N-am nici măcar o zgârietură, răspunse el, cu un surâs sardonic.

– Ce naiba, să te atace în felul acesta. Nu am mai fost în viaţa mea aşa de speriată.

Lisette văzu cum Caid se uită pe furiş la ea, cu toate că stătea de vorbă cu femeia mai în vârstă.

– Poate că îţi dai seama cât e de important ca oaspetele tău să stea cât mai departe de el. Eliberându-şi braţul, el se duse spre Lisette, care rămăsese în picioare. Şi tu? Te simţi bine?

– Perfect, zise ea, deşi cuvântul se auzi cu mai puţină siguranţă decât şi-ar fi dorit ea, iar sabia-baston, pe care încă o avea în mână, tremura straniu.

Caid se aplecă şi prinse arma în pumnul lui puternic.

– Te sfătuiesc să te întorci în pat şi să mănânci ceva. Ştii că e trecut de prânz şi că ai dormit la vremea micului dejun.

Ea nu ştia, nici nu îi era atât de foame, dar nu prea avea chef să-l contrazică. Întorcându-se, ea urcă pe treapta patului, şi se aşeză iarăşi între perne.

– O să am grijă să ţi se aducă imediat puţină supă şi nişte pâine, zise Maurelle peste umăr, în vreme ce ieşea din încăpere.

Lisette murmură o apreciere pentru retragerea femeii. Privi un moment în jos, spre mâinile ei, apoi deschise gura ca şi cum ar fi vrut să vorbească.

– Nu, zise Caid. Dacă ai de gând să-mi mulţumeşti din nou sau chiar să-ţi ceri scuze, te rog să nu o faci.

– Puteai fi ucis. Gâtul îi era atât de contractat încât vorbele ei fură o şoaptă.

– Exista doar o mică posibilitate, fiind vorba de jucăria asta. El aruncă sabia-baston pe măsuța de lângă pat.

– Nu mi-am imaginat niciodată că lucrurile se vor petrece în felul acesta. Îmi dau seama acum că a fost o greșeală încercarea mea de a te implica. Crede-mă că nu am avut nicio intenție să aprind și mai tare ura dintre tine și tatăl lui Eugene.

– Ce mai contează încă puțin, având în vedere gradul la care o percepe el deja? Dar nu încerci să renunți la cererea ta, nu-i așa?

– Cred că ar fi nevoie. Nu era în stare să-l privească, așa că începu să mototolească așternutul între degete.

– Nu de dragul meu. Numai dacă, desigur, ți-e teamă de mine din pricina celor văzute acum câteva momente.

Ea îl privi mirată.

– Cum mi-ar putea fi teamă când totul s-a petrecut pentru a mă apăra pe mine?

– Sau înfricoșată de acuzațiile lui Moisant?

– Că ai putea avea un motiv înfricoșător pentru a veni în apărarea mea? Pură răutate, cred.

– Fără îndoială, cu toate că îmi place să te aud spunând lucrul acesta. Se aplecă și-și întinse palma caldă peste degetele ei, oprind nervoasa lor îndeletnicire. Fii liniștită acum, dacă poți.

– Da. Cuvântul fu o șoaptă abia auzită. În momentul când o atinse, pulsul i se zbătu, precum o căprioară speriată, sărind apoi de-a lungul venelor, atât de puternic, încât i se făcu puțin rău.

– Azi mă voi ocupa să-ți găsesesc o locuință potrivită. El îi apăsă scurt degetele, apoi le dădu drumul și se îndepărtă. După câteva secunde, ușa se închise în urma lui.

Lisette rămase întinsă și nemișcată, respirând greu. El avea să se întoarcă. Vor discuta. Tocmai fusese de acord cu cererea ei, cu toate că nu o rostise explicit. Avea să fie

într-adevăr protectorul ei, cineva pe care să poată conta şi care să-i fie aproape la nevoie, cineva care să evite constrângerea exercitată de tatăl lui Eugene. În urmă cu câteva clipe, recunoaşterea acelui angajament ar fi făcut-o fericită, ba chiar ar fi extaziat-o.

În urmă cu câteva momente, îl văzuse înfruntând moartea şi apărându-i cauza fără să i se mişte un fir de păr. Ea nu cunoscuse forţa personalităţii lui, nu avusese habar de armura grea care-l acoperea sau de puterea şi abilităţile pe care le poseda. Ea nici nu visase măcar cum putea el să surâdă, în timp ce ascundea secrete în acele profunzimi strălucitoare şi albastre ale ochilor săi, cu scăpărările lor verzui, ca un apus de soare deasupra unei ape adânci.

Ea nu ştiuse că se poate cutremura la simpla lui atingere sau că se va simţi marcată, precum spusese necuratul că-şi va însemna victimele.

Era foarte posibil ca ea să fi făcut o greşeală atunci când îşi alesese protectorii. Trebuia să-l roage pe *le bon Dieu*[1] ca acest lucru să nu se dovedească a fi fatal.

3

Nu era ziua lui Caid de predare a lecţiilor de scrimă. De obicei, maeştrii de arme îşi deschideau saloanele în zile alternative. Asta le permitea clienţilor să urmărească tehnica mai multor maeştri ai spadei şi să primească lecţii din partea mai multora, dacă asta preferau. Asta le permitea, de asemenea, şi recuperarea după orele de exerciţii epuizante de pe ringul de practicare a scrimei.

[1] Bunul Dumnezeu (în lb. fr., în orig.).

Ivindu-se de sub arcadă, acolo unde scara urca către atelierul lui de la etajul doi, el se opri. Passage de la Bourse era liniştit la această oră, din moment ce Vieux Carré păstra obiceiul siestei, de pe vremea când Louisiana se conforma regulilor din Madrid şi din Havana. Un funcţionar sau doi îl depăşiră în grabă, ducând acte de la câteva instituţii de pe Canal Street către birourile guvernului de la Cabildo. Foloseau acest pasaj pietonal, potrivit activităţilor masculine, deoarece era mai rapid, cu toate că trebuiau să facă un ocol în zona unde se aflau ruinele hotelului Saint Louis. Dar el le permitea s-o ia repede la picior fără a fi nevoiţi să ocolească trenele bogate ale doamnelor sau să se strecoare printre ele şi să se încline. Puţine femei îşi arătau chipul în această zonă, unde îi puteau zări pe domnii cu cămăşi cu mânecă lungă exersând în atelierele cu uşile larg deschise pentru a avea aer şi pentru a fi subiectul chemărilor mieroase şi al comentariilor sincere ale tinerilor care leneveau la balcoanele deschise. Aceştia erau vânzători care comercializau diferite lucruri, cuprinzând şi mărfuri mult mai personale, pe timpul nopţii.

Caid se opri pe pavaj, gândindu-se unde să ia masa de prânz. Putea să ia masa la una dintre cele şase cafenele din zonă. Putea, de asemenea, să intre în barul cel nou deschis de Alvarez, după ce localul lui arsese odată cu hotelul Saint Louis. La preţul unei beri Creole, putea să aleagă câteva felii de carne prăjită de vită şi o baghetă pentru gustări care se serveau gratis la bar. Pe lângă opţiunea asta, putea să se repeadă către restaurantul de la City Exchange pentru nişte stridii fripte şi nişte peşte roşu. Sau, dacă voia să se avânte şi mai departe şi să cheltuiască mai mult, putea să meargă la hotelul St. Charles şi să comande o parte din copiosul lor meniu, care cuprindea două duzini de aperitive şi de două ori mai multe supe şi salate servite sub candelabre de cristal imense, despre care se spunea că erau cele mai mari din America.

Problema lui fu soluționată de apariția unei vânzătoare de gumbo, o femeie corpolentă cu pielea de culoarea scorțișoarei, având un turban alb care arăta a fi nou, legat cu colțurile în sus, precum niște urechi de pisică, și un volum confortabil, ca un avertisment la adresa calității hainelor ei. Vasul ei plin cu amestecul acela pentru iarnă, făcut celebru de bucătarul lui Alvarez, de obicei preparat pe bază de cămăciori și pui, mirosea minunat, iar el intră din nou în atelier, căutând un castron.

Problema cea mai urgentă fiind rezolvată, Caid își îndreptă gândurile spre înțelegerea pe care o făcuse cu doamna Lisette Moisant. Ce întunecare a creierului îl determinase să o încheie, nu ar fi putut preciza cu exactitate, doar nu cumva faptul că avea de-a face cu doi ochi cenușii și blânzi și cu un curaj disperat. Oricum, făcuse o înțelegere, iar acum trebuia să o îndeplinească.

Prima cerere era aceea de a-i asigura o locuință. Putea să rezolve cu ușurință această sarcină pentru sine și pentru modestele sale nevoi, dar știa că nu va fi la fel de simplu pentru o văduvă bogată și tânără. Avea nevoie de un sfat și știa unde urma să-l găsească. Se îndreptă către atelierul situat puțin mai departe de al său.

Fu strigat de proprietarul atelierului, Rio – sau mai corect de Damian Francisco Adriano de Vega y Riordan, care fusese recent înălțat la rangul de Conte de Lerida – în secunda în care păși în salonul de la etaj. Alături de el se afla tânărul La Roche, numit cu unul dintre acele *petit noms*[1], iubite de creoli, și conferit italianului care proveneau de la o poziție de luptă asemănătoare unei pietre. Numele său era în realitate Nicholas Pasquale sau altul cu totul diferit, din moment ce majoritatea maeștrilor de scrimă preferau numele de luptă,

[1] Poreclă (în lb. fr., în orig.).

iar codul saloanelor de scrimă nu încuraja cercetările asupra unor astfel de detalii. Amândoi bărbaţii păreau a fi relaxaţi, lenevind pe scaunele lor, dar asta era doar o aparenţă. Puţine lucruri care se petreceau în salon sau dincolo de uşile lui le puteau scăpa. Era o vigilenţă pe care Caid o înţelegea foarte bine, din moment ce şi el proceda la fel.

Era ziua în care Rio ţinea deschis salonul său, dar lenea era pricinuită de faptul că cinase la ora trei. Dând din mână, el arătă un scaun de la masa la care se aflau cei doi, apoi îi turnă un pahar din sticla de Bordeaux care se afla între ei doi, lângă ceea ce părea a fi un nou caz de încrucişare a spadei.

– Deci cu ce ai fost ocupat, *mon ami?* întrebă La Roche, aşezându-se într-o rână şi sprijinindu-şi un picior încălţat în cizmă de stinghia scaunului aflat lângă el. Am trecut pe la tine noaptea trecută şi din nou în zorii zilei, dar nu erai acasă.

– Primeşte scuzele mele, răspunse Caid, cu o privire precaută. Sper că nu era nimic important. Poate doar o altă ieşire de-a ta la The Twin Oaks după una dintre întâlnirile tale supreme sau cam aşa ceva?

– Cam aşa ceva, fu de acord italianul, ridicând din umeri.

– Atunci e în ordine. Caid nu încetase niciodată să fie uimit de abilitatea lui La Roche de a-şi petrece o noapte întreagă, dedicată întâlnirilor clandestine, despre care scotea rar câte o vorbă, ca apoi să apară odihnit şi pregătit pentru lecţiile de scrimă a doua zi de dimineaţă. Cu părul şi ochii de culoare închisă, deosebit de tandru cu doamnele, cuceririle sale deveniseră legendare, cu toate că era de puţină vreme în oraş.

– Prin urmare, unde ai fost?

– Cu treabă.

– Ah, zise La Roche înţelept.

– Te întâlnești cu o lady? întreabă Rio din locul unde lenevea, alături de italian. Credeam că nu ai vreme pentru contingentul de fuste.

– A fost ceva inevitabil, răspunse Caid, în ciuda faptului că își simți ceafa înfierbântându-i-se. Și nu am spus că nu am timp, ci că am lucruri mult mai bune de făcut decât să dau târcoale casei unei femei. Numai pentru simplul fapt că tu vei fi prins în cătușe de către fermecătoarea Celina, asta nu înseamnă că noi, ceilalți, o pornim în aceeași direcție. Rio era logodit cu Celina Amalie Vallier, formând o pereche de îndrăgostiți cât se poate de potrivită, mireasa fiind o moștenitoare aparte.

– Cine a vorbit despre căsătorie?

Nota de amuzament care licărea în ochii lui Rio îi comunică lui Caid că spusese, probabil, prea multe. Venise vremea să schimbe subiectul înainte de a deveni cu adevărat indiscret.

– Nimeni în afară de tine. Cum avansează pregătirile de nuntă?

– Destul de bine, din câte îmi dau eu seama, răspunse Rio cu o bonomie nepăsătoare. Ieri am trimis *le corbeille de noce*[1] după cele mai obositoare două săptămâni dedicate cumpărăturilor. Responsabilitatea mea a luat sfârșit și nu mai am altceva de făcut decât să-mi fac apariția la catedrală.

– Domnișoara Vallier a fost încântată?

Surâsul lumină chipul lui Rio și făcu ca în ochii lui gri să apară o sclipire de argint.

– Se pare că a apreciat efortul.

Caid avea o oarecare idee despre forma pe care o luase probabil aprecierea cu pricina, dar bunele maniere și o sănătoasă considerație față de propria sa piele îl făcură să nu

[1] Coșul pentru nuntă (în lb. fr., în orig.).

confirme lucrul acesta. Fără îndoială, fusese vorba de un dar extravagant, dată fiind preocuparea lui Rio din ultima vreme. Acel *corbeille de noce* era un coș de cununie tradițional, prezentat ca dar al mirelui pentru mireasă, așa i se spusese lui Caid, o extravaganță suflată în aur, plină cu cele mai frumoase și scumpe dovezi de iubire, șaluri din cașmir atât de fin, încât puteau fi trase printr-o verighetă, *parures*[1]: bijuterii, evantaie delicate și pictate, piepteni sculptați, mănuși incrustate cu pietre prețioase și multe alte podoabe. A-l umple și a-l prezenta cântărea întotdeauna enorm în mintea mirelui.

– Ziua cea mare va sosi în scurt timp, zise el. V-ați făcut toate pregătirile pentru călătoria în Spania?

Rio clătină din cap.

– Celina preferă să rămînă în oraș până se va încheia *la saison des visites*[2] și vom scăpa și de căldura verii.

– Cum rămâne cu ceea ce preferi tu? Bănuiesc că ești nerăbdător să-ți vezi vechea locuință.

– Au trecut atâția ani, așa încât câteva săptămâni în plus nu mai contează, răspunse Rio cu o mare ușurință.

Adevărul era, se gândi Caid, că Rio era vrăjit de franțuzoaica sa creolă care urma să-i fie mireasă și avea să facă tot posibilul pentru a-i fi pe plac. Asta ar putea fi un gest făcut din simpatie, numai că și Celina sa era la fel de îndrăgostită. Existaseră momente când Caid fusese invidios pe Rio, dar avusese grijă să nu se dea de gol.

– Deci, vei fi aici pentru turneul de scrimă?

La Roche fu acela care răspunse înainte ca Rio să o poată face:

– Ce rost are să-și încrucișeze spada cu alți maeștri când el nu va mai fi un *maître d'armes* odată ce va părăsi orașul?

---

[1] Podoabe (în lb. fr., în orig.).

[2] Sezonul de vizite (în lb. fr., în orig.).

În afară de asta, în compania frumoasei Celina va avea întreaga zi ocupată.

– Ambele motive sunt adevărate, fu de acord Rio cu un umor fin. Îl las pe unul dintre voi să încaseze premiul.

– Vrea să spună, desigur, că, altfel, noi nu am avea nicio şansă, îi sublinie Caid lui La Roche, zâmbind larg.

– Şi pentru o atare consideraţie noi îi mulţumim cu cea mai mare sinceritate. Maestrul spadasin italian ridică paharul în direcţia lui.

Caid trebuia să admită că treburile urmau să fie considerabil îmbunătăţite odată ce Rio ieşea din întrecere. Spaniolul era un adversar formidabil, care se antrenase la Paris, la fel ca şi el, deşi drumurile lor, cât de poate de ciudat, nu se intersectaseră niciodată. La Roche, care era un expert al stilului italian, era la fel de redutabil. Rivalitatea dintre ei era una amicală, un lucru care, oricum, nu putea fi afirmat în privinţa tuturor maeştrilor din Passage. Acel turneu care urma să aibă loc putea să însemne şi o subţiere a rangurilor. Acesta nici nu debutase, şi spiritele erau la fel de umflate ca şi Mississippi în clipa când se revărsa, mai ales printre acei maeştri care fuseseră excluşi din competiţie pentru că nu deţineau un certificat din partea unei academii autorizate. Caid şi-l câştigase la Paris, desigur. Ceea ce însemna că lupta mai degrabă în stilul franţuzesc decât în cel italian. Era interesant să descoperi care dintre cele două stiluri avea cel mai mare succes.

Scopul turneului nu era, desigur, acela de a răspunde la această întrebare; se organiza, pur şi simplu, pentru glorie. Ei bine, şi pentru a mări interesul pentru arta scrimei şi pentru a prezenta tehnicile diverşilor maeştri, astfel ca noii clienţi să aleagă dintre aceştia.

– Ce e asta? întrebă Caid, arătând cutia spadei aflată pe masă. Să nu-mi spuneţi că vreunul dintre voi şi-a pus sufletul chezăşie pentru campionul lamei?

– În niciun caz. La Roche puse jos paharul, desfăcând apoi încuietoarea cutiei unde se afla spada. Ce părere ai?

Întinsă pe catifeaua cutiei se afla o pereche de săbii sau de spade cu ambele tăişuri ascuţite, fălindu-se cu manopera cea fără greş de la Coulaux et Cie din Paris. Lustruite pentru a luci precum oglinda, gravate cu litere cursive, prevăzute cu mânere şi apărătoare pentru mâini, erau nişte miracole ale artei meşterilor de săbii. Caid o scoase pe una dintre ele, privind de-a lungul lamei, împărţită în două pentru a crea echilibru.

– Frumoasă, zise el simplu, făcând eforturi pentru ca invidia să nu i se citească în glas. Aveţi norocul diavolului.

La Roche ridică dintr-un umăr.

– O ocazie. Să sperăm că se va extinde şi în cazul loteriei.

– Încă vă mai risipiţi banii pe bilete?

– Tu ce ai face? Eu sunt omul aşteptărilor măreţe.

– Până la finalul finalului. Era un obicei care nu dăuna, reflectă Caid, dar nu unul pe care el să fie înclinat să-l practice cu ajutorul dolarilor săi pe care-i câştiga cu greu. Sau poate că îi lipsea, pur şi simplu, genul acela de optimism.

– M-am gândit să mă alătur Legiunii din Louisiana, în aşteptarea începerii turneului, continuă La Roche, luând din cutie cealaltă sabie şi învârtind-o în mâna sa.

– În miliţie? *Mon Dieu*, de ce ai face una ca asta? Întrebarea plină de amuzament veni din partea lui Rio.

– Din mai multe motive, răspunse italianul. În primul rând, este acea fatală simpatie a mea, în orice luptă, pentru subordonaţi, din moment ce se pare că înrolările în Legiune au crescut, astfel încât aceasta să fie pregătită pentru intervenţia în litigiul apărut între Texas şi Mexic.

– Nu e rea chestia, comentă Caid.

La Roche îşi înclină capul.

– Deci, se anticipează un război, iar eu am descoperit zilele astea că am o cantitate mare de energie.

– Şi, în ultimul rând, cum febra războiului creşte, ofiţerii de miliţie vor căuta instructori experimentaţi în mânuirea spadei pentru a-şi păstra pielea neîmpunsă, corect? întrebă Caid.

– Se vor forma şi alte regimente, şi vor fi înscrişi şi mai mulţi oameni odată cu trecerea timpului, zise La Roche în semn de aprobare. Domnii care sunt potenţialii noştri clienţi vor deveni, într-un fel sau altul, ofiţeri, având spada drept echipament firesc, pentru a se potrivi uniformei.

– Dacă faci parte din tagma lor, poate vei fi tu însuţi ofiţer...

– Apoi voi fi capabil să le demonstrez tuturor motivul excelent pentru care ar trebui să-mi viziteze salonul.

– Ţi-ai demonstrat punctul de vedere. Caid îşi trecu uşor degetul mare de-a lungul sabiei pe care o ţinea, examinând-o.

– Uniforma îi conferă unui bărbat un oarecare beneficiu financiar, ca să nu mai vorbesc de efectul pe care-l are asupra doamnelor.

Caid scoase un sunet neprietenos.

– De parcă ai avea nevoie de acest ajutor. Întorcându-se către Rio, îl întrebă: Ce spui, *mon ami?* Înclini în favoarea armatei?

– Nu prea. Rio se lăsă pe spate în scaun. S-ar putea să stau în Spania câteva luni, poate chiar un an de zile, ori mai mult. Această mică neînţelegere cu Mexicul ar fi posibil să se termine până la întoarcerea mea.

– Îmi imaginez că atunci nu-ţi vei redeschide atelierul, aşa că nu va fi nevoie să atragi clienţi.

Cu toate că sugestia venea din partea lui La Roche, Caid era mai mult decât curios să audă răspunsul.

Rio le oferi un surâs leneş.

– Voi doi simțiți că eu ar trebui să-l închid? O, da. Și să le recomand clienților serviciile voastre?

– Păi, de ce să nu ne gândim la asta? zise Caid, făcând ochii mari, prefăcându-se uimit. La urma urmei, nu prea vei duce lipsă de bani, odată ce te căsătorești cu Celina. Mă refer la faptul că tatăl ei este la fel de bogat precum Valcour Aime. Și mai e și acea vastă proprietate spaniolă pe care o deții.

– E drept, recunosc, oftă Rio. Dar îmi va lipsi ciocnirea lamelor, sfortul și, în special, compania prietenilor.

Acea urmă de sentimentalism latin îl stânjeni puțin pe Caid, cu toate că știa ce voise Rio să spună. Dincolo de rivalitatea evidentă, uneori amicală, alteori ucigașă, exista un ciudat sentiment fratern între maeștrii scrimei. Ei formau o clasă în sine, superioară ca putere și voință, temută de mulți, lăudată de majoritate, imitată în toate privințele, și cu toate astea cvasirespectabilă. Asociindu-se instructori, modele de prim rang și gladiatori, care, folosiți pe câmpurile de onoare, atrăgeau o mulțime de curioși, ei formau propria lor comunitate în cadrul unei mult mai mari, celei a francezilor creoli din New Orleans, al cărei centru se afla în cele câteva clădiri din Passage de la Bourse. Ei își stabileau propriile reguli și se apărau unii pe alții, cu toate că pe podium căutau întotdeauna atât prietenul, cât și dușmanul. Se pretindea ca fiecare bărbat să-și ducă la capăt propriile bătălii, cu toate că, insultând pe unul, îi insultai pe toți, iar o jignire cerea o amendare imediată. Ei erau unici, o rasă aparte și le plăcea asta, în cea mai mare parte.

Vorbiră despre alte lucruri: înjunghierea mortală a unui cetățean de vază și frecvența de-a dreptul îngrijorătoare a unor astfel de incidente, o explozie la bordul unui vapor cu aburi care făcuse treizeci și patru de victime, alegerile prezidențiale care se împărțeau între partidul Whig și democrații lui Jackson și despre sloganul Whig care se putea auzi peste tot: „Și Tipecanoe, și Tyler". În final, într-o pauză,

Caid adresă întrebarea care îi umblase mereu prin minte de când o părăsise pe Lisette Moisant.

– Mă uimeşti prietene, zise Rio, ridicând din sprânceană. Nu aveam habar că ai timpul sau înclinaţia de a aşeza la casa ei o *chérie amie*[1].

– Nici eu, zise el concis. Doamna e cât se poate de respectabilă. Trebuie să-i caut o locuinţă, cu o adresă decentă şi sigură.

– Dar cum a ajuns să fie responsabilitatea ta? Nu are rude de sex masculin care să se ocupe de această sarcină?

– Niciuna care să se sinchisească s-o ajute.

– Dar tu, da? Haide, cine e Preacinstita? Şi cum intenţionezi să o cazezi fără a o dezonora din pricina asocierii cu tine?

Buzele lui Caid se transformară într-o linie dură. Trebuia să-şi fi dat seama că va fi obligat să depene întreaga poveste. Mergea pe un teren alunecos, cu toate că nu se temea că prietenii îi vor răstălmăci motivele avute sau că vor duce vorba despre istoria asta. Nu, pur şi simplu, era vorba despre faptul că exista ceva intim în felul în care făcuse cunoştinţă cu văduva Moisant, ceva ce nu dorea să împărtăşească şi altcuiva.

Nu ar fi trebuit să existe un asemenea aspect. Iar el a ştiut foarte bine în secunda în care trase adânc aer în piept şi se lansă în povestirea întâlnirii lor.

– Ce întortocheală, zise La Roche, după ce el termină de povestit. Nu există nicio altă posibilitate pentru această doamnă?

– Ea insistă că nu.

– Iar tu te-ai angajat să o ajuţi. Mă întreb cum a reuşit să te determine să faci una ca asta.

– Mi-a cerut-o, i-o întoarse Caid, înfruntând cu onestitate privirea mijită a italianului. Nu-l putea învinovăţi totuşi pe

[1] Prietenă de suflet (în lb. fr., în orig.).

italian pentru suspiciunea lui. Ar fi fost ceva firesc pentru Lisette să facă uz de arta feminină pentru a obține ajutorul lui. De ce n-o făcuse? Pentru că era mult prea naivă ca să-și dea seama de puterea frumuseții ei și de atracția pe care o stârnea sau doar pentru că era mult prea sinceră, prea onorabilă ca să se folosească de un asemenea șantaj?

Exista desigur și o altă posibilitate. Putea să-l considere inferior ei.

– Te simți responsabil, nu-i așa? Or ea a făcut apel la instictele tale de gentleman și la inima-ți tandră?

– Ca și cum eu aș poseda așa ceva, zise Caid, aruncând o privire tăioasă.

– Eu cred că posezi, prietene, zise La Roche. Poate mai mult decât oricare dintre noi.

Mult prea personala apreciere a italianului părea un lucru la care nu trebuie să răspunzi.

– Trebuie să-ți îndeplinești îndatorirea, dacă ai un motiv. Eu sunt cauza necazurilor ei, așa se pare, din moment ce i-am ucis soțul. Cel mai mic lucru pe care-l pot face e acela de-a o scăpa din ghearele lui Moisant – cu toate că ultimul lucru pe care mi-l doresc e să-mi asum responsabilitatea unei femei încăpățânate.

– Ah. Încep să înțeleg.

– Mă îndoiesc. Caid se încruntă. Moisant e... Pur și simplu, nu-mi place felul cum o privește.

– Eu nu prea cunosc orașul, zise Rio, intervenind în discuția lor. Cu toate astea, ca în mai toate orașele construite după modelul european, cu cât o adresă e mai aproape de catedrală, cu atât pare a fi mai respectabilă.

– Adevărat, replică Caid, mai mult decât dornic de a schimba subiectul.

La Roche clătină cu încăpățânare din cap.

– Dacă tu te ocupi de aranjamentele pentru locuință, chiar dacă ea va fi pe numele doamnei, tot va afla cineva despre chestia asta. Se vor întreba imediat care e interesul tău.

– Atunci cum trebuie procedat?

– Doamna Herriot trebuie scoasă din povestea asta, cugetă Rio, frecându-și nasul cu degetul. Nu poți s-o implici mai mult, desigur. Moisant poate trece cu vederea faptul că a găzduit-o o seară pe nora sa, dar nu prea cred că o va ierta dacă o va găzdui și mai departe pe tânără.

– Maurelle îi deranjează deja pe prea mulți cu pretențiile ei artistice, fără să-și mai facă deliberat dușmani, fu de acord Caid.

– Ar putea fi angajat un avocat, propuse La Roche o clipă mai târziu, un reprezentant discret care să se ocupe de tranzacție după ce tu vei fi ales locuința respectivă.

– Dar eu tot întrevăd niște dificultăți, zise Rio. Moisant nu poate permite fostei sale nurori să-și găsească o locuință proprie, nu poate renunța la sursa lui de finanțare, iar eu nu-l văd făcând asta fără să dea o bătălie. Cum o să-l împiedici să dea buzna în casa ei și s-o dea afară de acolo?

– Prin protecția mea, îi aminti Caid încet.

– Dar cum o să te descurci fără să fii în locuință, mai ales pe timpul nopții?

– Pot sta de pază.

– Intenționezi să dormi vizavi de ușa ei, bănuiesc? Asta poate duce cu gândul la cavalerul rătăcitor dinăuntrul tău, prietene, dar poți stârni comentarii… și chiar unele al naibii de stânjenitoare.

– Foarte nostim, zise Caid, fără un umor vizibil. Atunci, ce sugerezi?

– Te poți oferi oricând să te însori cu ea.

El fu și mai puțin amuzat.

– E puțin probabil să fie chiar așa de disperată.

– Atunci, singura soluție pe care o văd e să o stabilești într-o casă care să aibă niște servitori de sex masculin robuști, unde să poți intra cu ușurință, la nevoie.

– Cu alte cuvinte, a lui Maurelle.

– Chiar așa.

– Mă îndoiesc că ea va fi așa de săritoare, încât să ia în găzduire permanentă un oaspete.

– Dacă nu cumva o convingi tu.

– Dai de înțeles că aș avea o influență specială?

Rio clătină din cap.

– Doar farmec și o ușurință în rostirea frazelor. Doamna Herriot poate fi determinată să-și amintească de propriile dificultăți din trecut, ceea ce-i poate asigura simpatia pentru musafira sa.

– Sunt convins că o are deja.

– Și atunci?

– Nu știu, zise Caid, testând vârful spadei. Va trebui să mai reflectez la asta.

Tăcerea se lăsă între ei. Caid fu cel care o rupse după câteva momente:

– Știți ceva, prieteni, m-am gândit.

– Ai grijă, zise La Roche cu un umor fin. Poate deveni un obicei.

Rio clătină capul către italian într-un reproș glumeț.

– La ce anume?

– Toți am sosit în New Orleans având același scop în minte, după câte pricep eu – răzbunarea. Am obținut-o, în diverse moduri, dar simțim că niște delicte similare rămân nepedepsite în jurul nostru, în principal din pricina ciudatei divizări a orașului în trei municipalități, cu câțiva ani în urmă. Sunt prea puțini jandarmi și nu prea există cooperare între departamentele poliției din diferitele jurisdicții. Străzile nu mai sunt atât de sigure după căderea întunericului, cum erau înainte de venirea americanilor, sau cel puțin așa mi s-a spus,

iar societatea e în mod considerabil mai puțin civilizată. Se pare că trebuie făcut ceva în privința asta. El se opri, stânjenit brusc, pentru că își materializase intenția în cuvinte.

– Dă-mi voie să ghicesc, zise La Roche pe un ton sec. O să-ți folosești sabia ta de încredere ca să cureți străzile de hoți și de ucigași, înspăimântându-i și făcându-i astfel să devină niște cetățeni cumsecade.

Caid îl privi amenințător.

– Ideea mea, în linii mari, este să bag frica de Dumnezeu în cei care pradă femei și copii – cei care-și bat nevestele, sadicii și violatorii care-și aleg victimele dintre persoanele lipsite de apărare și care nu prea au șanse să se adreseze legii. Se presupune că o reacție dură din partea societății ar preveni cele mai rele înclinații ale unor asemenea oameni, dar adevărul e că nu se întâmplă așa ceva.

– Și cum vei schimba tu asta?

– O putem face, dacă ne-o dorim.

– *Noi?* Această întrebare blândă fu adresată de Rio.

– Maeștrii spadei, începând cu noi trei, răspunse Caid, întorcându-se spre el. Ar dura atât de puțin. O sugestie tăcută, având în spate greutatea oțelului rece, e adesea de ajuns. Dacă nu, ar urma o înfruntare, apoi o salutară lecție de bună purtare. Câteva întâlniri de felul ăsta, și incidentele ar scădea dramatic.

– Lucruri de felul acesta se petrec deja, cugetă La Roche. Dovadă uciderea lui Defossat, după ce a fost luat în spadă de fiul său vitreg mai mare, nu mai departe de săptămâna trecută. După cum se spune în public, s-a datorat unei chestiuni de neplată a datoriilor, dar printre servitori se vorbește că domnul Murrett a avut de obiectat în legătură cu vânătăile mamei lui, care a rămas văduvă acum trei ani, dar care s-a măritat cu Defossat primăvara trecută. Această corecție a bunelor maniere aduce un mare beneficiu pentru *code duello*[1].

[1] Codul duelului (în lb. sp., în orig.).

– N-ar fi mare lucru să ne concentrăm în jurul unei asemenea strădanii.

– Nu știu dacă aș afirma așa ceva, obiectă La Roche.

– Atunci să trecem peste asta. Era doar o idee.

– Din pricina surorii tale, zise La Roche.

– Da, pentru Brona, dar și pentru Maurelle Herriot, Lisette Moisant și altele ca ele. Și pentru că din frica pe care o generăm trebuie să iasă și un lucru bun.

– Îmi place, zise La Roche. Pe toți sfinții, îmi place cu adevărat. Se apropie cu lama pe care o avea în mână, cu scopul de a atinge mâna lui Caid. Ba chiar o aplaud, pentru că ar trebui să meargă până acolo încât să îmi ofere experiență pentru înrolarea mea în miliție. Trebuie să jurăm, ținând spadele încrucișate?

Trebuia să-și fi dat seama că ei vor intra în joc, reflectă Caid. Simți cum gâtul i se strânge în fața acestei dovezi de adeziune.

– Așa cum se cuvine.

– Pentru ce ar trebui să jurăm? cugetă La Roche. În fine, e destul de simplu. Cel puțin pentru mine ar fi trebuit să fie simplu. Pentru răzbunare.

– Da, de ce nu, din moment ce asta ne dorim pentru cei care au știut ce e cruzimea? Rio se aplecă în spatele său pentru a lua o spadă de lângă perete. Ar trebui să mai adaug: pentru supraveghere.

Spadele încrucișate, ridicate de cei doi prieteni ai săi, care-și rezemaseră încheieturile încordate de măsuța mică aflată între ei, formau semnul strălucitor al literei „V", între lamele din argint, lustruite. Păru un moment de inspirație.

– Atunci, pentru valoare în lumea armelor, zise Caid, așezându-și spada în unghiul potrivit pentru a repeta forma cu pricina.

Preț de o clipă, privirile lor se întâlniră și se susținură pe deasupra tăișului. În acea scurtă perioadă de timp, Caid simți zgândărul fiecărui impuls cavaleresc pe care-l trăise vreodată, o nevoie sufletească de a face ca lumea să fie un loc mult mai bun, să devină pură și curată, păstrând în ea acea imagine ideală pe care o avusese în copilăria sa. Apoi acesta dispăru, fiind înlocuit de stânjeneala care-l făcu să privească rapid în jur pentru a vedea dacă cineva luase seama la gestul lor extravagant.

– Exact, fu de acord Rio care surprinsese impulsul lui Caid. Așează spada deoparte. Precauția e necesară, cred. Nu trebuie să ne avertizăm țintele.

– Nu. Scopul nostru trebuie să fie rezultatele și nu reputația. Caid puse la loc în cutie spada pe care o ținea în mână.

– Măști, zise La Roche, pocnind din degete.

– Oh, nu cred că…

– Dar persoanele misterioase sunt întotdeauna atrăgătoare în cărțile destinate doamnelor.

– Pe de-o parte, e mult prea melodramatic, cu excepția poate a zilei de Mardi Gras. Buzele lui Rio se țuguiară într-un surâs forțat. În orice caz, faptul că suntem trei ar trebui să fie suficient pentru a face ca fiecare gest de purificare să pară mai degrabă întâmplător decât plănuit. Cel puțin o vreme.

La Roche oftă, așezându-și la loc propria spadă.

– Voi doi nu aveți în inimă nici urmă de romantism.

– Adevărat, zise Caid. Nu e un joc, știi asta.

– Știu. Sunteți atât de sobri, amândoi. La Roche înălță din umeri. Atunci, de unde ar trebui să începem? Eu am trecut printr-o astfel de situație acum două zile…

Tăcu brusc în clipa în care în pragul ușii își făcu apariția un bărbat. Înalt, de o frumusețe care nu putea fi negată. Avea

pielea în nuanța cafelei cu lapte, ceea ce trăda faptul că era mulatru. Nou-venitul purta un anteriu de culoare gri-deschis, pantaloni de un gri mai închis, o vestă cu dungi din satin, de un gri foarte pal, combinat cu o nuanță de culoarea piersicii, și o cravată precum omătul prinsă cu o camee mare. Se apropie cu pași mari de locul unde se aflau cei trei, trase un scaun și se așeză.

– Mă bucur să vă întâlnesc, prieteni, exclamă el, privind de la unul la altul. Ce puneți la cale? Trebuie să-mi spuneți îndată, altminteri o să mor de plictiseală, vă promit. Să nu vă fie teamă că am să vă trădez, asta ar răpi toată distracția.

Noul-venit era Bastile Croquère. Faimos în oraș pentru colecția lui de camee, pentru perfecțiunea în vestimentație și abilitatea periculoasă în mânuirea spadei, deținea un atelier în apropierea ruinelor hotelului St. Louis. Temperamentul lui fusese odată de legendă, după cum auzise Caid, dar învățase să-și canalizeze furia în arta mânuirii spadei. Salonul lui era frecventat mai mult de tineri, cu toate că, asemenea renumitului Juan Pépé Llulla, nu i se admisese înscrierea în turneul maeștrilor de scrimă fiindcă nu deținea certificatul corespunzător. Era păcat, deoarece niciun concurs nu putea fi concludent fără participarea sa.

Caid schimbă o privire rapidă cu Rio și La Roche. Era tentant să-l includă pe mulatru în rândurile lor, căci ar fi fost o achiziție formidabilă. Totuși, era mai bine să vadă cum va evolua parteneriatul lor înainte de a-i mai include și pe alții. Putea fi cooptat mai târziu, în circumstanțe deosebite.

– Vorbeam despre mirese și despre alte domnițe, zise Rio degajat. Spune-mi, ai văzut-o în spectacolul de ieri-seară, de la Operă pe doamna Julie Calvé? Eu am considerat că vocea ei era într-o formă foarte bună, dar domnișoara Vallier m-a asigurat că mă înșel și că diva suferea din pricina unei răceli de primăvară. Tu ești de partea mea sau a doamnei?

– Doamna Julie Calvé e, în momentele rele, mai bună decât celelalte în momentele lor cele mai bune, zise Croquĉre, cu diplomaţie. Apoi îndreptă conversaţia în direcţia curselor care urmau să înceapă pe pista Métairie, în afara oraşului, iar momentul trecu.

Era după-amiaza târziu atunci când Caid reveni la casa din oraş a doamnei Herriot. Avea de gând să stea de vorbă cu Maurelle între patru ochi, dar Solon îl conduse direct în salonaşul din partea din spate a casei, acolo unde stăpâna casei discuta cu o croitoreasă. Caid o găsi dând ordine în privinţa scurtării rochiei lui Lisette în vreme ce musafira ei era urcată pe un scăunaş îmbrăcat în brocart, cu croitoreasa la picioarele ei.

– Mă scuzaţi, zise el, dând să iasă. Vin altă dată.

– Nu, nu! strigă Maurelle, făcându-i semn să intre. Tu nu crezi că această rochie e şi aşa destul de sobră fără adaosul acesta? E de-ajuns că biata Lisette e obligată să poarte doliu, fără să mai arate şi ca o călugăriţă.

După părerea lui Caid, rochia era simplă, dar avea o croială impecabilă. Accentua talia subţire a tinerei doamne pe care el o salvase, scoţând în evidenţă curbele trupului ei cu o fidelitate admirabilă. Contrastul dintre mătasea neagră şi frumuseţea umerilor ei era evident, moliciunea fustelor insinua moliciunea de dedesubtul lor, iar nuanţele negrului scoteau în evidenţă strălucirea părului ei roşcat. Dacă Maurelle numise „adaos" acea bucăţică de dantelă care se cuibărea între sânii lui Lisette, atunci cu siguranţă, după părerea sa, aceasta era în plus. O recunoscu fără ezitare, rugându-se ca acea pasiune toridă care se trezise brusc înăuntrul lui să nu se reflecte şi în vocea sa.

– Vezi, ce ţi-am spus? Maurelle descusu „adaosul", aruncându-l într-o parte. Dacă vrei să afli adevărul în chestiuni de felul acesta, să consulţi întotdeauna un bărbat.

– Nu ai fi spus asta, dacă nu ți-aș fi dat dreptate, comentă Caid precaut, în vreme ce o privi pe Lisette care stătea pe taburet. Dar oare trebuia să fiți în picioare, doamnă Moisant? Mă așteptam să fiți încă în pat, cu o tavă cu mâncare în poală.

– Mi-am revenit suficient, mulțumesc. Oricum, nu am răbdare cu metodele moderne de însănătoșire.

– Niciun leșin sau o sensibilitate specială? Trebuie să vă reamintesc acest lucru.

Ea se încruntă, privindu-l din locul unde stătea cocoțată.

– Ce vreți să spuneți? Vă asigur că resimt durerea și șocul pierderii la fel de mult.

– Nici nu am sugerat vreodată altceva, răspunse el, cu toate că se mira de asprimea tonului ei. Permiteți-mi să vă spun că e o ușurare să vă văd mai bine, în condițiile date. El arătă către croitoreasă, o femeie corpolentă care abia dacă-i aruncase o privire din momentul în care intrase în încăpere.

– Nu e prea istovitor, din moment ce trebuie să se mulțumească cu două sau trei rochii care i se potrivesc și pe care eu le-am purtat în perioada de doliu, sublinie Maurelle. Câteva retușuri pe ici, pe colo și toate vor arăta așa cum trebuie. Restul nevoilor ei – noile rochii pentru vizită și pentru seară, pentru mers pe jos și cu trăsura – poate aștepta până ce va fi într-o formă mai bună.

– Cineva ar crede că ea nu a avut nimic de îmbrăcat.

– Nici nu a avut. Am adresat o cerere extrem de politicoasă la casa familiei Moisant, cerând ca hainele ei să fie împachetate și trimise aici. Cererea mi-a fost respinsă.

Era în firea lui Moisant să se arate cât mai lipsit de amabilitate în atari circumstanțe, se gândi Caid.

– Îmi cer iertare. Trebuia să-mi închipui.

– Hainele care au rămas acolo nu umpleau nici măcar jumătate de șifonier și nu aveau nici urmă de stil, zise Lisette, înălțându-și bărbia. Nu le voi simți lipsa.

Era imposibil să-ți dai seama dacă spunea adevărul sau dacă voia să salveze situația. Oricum ar fi fost, Caid o admiră pentru asta.

– Aș fi vrut ca problema locuinței să se rezolve cât mai ușor cu putință. Dar cu cât mă gândesc mai mult, cu atât pare mai imposibil să deții o locuință proprie.

– Chiar așa? Vocea lui Lisette deveni rece precum vântul ce bătea dinspre nord.

– Mă tem că ai fi prea expusă insultelor, ori chiar mai rău.

– M-am gândit la asta, zise ea cu superioriate. Știu că a oferi ajutor unei doamne în situația mea e o imensă responsabilitate.

– Sunt sigur că este, în cazul de față e nevoie de ceva mai mult. Doamna Herriot dispune de mai mulți servitori de sex masculin, care pot asigura paza acestei case. Sunt sigur că îți va oferi o găzduire mai îndelungată, cel puțin până la sfârșitul sezonului.

– Caid, *mon cher*..., începu Maurelle.

– Și cum să nu poți? El se întoarse spre ea, cu o mână ridicată, pentru a-i atrage atenția. Nu-ți aduci aminte cât de greu era să trăiești alături de un bărbat mai în vârstă care avea un temperament atât de nesuferit? Mai mult de atât, știu că dincolo de aparența ta sofisticată, există compasiune. Cu siguranță că îți poți deschide casa și inima generoasă în fața doamnei.

– Desigur, când mi-o ceri în maniera asta, zise Maurelle, în timp ce pe obraji îi apărură două pete de culoare. Oricum, eu nu cred...

– Aş prefera să merg pe drumul meu, zise Lisette pe un ton ferm.

– Cu toate că pare atât periculos, cât şi lipsit de înţelepciune.

– Chiar şi aşa, răspunse Lisette. Nu pot permite ca doamna Herriot să aibă de suferit din pricina mea, aşa cum s-ar întâmpla dacă socrul meu ar considera că doamna se pune în calea dorinţelor sale. Şi n-am să-i permit acestui domn să-mi dicteze cum trebuie să mă port, acum că am scăpat de sub acoperişul lui. Nu am să mă port ca o laşă, temându-mă să ies în public, nici n-am să stau întinsă în pat, tremurând de teamă şi aşteptând să văd dacă va utiliza forţa pentru a mă supune. Vreau să fiu propria mea stăpână şi voi fi.

– Şi pe urmă? întrebă Caid. Ce vei face după ce te vei stabili în propria casă, dar nu te va căuta nimeni, nu-ţi va trimite nimeni invitaţii şi nici nu se va sinchisi să te primească.

– Nimeni? Sau te referi la cei *din lumea bună?* Puţin îmi pasă de societate şi de petrecerile la care auzi aceeaşi muzică şi vezi aceiaşi oameni. Eu una nu-mi doresc decât să am câţiva prieteni, cu aceleaşi preocupări ca şi mine şi cu care să pot discuta despre subiecte care îţi pun mintea la lucru. Şi, mai ales, care să fie mult prea inteligenţi pentru a da crezare minciunilor referitoare la persoana mea.

– Glumeşti. Nu-ţi va plăcea să stai deoparte, să nu mergi niciodată la baluri şi la scratele sezonului.

– Serios, *cher,* zise Maurelle, în semn de protest. Trebuie să prezinţi o imagine chiar aşa de sumbră?

– Eu doar punctez dificultăţile, zise el concis.

Ochii lui Lisette căpătară o strălucire înflăcărată.

– Ceea ce face el, doamnă Herriot, este să-mi demonstreze că nu-mi voi găsi un soţ dacă nu-l caut. Insinuează că

ar trebui să mă recăsătoresc – ce spuneți de asta? –, cu toate că i-am zis că nu am chef de așa ceva.

– Chiar așa? murmură Maurelle.

– E, evident, cea mai bună soluție, insistă Caid. Perspectiva libertății, după ce trăise o viață de privațiuni în acești ultimi doi ani, alături de soțul și de socrul ei, tulburase în mod evident mintea lui Lisette. Era necesar s-o apuce în altă direcție până nu era prea târziu.

– Cea mai bună soluție pentru cine? Maurelle se răsuci către Lisette. Chiar acum mi-am amintit de o casă de pe strada Royale care s-ar putea să-ți fie pe plac, *ma chère*. E proprietatea domnului Freret, care acum două săptămâni a luat vaporul spre Franța, însoțindu-și fiica ce urmează să-și completeze studiile acolo. El și soția lui intenționează să rămână în Paris, la rude, vreme de un an, și doresc să-și închirieze casa în această perioadă. Până la revenirea lor, cu siguranță vei găsi o locuință permanentă.

– Excelent. Voi fi încântată să o vizitez, răspunse Lisette, înfruntând privirea lui Caid cu un aer pe care un bărbat l-ar putea numi provocator.

– Agentul său va fi cât se poate de fericit să se întâlnească cu tine, sunt convinsă. Și în cazul în care vei fi mulțumită, actele pot fi completate fără niciun fel de întârziere.

– Sunteți foarte amabilă.

– Totuși, zise Caid, privind-o pe Maurelle cu ochii mijiți, sper să nu ajungi să regreți această amabilitate. Ea era de partea lui Lisette, reflectă el, și căuta să pună capăt încercării lui de a-i pune-n cârcă un musafir nepoftit.

– Și eu cred la fel, zise Maurelle pe un ton mieros, cu toate că nu-mi e atât de teamă. Ca protector al doamnei, trebuie să te asigur că totul va fi bine.

Așa și trebuia să facă. Cu voia Domnului.

4

Lisette se uită atent prin salon în timp ce entuziasmul creştea înlăuntrul ei precum bulele unei şampanii de calitate. Spaţios şi elegant, cu două cămine identice din marmură gri aşezate faţă în faţă, pe pereţii din cele două capete, cu nişte oglinzi mari deasupra lor şi cu două rânduri de uşi în stil franţuzesc, încadrate de draperii lungi într-o nuanţă de roz. O oglindă postată între cele două uşi reflecta un covor Aubusson în nuanţe de verde pastel, asemenea unui teren împădurit, pe care erau aşezate o canapea, un fotoliu şi câteva scaune tapiţate şi flancate de măsuţe incrustate cu fildeş şi cu carapace de broască ţestoasă. Camera asta, casa aceasta erau ale sale pentru un an de zile de acum înainte. Bărbatul care se ocupa de afacerile domnului Freret făcuse toate aranjamentele cu banca şi îi înmânase cheile cu mai puţin de o jumătate de oră în urmă.

Scăpase. Era cu adevărat liberă, pentru prima dată în viaţa ei. Nu avea să mai fie niciodată altfel – asta îşi jură cu toată hotărârea de care era în stare. Să fie obligată să-şi plece voinţa în faţa altora, să cedeze în faţa unor ordine ilogice, să ascundă ceea de simţea şi gândea, totul reprezentase un soi de deces. Acum, după o strădanie lungă, era pe propriile ei picioare. De astăzi, avea să trăiască fără să se teamă. Întinzând braţele, se învârti uşor. Euforia asta probabil că era asemănătoare beţiei. S-ar putea obişnui cu senzaţia asta.

Se opri brusc. Fustele se mai rotiră în jurul gleznelor ei, înainte de a cădea la locul lor. Poate că nu ar fi trebuit să ignore sfatul lui Caid O'Neill. Obiecţiile sale fuseseră valabile. Nu era chiar atât de imbecilă, încât să nu recunoască un lucru ca acesta. Având în vedere că îşi asumase responsabilitatea de a o proteja, el încerca pur şi simplu să

facă însărcinarea aceasta cât mai sigură cu putință. Nu-l învinovățea pentru asta, dar se săturase să i se spună ce avea și ce nu avea voie să facă. Indiferent de prețul plătit, avea să fie propria ei stăpână.

Oh, dar ce expresie avusese el atunci când ea îi comunicase că nu nu avea nevoie de înalta societate, preferând conversațiile inteligente. Pe trăsăturile frumoase ale chipului său se succedaseră în grabă, atât uimirea, cât și dezaprobarea. Oare existase acolo și o mică dovadă că fusese intrigat? Ea nu putea spune. Dar cum îndrăznea el să nu fie de acord cu ceva rostit de ea? Doar nu devenise stăpânul ei odată cu rugămintea pe care i-o adresase.

Sunetul unei trăsuri care tocmai se oprea în fața casei îi atrase atenția. Se grăbi către una dintre ușile franțuzești ce dădeau spre terasa dinspre stradă și o deschise larg. Pășind pe podeaua acoperită cu canava, ea privi peste balustrada din fier forjat.

O trăsură de piață se oprise chiar în fața casei. Din ea tocmai cobora o doamnă cu o siluetă colțuroasă, înaltă, îmbrăcată într-o haină de oaie merinos, maro, cu dungi gri-deschis, purtând pe cap o pălărie ieftină din pai care-i acoperea părul. Mișcările ei erau vioaie, în timp ce se întoarse, dându-i indicații vizitiului. Acesta îi coborî bagajul.

– Agatha! Ai venit deja! strigă Lisette de la balcon. Nu-mi vine să cred. Așteaptă-mă acolo! Cobor să plătesc cursa.

– Prostii, draga mea..., începu doamna.

Lisette nu rămase pe loc să o asculte. Răsucindu-se pe călcâie, alergă din nou în salonașul de la etajul doi, apoi de-a lungul galeriei care era suspendată deasupra curții interioare. Scara se afla la capătul cel mai îndepărtat, învecinându-se cu peretele casei de alături. Ea o coborî în grabă, sărind aproape trei trepte o dată, în vreme ce fustele fluturau în jurul ei. O întâmpină răceala de la intrarea destinată trăsurilor.

Era un soi de boltă lungă, din cărămidă, pe care se sprijinea primul etaj al clădirii. Deschise poarta destinată celor care mergeau pe jos, montată într-o barieră masivă din fier forjat, şi păşi în stradă.

Trăsura plecase deja. Agatha Stilton stătea în picioare lângă bagaje – o valiză zgâriată pentru mantouri, o geantă de voiaj plină ochi şi un rucsac croşetat din lână destul de încăpător. Un surâs strengăresc îi lumina chipul îngust.

– Ei bine, draga mea?

– Oh, Aggie, o strigă Lizzie pe numele de alint pe care îl folosea în copilărie, alergând spre ea şi cuprinzându-i trupul cu braţele. Mi-a fost atât de dor de tine.

– Şi mie de tine, zise femeia mai în vârstă, cu obrajii îmbujoraţi, cu lacrimi în ochii, îmbrăţişând-o la rândul său. Ce mult timp a trecut de când am fost ultima dată împreună.

– Prea mult, zise Lisette. Se scurseseră într-adevăr câteva luni, ori poate mai mult. Agatha, originară din Boston, fusese guvernanta lui Lisette, începând de la vârsta de cinci ani şi până în momentul căsătoriei ei. Având opinii ferme în privinţa drepturilor şi capacităţilor unei femei, ea o educase pe Lisette într-o manieră potrivită mai curând unui tânăr domn decât unei femei care inevitabil trebuia să se căsătorească. Ajunseseră să fie mai degrabă prietene decât profesoară şi elevă. Lisette nu-i ascundea absolut nimic dragei sale Aggie.

Guvernanta se opusese logodnei aranjate de mama lui Lisette, în primul rând, fiindcă ea considera că, la optsprezece ani, era mult prea tânără pentru o asemenea responsabilitate, dar şi pentru că presimţise că tânărul mire nu avea ardoarea cuvenită unui soţ. Cu toate că era o femeie practică, din predilecţia sa pentru poeţii romantici rezultase o concepţie idealistă despre viaţă, astfel încât ea deplângea obiceiul francezilor creoli de a contracta căsătorii bazate pe aranjamente.

După căsătoria lui Lisette, Agatha se angajase la o familie din St. Francisville. Stătuse acolo mai bine de un an. La revenirea sa în oraș, Lisette dorise să o invite în casa familiei Moisant, dar tatăl lui Eugene îi interzisese acest lucru. Îi displăcea femeia din pricina stilului independent pe care-l inoculase și elevei ei, și nu avea de gând să-i permită acesteia să devină aliata lui Lisette. Dacă voia să o viziteze pe Agatha, trebuia să o facă pe furiș, neînsoțită. Fusese un lucru dificil înainte de moartea lui Eugene și imposibil după aceea.

– Intră repede, o îndemnă Lisette. Îmi cer scuze, dar nu are cine să te ajute în privința bagajului, din moment ce am intrat în posesia casei chiar acum câteva clipe. Uite, dă-mi mie valiza pentru mantouri și ia tu celelalte bagaje. Te voi instala în camera ta cât mai curând posibil.

La scurt timp după aceea, erau așezate la una dintre măsuțele aflate în salon. Lisette dăduse o fugă pentru a cumpăra prăjituri cu orez – „calas" – și cafea de la unul dintre vânzătorii care-și ofereau mărfurile aproape la fiecare colț de stradă. Băutura fierbinte fusese turnată într-un vas de Sèvres pe care-l descoperise într-un dulap, iar prăjiturile fuseseră aranjate pe un platou din același porțelan. Faptul că reușise să ofere o gustare era o mare ușurare, din moment ce nu era nimic mai rușinos decât un dulap gol în momentul sosirii unui musafir.

Ar fi preferat ceaiul în locul cafelei. Obiceiul fusese adus de Agatha din regiunea de nord-est, iar Lisette îl adoptase din emulație. Existase o perioadă în care guvernanta fusese un model pentru ea în toate privințele, de la ținuta corpului până la haine și maniera de a mânca. Nu era, poate, un lucru surprinzător, dat fiind faptul că ea fusese, în multe privințe, mai apropiată de Agatha decât de propria sa mamă. Atâția bebeluși mureau, încât copiii erau ignorați până la vârsta de cinci sau șase ani, pentru a împiedica ca durerea pierderii să

fie una prea mare. În realitate, mariajul cu Eugene o apropiase mai mult de mama ei, mai mult decât boala care-i curmase existența. În lunile dinaintea căsătoriei, ea înțelesese că preocuparea mamei sale față de ea și teama de a nu o lăsa singură pe lume erau o adevărată dovadă de iubire. Discutaseră despre foarte multe lucruri în nopțile în care durerea făcea ca somnul să fie imposibil, comprimând o viață întreagă de amintiri și de sfaturi în acele ceasuri în care Lisette ținuse în palme mâna fragilă a mamei sale. Acceptase să se căsătorească cu Eugene, în cele din urmă, pentru a-i oferi puțină liniște.

– Sunt încântată că ai putut veni atât de repede la mine, zise Lisette, împingând într-o parte farfuria goală și întinzându-se apoi după vasul chinezesc pentru cafea în nuanță roz pentru a reumple ceștile. Asta face ca lucrurile să fie cu mult mai simple.

Obrajii Agathei se îmbujorară.

– Nu am avut altceva de făcut în afară de a-mi strânge puținele lucruri pe care le posed, un gest pe care l-am făcut din toată inima. Îți mărturisesc sincer că nu aveam nicio posibilitate de a-mi găsi o slujbă nouă, după ce am părăsit-o pe ultima. E vina mea, desigur, pentru că nu mi-am ținut gura – astfel că persoana care m-a angajat nu a vrut să-mi ofere referințe. Dar nu am putut permite, fără a protesta, ca scumpa sa fiică de doar cinci ani, să fie strânsă, chiar și pe timpul nopții, într-un corset care avea în partea din spate niște stinghii de lemn. N-am fost în viața mea mai intrigată, mai ales că ea era atât de mică. Obiceiul ăsta e cât se poate de nesănătos.

– E un lucru obișnuit în vremurile noastre.

– Într-adevăr, dar asta nu înseamnă că e corect. Agatha clătină din cap. În curând, copiii vor fi îndopați cu oțet și arsenic, pentru a-și imita mamele. Dar, așa cum spuneam,

perspectivele mele erau puține, iar pensiunea pentru doamne pe care o frecventam între două slujbe era destul de confortabilă, dar... puțin primitoare. Invitația ta a fost ca un dar dumnezeiesc.

Pensiunea, pe care Lisette o știa, era în realitate un loc mohorât, cu mobilier sumbru și uzat de vreme, mirosind puternic a pisici. Suferise ori de câte ori își vizitase guvernanta.

– Ei bine, locul acesta va fi mult mai plin de viață, te asigur.

– Pe perioada în care ești în doliu? Știu că nu ești copleșită de durere, dar...

– Da, vor trebui făcute niște concesii. Lisette sorbi din ceașcă. New Orleans nu e la fel de strict ca Bostonul în chestiuni de felul acesta, să știi, așa că nu mă plâng. E perfect acceptabil să asiști la spectacole de operă în lojele din fund sau în spatele grilajului lojei, și nimeni nu va considera că e ceva neobișnuit dacă voi primi câțiva prieteni la orele serii.

– Trebuie să faci așa cum crezi tu că e cel mai bine, dar o tânără văduvă trebuie să fie întotdeauna prevăzătoare, chiar și numai pentru că toată lumea va fi în căutare de indiscreții.

– Las-o să caute. Nu-mi pasă.

– Trebuie să-ți pese, draga mea, dacă vrei să mai faci parte din societate.

– O poziție care e supraevaluată.

– Oh, sunt totalmente de acord. Totuși, ce alternativă există? Și este ceva extrem de necesar, dacă ești în căutarea unui alt soț.

– De ce e toată lumea de părere că trebuie să mă recăsătoresc? Ca văduvă, sunt cât se poate de mulțumită.

– Poate deocamdată.

– Tu ai stat o viață întreagă fără un bărbat, evidențiie Lisette cu ceea ce considera a fi o logică de necontestat.

– Statutul de persoană singură presupune putere și înclinația de a-ți ține de urât ție înseți. În plus, nu sunt sigură că aș fi refuzat o cerere în căsătorie dacă aceasta ar fi venit din partea bărbatului potrivit. Mi-ar fi plăcut să am o fiică, draga mea, care să-ți semene. Chipul Agathei avea iarăși o nuanță rozalie, un indiciu al emoției de care era stăpânită în clipa aceea.

– Ce compliment drăguț, zise Lisette încet. Oh, va fi atât de bine să te am din nou lângă mine.

Agatha o privi lung, înainte de a se refugia din calea emoțiilor, sorbind ultimele înghițituri de cafea. Apoi, dregându-și glasul, zise:

– Da, în fine, însă în scrisoarea ta ai pomenit de o salvare galantă. Sunt moartă de curiozitate. A fost cineva din familia soțului tău? Cum și unde s-a petrecut? Haide, povestește-mi tot.

Lisette fu fericită să procedeze întocmai. Când termină, Agatha rămase holbându-se la ea, cu gura larg deschisă. Apoi expiră zgomotos pe nasul său acvilin.

– Abia dacă poți da crezare unei asemenea aventuri.

– Te asigur că fiecare vorbuliță e adevărată.

– Oh, nu am dorit să te acuz de falsitate, scumpa mea, doar că... ce extraordinar! Și să te dai pe mâna unui *maître d'armes?* Ce te-a apucat?

– Într-un cuvânt, disperarea. Puțini bărbați ar îndrăzni să stea în calea unui om asemenea domnului O'Neill.

– Au propriile lor legi spadasinii aceștia. Am auzit cele mai scandaloase povești, așa cum trebuie că le-ai auzit și tu însăți. Unii au devenit bogați prin extorcarea unor sume de bani de la cei care se asigurau astfel că nu vor fi provocați la duel, alții au fost plătiți pentru a elimina dușmanii cuiva. Își aleg iubitele după bunul plac, chiar din înalta societate, sau așa se șoptește, și de ce i-ar refuza o lady când asta ar putea

reprezenta o provocare pentru soțul, tatăl ori pentru fratele ei? Pot deveni chiar lipsiți de scrupule când vine vorba de astfel de chestiuni.

La gândul acesta, Lisette fu străbătută de un frison straniu, jumătate teamă, jumătate plăcere, pe care însă îl îndepărtă îndată.

– Asemenea poveşti nu prea i se pot atribui domnului O'Neill, din moment ce a sosit de puțină vreme în oraş.

– Asta înseamnă, pur şi simplu, că nimeni nu poate spune ce fel de om este, punctă Agatha. Acum, v-ați împrietenit, iar eu nu am idee ce va rezulta din chestia asta.

– Nu ai de să te temi. Domnul O' Neill a fost de acord să mă ajute, deoarece se simte vinovat pentru faptul că m-a lăsat fără soț, sau aşa cred. Oricum, a acceptat cu greu să-mi ofere protecția sa.

– Da, şi ar fi posibil să te ajute târându-te cu mare uşurință într-o situație extrem de compromițătoare. Să fii atentă la altruismul bărbaților, draga mea. Adesea, ei aşteaptă ceva în schimb.

O urmă de amărăciune se simți în vocea Agathei. Nu era de mirare, iar Lisette o ştia. Ca tânără femeie, rămasă singură după decesul părinților ei, i se oferise un post de guvernantă în familia unui domn din Beacon Hill care nu pierduse vremea, profitând de ea într-un mod cât se poate de ruşinos. Ca să scape de el, ea fugise cu un angajat de-al lui, un bărbat care se lăuda că are rude în Indiile de Vest. Cei doi au plecat să li se alăture acestora, oprindu-se din drumul lor la New Orleans, acolo unde Agatha fusese abandonată. Nu-şi revenise niciodată cu adevărat.

– Mă îndoiesc foarte tare că domnul O'Neill ar avea o asemenea intenție, zise Lissette, făcând un gest de respingere. Are îndatoririle sale la *salle d'armes*, deci lucruri mult mai amuzante cu care să-şi ocupe timpul.

– Un lucru pentru care trebuie să fim recunoscătoare.

– Într-adevăr. Prin urmare, nu avem de ce să ne facem probleme, dar trebuie să ne gândim la soluții și mijloace de ordin practic. Lisette luă o prăjitură cu orez și, rupând-o în bucăți, începu să-și vâre câte una în gură.

– Cum ar fi?

– Pentru început, servitorii. Casa asta e mult prea mare ca să ne ocupăm doar noi de ea.

Agatha ridică din sprânceană.

– Ești convinsă? Nu mă deranjează chiar atât de mult să frec și să șterg praful.

– Apreciez într-adevăr acest fapt, dar nu te-am invitat aici ca să devii o servitoare bună-la-toate. Care crezi că ar putea fi cerințele noastre minime?

– Ei bine, dacă te referi la întreținere, fie aceasta una strict necesară, vei avea nevoie de o bucătăreasă, dar și de un majordom care să-i anunțe pe oaspeți, să servească cele trei mese, să facă cumpărăturile pentru bucătărie și să se ocupe de invitații tăi de sex masculin, zise Agatha, numărându-i pe degete. O femeie sau un tânăr care să spele ustensilele la bucătărie și o menajeră care să păstreze salonul și dormitoarele într-o formă prezentabilă. Apoi ar mai trebui un bărbat care să facă același lucru în privința curții și a locului de odihnă. Am numărat cinci, cel puțin – dacă nu cumva vrei să ai și o trăsură.

– Cred că mi-ar plăcea.

– Atunci, trebuie să găsim un vizitiu și, de asemenea, un tânăr grăjdar. Să spunem șapte, asta dacă nu dorești să ai și o servitoare personală. Atunci ar fi opt.

– Atât de mulți, zise Lisette încruntându-se.

– Ai putea să angajezi mai puțini, dar trebuie să menții anumite standarde.

– Da. Lisette își strânse buzele. Nu sunt sigură că-mi doresc să-mi asum responsabilitatea de a fi stăpână peste atâția oameni sau de a-i cumpăra.

– E mult mai bine decât să fii amanta cuiva, draga mea. Iar dacă ești dispusă să fii o persoană omenoasă, le vei da salarii care să fie mai mari decât prețul cu care i-ai cumpărat, ori le vei permite ca în timpul liber să aibă alte îndeletniciri – vânzători ambulanți ori grădinari. Desigur, ca o alternativă, poți căuta persoanele potrivite printre imigranții irlandezi.

– O sugestie excelentă, Agatha. Observ că împreună vom fi formidabile!

– Chiar așa?

Comentariul fu rostit de o voce profundă, venind dinspre intrare. Lisette își întoarse privirea într-acolo, observându-l pe Caid O'Neill care stătea sprijinit cu umărul de tocul ușii, cu brațele încrucișate peste piept. Era imposibil să ghicești de cât timp se afla acolo ori cât de mult ascultase, cu toate că zâmbetul larg de pe chipul lui îi dădu de înțeles că o auzise vorbind despre compatrioții săi ca despre niște posibili servitori.

– Domnule O'Neill..., începu ea, ridicându-se.

– Cu siguranță, va fi o plăcere, continuă el, întrerupând ceea ce ea se pregătea să spună, îndreptându-se și pornind în direcția ei. Gândește-te, două femei singure în casa asta nu pot fi în siguranță. Prin cele opt perechi de uși franțuzești, orice nepoftit poate pătrunde spărgând, pur și simplu, unul dintre geamuri.

– Cum de te afli aici?

– Doamna Herriot m-a trimis după dumneata. Se aștepta să revii de o oră. Presupun că întâlnirea cu amica dumitale te-a reținut.

– Într-adevăr. Iartă-mă, Agatha. Așa cum, probabil, ai ghicit, acesta este...

– Domnul Caid O'Neill, spuse Agatha, ridicându-se în picioare şi întinzându-i mâna. Ce nimereală perfectă. Mi-am dorit să vă cunosc.

– Într-adevăr?

Vocea lui Caid era aspră, privirea evaluativă, în vreme ce schiţa o reverenţă. Agatha păru să nu bage de seamă.

– Se pare că e foarte bine că ne-am cunoscut atât de curând, din moment ce ne aşteaptă cam aceeaşi însărcinare. Adică de a o ţine pe domnişoara Lisette departe de ghearele fostului său socru.

– Aş zice, mai degrabă, că vă preocupă în mod egal să o ţineţi cât mai departe de ghearele mele.

Lisette simţi cum o fierbinţeală îi înroşeşte pielea, urcând din dreptul sânilor până la linia părului. Agatha se înroşi la rându-i, dar îl înfruntă cu un admirabil sânge rece.

– Înseamnă că aţi auzit. Mă temeam de asta, dar nu-mi pare rău că s-a întâmplat aşa. La un moment dat, trebuia să ajungem la o înţelegere cu privire la acest subiect.

– Deci se poate şi în clipa asta? Foarte bine, doamnă Stilton.

– Domnişoară.

El înclină capul în semn că a priceput corecţia cu pricina.

– Daţi-mi voie să vă spun că nu am niciun fel de planuri în ceea ce priveşte virtutea doamnei Moisant.

– Absolut deloc? Sunteţi cât se poate de sigur?

Lisette descoperi că era extrem de dezamăgită de răspunsul lui. Nicio femeie, reflectă ea, nu se bucură auzind că nu deşteaptă nici măcar un dram de dorinţă în inima unui bărbat.

– A ajuns în această situaţie din cauza faptelor mele care au provocat moartea lui Moisant. M-aş dovedi nerespectuos dacă aş profita de împrejurări.

– Cu siguranță așa ar fi, zise Agatha, împreunându-și mâinile pe talie. Totuși, asta nu oferă un răspuns întrebării.

Furia licări în ochii lui Caid câteva secunde, asemenea unor lumini ce se reflectă în ocean. Apoi dispăru, iar în privirea lui sclipi ceva ce aducea a respect ascuns de amuzament.

– Am jurat că voi avea grijă să nu pățească nimic rău. Și mă voi ține de cuvânt. Mai bine de atât, nu o pot spune.

– Atunci, bănuiesc că o veți face, replică Agatha, dând din cap în semn de amenințare. Deocamdată.

Se studiară reciproc preț de câteva secunde. Apoi Caid înclină capul, în semn de recunoaștere ironică a înțelegerii stabilite între ei.

– Bine, atunci, zise Lisette, observând că își ținuse respirația. Sunteți mulțumiți amândoi? Dacă da, poate o să vă amintiți că sunt aici de față și că s-ar putea să am și eu ceva de zis în înțelegerea cu pricina.

Amândoi se întoarseră s-o privească, cu chipuri atât de palide, încât ea resimți un val de amărăciune în adâncul ființei ei.

– Scumpa mea, zise Agatha, brusc îngrijorată. Nu am vrut să te jignesc, ci doar mi-am concentrat atenția asupra binelui tău.

– Știu, zise ea, zâmbind precaut, înainte de a se întoarce către maestrul spadasin. Și trebuie să înțeleg, potrivit comentariilor tale, că ai vizitat deja dependințele casei?

– Într-un fel. Privirea lui era de nepătruns, iar purtarea reținută.

– Presupun deci că ai inspectat și ferestrele, încuietorile, și siguranța portiței de la intrarea pentru trăsuri.

– Deocamdată nu, dar am intenția să fac aceste lucruri, și chiar mai mult decât atât.

– Excelent. O să te însoțesc, având în vedere că nu am vizitat toate încăperile. Agatha?

– Da. Voi veni și eu.

Plecară din salon, având-o pe Lisette în frunte. Fosta ei guvernantă o urmă îndeaproape, expresia neclintită oglindindu-i hotărârea de a se convinge că în încăperile goale în care urmau să intre nu îi aștepta nimic neplăcut. Caid venea în urma lor.

Faptul că el putea urmări legănarea fustelor ei o făcu pe Lisette să fie extrem de conștientă de sine însăși. Oare ar fi fost la fel de conștientă de prezența lui dacă Agatha nu ar fi fost atât de sinceră cu doar câteva momente în urmă? Se gândi că ar fi fost posibil. El avea un talent cât se poate de stânjenitor de a-i răpi liniștea.

Traversând galeria de la etaj, intrară pe rând în toate încăperile, uneori trecând dintr-una în cealaltă prin intermediul ușilor ce făceau legătura între ele, alteori revenind în galeria lungă și acoperită care servea drept coridor exterior. Caid verifică mecanismele de închidere, scoțând în evidență bucățile lungi de lemn situate în partea superioară a tocului ferestrelor pentru a le bloca după închidere, precum și bara lungă din fier care atârna de portița încastrată în grilajul confecționat din fier ce închidea poarta pentru trăsuri, fixându-se într-un inel aflat în peretele din apropiere, și nepermițând astfel ca aceasta să fie deschisă din exterior.

Clădirea principală părea să fie în ordine, în limite rezonabile, la fel ca și bucătăria și spălătoria care erau situate la parterul aripii de tip *garçonnière*, care avea două etaje.

– Iată, zise Lisette, ieșind din răcoarea spălătoriei cu podea din piatră. Nu prea văd cum ai putea găsi vreun defect acestor dependințe, domnule.

– Sunt destul de bune, recunoscu Caid, cu toate că atenția lui era îndreptată către curte, cercetând-o cu atenție, în mod deosebit pereții acoperiți cu ramuri de smochin.

– Prin urmare?

– Nu prea sunt mulțumit de această casă.

Ea își îngădui un oftat exasperat.

– Pentru că nu a fost prima ta alegere.

– Pentru că vei sta aici singură.

– Nicidecum. O am pe Agatha.

– Care este o femeie de ispravă, posedând curajul unei leoaice, sunt convins, zise el, abia uitându-se în direcția însoțitoarei ei. Dar nu prea poate servi pe post de apărător.

– Același lucru se poate spune și în privința doamnei Herriot.

– Ea dispune de paznici, cum am mai spus. Am intrare liberă în casa ei, în timp ce aceasta trebuie să-mi fie închisă.

– În clipa asta ești aici, sublinie Lisette cu toată răbdarea de care era în stare.

– O vizită care nu trebuie să se repete, exceptând, poate, cazul în care va avea loc în compania altor persoane, și în ocazii cât se poate de rare.

– Nu văd de ce.

– Pentru că preferi să fii încăpățânată și să nu dai ascultare rațiunii.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

– Vreau să am casa mea. E atât de greu de înțeles?

– Deloc, dar asta face ca angajamentul meu de a te proteja să fie al naibii de greu de îndeplinit.

– Atunci ești eliberat de el, zise ea, punându-și mâinile pe șolduri. Uită că te-am rugat. Uită că m-ai salvat acum două nopți. Uită că exist.

– Imposibil.

Ce-a vrut să spună cu asta? Ea și-ar fi dorit să aibă îndrăzneala de a-l întreba, dar nu se simțea în stare.

– Atunci va trebui să faci tot ce-ți va sta în putință, fiindcă nu am de gând s-o oblig pe doamna Herriot să mă găzduiască măcar o secundă în plus.

Încruntarea lui era de-a dreptul descurajantă.

– O să rămâi aici în seara asta?

– Așa este, zise ea, înălțându-și bărbia. Luase decizia exact în clipa aceea, dar brusc aceasta părea a fi una imperativă.

– Fără a avea servitori în casă? Fără niciun fel de protecție?

Privită în felul acesta, nu părea a fi cea mai înțeleaptă dintre mișcări. Dar ea refuză să se dea bătută.

– Situația se va remedia cât de curând.

– Și cine îți va procura persoanele potrivite? E greu de crezut că poți vizita chiar dumneata târgul de sclavi.

El avea perfectă dreptate. Se presupunea că femeile sunt mult prea sensibile pentru a prelua sarcina unor asemenea tranzacții sau mult prea înclinate să ia hotărâri sub impulsul milei și nu din motive practice.

Chiar în secunda aceea, o ușă se deschise la doar câțiva yarzi distanță de locul unde se aflau ei. Își făcu apariția un chip întunecat. Apoi un bărbat înalt și cu umeri lați păși afară, îndreptându-se spre ei.

– Scuzați, domnule, doamnă, zise el defensiv. Nu am avut cum să nu vă aud. Suntem aici. El arătă spre locul în care câțiva sclavi stăteau, ezitanți, în interiorul slab luminat a ceea ce părea a fi un depozit aflat lângă cele trei sau patru încăperi ce fuseseră construite ca locuințe pentru servitori.

Caid se mișcă repede în fața lui Lisette, ca și cum ar fi vrut s-o apere. Ea îi aruncă o privire neîndurătoare, dar nu protestă. Bărbatul cu pielea închisă la culoare se uită spre ei, înclinându-se, luând seama la gestul protector al lui Caid.

– Cine sunteți și ce căutați aici? întrebă Caid.

– Eu sunt Felix, iar noi locuim aici, domnule, dacă nu vă e cu supărare. Aceasta e casa noastră, cel puțin până în clipa de față.

– Nu mie trebuie să-mi fii pe plac, ci acestei doamne. Caid vorbi pe un ton repezit, arătând în direcția lui Lisette. De ce nu v-ați făcut apariția până acum?

Servitorul își feri o clipă privirea.

– Nu eram siguri… asta e, părea că e mai bine să așteptăm până când cineva ne trimitea vorbă că e nevoie de noi.

Ceea ce voia să însemne, observă Lisette, că ei se ascunseseră până în clipa în care putuseră descoperi ce fel de persoană era aceea care devenise proprietara casei. Oare se temeau de ea ori de Agatha?

Caid părea să aibă aceeași nedumerire.

– Doamnele nu știau că sunteți aici, că exista cineva aici.

– Nu voiam să facem ceva rău.

Surâsul oferit lor de bărbatul cu pricina era împăciuitor, dar nu slugarnic, nesigur, ori posomorât. Neliniștea autentică pe care ea o citi în ochii lui căprui și umezi o făcu să pășească în fața lui Caid.

– Presupun că aparțineți domnului Freret, care este proprietarul acestei case. Îmi pare rău, dar agentul acela a uitat să-mi pomenească de prezența voastră. De cât timp ați fost lăsați aici?

– De aproape trei săptămâni, de când stăpânul și familia lui s-au îmbarcat spre Franța.

– Și v-ați descurcat cum se cuvine în absența lui?

– Destul de bine, *madame*, e cât se poate de amabil din partea dumneavoastră că întrebați.

Cuvintele păreau rostite cu strângere de inimă. Lisette putea deduce că le rămăseseră puține alimente și puține resurse financiare.

– Traiul vostru depinde de serviciile voastre, ca angajați în această casă. Am dreptate?

– Da, *madame*. Asta ar fi o bunătate încă și mai mare. L-am rugat pe *le bon Dieu* să ne ajute. Stăpânul nu-și poate

permite să cheltuiască pentru a păstra niște sclavi care stau degeaba. Dacă nu ne puteți accepta, atunci omul care se ocupă de afacerile sale ne va include în grupul ce va fi vândut la licitație înainte de sfârșitul săptămânii.

Agatha scoase o exclamație abia auzită. Lisette își duse mâna la gât.

– Pare o măsură severă.

– Un bărbat hotărât, domnul Freret, dar corect. A spus că va trebui să vedem dacă veți avea nevoie de serviciile noastre.

Era o mare responsabilitate. Lisette simți cum greutatea acesteia se așeza pe umerii săi.

– Câți sunteți?

– Nu chiar atât de mulți, credeți-mă, doar doisprezece. Oh, dar, bună *madame*, patru sunt destul de mici, deci mănâncă foarte puțin, iar una dintre noi este mătușa Magda care abia poate zări pe cineva, însă spune niște povești minunate despre fantome, spiriduși, strigăte de bufniță, ca să-i facă pe copii să stea liniștiți. Nici nu vă veți da seama că e aici.

Apoi vorbi Caid, pe un ton autoritar:

– Și tu? Care e funcția ta în această casă?

– Majordom și valet al domnului Freret, *monsieur*, zise Felix, îndreptându-și umerii.

– L-ai însoțit la vânătoare? Știi să folosești un pistol?

În ochii servitorului se ivi interesul.

– Da. Am vânat adesea alături de stăpân și știu să folosesc o armă.

Agatha, care stătea chiar lângă Lisette, îi spuse:

– Se pare că am făcut rost de personal.

Lisette aprobă din cap, dar i se adresă lui Felix:

– Poate îi putem vedea și pe ceilalți, dacă vor veni mai aproape.

– Îndată, *madame*.

Servitorul se întoarse, fluturând din mână în semn de comandă. Ceilalți ieșiră în grup din depozitul întunecat, clipind în clipa în care păși în lumina zilei.

Cu bărbații înainte și cu femeile venind pe urma lor, în vreme ce copiii se agățau de fustele acestora, formară un șir, ca pentru inspecție. Aveau o atitudine defensivă, iar privirea le era ațintită în pământ. Lăsând la o parte acest lucru, aveau o înfățișare curată și îngrijită, și nu dădeau semne că ar avea vreo deficiență fizică.

– O soluție mult mai bună decât să cauți printre sclavi, zise Agatha, chiar dacă asta înseamnă că-l vei scuti pe domnul Freret de întreținerea lor vreme de un an de zile.

– Da, cu siguranță. E, de asemenea, mult mai bine decât să angajez servitori din Irlanda.

– Doamnă Moisant..., începu Caid.

Lisette nu-i dădu nici cea mai mică atenție, plimbându-și privirea plină de speranță peste cei înșiruiți înaintea sa.

– Printre voi există și o bucătăreasă?

Un bărbat cu o statură impresionantă, de departe cel mai gras dintre ei, făcu un pas în față.

– Eu sunt bucătar, *madame*, mi-am făcut ucenicia în bucătăria domnului Alvarez. Sunt un bucătar cât se poate de bun!

– Sunt sigură că ești, zise ea, zâmbind în fața mândriei evidente a bărbatului. Există cumva și o cameristă?

– Eu am fost calificată în slujba asta, *madame*. O femeie solidă, cu părul prins în creștetul capului cu ajutorul unei batiste albe, păși mai în față și execută o reverență scurtă.

– Excelent. Lisette se întoarse spre Caid. Vezi? La urma urmelor, nu voi fi singură, voi fi foarte bine servită și înconjurată de apărători.

El clătină din cap.

– Nu e suficient.

– Cum poți spune așa ceva când, acum, sunt atâtea persoane aici?

– Să ai oameni în camerele de serviciu e mai bine decât nimic, dar asta nu te scutește de posibilitatea de a fi molestată dacă o persoană e suficient de hotărâtă.

– Molestată? E un cuvânt tare.

– Ai prefera să spun ucisă? Nu e imposibil.

Ea îl privi cu ochii mijiți.

– Nu se va petrece nimic de felul acesta. Încerci să mă înspăimânți.

– Mare păcat dacă nu am reușit.

Lisette se uită o clipă la expresia îngrijorată a Agathei înainte de a reveni la maestrul spadasin.

– Apreciez preocuparea dumitale, *monsieur*; și chiar o împărtășesc, într-un fel. Cu toate acestea, refuz ca teama să-mi guverneze viața. Am să-l trimit pe Felix ori pe un altul dintre ei după cele câteva lucruri care-mi aparțin. Chiar din această seară, voi locui în casa asta.

Vreme de câteva secunde, Caid nu scoase o vorbă. Apoi aprobă scurt:

– Cum doriți. Apăsând pe cuvinte, el se răsuci pe călcâie, îndreptându-se spre deschiderea întunecată, asemenea unui tunel, a porții pentru trăsuri. Portița se închise cu zgomot în urma sa.

Pe neașteptate, Lisette se înfioră la auzul acelui ecou metalic. Ciudat, dar, brusc, se simți mai puțin apărată decât înainte. Prezența lui Caid O'Neill fusese asemenea unui zid împotriva răului. Prin plecarea lui, senzația de invincibilitate dispăruse. Nu era confortabil să realizezi una ca asta, mai ales acum când era prea târziu.

Seara se preschimbă în noapte. Lucrurile lui Lisette fură transferate de la casa Herriot – cămaşa de noapte proaspăt spălată, rochiile procurate de Maurelle şi câteva lucruri utile: periuţa de dinţi, agrafe de păr, panglici şi alte materiale aduse de croitoreasă, alături de un corset nou şi de câteva jupe. O cină frugală, constând într-o supă subţire, fu preparată din cele câteva alimente rămase la bucătărie. Fu pregătită şi o listă de cumpărături pe care Felix urma să le procure a doua zi dimineaţă de la magazinele aflate lângă deal. Dormitoarele fură pregătite, fiind folosite aşternuturile găsite într-un dulap, având între pliurile lor rădăcini de vetiver. Felix se plimbă prin întreaga casă, verificând, pentru noapte, toate uşile şi ferestrele înainte de a raporta că toate erau închise. După ce el coborâse în camera sa, Lisette şi Agatha conversară o vreme despre trecut, punând la punct activităţile din zilele următoare. În cele din urmă, zgomotul trăsurilor şi al paşilor de pe stradă încetă, lătratul câinilor amuţi şi el, şi nu mai avură nimic de făcut decât să se ducă la culcare.

Lisette aprinse două lumânări pentru noapte de la lampa cu ulei de balenă aflată în salon, dându-i una dintre ele noii ei însoţitoare şi luând-o pe cealaltă cu sine. Micşoră lumina lămpii, apoi o însoţi pe Agatha de-a lungul galeriei până la dormitorul acesteia, unde îi ură noapte bună. Mergând apoi la două uşi distanţă, ea intră în dormitorul pe care-l alesese pentru ea însăşi. Se întoarse, cu fustele fluturându-i în jurul trupului, pentru a încuia uşa.

Pe neaşteptate, pe la spate, fu prinsă de talie de un braţ puternic, într-o îmbrăţişare lipsită de menajamente. Lumânarea îi fu smulsă din mână, stinsă şi aruncată cât colo. Întunericul învălui încăperea, iar o voce, profundă şi melodioasă îi şopti la ureche:

– Am venit să te molestez, *ma chčre*. Ce ai să faci acum?

5

Caid.

Identitatea agresorului ei invadă mintea lui Lisette, într-un amestec de uşurare şi de mânie. Dincolo de toate acestea, resimţea o febrilă conştientizare a trupului lui lipit de-al ei, dur ca un zid, a muşchilor puternici ce se ascundeau sub hainele lui largi şi a forţei temperate a braţelor lui, unul în jurul taliei ei şi altul deasupra sânilor. O dogoare pulsa în miezul trupului ei. Asta se întâmplă cu o secundă înainte de a reuşi să vorbească, înlăturând cu greu gheara care-i strângea gâtul.

– Dă-mi drumul! Imediat.

– Nu înainte să recunoşti că, în această casă, te expui riscurilor. Nu până ce nu-ţi vei da seama că eu sau orice alt bărbat poate ajunge la tine dacă se străduieşte puţin; că poţi fi la bunul lui plac.

Ea înţelese la ce se referea. Gândul unei intimităţi arzătoare cu bărbatul acesta îi făcu inima să tresară, în timp ce sângele îi alerga prin vene precum torentele sălbatice ale fluviului Misssisippi când se revărsa. Încercă să se smulgă din încleştarea lui, dar strânsoarea se înteţi, până ce ea nu mai putu să se mişte, respirând din ce în ce mai greu.

Ar fi putut să ţipe, dar la ce-ar fi folosit? Agatha nu se putea pune cu el şi nici Felix. În orice caz, era convinsă de un lucru – Caid O'Neill nu voia decât să-i arate cât de vulnerabilă era, singură în această casă. Imediat ce ar fi recunoscut lucrul acesta, el avea să o elibereze, exact aşa cum declarase. Totuşi, ceva inflexibil, ceva din adâncul ei, refuza să-i ofere bărbatului această satisfacţie, în ciuda stării insinuante, care o cuprinsese, şi a gândului tulburător.

– Aşa înţelegi tu să mă protejezi?

– Aşa vreau eu să te fac să înţelegi ce anume s-ar putea întâmpla.

– Ce te face să fii atât de sigur că nu pricep lucrul acesta? Nu sunt chiar atât de proastă, crede-mă. Cuvintele erau pe jumătate sugrumate din pricina apăsării pe care o resimţea deasupra pieptului.

– Cum aş putea să te cred când nu eşti rezonabilă? Ce te-ar putea face să pricepi pe deplin?

– Nimic nu m-ar face să mă răzgândesc..., începu ea.

El nu o asculta. Înainte ca ea să-i poată ghici intenţia, el o răsuci cu o viteză ameţitoare, lipindu-i spatele de perete. Apucându-i încheieturile, el i le lipi de-o parte şi de alta a feţei, în vreme ce partea inferioară a trupului lui o imobiliză ca pe un fluturaş ce tocmai a fost prins. Apoi îşi aplecă, ezitând o secundă, capul, şi îi acoperi gura cu a sa.

Buzele lui erau puternice, fierbinţi şi aveau aroma şi moliciunea mierii. Îi cereau să capituleze sau ceva mai mult de atât. Limba lui trasă conturul curbat al buzelor ei care rămăseseră strânse şi lipite de ale sale, gustând-o, descoperind-o, cerând să se avânte în profunzimea secretelor ei. Explorările lui, pielea de pe obrazul lui, uşor aspră din pricina bărbii care-i crescuse peste zi şi bubuitul inimii lui lipite de sânii ei erau incredibil de tentante. Forţa masculină şi plină de pasiune o învălui, o captivă, aromele de pânză scrobită, de tonic pentru păr cu parfum de bergamotă şi de piele masculină curată i se urcară la cap, ameţind-o uşor. Pasiunea se aprinse în miezul fiinţei ei. Sfârcurile ei se măriră, devenind atât de sensibile, încât ea putu să identifice bumbii micuţi de la capsele cămăşii lui, lungimea lănţişorului ceasului din aur, până şi ţesătura pelerinei lui. Nevoia de a se lipi mai mult de el, de a deveni una cu trupul lui puternic şi musculos era atât de puternică, încât ea îşi îndoi încheieturile prinse în strânsoarea lui, gâfâind înăbuşit.

El profită imediat că buzele ei întredeschise, intime și retrase erau ale sale, pentru a le poseda. Simți pe limba ei aroma lui dulce atâtătoare, bogată și fierbinte. Era ceva primitiv în asaltul simțurilor ei, captivând-o așa cum nu și-ar fi imaginat niciodată. Puterea lui și neputința ei de-a o ține sub control ar fi trebuit s-o înspăimânte și s-o dezguste. În loc de asta, o făcu să se simtă copleșită de pasiune și îngăduitoare, și numai forța propriei ei voințe o făcu să nu se deschidă în fața lui precum o floare exotică sub ploaia tropicală. Dacă el i-ar șopti să se predea, atunci... ce-ar urma atunci?

Ea se încordă și trase adânc aer în piept înainte de a-și trage capul într-o parte. Pentru câteva secunde interminabile, el rămase nemișcat, lipit de ea. Apoi șopti o înjurătură abia auzită în părul ei moale. Eliberând-o cu mișcare bruscă, se dădu înapoi.

Respirația lor precipitată fu, pentru câteva secunde nesfârșite, unicul zgomot. El se retrase, cu un foșnet ușor al hainelor, îndepărtându-se de ea, ca și cum ar fi avut nevoie de mai multă distanță între ei doi. Când vorbi, vocea îi era tensionată, aproape sugrumată.

– Iartă-mă. Nu am vrut ca lecția să fie atât de...drastică.

– Nu. Ea se opri, dregându-și vocea răgușită. Nu, îmi imaginez că nu. Își netezi fustele, își aranjă părul, rostind o rugăciune în semn de recunoștință față de întunericul care-i ascundea fața cuprinsă de flăcări. Îmi dau seama... trebuie să spun... știu că pare nechibzuit din partea mea să rămân aici în ciuda sfatului binevoitor, dar te asigur că nu e un gest inspirat de prostie și cu atât mai puțin de îndărătnicie.

– Niciodată nu am crezut asta.

– Majoritatea bărbaților ar fi făcut-o, cred. Dar e mai mult decât asta. Tu nu știi, nu-ți poți închipui cum e să fii reținut împotriva voinței tale, să ți se controleze, să ți se

supravegheze, să ți se urmărească orice mișcare, fără a putea avea nici cea mai mică scăpare. Am jurat că nu voi mai accepta niciodată o asemenea situație. Refuz să mă supun. Refuz, chiar dacă voi muri din cauza asta.

– Greșești.

– Te asigur…

– Nu, zise el, întrerupând-o aspru. Ceea ce voiam să spun e că știu ce înseamnă să fii prizonier, că înțeleg foarte bine dorința ta de libertate.

Vorbele lui sunară ca și cum nu i-ar fi fost ușor să le rostească.

El tăcu o clipă.

– Înainte, nu ascultam ceea ce spuneai.

– Iar acum?

– Acum am început s-o fac, zise el tăios.

O mică parte din încordarea din pieptul ei slăbi. Își umezi buzele înainte de a continua.

– Îmi dau seama că asta face ca ceea ce ți-am cerut să devină o responsabilitate mult mai grea. Mi-am dat și eu seama, în cele câteva ceasuri petrecute aici, că e necinstit din partea mea să o cer. Cred într-adevăr că trebuie să te eliberez de sarcina asta.

– Te implor să nu o faci.

I se părea că nu auzise bine.

– Ce vrei să spui?

– Ai tot dreptul să pretinzi o recompensă din partea mea. Dacă ai ales protecția mea, atunci ți-o acord de bunăvoie.

– Dar nu cu toată convingerea, clarifică ea, bucuria răzbătând în vorbele ei, alături de o notă de umor.

– Am avut întotdeauna convingerea că am dreptate. E o greșeală care a cauzat o mulțime de probleme.

– Cum ar fi… închisoarea? Era extrem de nepoliticos să adreseze o asemenea întrebare, dar ei trecuseră deja de chestiunile de felul acesta, reflectă ea, cel puțin deocamdată.

– Asta te şochează?

– Depinde de infracţiune.

– Acţiuni subversive, trădare împotriva Coroanei... cu toate că nu am recunoscut şi acceptat coroana niciunui rege.

– Nu te făceai vinovat de crimă, furt sau...

– Sau viol? termină el în locul ei, pe un ton dur. Nu. S-a petrecut în Eire, provincia în care m-am născut.

– Trebuie că erai destul de tânăr.

El se întoarse spre ea, o mişcare în penumbră, în lumina filtrată prin jaluzelele trase, în spatele uşilor franţuzeşti ale dormitorului.

– Adică?

– Ceva ce doamna Herriot a pomenit în treacăt în legătură cu lunga ta şedere în Franţa, unde te-a întâlnit pentru prima dată.

– Aţi discutat despre mine?

– Puţin. A vrut să fie sigură că înţeleg care e poziţia ta.

– Şi ai înţeles?

– Cred că da. Dar trebuie să ştii că cei mai mulţi oameni din New Orleans au printre înaintaşii lor un bărbat sau o femeie care a suferit o condamnare. Ne place să credem că suntem descendenţi ai tinerelor orfane care au fost trimise de Coroana franceză ca mirese pentru colonişti, ori ai familiilor care au fugit pe timpul Terorii. Pentru unii, poate că s-a întâmplat chiar aşa. Dar la fel de adevărat este faptul că închisorile au fost golite pentru a popula regiunea, în vremurile de început. Însăşi străbunica mea, sau cel puţin aşa mi-a şoptit odată *grand-mčre*[1], a fost luată de la *Salpętričre*, unde fusese închisă după ce a fost acuzată că a otrăvit-o pe amanta soţului ei.

El rămase tăcut atât de multă vreme, încât ea crezu că nu va răspunde. În cele din urmă, rosti:

---

[1] Bunica (în lb. fr., în orig.).

– Ai o inimă bună.

– Îți închipui că am vorbit despre scandalul în care a fost implicată familia mea pentru ca tu să nu te simți stingherit din pricina propriului tău scandal? Îmi acorzi prea mult credit. Ea nici măcar nu era convinsă că povestea era adevărată. Mama ei, o femeie deosebit de elegantă și cu o voință puternică, luase în râs această poveste, atunci când fusese amintită cu ocazia negocierilor de logodnă cu familia Moisant.

– Cred că nu. Oricum, trebuie să plec înainte ca bârfa să se abată și asupra actualei generații.

Făcu un pas în direcția ei. Ea se dădu la o parte, eliberând drumul către ușă. Când el ajunse în dreptul acesteia și o deschise larg, ea rosti repede:

– Așteaptă.

– Da?

– Cum ai intrat? Știu foarte bine că totul era încuiat și baricadat, pentru că l-am supravegheat pe Felix în timp ce o făcea.

– Nu a fost greu. Mi-am folosit, de fapt, bastonul. L-am strecurat prin grilajul portiței și am ridicat tija de închidere. O să mă ocup de defecțiunea asta la primele ore ale dimineții.

– Și până atunci?

– Nu vei putea dormi, gândindu-te că s-ar putea repeta? Nu se va întâmpla, îți promit.

– Știu că nu vei intra din nou.

– În ciuda tentației, nu, zise el. Și nici altcineva. Poți dormi liniștită, eu voi sta de pază.

– Dar și tu vei avea nevoie să dormi.

– Mâine. Poate.

Ce voia să spună? Că nu va reuși să doarmă nici măcar atunci sau că nu era nevoie să stea de pază? Ea nu avea cum să ghicească, iar el nu avea să-i spună. Caid ieși pe ușă, înaintă

de-a lungul galeriei, dispărând apoi pe scara întunecată. Cu toate că îl urmări pe tot parcursul galeriei, încercând să prindă zgomotul paşilor lui pe bucăţile de gresie de la poarta pentru trăsuri sau pocnetul portiţei închizându-se în urma lui, nu auzi nimic. Fie ieşise în stradă fără a face zgomot, fie nu plecase deloc.

Ea rămase locului o vreme, dar nu sesiză niciun sunet. În cele din urmă, se întoarse şi se duse în dormitorul său.

– Pe toţi sfinţii, scumpa mea, exclamă Agatha în clipa în care Lisette păşi în salonaşul unde se servea masa. Arăţi ca o pisică hărţuită de pisoii ei. Te simţi bine?

Lisette reuşi să surâdă.

– Nu am putut dormi. Ştii, emoţia... mutarea în această casă. Scuza era probabil jalnică, dar ea nu prea dorea să admită că vina o purta maestrul spadasin sau mai degrabă via amintire a sărutului său. Zăcând cu ochii larg deschişi în întuneric, ea retrăise clipele în care trupul lui puternic se lipise de al ei, buzele lui le acoperiseră pe ale sale, iar şi iar. Cu fiecare retrăire, ea fusese tot mai uimită de forţa impunătoare a atingerii lui şi de răspunsul ei mistuitor, aproape impetuos. Da, şi apoi starea ei de nelinişte, de agitaţie, dorindu-şi ceva mai mult. El observase momentul ei de slăbiciune? Şi dacă da, îi păsase? Ea nu însemna nimic pentru el, în afara unei obligaţii îndoielnice. Singurul lui scop cu care pătrunsese în casa ei fusese acela de a-şi dovedi punctul de vedere. Nimic personal nu-l determinase să o îmbrăţişeze şi era o prostie să-şi imagineze altceva. Era conştientă de toate acestea şi totuşi...

Oh, dar trebuia să fie atentă la ceea ce spunea Agatha înainte ca însoţitoarea sa să-i observe tulburarea şi să întrebe care era cauza. Deja o privea cu oarecare îngrijorare.

– Ştiu că ne-am propus să mergem pe la magazine în dimineaţa asta, draga mea, dar, dacă nu te simţi în stare, am putea foarte bine să amânăm plimbarea.

– Nu, nu. Trebuie să comandăm imediat câteva articole, altfel sezonul se va încheia fără ca ele să ne fie livrate.

– Mai e destul timp, să ştii. Niciun alt oraş nu are, precum New Orleans, un sezon de iarnă atât de lung. Mă uimeşte dârzenia acestor franţuzoaice creole care abia sunt capabile să mişte un deget pentru ele însele, dar sunt în stare să danseze până în zori, aproape în fiecare noapte, din noiembrie şi până după Paşte.

– Poate fiindcă dansul e ocupaţia noastră principală, zise Lisette, zâmbind. Sau cel puţin a celor tinere şi care încă nu au o relaţie. În plus, Postul Paştelui ne oferă un moment de răgaz.

– Oh, Postul Paştelui. Agatha îi aruncă o privire sardonică. Am fost şocată de nerespectarea datinilor atunci când am sosit aici pentru prima dată.

– Şi acum?

– Mi-am permis să devin coruptibilă, bănuiesc, în parte pentru că ştiu că pietatea în concepţia francezilor creoli are de-a face mai mult cu o credinţă interioară decât cu aspectul exterior. În orice caz, îmi vor lipsi spectacolele de teatru din serile de duminică şi petrecerile, în cazul în care mă voi întoarce la Boston.

– Doar nu ai de gând să pleci?

– Având în vedere evenimentele, nu prea curând.

– Deloc, dacă voi avea şi eu un cuvânt de spus, zise Lisette pe un ton hotărât. Să obiecteze de îndată ce un musafir îşi anunţa plecarea era un obicei al creolilor, dar ea nu suporta gândul de-a o pierde pe Agatha, acum când abia se reîntâlnise cu ea. Lângă nimeni altcineva nu se simţise atât de bine, fiind sigură că va fi perfect înţeleasă, fie că-şi dorea să fie singură, fie că-şi dorea să aibă pe cineva alături de ea.

Chiar în secunda aceea sosi şi Felix, aducând cu el o tavă plină de cornuri încă fierbinţi de la *boulangerie*[1] şi

[1] Brutărie (în lb. fr., în orig.).

căni cu cafea caldă şi lapte. Aroma era suficientă pentru a-l tulbura şi pe un sfânt. După aceea, ea şi cu Agatha discutară despre rochii, despre pălării şi, de asemenea, despre bluze şi despre culori în tonuri de gri, roz şi galben pal care erau la modă în această primăvară. Încă mai discutau despre aceste subiecte atât de importante un ceas mai târziu, când îşi puseră bonetele, voalurile şi mănuşile, plecând apoi de-acasă.

Paşii le duseră la magazinul de modă al doamnei Crevon, de unde Lisette cumpără o pălărie italiană din pai, apoi la Scanlon, acolo unde, după cum citise Agatha în *L'Abeille*, se primiseră pălării şi bonete pentru primăvară şi vară de la celebrul magazin din Paris al doamnei Goeneutte, aduse cu un vapor de la Le Havre. Cum acestea erau articole potrivite mai mult pentru a fi purtate seara, Lisette cumpără o bonetă minunată din batist, organdi şi dantelă pentru Agatha, fără a-şi lua ceva şi pentru sine.

Când ieşiră în stradă, ea observă un bărbat aşezat la una dintre măsuţele scoase în stradă ale cafenelei aflate în josul străzii; uşile franţuzeşti fuseseră larg deschise pentru a lăsa să pătrundă aerul dimineţii. Era înalt, bine îmbrăcat, chipeş, cu un aer romantic; îi atrase atenţia datorită privirii insistente pe care o arunca în direcţia ei. Imediat, el îşi termină cafeaua, îşi scoase portofelul şi aruncă pe măsuţă câteva monede. Apoi se ridică în picioare cu o graţie atletică, vârî ziarul pe care-l citea într-un buzunar lateral, îşi luă bastonul şi înaintă cu un pas vioi, în direcţia lor, dar pe partea opusă a străzii.

Bărbatul îi părea oarecum cunoscut, gândi Lisette, cu toate că nu-l putea identifica cu certitudine. Pentru că era nepoliticos şi lipsit de înţelepciune să te holbezi la cineva, ea privi înainte. Însă continua să fie conştientă de prezenţa lui, în timp ce el înainta la fel de repede, învârtindu-şi

bastonul, salutându-şi cunoştinţele cu o înclinare a capului şi ridicându-şi pălăria în faţa doamnelor, făcându-le loc să treacă.

Ea şi Agatha se opriră pentru scurtă vreme la un mic magazin din strada Bienville, unde puteai găsi cele mai bine lucrate tricotaje de damă, ajungând apoi, în cele din urmă, la magazinul lui Bourry d'Ivernois, pe strada Chartres. Aici, au ales şaluri din lână merinos, broderii italieneşti, perdele din muselină, ace pentru cravată, precum şi pelerine, stofe ecosez, articole elveţiene de toate felurile.

Metrajele delicate îi făceau cu ochiul, dar cel care-i tăie respiraţia era o catifea neagră. Nu purtase niciodată ceva atât de somptuos. Catifeaua era interzisă pentru femeile nemăritate, iar Eugene nu o lăsase să poarte veşminte din acest material nici după căsătorie. Tot ceea ce atrăgea atenţia asupra soţiei sale era, după părerea lui, vulgar şi neavenit. Ceea ce-l condusese la această interdicţie fusese gelozia ori posesivitatea, gândi ea, mai degrabă decât interesul pasional. O prefera în culori şi stiluri cuminţi, astfel ca el să nu-şi facă probleme în privinţa atractivităţii ei. Dar catifeaua nu era câtuşi de puţin vulgară. Cădea în falduri unduitoare şi strălucea precum blana unei pantere. Era materialul potrivit unei regine.

Când ea şi Agatha părăsiră magazinul, Lisette era mândra posesoare a acelei catifele ce urma să fie livrată la casa din oraş, la fel ca şi restul cumpărăturilor. Acum avea nevoie de o croitoreasă care să poată face o rochie din aceste articole, potrivită pentru doliu, dar nu prea severă, unică, dar totuşi modestă. Femeia angajată de socrul ei pentru îndeletniciri de felul acesta fusese suficient de capabilă, dar nu avea fler artistic. Era nevoie de o altă croitoreasă, dar unde s-o găsească?

– Din câte mi-ai povestit despre doamna Herriot, zise Agatha în timp ce treceau pe lângă un muzicant care cânta la orgă, însoțit de maimuța sa, și au salutat un domn care le făcu loc să treacă, ea sigur cunoaște o asemenea persoană.

– Nu ai făcut cunoștință cu Maurelle?

– Nu am avut niciodată plăcerea, cu toate că am auzit câteva lucruri, desigur.

Lisette o privi curioasă, pășind peste un pudel pe care cineva îl lăsase pe pavelele proaspăt curățate ale trotuarului.

– Ce fel de lucruri?

– În principal, despre excentricitățile sale. Se spune că e mai pariziancă decât toți parizienii.

– O mare eroare, zise Lisette sec. Majoritatea francezilor creoli aveau ochii ațintiți către Paris. Era centrul universului lor, sursa hranei lor, a modei, a mobilierului pentru locuință, a literaturii și a majorității ideilor lor. Vapoarele din Anglia și de pe coasta estică a SUA soseau zilnic în docuri, dar produceau un efect infim față de cele sosite de la Le Havre.

Agatha își strânse buzele.

– Doamna se află la limita a tot ceea ce este acceptabil.

– Cu mine s-a purtat cât se poate de amabil.

– Atunci este o femeie inimoasă și cea mai dragă prietenă a mea. Agatha zâmbi poznaș către Lisette. Trecem la umbră? Soarele e foarte de puternic în dimineața asta.

Primăvara înainta cu pași mari, iar căldura soarelui aducea cu sine promisiunea dogoritoare a verii. Parfumul dulce al florilor de măslin de prin curți era amplificat de căldura care se întețea. Copacii de pe marginea străzilor și cei din pădurile din afara orașului înfloriseră deja, producând nori de polen. Fiecare briză de aer aducea cu sine o ploaie de polen atât de densă, încât se cuibărea în cutele hainelor locuitorilor și apoi se depunea pe trotuar, precum o zăpadă galbenă.

Ridicându-şi puţin fustele, Lisettte şi Agatha rămaseră pe loc, aşteptând să treacă o căruţă hodorogită. În acest timp, Lisette îl observă pe tânărul înalt pe care-l văzuse ceva mai devreme, care tocmai traversa strada fără să se grăbească. Se întrebă cu ce anume îşi ocupase acesta timpul, în vreme ce ea şi Agatha fuseseră la centrul comercial şi dacă îi remarcase pe puştii care îi dădeau ocol, râzând de mersul lui nepăsător. Apoi trecu căruţa aceea, iar ea îşi concentră atenţia la paşii pe care-i făcea, încercând să ocolească balega calului, paiele şi zarzavaturile storcite care împânziseră drumul.

Ajungând fără incidente pe trotuarul de vizavi, cele două femei apucară să facă doar câţiva paşi înainte ca drumul să le fie barat de un bărbat ce părea a fi un marinar în stare de ebrietate. El se legăna, de parcă s-ar fi aflat pe puntea unui vapor care tocmai se înclina. Lisette vru să-l ocolească, dar el îşi târşâi picioarele pentru a-i bloca înaintarea.

– Ah, peeerfecta mea doomniţă, bălmăji el cu accent ce părea a fi londonez. Haide…

Lisette se dădu încet înapoi, înălţându-şi bărbia.

– Daţi-mi voie să trec, *monsieur.*

– Oh, n'am să po' face asta, drrrăguţo, nu făr' să plăteşti taxa.

– Omule, zise Agatha pe tonul ei cel mai sever. Dă-te la o parte, altminteri chem jandarmii.

– N-ai decât să faci asta, pisică bătrână, şi io o să-i bat zdravăn. Marinarul îşi roti capul, făcu un soi de salt şi întinse degetele pătate de smoală către Lisette. Acum, frumoasa mea…

– Ajunge!

Ordinul rostit pe un ton puternic şi şfichiuitor veni din spatele lor. În acelaşi timp, domnul pe care Lisette îl observase mai devreme înaintă cu paşi repezi, oprindu-se lângă ea. Apoi,

punând capătul bastonului său peste pieptul marinarului, el împinse suficient de tare pentru ca acest individ ce semăna cu Jack-Tar să se retragă, împleticindu-se.

– Dispari, prostule, altfel ai să-ţi regreţi greşeala!

– A'ultă! Marinarul dădu bastonul la o parte şi înaintă din nou.

Bastonul se agită în aer, lovind zdravăn. Beţivul urlă de două ori, apucându-se cu o mână de mijloc şi cu cealaltă de urechea sângerândă.

– Ah, şe'fle, nu am vrut să-i fac r'u doomnei. Doar să măăă distrez puţin.

– Doamna nu pare să se amuze. Dispari îndată din calea ei.

– Daaa, căp'ane. Marinarul schiţă un salut, se răsuci pe călcâie, apoi, împiedicându-se, o luă la picior de-a lungul străzii.

Lisette inspiră adânc pentru prima oară după câteva minute bune, întorcându-se spre salvatorul ei.

– Vă mulţumesc, *monsieur,* nici că puteaţi sosi într-un moment mai potrivit.

Bărbatul, fără a da semne referitoare la strădania sa, îşi vârî bastonul la subsuoară. Aplecându-se, el îşi ridică pălăria din blană fină de castor.

– A fost o plăcere să vă fiu de folos.

Privit ceva mai de-aproape, se remarca croiala impecabilă a pelerinei largi, într-o nuanţă maro-aurie, care-i ajungea până la genunchi, a pantalonilor maro şi a cravatei cu dungi, maro cu negru. O şuviţă din părul bogat îi cădea peste fruntea nobilă, iar ochii păstrau un licăr de amuzament în adâncimile lor negre. Un căţel, care se vedea bine că era un maidanez, veni să se odihnească la picioarele sale, urmat de cortegiul puştilor zdrenţăroşi, cu pielea în toate culorile, de la gri spălăcit la cafea cu lapte şi la negru. Căţelul lătră, iar ei,

băieții, începură să vorbească între ei într-un dialect al sclavilor, numit „gumbo", dar domnul părea să fie surd la orice zgomot și orb la orice altceva în afară de prezența lui Lisette.

Chiar în secunda aceea, unul dintre puști, mai înalt și mai vorbăreț, își manifestă admirația.

– *Sacré*[1], domnule Nick, l-ați pus la punct pe împuțitul ăla!

Complimentul, așa cum era, îi atrase atenția domnului.

– Fii atent cum vorbești, Squirrel, micuțule șoricel de chei. Sunt doamne de față.

Băieții își încetară sporovăiala, ca și cum ar fi vorbit o putere din înaltul cerului.

Gentlemanul francez avea un ușor accent italienesc. Lisette îl studie o clipă, în vreme ce suspiciunea prinse viață în mintea sa.

– Pot afla și eu numele dumneavoastră, *monsieur?* Va trebui să știu către cine să-mi îndrept recunoștința atunci când voi vorbi despre acest incident.

– Cu siguranță, doamnă Moisant. Bărbatul se înclină din nou. Sunt Nicholas Pasquale, *ŕ votre service*[2]. Sunt onorat să mă prezint în fața dumneavoastră și a onorabilei doamne care vă însoțește.

Era exact așa cum își închipuise ea. Nicholas Pasquale era *maître d'armes* cu o oarecare faimă, în ciuda faptului că sosise în oraș venind de la Roma, chiar în acest sezon. Asta explica de ce era urmărit de puști, căci ei îi însoțeau pe toți maeștrii spadasini, precum un șoricel pe urmele lui Pied Pipers. În privința cățelușului pitic, cu pete alb-cafenii și cu o ureche bleagă, de parcă se scuza pentru coada sa în formă de pană, exista o singură explicație, și anume faptul că era o

---

[1] Pe toți sfinții (în lb. fr., în orig.).

[2] La dispoziția dumneavoastră (în lb. fr., în orig.).

javră care se aciuase pe lângă copiii străzii. Existau în oraș multe asemenea ființe fără adăpost, atât copii orfani, cât și animale. Lisette zise, ușor uimită:

– Îmi cunoașteți numele.

Un surâs apăru pe buzele generos arcuite ale bărbatului.

– Am onoarea de a fi prieten cu Caid O'Neill.

– V-a vorbit despre mine? îl întrebă ea cu ochii mijiți.

– Cu mult respect, vă asigur! Se bătu ușor cu palma peste fruntea încruntată. *Mon Dieu*, irlandezul cel nebun o să-mi taie capul fiindcă v-am lăsat această impresie.

– Atunci, presupun că v-a vorbit cu un anumit scop.

– Își făcea griji pentru siguranța dumneavoastră. Desigur, nu a putut să prevadă acest moment, dar intenția lui a fost cât se poate de corectă.

– Mă urmăreați.

– Da... în fine... cât despre asta...

– Nu e nevoie să vă străduiți să o negați. Domnul O'Neill v-a cerut să aveți grijă de mine.

– Lisette, liniștește-te, draga mea, zise Agatha. Atragi atenția.

Pasquale își ridică mâna înmănușată într-un gest neajutorat.

– Un bărbat, chiar și unul precum Caid O'Neill, înzestrat cu o vigoare nemaipomenită, trebuie să doarmă din când în când.

– Dar să te implice pe dumneata, o persoană care nu are nicio legătură cu... e o infamie.

– Sunt prietenul lui, zise maestrul spadasin cu simplitate. Și acum al dumneavoastră, *madame*.

– Trebuie să vă mulțumim din inimă și pentru asta, zise Agatha cu mai multă căldură decât îi stătea în fire. Întinzând mâna, ea continuă: Eu sunt Agatha Stilton, *monsieur*. Vă rog să acceptați și recunoștința mea.

Pielea fină a obrajilor Aghatei devenise roz, iar surâsul ei era strălucitor. Lisette, uitându-se la ea, simți că-i scade iritarea, fiind înlocuită de amuzament. Cine ar fi crezut că însoțitoarea ei se va arăta atât de sensibilă în fața unui singuratic chipeș care avea un limbaj politicos și o reputație îndoielnică?

Zgomotul unor pași grăbiți pe trotuar o făcu să întoarcă privirea chiar în secunda aceea. Spre ei se îndrepta un cuplu frapant. Bărbatul era de aceeași înălțime cu Pasquale și cu un trup la fel de zvelt. Doamna era îngrijită, îmbrăcată *à la mode*, în gri și în culoarea levănțicii, de la bonetă și până la cizmulițele micuțe. Era drăguță și decentă.

– Domnule Pasquale, zise doamna în gri. Bravo! Eu și Rio am privit incidentul încă de la început. Credeam că va fi nevoie să sărim în ajutorul tău, dar Rio a spus că incidentul va lua sfârșit până vom ajunge noi. Ca întotdeauna, a avut dreptate. Devine ceva de nesuportat.

– Încrederea lui mă deprimă, zise italianul, cu o privire sarcastică.

– Sunt convins, murmură cu aparentă ironie domnul saturnian care purta numele de Rio.

– Mă bucur că te-am întâlnit, oricum, zise doamna. Te aștept la serata de Mardi Gras, peste două zile, dacă o să-ți amintești. Te rog, spune-mi că pot conta pe prezența ta.

– Cu siguranță, *ma belle*[1]. Nu o voi pierde pentru nimic în lume.

Italianul făcu o reverență, care lipsise din manifestarea amabilității față de ea și de Agatha, reflectă Lisette. Era evident că el cunoștea bine cuplul. Simți în piept un mic spasm, ceva asemănător invidiei. Să ai un asemenea prieten și o atitudine atât de relaxată față de el trebuie că era ceva unic, într-adevăr.

---

[1] Frumoasa mea (în. lb. fr., în orig.).

Nicholas Pasquale se întoarse către ea.

– Scuzați-mă, doamnă Moisant, pentru neglijență și permiteți-mi să vă fac cunoștință cu domnișoara Celina Vallier, dacă nu cumva v-ați cunoscut deja? Iar domnul este Damian Francisco Adriano de Vega y Riordan, conte de Lérida, continuă el, rostogolind cu farmec silabele. Cu toate că e mult mai cunoscut după numele său de luptă, Rio de Silva.

– Domnișoară, *monsieur*, îmi face o foarte mare plăcere. Ea schimbă o reverență cu Celina Vallier, dar îi oferi mâna bărbatului de lângă ea. El i-o luă, atingându-i ușor degetele înmănușate, într-un salut care nu ar fi fost deloc potrivit, dacă ea ar fi fost nemăritată.

– Doamna Moisant este o cunoștință de dată recentă a prietenului nostru irlandez, adăugă Pasquale, privindu-i pe sub gene pe amicii săi.

– Ah, zise Rio de Silva, mă gândeam eu că mi-e cunoscut numele.

Lisette bănuia că el cunoștea întreaga poveste. Ceva din vocea lui îi spuse că el nu numai că auzise despre ea de la Caid O'Neill, dar avea cunoștință și despre duelul care precedase întâlnirea lor și despre consecințele acestuia. Ea nu renunță la gândurile ei, dar reveni la prezentarea Agathei. Când formalitatea cu pricina fu îndeplinită, între ei interveni o tăcere ciudată.

Cățelușul alese clipa respectivă pentru a sări pe fustele lui Lisette. Ea îl lăsă s-o adulmece, plimbându-și apoi degetele înmănușate peste capul lui plin de jurituri. Are ceva dintr-un pudel în înaintașii săi, își zise ea, judecând după forma nasului și după cârlionții părului.

– Ce drăgălaș ești, zise ea, observând fața nostimă a cățelului care o privea ca și cum ar fi zâmbit. Oare ai un nume?

– E o puşlama, zise Pasquale, uitându-se spre corcitura care-i aruncă o privire de eternă devoţiune. Nu-l încurajaţi, altfel, puteţi fi sigură, va deveni umbra dumneavoastră.

Ea îi aruncă o privire rapidă, moment în care căţelul, atras de sunetul vocii lui Pasquale, fugi să se facă covrig la picioarele lui.

– Este al dumneavoastră?

– Nicidecum, *madame*. Nu am să susţin asta despre un specimen atât de neajutorat. E un câine care nu face discriminări, unul care mă urmează atunci când plec de la atelier, dar în restul timpului se joacă cu gaşca de colo. El flutură braţul către copiii străzii a căror atenţie era atrasă de un butoi pentru murături pe care unul dintre ei îl descoperise în faţa unui magazin.

– Cred, în schimb, zise ea sobru, că el susţine că este al dumneavoastră.

– Aici te-a avut, La Roche, zise De Silva, rânjind, chiar dacă vorbele lui fură acompaniate ca de un ecou de râsul cristalin al Celinei Vallier.

– Aveţi vreun angajament poimâine dumneata şi însoţitoarea dumitale, doamnă Moisant? întrebă Celina.

Lisette clătină din cap, mângâind cu afecţiune urechile căţelului care se agăţase din nou de fustele sale.

– E o invitaţie făcută în pripă, ştiu, dar am fi fericiţi tatăl meu, eu şi fratele meu să vă avem alături de noi cu ocazia sărbătorii de Mardi Gras. Nu plănuim nimic fastuos sau ceva care ar putea compromite perioada dumneavoastră de doliu, ci doar o petrecere de familie alături de câţiva prieteni. Vom dansa puţin, vom vorbi mult şi vom avea parte de o cină uşoară înainte de a urmări parada de pe terasa noastră.

– E foarte amabil din partea dumneavoastră, dar…

– Vă rog să nu mă refuzaţi! Mi-a trebuit o veşnicie pentru a-l convinge pe Caid să participe şi sunt convinsă că va fi

obligat să o facă dacă vă va însoți pe dumneavoastră. Zâmbetul din ochii căprui ai Celinei Vallier dispăru brusc. Oh... am crezut că ar face-o, dar îmi dau seama că situația e delicată.

– Nu văd absolut nimic rău în asta, zise Lisette, apăsând pe cuvinte.

– Bravo, *madame*. Atunci vă aștept și pe dumneavoastră.

Entuziasmul Celinei era contagios, iar tonul ei foarte convingător. În plus, trecuseră câteva luni nesfârșite, cu mult înaintea morții lui Eugene, de când Lisette nu mai participase la o serată. Brusc, ea își dori să participe, să se afle printre persoane care râd, care glumesc și care sunt binedispuse, era curioasă să afle mai mult despre legătura care exista între doamna respectivă și maestrul spadasin cu care era logodită. Ea își îndreptă ținuta, zicând:

– Din moment ce puneți astfel problema, cum m-aș putea opune?

– Excelent! Fermecătoarea amfitrioană se întoarse către italian. Te însărcinez să-i aduci la cunoștință lui Caid că este invitat. Spune-i că nu poate lipsi.

– Viața mea va fi în primejdie, știi bine, replică el, prefăcându-se că obiectează. Totuși, pentru două doamne atât de frumoase, trebuie să-ți asumi riscul.

Fură schimbate alte câteva amabilități, după care își luară rămas-bun, iar Lisette și Agatha o porniră din nou la drum, luând-o către casă. Dar abia dacă ajunseră în dreptul primei clădiri, că Lisette auzi un sunet vioi în spatele ei. Privi în urmă. Era cățelușul care lovea trotuarul cu gheruțele lui.

Ea se opri și se întoarse, cu fustele rotindu-se în jurul ei.

– Pleacă acum, zise ea. Du-te înapoi la stăpânul tău.

Corcitura se așeză pe membrele posterioare, ridicând privirea spre ea, înclinându-și apoi capul, cu un aer comic și întrebător.

Agatha, care-şi văzuse mai departe de drum, aruncă o privire peste umăr şi apoi se întoarse şi ea.

– Marş, se răsti la cățel, ameninţându-l cu geanta. Marş, pleacă! Cățelul se sprijini într-un şold, ridică una dintre labele din spate şi începu să se scarpine cu hotărâre după urechi, cu o totală nepăsare faţă de ordinele lor.

Gândindu-se că nu va observa plecarea lor, fiind ocupat cu puricii săi, Lisette îşi reluă drumul. Nu făcuse decât vreo şase paşi şi îl auzi venind în urma lor.

– Pleacă, îi zise ea, întorcându-se încă o dată spre corcitură.

Cățelul se aşeză din nou şi îşi lăsă capul într-o parte, de parcă ar fi râs, pe bune, spre ea.

– Pleacă chiar acum, înainte ca micuţii tăi prieteni să fugă şi să te părăsească.

Animalul începu să sară pe lângă fustele ei, vrând să-i atingă mâinile. Lisette o privi pe Agatha, ridicând neajutorată din umeri.

– Ce ar trebui să facem?

– Ai putea să-l laşi să vină cu tine acasă.

– Nu văd cum l-aş putea împiedica.

– Micuţul animal e chinuit de paraziţi. Priveşte-l.

Cățelul continua să se scarpine.

– Bietul de el, mă gândesc că are nevoie de o baie. Poate că va putea rămâne o vreme la noi şi după aceea îi voi trimite un mesaj domnului Pasquale pentru a-l anunţa unde se află şi a-i cere să vină să-l ia.

– Trebuie să procedezi cum crezi tu că e mai bine, zise însoţitoarea sa pe un ton de avertizare.

Era mai mult decât adevărat. Desigur, acum nimeni nu-i putea dicta ce să facă.

– O să vină, rosti ea pe un ton ferm. Se întoarse şi porni iar la drum, cu câinele alergând în urma ei.

Acasă, Felix îşi făcu imediat apariţia, luându-le bonetele şi mănuşile şi sugerându-le o băutură răcoritoare. Le anunţă că sosiseră deja cumpărăturile pe care le făcuseră în diferite magazine. Lisette îi mulţumi, iar apoi îi spuse să aibă grijă de corcitura vagaboandă, care avea mare nevoie de o baie cu săpun din belşug. Felix nu păru foarte încântat. Corcitura crezu că era vorba de o joacă pe cinste şi începu să alerge prin curte, silindu-l pe majordom să se ia după ea.

Lisette îi privi din galeria de la etaj, amuzată de această înfruntare a voinţelor, însă apoi i se făcu milă de noul ei majordom, coborî şi îl strigă pe micul vagabond, iar el veni, gudurându-se din pricina atenţiei acordate şi lingându-i mâna, în vreme ce ea îl luă în braţe. Nu-l putea lăsa în voia sorţii. Simţindu-se precum un trădător, ea urcă din nou, în fugă, scăra.

În cele două zile care urmară, ea şi Agatha se ocupară de cele trebuincioase, punând la punct o altă rochie dăruită de Maurelle, pentru serata familiei Vallier, din moment ce nu avea pregătit nimic altceva. Rochia de seară din mătase neagră avea un corset ce aducea a sutană, cu umerii căzuţi, mâneci strâmte şi cu fusta care se strângea pe talia subţire într-o porţiune plisată, deschisă însă în partea din faţă în forma unui „V". O cămăşuţă cambrată şi o jupă, amândouă bordate cu volane din dantelă, creau un semidecolteu care urma linia gâtului şi o cascadă albă ce pornea din talie şi ajungea până la podea, dând rochiei un aer mai puţin sobru, dar rămânând la fel de respectabilă pentru o văduvă. Poate că rochia modificată nu era ultimul răcnet al modei, dar Lisette credea că nu avea s-o facă de râs nici pe gazdă, nici pe ea însăşi.

Mătuşa Magda, cea care avea grijă de copiii servitorilor, îi transmisese, prin intermediul lui Felix, că va căuta o coafeză pentru seara dinaintea petrecerii. Cunoştea una, la care stăpâna sa, *doamna* Freret, care acum era plecată, apela

adesea. Noua stăpână a casei va fi *ravissante*[1], spuse mătuşa Magda, dacă Marie Laveau avea s-o coafeze. În afară de asta, coafeza avea să aducă o poţiune care-i va garanta că fiecare bărbat pe care urma să-l întâlnească în seara aceea o va găsi fermecătoare.

Lisette nu avea nicio obiecţie. Ar fi fost o schimbare înviorătoare faţă de situaţia în care trebuia să fie doar prezentabilă, aşa cum îi cerea fostul ei soţ. Băiatul de la grajduri fu trimis, la vremea potrivită, pentru a o aduce pe coafeză.

Marie Laveau era tânără şi plăcută, cu o piele maronie, strălucitoare, şi nişte bucle bogate pe care le purta răsfirate pe umeri, asemenea unui nor. Ea aprecie volumul, lungimea şi culoarea intensă a părului lui Lisette. Îl aduse pe tot spre spate, îl împleti apoi, pe toată lungimea, într-un model complicat şi lăsă capetele libere pentru a forma o coroniţă de bucle.

– Eşti foarte talentată, zise Lisette, zâmbindu-i femeii în oglindă şi privind mişcările îndemânatice ale mâinilor ei graţioase.

– Dacă spuneţi dumneavoastră, *madame*.

– Mă simt norocoasă fiindcă ai venit atât de repede la mine.

Marie Laveau aprobă fără pic de vanitate.

– A fost cât se poate de neobişnuit pentru o seară de Mardi Gras. Una dintre celelalte doamne de care mă ocup s-a îmbolnăvit, altfel nu ar fi fost posibil să vin aici. Aceste lucruri se află în mâinile sfinţilor.

– Am auzit că mai ai un talent.

– Ce vreţi să spuneţi, *madame?*

– Unul care are legătură cu rugăciunile, cu vrăjile şi cu dorinţele.

---

[1] Încântătoare (în lb. fr., în orig.).

– Aveți, poate, o rugăminte?

Lisette îi aruncă un surâs trist, întâlnindu-i privirea în oglindă.

– Nu tocmai. Mă tem că e mai mult vorba de curiozitate.

– Nu-i nimic rău în asta. Răspunsul fusese, din precauție, liber de orice angajament.

– Și dacă este? Să presupunem că vreau să atrag atenția... cuiva?

– Poate a unui bărbat?

– Poate. Nu o va face, desigur. Cum ar putea să o facă când ultimul lucru pe care și-l dorea era un alt soț? Voia doar să-și petreacă timpul altfel decât într-o tăcere apăsătoare sau cel puțin așa își spunea Lisette. Totuși, era interesant că ar fi fost posibil să intervină o schimbare în situația ei.

– Știți ceva despre Voodoo? întrebă Marie Laveau.

– Cine nu știe? Religia sau cele mai senzaționale aspecte ale acesteia, străbătuse New Orleansul de la un capăt la altul, după cum știa foarte bine Lisette. Africană la origine, fusese adusă în oraș de către sclavi, în decursul secolului trecut, apoi reîmprospătată de cei care își însoțiseră stăpânii și stăpânele din Saint Domingue, în timpul răscoalei ce avusese loc în urmă cu aproape patruzeci de ani. Cândva păgână ca formă și scop, ea se amestecase cu riturile Bisericii Catolice, fără a deveni nici una, nici alta. Fascinația produsă de cele mai periculoase aspecte ale sale și folosirea acestora nu era deloc un lucru neobișnuit.

– Dacă doriți, pot prepara o poțiune pentru dumneavoastră. Ochii mari, migdalați ai coafezei aveau o întunecime hipnotică, așa cum se reflectau în oglindă.

– Ai putea, într-adevăr.

– E bună pentru orice ați dori – pentru ca bărbatul dumneavoastră să vă dorească, pentru ca să vă iubească, pentru a-l împiedica să umble brambura... sau pentru a-l pedepsi dacă vă părăsește.

– Nu am bărbat.

– Atunci, va avea ea grijă să-l aveți.

Un râs înăbușit se opri în gâtul lui Lisette.

– Vă bateți joc de mine?

– Nu, nu, zise Lisette, nedorind să rănească sentimentele femeii. Numai că pari atât de convinsă.

– Fiindcă sunt, *madame*. Îl doriți pe spadasinul irlandez?

Lisette rămase complet nemișcată.

– Ce știi despre el?

– Totul, zise Marie Laveau, cu o voce profundă, aproape senzuală. Eu sunt preoteasă. Mie nu mi se poate ascunde nimic.

– Credeam… da, am auzit că ești o adeptă a predicilor doctorului John.

– Deocamdată. Dar nu pentru multă vreme.

Trăsăturile femeii, cu strălucirea lor ca de mahon, erau de nepătruns. Zvonurile spuneau că ea și doctorul John, un negru uriaș, cu o față tatuată, care pretindea că e fiul unui rege african și primul preot al religiei voodoo în New Orleans, erau iubiți. Oare Marie Laveau avea ambiția de a ajunge mai mult decât atât? Dacă era așa, asta nu o privea pe Lisette, nicidecum. Ea spuse:

– Poate fi periculos să „prinzi în capcană" un *maître d'armes* cu ajutorul unei vrăji.

– E periculos să trăiești, *madame*. Ce importanță mai are încă un risc neînsemnat?

Asta era cât se poate de adevărat, gândi Lisette. Era suficient să te uiți la Eugene, viu într-o zi, a doua zi, mort.

– Ar costa mult? Vezi tu, s-ar putea s-o folosesc sau nu.

– Pentru dumneavoastră, foarte puțin, pentru că i-ați luat în grijă pe cei înfometați și ați oferit un acoperiș celor care nu-l aveau. Făcu un semn din cap spre locuințele servitorilor aflate în curtea exterioară, și apoi în jos, spre cățelușul care stătea făcut covrig la picioarele lui Lisette.

– Nu a fost mare lucru. Lisette își feri privirea, stânjenită într-un mod inexplicabil. Făcuse doar ce părea a fi necesar la momentul respectiv.

– Pentru dumneavoastră nu a fost mare lucru, dar gestul contează. Foarte curând o să mă ocup de poțiunea aceea.

– Și plata?

– Știți unde să mă găsiți.

Lisette nu ar fi trebuit să meargă atât de departe cu ideea, o știa. Cu toate astea, nu reveni asupra ei, nu putea declara, la urma urmei, că nu crede în puterea lui Marie Laveau sau să-i respingă fățiș oferta. E mai bine să accepți un lucru atunci când acesta ți se oferă și abia apoi să-l arunci. Cu siguranță, n-o va utiliza niciodată. Era o femeie civilizată, educată de călugărițe. Chestiile de felul acesta nu erau demne de ea.

Nu, nu avea să o folosească, niciodată. Ea nu-și dorea un bărbat și cu siguranță nu era atât de disperată, încât să încerce să-l câștige pe asemenea căi.

Nu, cu siguranță.

6

Un grup mic, așa promisese domnișoara Vallier. Familie și prieteni, insistase ea. Caid pufni supărat, numărând pe puțin cinci duzini de persoane în casă. Dacă acesta era un grup restrâns, atunci el era un blestemat de grenadier britanic de gradul II.

Încăperile străluceau datorită lumânărilor plasate în sfeșnice și lămpilor cu ulei de balenă așezate pe mese, din moment ce domnul Vallier respingea iluminarea cu ajutorul lămpilor cu gaz. Aerul rece al nopții pătrundea prin ușile franțuzești deschise către terasa care dădea spre stradă și spre

curtea care strălucea în lumina torțelor din smoală de pin. Mirosul de fum și aromele mâncărurilor se ridicau spre înălțimi dinspre bucătăriile situate în curtea din spatele casei, îmbinându-se cu miresmele parfumurilor de la Paris. Doamnele ședeau, aidoma unor flori înfoiate, pe canapele și pe taburete poleite, pe jumătate îngropate în fustele lor din mătase și satin în nuanțe pastelate. Unele dintre ele fluturau din evantaiele împodobite cu dantele și panglici, iar altele aleseseră să se răcorească cu nelipsitele frunze de palmier din vasele umplute cu nisip. Astfel de evantaie mai puteau folosi, de asemenea, la alungarea țânțarilor ocazionali care se alăturaseră adunării. Câțiva domni grijulii stăteau în picioare, îndepărtând țânțarii din preajma doamnelor și agitând atât de tare evantaiul, încât bucățele din acesta cădeau pe covor.

Era o ambianță destul de plăcută, dar Caid nu se afla în dispoziția necesară pentru a aprecia așa ceva. Se simțea într-un fel nelalocul lui printre acești creoli aristocrați, cu aerele și cu grațiile lor, cu multă siguranță de sine, în vreme ce aruncau priviri spre maeștrii spadasini ce se învârteau printre ei. Habar nu avea cum de se lăsase convins să participe la serată, așa cum nu pricepea cum de ajunsese să o însoțească pe Lisette Moisant, de vreme ce jurase că va sta cât mai departe de ea.

Doamna se distra de minune sau cel puțin așa părea. Dansase o dată cu Rio și o dată cu Nicholas, ceea ce părea a fi o conduită acceptabilă pentru o femeie care rămasese văduvă de curând. În momentul de față, flirta scandalos cu Denys Vallier, fiul amfitrionului, un tânăr cu o figură serioasă, împodobită cu o mustăcioară caraghioasă, ca o muscă postată chiar în centrul bărbiei sale.

Însă nu, nu era cinstit din partea lui. Lisette abia dacă vorbea cu băiatul, iar tânărul Vallier nu era mai libertin decât orice tânăr creol de vârsta lui, care dispunea de o alocație

generoasă. Caid îl simpatiza oarecum, dar descoperi că imaginea aceea de adopție pentru doamna Moisant era mai mult decât supărătoare. Tânărul domn îi cuprinsese mâna înmănușată, iar în secunda asta i-o dezmierda, declamând niște prostioare, mai mult ca sigur un elogiu referitor la strălucirea surâsului ei. E drept, era cu adevărat strălucitor și era o plăcere să-l privești.

– Mare păcat, nu-i așa?

Cel care vorbise era Nicholas care i se alătură în cadrul ferestrei pe care Caid o luase în stăpânire în seara asta. Caid îi aruncă o privire precaută.

– Ce anume?

– Că unui bărbat nu-i este permis să demonstreze că doamna e deja „luată" până ce jurămintele nu vorbesc de la sine. În alte țări, se rezolvă mult mai bine chestiunile de felul acesta.

– Habar nu am despre ce turui acolo.

– Vorbesc despre doamna Moisant, femeia la care te holbezi de peste o jumătate de ceas, zise italianul, ignorând privirea tăioasă ce-i fu aruncată. Ai grijă, prietene. S-ar putea să observe și altcineva mai puțin inofensiv decât mine.

– Poți să te duci la dracu'.

– Ce cuvinte înălțătoare, se lamentă Nicholas. Eu de ce nu pot să ating o asemenea elocvență?

– Pentru că tu folosești zece expresii pe care le utilizează fiecare, zise Caid sincer. Că tot vorbim despre asta, cum ai reușit s-o faci pe doamna Moisant să-l ia pe lângă ea pe tâmpitul ăla urât pe care l-ai tot târât după tine în ultimele săptămâni?

– Nu am făcut-o eu, te asigur. Ca orice animal de sex masculin cu instincte firești, micuțul ăla blestemat s-a îndrăgostit nebunește de ea la prima vedere și a dat buzna între picioarele ei. Italianul strânse din buze. Desigur, poate că i-a folosit faptul că am luat-o la fugă în momentul când el a întors capul.

– Mi-am închipuit.

– Deci ea i-a oferit într-adevăr un adăpost?

– Stătea întins în poala ei, adormit, cu picioarele în aer, când am sosit eu pentru a o însoți la serată, spuse Caid. Dacă nu mă crezi, poți să privești la firele lui de păr care încă îi decorează rochia. Când am intrat eu în încăpere, potaia mică și nerecunoscătoare a sărit în sus și a început să latre de ar fi putut trezi până și morții. Lătra la mine care, săptămâna trecută, i-am adus un os.

– Un animal cu un discernământ sănătos, am afirmat-o întotdeauna. Așa că ea are încă un protector.

Caid clătină din cap.

– Aici e avantajul.

– Pentru care trebuie să-mi mulțumești așa cum consideri tu de cuviință.

– Ceea ce voi și face, dacă nimeni altcineva nu va observa transferul afecțiunii lui Figaro sau nu se va întreba cum de un cățel de pe Passage de la Bourse a reușit să ajungă în dormitorul doamnei.

– Figaro? Maestrul spadasin italian clipi parcă cu durere.

– Da, în fine, tu nu l-ai numit decât „ticălos", „drăcușor" sau „Satana", fiindcă îți rodea vârful cizmelor, așa că i-am spus doamnei că se numește Figaro.

– Eu mă gândeam la Casanova, datorită obiceiului său de a…

– Cunosc obiceiul acela aparte și sper să nu-l manifeste față de doamna Moisant înainte de a-și fi consolidat poziția acolo.

– Ce fel de poziție? Celina ajunse lângă ei chiar în clipa aceea, uitându-se întrebătoare de la unul la altul.

– De musafir, răspunse Nicholas suav.

– Cine, Denys? Celina aruncă o privire către locul în care Lisette conversa în continuare cu fratele său.

Caid nu putu rezista.

– Figaro.

– Nu vorbeşti serios, zise ea cu severitate. Doamna Moisant nu are alături de ea pe nimeni cu numele ăsta.

– Cineva sosit de curând, cred. Faţa lui Nicholas era cât se poate de neutră.

Ochii Celinei prinseră o strălucire de un căprui-vişiniu în spatele genelor lăsate.

– Cred că voi doi v-aţi îmbătat.

– Deocamdată nu. Dar e o idee.

– Mai întâi, trebuie să vă faceţi datoria faţă de doamnele care nu au dansat, zise ea. Imediat. Amândoi.

– Dorinţa ta e ordin pentru mine, se conformă Nicholas, executând o plecăciune graţioasă, iar apoi plecă pentru a-şi îndeplini însărcinarea.

Caid nu se înclină, de teamă că plecăciunea lui va avea de suferit prin comparaţie cu cea a prietenului său. Strigă în urma italianului:

– Mii de mulţumiri pentru sacrificiu, La Roche.

La Roche luă în seamă complimentul, fluturând din mână peste umăr, dar fără să răspundă. Era posibil să fi fost ataşat de căţeluş mai mult decât şi-ar fi putut imagina el însuşi, ori altcineva.

– Nu ai dansat cu doamna Moisant, zise Celina.

– E un ordin?

– O sugestie. Logodnica lui Rio îi aruncă o privire întrebătoare. Cu toate că trebuie să spun că pare o neglijenţă stranie.

– Mi s-a promis următorul dans, deşi consider că i-ar fi mult mai bine dacă aş sta cât mai departe de ea.

– Eşti convins că e pentru protejarea sa?

Celina era mult prea dură, acesta fiind unul dintre lucrurile pe care le aprecia Caid la ea. Totuşi, îşi spuse că

pentru el, cea mai bună apărare, în acest moment, era să facă pe neştiutorul.

– A cui altcuiva? Ea pretinde o legătură respectabilă sau cel puţin se gândeşte la una.

– Prima ei pretenţie, după părerea mea, ar fi să aibă un prieten.

– Te are pe tine, zise el, zâmbindu-i. Am remarcat mai devreme că discutaţi subiecte importante, într-un colţişor, cu capetele apropiate.

– Oh, da, extrem de importante, dacă prin asta înţelegi modiste, cusătorese şi coafeze.

– Sunt convins că ea are nevoie şi de ele.

Celina aprobă, pierdută în gânduri.

– Şi totuşi, cred că are mai multă nevoie de prieteni. Am auzit câteva zvonuri.

– Cum ar fi? Caid nu-şi putu reprima tonul îngrijorat.

– Fuga, tentativa de suicid şi chiar o uşoară nebunie.

– Nu poţi da crezare unor asemenea tâmpenii.

– Nu contează prea mult ce cred eu. Unii sunt mai prevăzători, să ştii. Nebunii izolaţi, deoarece se crede că e o trăsătură de familie. Să ai un înaintaş care a suferit de o asemenea boală aduce prejudicii aproape la fel de mari cu faptul de a avea un ten ceva mai cafeniu.

– Aşa că unii pretendenţi se vor îndepărta.

– Exact, şi unii dintre prieteni.

– Dar ea este o moştenitoare.

– Ceea ce înseamnă că ar fi posibil să fie curtată de câţiva vânători de avere, dar cu intenţia certă de-a o alunga imediat după nuntă.

Caid îşi reprimă o înjurătură.

– Opera lui Moisant, cu siguranţă. Dacă poate convinge lumea că e instabilă mintal, faptul va cântări foarte mult şi îi va permite să respingă orice pretenţie pe care ea ar avea-o.

– Ori îl va face credibil, în cazul în care el va repeta gestul, într-adevăr.

Gânditoare, Celina își duse un deget la bărbie.

– Cred că trebuie să fie văzută în diverse situații, comportându-se normal. Cu cât o vor vedea mai mulți oameni, cu atât va fi mai bine. Va trebui pus la punct un șir lung de invitații.

– Operă, teatru?

– Și asta. Poate și o ieșire în afara orașului, în cazul în care doamna Herriot va putea fi convinsă să organizeze o petrecere privată.

– E drăguț din partea ta că îți faci griji în privința asta, având în vedere că ai o nuntă de pregătit, zise Caid, printr-o apreciere sobră.

– Deloc. Sunt de partea lui Lisette, pentru că am o oarecare experiență în privința bărbaților care ar recurge la orice fel de stratageme pentru a pune mâna pe o avere.

Asta era cât se poate de adevărat. O canalie – un vânător de zestre – conspirase împreună cu tatăl Celinei, gazda lor din seara aceasta, pentru a o forța să se mărite și pentru a prelua controlul asupra zestrei și a câștigurilor ei viitoare. Numai Rio și bunul ei simț reușiseră să împiedice una ca asta.

– Totuși, zise Caid, ridicând din umăr.

Celina îl privi, zâmbindu-i cu afecțiune.

– În plus, tu ești un bun prieten al lui Rio, ceea ce înseamnă că ești și prietenul meu. Dacă conștiința ta va fi liniștită văzând-o pe domniță așezată la casa ei și în siguranță alături de un alt soț, atunci așa trebuie să se întâmple.

– Nu vrea un alt soț, ori cel puțin așa spune.

Celina îi aruncă o privire evaluativă.

– Dar tu dorești ca ea să aibă unul, fie că vrea, fie că nu. De ce, *mon ami*?

Probabil că Rio îi vorbise despre asta, deoarece Caid cu siguranță nu o făcuse.

– Asta ar pune capăt într-un mod ceva mai eficient persecuțiilor lui Moisant.

– Asta ar îndepărta-o în același timp de tine.

– Mereu a fost așa, domnișoară. Caid înclină capul puțin, apoi cum valsul ce tocmai fusese interpretat luă sfârșit, socoti că venise vremea dansului pe care i-l datora lui Lisette. Întotdeauna.

Melodia următoare, interpretată de ansamblul de viori, de harfă, de pian și de un corn franțuzesc, fu un nou vals. De ce nu un cadril sau orice altceva care să presupună mai puțin contact fizic, Caid nu avea habar. Sorții îi erau potrivnici, asta era tot. Harfele voiau să vadă cât de nefericit îl puteau face.

Făcură însă un lucru minunat. Lisette veni în brațele lui, din moment ce acela era locul ei. Avu totuși nevoie de o mână liberă pentru a-și susține fustele grele, dar evantaiul ei nu avea curelușă. Așa încât Caid îl luă cu discreție, vârându-l în buzunarul fracului său. Surâsul ei de recunoștință fu răsplata sa pentru acea fărâmă de spirit practic, înainte ca el s-o conducă spre dansatorii care începuseră să se rotească.

Mișcările ei se potriviră la perfecție cu ale sale. Parcă plutea în brațele lui. Era atât de drăgălașă în seara asta, iar cameliile albe prinse în părul strălucitor, castaniu-roșcat, precum și rochia de culoare închisă făceau ca ochii ei să prindă aceeași nuanță ca și piatra lunii. Mătasea veșmântului era o ademenire blândă ce aducea după sine un impuls irezistibil de a-și scoate mănușile și de a-și strecura degetele sub volanele generoase. Oare ea era la fel de catifelată și de ispititoare dincolo de aceste falduri? Nevoia de a o afla se aprinse în creierul lui, făcându-l să raționeze cu dificultate și cu atât mai puțin să fie capabil să susțină o conversație.

– Doamna Stilton pare să se distreze destul de bine în seara asta, zise el, abordând primul subiect ce-i trecu prin minte.

– A descoperit că unul dintre verii domnișoarei Vallier este un fost elev al ei și a discutat cu familia acestuia. E o mare mulțumire ca oamenii să-și amintească de tine, iar tu, la rândul tău, să nu-i fi uitat.

– Nu o credeam o sentimentală.

– Cei care posedă inimile cele mai tandre nu par să le aibă. Cred că le protejează ca să se apere pe ei înșiși.

Părea un subiect plin de capcane. Caid căută altul.

– L-ai cucerit pe Denys Vallier.

Ea îl privi pe sub gene.

– E tânăr și galant și trebuie să exerseze cu cineva.

– Nu trebuie să-l încurajezi.

– Nu asta a fost intenția mea.

– O să-l găsești mereu la ușa ta, dacă nu vei fi atentă, și mă îndoiesc că vei fi de acord cu așa ceva. Și tatăl lui ar putea considera chestia asta ca ceva inacceptabil.

Ea se încruntă puțin imaginându-și asta, după cum observă Caid bucuros. Apoi clătină din cap, oftând.

– De ce trebuie să fie totul așa de complicat?

– Nu este. Ai privit în jur, după niște candidați ceva mai acceptabili?

– Ca viitor soț, vrei să spui? E mult prea devreme.

– Deloc, insistă el. Cum poți plănui o campanie fără să ai un obiectiv?

– E ultimul lucru la care mă gândesc.

– Atunci să aleg eu pentru tine? Ce zici de domnul Soubit? E doar cu câțiva ani mai în vârstă și are o proprietate la Alger, dincolo de râu. Are strabism, iar numele lui de botez e *Zulime*.

Ea se scutură teatral.

– Nici măcar nu aș putea să privesc către altar.

– Domnul Thierry?

– A îngropat două neveste. Cred că aduce ghinion.

– Latour? întrebă el resemnat.

– Fumează.

– Un obicei execrabil, recunosc, dar are un fizic robust.

– La fel îl are și un bou, exact ceea ce îmi inspiră el în clipa de față, dacă mă gândesc mai bine.

– Atunci Duchaine. În cazul lui, cu greu poți găsi vreun defect. Caid înclină capul în direcția unui tânăr elegant care flirta cu tânăra soție a unui gentleman ceva mai în vârstă. Chipeș, plin de rafinament, posedând o locuință excelentă, era vărul contelui de Picardy, un nobil care părăsise orașul la începutul sezonului vizitelor, întorcându-se la Paris. Neville Duchaine fusese abandonat după o neînțelegere cu vărul său cel exaltat în privința unei actrițe de la teatrul St. Charles, sau cel puțin așa se șoptea.

– Hmm, da, zise Lisette cu un licăr speculativ în privire, dar rămânând la acest nivel.

Era ilogic, dar Caid simți o bruscă antipatie pentru francez.

– Nu, uită-l. Probabil că în câteva zile va pleca spre casă, urcându-se pe vapor imediat ce-și va lua biletul. Între timp, nu pare să fie interesat și de altceva în afară de flirt.

– Poate se va răzgândi.

– Puțin probabil. Se vede cât de colo că e un libertin.

– Nu sunt de aceeași părere, zise ea veselă. Desigur, dacă tu ești convins de asta, va trebui să caut în altă parte. Oare de ce, după părerea ta, toți cei care ar putea fi aleși sunt atât de puțin atrăgători? Ai zice că ar trebui să semene, măcar așa, puțin, cu prietenul dumitale La Roche.

– Cu Nicholas? Caid era nespus de uimit, cu toate că nu putea preciza de ce.

– Răvăşitor de atractiv, cu o forţă remarcabilă, uşor periculos, cu un accent fermecător... şi apoi privirea sa? Aproape ca o mângâiere.

– E o partidă interzisă ca şi în cazul meu şi din acelaşi motiv. Vocea lui era de-a dreptul lugubră.

– Ce interdicţie stupidă, pe cuvânt. Cine o fi fost autorul? Da, şi de ce domnişoara Vallier şi doamna Herriot pot primi asemenea bărbaţi în casele lor şi eu nu?

– Nicholas şi cu mine suntem prietenii bărbatului cu care e logodită domnişoara Celina. Mai mult decât atât, asta e o petrecere privată, nu un bal public ori un alt soi de distracţie. De asemenea, spre deosebire de tine, doamnele menţionate nu trebuie să fie precum soţia lui Cezar.

– Victima suspiciunii, observ. Numai că întrebarea e: suspectată de ce anume? Nu am făcut nimic rău.

Amărăciunea care-i sugruma vocea îl duru. Ea avea dreptate. El era vinovatul, el era cel care o aruncase în postura asta stranie în momentul în care îi ucisese soţul. Recunoaşterea acestui fapt nu-i îmbunătăţi deloc starea de spirit.

Dansul luă sfârşit. Caid îi returnă evantaiul lui Lisette, conducând-o lângă însoţitoarea ei. La scurt timp după aceea, se auziră clopoţeii care dădeau semnalul apropierii paradei ce reprezenta o parte a distracţiei acelei seri, cu toate că mascaţii se plimbaseră pe străzi toată după-amiaza. Ieşiră cu toţii pe terasă, înşiruindu-se de-a lungul balustradei şi străduindu-se să zărească procesiunea. Caid rămase undeva în spate, aproape de uşă, deoarece avea avantajul înălţimii faţă de ceilalţi.

Zgomotul deveni mai puternic pe măsură ce parada se apropia. Mărşăluiau acolo comedianţi plini de fantezie, participanţii mascaţi ce păreau personaje supranaturale în strălucirea tremurătoare a celor câteva torţe purtate de cei care înaintau de-o parte şi de alta, costumaţi în nubieni. Cei

mai mulți înaintau călare, cu toate că unii parcurgeau drumul în trăsuri. Măști fanteziste și groteși le acopereau chipurile, iar obișnuitele dominouri ori cape lungi le ascundeau îmbrăcămintea. Toți erau, firește, bărbați, din moment ce o astfel de manifestare publică nu se potrivea doamnelor. Câinii lătrau pe lângă ei. Copiii străzii alergau pe de lături, râzând și țipând. Ignorând orice încercare de descurajare, micii se urcară pe streșini pentru a primi drajeurile care le erau aruncate și de către călăreți. Aceste migdale trase în zahăr, aduse, de obicei, de la patiserie în niște cornete din hârtie, deveniseră o tradiție a acestei parade călare sau cel puțin asta aflase Caid. Era pentru prima dată când asista la acest spectacol.

Nu părea să existe un protocol sau o cât de mică organizare. Fiecare bărbat își decorase calul ori trăsura în funcție de stilul propriu și de lărgimea buzunarului. Predominau șiragurile, cocardele și florile din hârtie. Măștile erau o alegere personală, de asemenea, reprezentând arlechini, pirați și cocoși, cu toate că tema principală era cea satanică – bestii de coșmar apăreau la tot pasul. Bărbații din spatele măștilor erau cetățeni solizi, în cea mai mare parte, gentlemeni creoli fără ocupație și cu un gust anume pentru distracție și pentru veselie. Mulți dintre ei erau tineri și necăsătoriți, cu toate că asta nu părea a fi adevărat în totalitate.

De săptămâni întregi, bărbații care zăboveau pe lângă salonul lui Caid discutaseră despre paradă. El fusese invitat să li se alăture, dar îi refuzase, fiindcă nu avea nici cal și nici trăsură, iar ca se le cumpere pentru asemenea frivolități i se părea total aiurea. Fusese tentat să ia partea creolilor ceva mai serioși și mai în vârstă, care își exprimau dezaprobarea, caracterizând întreaga afacere ca fiind un spectacol vulgar care merita, cu siguranță, o moarte naturală.

Servitori, purtând tăvi pline cu pahare de şampanie, se plimbau printre invitaţii aflaţi pe terasă. În vreme ce grosul comedianţilor se opri în dreptul terasei, toată lumea aplaudă, iar domnul Vallier rosti un toast, moment în care toţi îşi sorbiră băutura. Apoi parada îşi continuă drumul, urmată de ultimii purtători de torţe. Un călăreţ, mascat precum un vier înfricoşător, acoperit cu o mantie care purta o cruce a Ordinului Sf. Ioan, rămase în coada paradei, printre petrecăreţii răzleţi, împrăştiaţi de-a lungul străzii, mulţi dintre ei fiind femei nu neapărat virtuoase.

Vierul îşi aduse calul mai aproape de terasă şi, sprijinindu-se în scara de la şa, îi cercetă pe cei lipiţi de balustradă. Păru să caute pe cineva anume, probabil pe vreun prieten despre care ştia că se află printre invitaţii familiei Vallier. Privirea i se miji îndată. El căută în geanta ce-i atârna într-o parte, dornic parcă să arunce acele drajeuri. Cei aflaţi pe terasă se bulucira în faţă pentru a prinde bomboana pe care el o arunca. Preţ de o secundă, vederea lui Caid fu obturată.

Brusc, în aer se înălţară rachete. Albe, roz, galbene şi verzi, tari ca nişte pietre, zburară către cei aflaţi în balcon precum grindina purtată de vânt. Unele se izbiră de perete, dar cele mai multe le loviră pe doamnele cărora li se oferise loc în primul rând, lângă balustradă, în timp ce însoţitorii lor rămaseseră în spate. Femeile ţipară. Una dintre ele strigă mai tare, răsucindu-se într-o rotire de volane negre din mătase.

Lisette.

Caid se repezi către ea fără prea multe fasoane, dând la o parte grindina de drajeuri. Apucă umerii lui Lisette şi se aplecă, vrând să-i zărească faţa pe care ea şi-o acoperise cu palmele.

– Ce e? Eşti rănită?

– Ochiul meu, zise ea înăbuşit. M-a lovit în ochi. A fost ceva ca o cărămidă.

Fusese o cărămidă sau cel puțin o bucățică din ea aruncată odată cu drajeul. Dovada zăcea la picioarele ei.

Caid o apucă de încheieturi și îi dădu mâinile la o parte. Ochiul drept era roșu și începuse să lăcrimeze, iar ea abia dacă reușea să-l țină deschis. Sângele curgea dintr-o mică tăietură care apăruse chiar sub sprânceană.

– Poți vedea?

– Da, pot, dar îți văd chipul ca prin ceață.

El rosti printre dinți o înjurătură și apoi privi în jur.

– Îl cunoaște cineva pe călăreț?

Puțini îi acordară atenție, în timp ce domnii își conduceau domnițele înăuntru. Alții răspunseră clătinând din cap și ridicând din umeri. Caid se întoarse către Nicholas care veni imediat lângă el.

– Ai grijă de ea, te rog. Vreau să stau de vorbă cu acest Cavaler al Sf. Ioan.

– Domnișoara Vallier se poate ocupa de ea. Eu vin cu tine.

Caid nu răspunse. Răsucindu-se pe călcâie, intră în fugă în salon, apoi ieși din nou afară, luând-o în jos pe scări către intrarea pentru trăsuri și apoi în stradă. Se opri o secundă pentru a-i cerceta pe ultimii mascați, căutându-l pe călăreț. Acesta nu ajunsese prea departe, ținut în loc de ultimii participanți la paradă. Crucea de pe spatele bărbatului pe care-l căuta se zări în întregime lângă clădirea de alături.

Caid o luă la fugă, strecurându-se prin mulțime mai mult în forță decât cu delicatețe. Nicholas se repezi în urma lui. Bărbații înjurau, dar ei nu se opriră și nici nu priviră înapoi.

Cavalerul Sf. Ioan trebuie că sesizase agitația. Își întoarse chipul mascat în direcția lor preț de câteva secunde, apoi privi înainte și își îndrumă calul către o străduță laterală.

Un bărbat care se afla în calea lui zbură cât colo. Un altul sări într-o parte, împiedicându-se înainte de a cădea în genunchi. Apoi cavalerul se făcu nevăzut, îndepărtându-se

în fugă pe drumul aproape gol. Caid se opri, cu mâinile în șolduri în semn de dezgust, și trase câteva înjurături pe care le învățase pe nava aceea destinată prizonierilor.

Când rămase fără răsuflare și fără să-și mai închipuie ceva, Nicholas vorbi stând alături de el:

– Crezi că atacul a fost deliberat?

– Mie așa mi se pare

– E evident cine ar fi putut s-o facă, dar din ce motiv nu e chiar atât de evident.

– Răutatea pură ar fi suficientă.

– Da, zise Nicholas, pierdut în gânduri. În cazul acesta, aș preveni pe toată lumea să nu mănânce vreunul dintre acele *drajeuri* sau aș împiedica-o pe Lisette să o facă.

Pentru o clipă, Caid simți că inima i se oprește. Apoi își întoarse ușor capul și se holbă la prietenul și colegul său în mânuirea spadei.

– O să-l găsim pe călărețul ăla. Mâine.

– Și pe urmă?

– O să-i blestemе pe cei care l-au ales și i-au confecționat costumația.

– A fost, mai degrabă, o alegere aparte. Dacă a fost Moisant?

– Nu cred că a fost el, zise Caid încet. Bărbatul acela era mult mai înalt, mai agil, sau cel puțin așa mi s-a părut.

– Mai tânăr?

El aprobă din cap.

– Deci, mai degrabă un adversar.

Caid întâlni privirea sinceră și întunecată a amicului său.

– Vrei să spui că ar putea fi o capcană?

– Nu e imposibil.

– Ai o minte alunecoasă, Pasquale.

Nicholas ridică din umeri.

– Mă tem că machiavelică. E în sânge. Dar oamenii nu sunt atât de simpli, prietene. Nici tu nu ești.

Surprinderea îl făcu pe Caid să hohotească scurt.

– Aşa crezi?

– O ştiu.

– Deci va trebui să sperăm că totul se va opri aici.

Reveniră la petrecere. În lipsa lor, cina fusese servită, conform planului, desigur, dar şi ca o distragere a atenţiei. Nu fusese o masă formală. Oaspeţii apreciază masa încărcată cu jambon de Westphalia gătit în şampanie, curcan sălbatic, carne prăjită de căprioară, rasol de viţel fiert în vin, pate de gâscă, macaroane cu brânză, bulion roşu picant, salată de homar, supă de crab, cârnaţi de Lyon, brânzeturi Gruyčre şi tot feluri de deserturi, delicatese şi alte delicii. Piesa de rezistenţă era o construcţie din nuga reprezentând Palatul Alhambra, ca o deferenţă faţă de ţara de origine a lui Rio, iar toată lumea fu îndemnată s-o guste. Oaspeţii îşi umplură farfuriile şi se îndreptară spre măsuţele acoperite cu feţe de masă albe. Muzicienii continuau să cânte.

Lisette nu se afla la niciuna dintre mese. Îşi făcu apariţia dintr-o încăpere lăturalnică, imediat după sosirea lui Caid. Presa o batistă umedă pe ochiul rănit, iar pelerina o ţinea pe braţ. Avea el ceva împotrivă s-o conducă îndată acasă?

– Nu ţi-e foame? El îi cercetă chipul şi pe cel al însoţitoarei sale, care se afla lângă ea. Domnişoara Celina se va supăra dacă nu guşti câte ceva.

Lisette scutură scurt din cap.

– Domnul De Silva nu a lăsat pe nimeni să mănânce drajeurile, ordonând ca ele să fie adunate şi arse în căminul din bucătărie. Asta mi-a distrus, pur şi simplu, apetitul.

– Şi pe al meu, zise domnişoara Agatha, scuturându-se.

Cel puţin înţeleseseră care era pericolul.

– Plecăm îndată. Caid privi în jur după Rio sau Celina, dar ei nu se aflau pe aproape.

– O să le spun la revedere în locul vostru, dacă asta te preocupă, zise Nicholas în spatele lui.

– Da, ți-aș fi recunoscător. Luă pelerina lui Lisette și se pregăti să o înfășoare în faldurile ei.

În clipa aceea auzi un râs zglobiu venind dinspre un grup de bărbați care se strânseseră într-un colț. Întoarse capul la timp pentru a observa cum unul dintre ei înclina capul în direcția lui Lisette, vorbind în colțul gurii.

– Drajeuri otrăvite? Ce porcărie. Eugene Moisant îmi era prieten, înțelegeți. El spunea că soția lui era la fel de slabă la minte precum era și în pat.

Furia care mocnea înăuntrul lui Caid se transformă în turbare. Cu o voce joasă, el rosti:

– Mă scuzați, doamnă, domnișoară. Revin imediat.

– Domnule O'Neill, te rog. Lisette își așeză degetele înmănușate pe mâneca hainei lui.

El nu răspunse. Îndepărtându-se, o porni către cei trei bărbați. Ei se întoarseră în clipa când el se apropia, iar fața celui care vorbise se albi. Caid îl văzuse pe domnul în cauză la salonul din Passage, îl știa ca fiind cel mai afemeiat personaj al orașului și pe deasupra un prostănac care se lăuda cu victoriile sale, atât cele din pat, cât și cele de pe câmpul de luptă, fiind adesea mut atunci când era vorba de un alt subiect.

– Domnule Vigneaud, zise el în cele din urmă, executând o reverență suficient de scurtă, încât să fie interpretată drept insultă, scoțând între timp cartea sa de vizită din buzunarul fracului. Asistenții mei vor lua legătura cu dumneavoastră mâine-dimineață.

Vigneaud făcu ochii mari, fără să răspundă. Caid așteptă o clipă, de formă, apoi făcu un salut din cap către însoțitorii bărbatului, și se îndepărtă. Revenind lângă doamne, le conduse în afara casei și apoi în stradă.

– Vrei să-l înfrunți pe bărbatul acela pentru o nimica toată? zise Lisette, cu o voce pierită.

– Poate să-și ceară scuze în mod public, dacă așa preferă.

– Nu fără a fi etichetat drept un laș. Oh, *monsieur*...

– Era necesar. Ai auzit ce a spus. Nu i se poate permite să o repete, așa cum își dorește sau cum își dorește Moisant.

– Deci asta e concepția ta despre protecție? Trebuia, mai bine, să fi spus că vei provoca la duel orice bărbat care mă vorbește de rău.

El o privi cu asprime.

– Nu asta ți-ai dorit?

– Nu, pe cuvânt! Am intenționat să descurajez un singur bărbat, pe socrul meu! Nu am vrut niciodată ca dumneata să riști atât de mult.

– Nu-ți face griji. Nu ești vinovată pentru prostia lui Vigneaud și pentru lipsa lui de maniere; amândouă trebuiau să fie corectate de ceva vreme.

– Nu asta e ideea!

– Atunci care e? întrebă el tranșant. Trebuia să-i dau voie să te insulte în public? Nu ai nimic împotrivă, printre altele, să fii considerată o proastă? Crezi că asta nu va avea urmări, având în vedere sfidarea lui Moisant? Șușotelile au început deja, iar oamenii de felul lui Vigneaud vor crea în jur diferite povești, dacă nu se vor convinge că vor avea de plătit pentru asta. Nu văd o altă cale pentru a-l opri.

– Dacă vei fi ucis…, începu ea, dar nu mai rosti altceva.

Caid se opri brusc.

– Da?

– Nimic.

Ea își feri privirea, schimbând o ocheadă scurtă cu însoțitoarea sa care rămăsese tăcută. În liniștea ce se lăsase se puteau auzi râsete îndepărtate și o voce de tenor care interpreta o arie din *Le Domino Noir*.

– N-am să fiu omorât, zise el ceva mai blând. Vigneaud abia dacă se poate măsura cu oricare dintre maeștrii spadasini.

– Nu-l vei ucide?

Ea își făcea griji pentru moartea oricărei persoane, nu pentru a lui. Ar fi trebuit să se aștepte la asta.

– Nu e obligatoriu. E de ajuns să fie rănit o dată sau de două ori dacă se dovedeşte a fi un încăpăţânat.

– Da, rosti ea slab. Întorcându-se brusc, ea porni din nou la drum.

Caid le însoţi pe cele două femei până ce intrară pe portiţa casei, dându-le în grija majordomului şi în paza micii corcituri, Figaro. Îşi luă un politicos rămas-bun, în gălăgia provocată de deliranta primire a căţelului, şi reveni repede în stradă.

Când el se opri pe pavaj, începură să bată clopotele catedralei Sf. Louis. Mardi Gras se încheiase, iar Postul Paştelui începea. Pentru câteva secunde, Caid stătu pe loc, ascultându-le cu o expresie sinistră pe chip. Sunetele acelea melodioase pluteau deasupra oraşului, găsindu-şi ecou printre stele.

El se întrebă ce motiv ar avea să renunţe la această situaţie iscată de regretele sale.

Altul decât drajeurile şi femeile cu ochi blânzi şi verzi.

7

Croitoreasa, doamna Fortin, îşi făcu apariţia în mai puţin de un ceas de la primirea bileţelului care-i fusese adus din partea lui Lisette. Era fericită să-şi ofere serviciile uneia dintre cunoştinţele delicatei domnişoare Vallier, care o însărcinase cu confecţionarea celei mai frumoase rochii de cununie. Cât de drăguţ din partea cuconiţei să o recomande. Întregul personal al micului său atelier urma să fie pus la dispoziţia doamnei Moisant; ea dispunea de trei doamne care erau adevărate maestre în arta cusutului. Cu toate urmau să aibă grijă ca doamna Moisant să fie îmbrăcată frumos şi decent, aşa cum o cereau împrejurările.

Ah, oare doamna își dorea foarte mult să meargă la teatru în seara aceasta? Era o doamnă cât se poate de norocoasă, pentru că, în atelierul ei, tocmai urma să fie adusă o vestimentație de seară superbă. Fusese comandată de la Paris, la debutul sezonului, de o doamnă care își pierduse tatăl chiar în ajunul Crăciunului, dar nu-și dăduse seama că e însărcinată și că nu va reuși s-o poarte înainte de finalul sezonului. Ea îi ceruse doamnei Frotin să o ofere în numele său, din moment ce nu credea că i se va potrivi mai târziu. Fiind mireasa sezonului anterior, doamna avusese în vremea respectivă cam aceleași măsuri cu ale doamnei Moisant. Putea trimite după ea, dacă doamna era de acord?

Lisette era de acord. Atunci când fu adusă, rochia se dovedi cât se poate de satisfăcătoare – o rochie neagră din mătase, care era la modă, cu o fustă bogată, dar fără acea despicătură frontală, și împodobită cu benzi orizontale de broderie, la umeri și la tiv. Cu un panaș negru prins într-o agrafă filigranată din argint, ea putea fi exact ceea ce îi trebuia. Lisette ar fi preferat o rochie confecționată din mătasea pe care o cumpărase cu câteva zile în urmă, dar nu exista timp suficient pentru asta. Cel puțin nu era obligată să poarte aceeași vestimentație ca la serata Vallier. Ca atare, ea trimise vorbă că acceptă oferta generoasă, chiar dacă neașteptată, a lui Maurelle Herriot, de a sta în loja ei la *Téâtre d' Orléans*, în seara aceea.

Programul adusese familia Ravel în New Orleans, doar pentru o săptămână. Numită „Noaptea surprizelor", aceasta trebuia să înceapă cu un balet-pantomimă, un spectacol de înaltă performanță care avea loc pe o balustradă ridicată cam la douăsprezece picioare deasupra scenei. Urmau apoi, unul după altul, câteva acte în care apărură actori întruchipând sculpturi celebre și un spectacol de balet, după care avea să se prezinte o piesă intitulată *Doamna Siddons* sau *O actriță*

engleză", bazată pe o poveste de viață adevărată, presupusă a fi a faimoasei actrițe care murise cu aproape zece ani în urmă. Spectacolul promitea a fi unul de calitate, ceea ce însemna ca, pe lângă distracție, să nu te îndepărtezi prea mult de la adevăratul scop al participării la un asemenea eveniment, și anume de a vedea și de a fi văzut.

Seara debută mult mai bine decât se anticipase. Gabriel Ravel, liderul familiei de actori, poseda o frumusețe acceptabilă și poseda un fizic perfect, după cum lăsa să se vadă costumul mulat în care interpreta baletul-pantomimă. Oricum, majoritatea lornioanelor zăboveau asupra ocupanților lojelor care se înălțau, suflate în aur, deasupra scenei și a locurilor destinate orchestrei. Parterul, unde stăteau cei care nu-și puteau permite o privire mai cuprinzătoare, nu era la fel de interesant, cu excepția tinerilor gentlemeni care preferau să rămână așezați. Aceștia erau puțini ca număr, în majoritate tineri spadasini care frecventau teatrul precum niște pisici vagaboande, căutând să facă noi cunoștințe sau să aibă parte de ponturi care să-i ajute să se posteze la ușile lojelor ocupate de frumoasele sezonului. Acest loc privilegiat urma să le asigure o poziție de invidiat, prin vizite făcute în pauze. Și, desigur, mamele fetelor de măritat țineau o atentă socoteală a vizitelor primite în loja familiei, ca dovadă a statutului fiicelor lor.

Lisette ar fi preferat intimitatea unei *loje grille*, una dintre lojele protejate de o apărătoare din lemn sculptat, create special pentru femeile care purtau doliu, asemenea ei, sau pentru doamnele care se aflau în compania unor bărbați care nu erau soții lor. În spatele unei asemenea protecții ar fi putut să privească nestingherită în jur, știind că era ferită de o cercetare asemănătoare sau de o supoziție referitoare la plasturele micuț pe care-l purta deasupra ochiului vătămat. Poate că avea să procure o asemenea lojă, pentru ca și Agatha,

se gândi ea, dacă se va elibera vreuna până la sfârşitul sezonului. Dar dincolo de asta, era fericită că locurile lor se aflau în partea din spate a lojei Herriot.

– Cam puţini, comentă Agatha, îmbrăcată cu o rochie înfoiată din satin de culoarea levănţicii, având o garnitură din dantelă de culoare deschisă, cu o acoperitoare de cap identică şi cu un binoclu din sidef, pe care-l ţinea ridicat în dreptul ochilor. Ai zice că unii dintre locuitorii oraşului mai iau în seamă restricţiile din Postul Paştelui.

– Sau îşi revin după excesele serii precedente, ceea ce nu prea e de mirare.

– Dacă te aşteptai să nu întâlneşti pe nimeni, atunci de ce te-ai încăpăţânat aşa tare să vii, draga mea?

– Fiindcă nu m-a prevenit nimeni, răspunse Lisette, zâmbind precaut. Lui Eugene nu-i plăcea teatrul. Aşa încât considera că nu era cazul să risipeşti banii pentru o distracţie atât de serioasă şi plictisitoare.

Agatha îi aruncă o privire scurtă şi compătimitoare, dar nu făcu niciun comentariu.

– Ştii, scumpo, cred că ar fi trebuit să-i trimiţi un bilețel domnului O'Neill şi să-l anunţi că vom fi aici în seara asta.

– Păi, de ce să fi făcut asta de vreme ce el nu ar fi fost de acord?

– Sau nu l-ai anunţat pentru că erai sigură că ţi-ar fi interzis asta?

– Nu stă în puterea lui. În afară de asta, dacă e aşa de conştiincios cum îl cred eu, atunci ştie unde ne aflăm.

– Mai degrabă, te bazezi pe simţul datoriei de care dă dovadă, nu-i aşa?

– Vom vedea, zise Lisette sec.

Începu să se îndoiască de conştiinciozitatea lui Caid, atunci când singurii bărbaţi care vizitară loja după pantomimă fură cei câţiva prieteni ai lui Maurelle. Fu convinsă de lucrul

acesta în secunda în care cortina se lăsă la sfârşitul ultimului act, iar Caid nu-şi făcuse încă apariţia. Oare era ocupat cu altceva sau nu mai era interesat să o protejeze? Fiecare variantă părea la fel de posibilă.

Seara păru brusc lipsită de interes. Nu o mai amuza ceea ce se petrecea pe scenă şi ar fi putut să renunţe cu uşurinţă la finalul piesei. Numai faptul că Agatha părea a fi încântată de spectacol o făcu să nu sugereze că ar fi cazul să plece acasă. Merseseră la teatru pe jos, împreună cu Maurelle, conduse de unul dintre servitorii săi care avea cu el o lanternă şi alte bagaje grele, putându-se întoarce exact în acelaşi fel.

Maurelle Herriot se întoarse spre Lisette şi Agatha, în vreme ce lămpile cu gaz ale teatrului începură să lumineze mai puternic.

– Slavă Cerului că s-a terminat. Eu îmi amân, de obicei, sosirea până după pantomimă şi aş fi făcut-o şi în seara asta dacă nu mă gândeam că s-ar putea să vă încânte.

– Ce drăguţ din partea dumneavoastră să vă faceţi probleme din pricina noastră, zise Lisette imediat. Cu toate că nu cred că eu şi Agatha suntem atât de greu de mulţumit.

Agatha veni mai aproape.

– Ce amabil din partea dumneavoastră să mă invitaţi şi pe mine, doamnă.

Maurelle făcu un gest scurt de negare, dar nu avu vreme pentru mai mult de atât, fiindcă în uşa ascunsă de draperii din spatele lor se auzi un ciocănit uşor.

– Ne iertaţi, doamnelor. Putem să luăm loc lângă dumneavoastră?

Lisette se răsuci în scaun, şi-l văzu pe Denys Vallier înclinându-se. Dându-li-se permisiunea de a intra, el păşi înăuntru împreună cu amicii săi pe care Lisette îi întâlnise la serata surorii lui, Hippolyte Ducolet, Armand Lollain şi Francis Dorelle. Domnii se aşezară în scaunele libere din

lojă, discutând pe un ton prietenesc despre spectacol şi, desigur, despre actori, sau mai degrabă despre actriţe, din moment ce partea feminină a trupei părea că le acaparase cel mai mult atenţia. Se interesară şi de ochiul ei vătămat, exprimându-şi bucuria că nu fusese vorba despre ceva grav, şi condamnându-l pe cel care o făcuse.

– Speram să lucrăm la goblen, în aceste pauze, zise Lisette, la prima domolire a conversaţiei. Cum de ne-aţi găsit?

– Celina ne-a spus că sunteţi aici, răspunse Denys. A auzit de la Rio, cred, care aflase unde sunteţi de la Pasquale, care sunt aproape sigur că ştia de la domnul O'Neill. Sper că nu aveţi nimic împotrivă.

– Deloc, zise ea, schimbând o privire amuzată cu Agatha, fiindcă avusese dreptate în privinţa lui Caid. Suntem fericite să vă avem printre noi.

– Iar noi suntem extrem de norocoşi pentru că avem parte de o companie atât de încântătoare. Denys zâmbi către toate trei doamnele, flirtând cu seninătate înainte de a reveni la Lisette. Daţi-mi voie să vă spun că pe mine mă îngrozeşte clipa când nu veţi mai fi în doliu, fiindcă toată lumea îşi va da seama ce frumuseţe se ascunde dincolo de el, iar eu mă voi pierde în mulţimea ce vă va înconjura.

Era bine făcut, cu o statură masivă, care era în vogă în momentul acela. Tânărul, deşi de-abia depăşise perioada adolescenţei, avea să fie, într-o bună zi, o secătură periculoasă, atunci când avea să ajungă la maturitate. Părul ondulat, privirea serioasă şi bărbia pătrăţoasă promiteau mult. Lisette era convinsă că multe dintre tinerele şcolăriţe erau deja îndrăgostite de el.

– Mi-e teamă că deja trebuie să plecaţi, *mon vieux*[1]. Vocea aceea profundă veni din spatele lor, iar un alt domn dădu buzna în lojă. Am sosit şi am întăriri în urma mea.

---

[1] Prieten, vechi amic (în lb. fr., în orig.).

– Domnule Pasquale, în sfârşit. Mă întrebam ce anume vă reţine. Dar acum, că vă aflaţi aici, mă duc să caut nişte răcoritoare pentru doamne. Ai grijă ca nebunii ăştia trei, Francis, Hippolyte şi Armand, să nu-mi uzurpe locul cât voi fi eu plecat.

Imediat ce fratele Celinei eliberă scaunul, unul dintre prietenii lui Denys, un tânăr la fel de bine făcut, sări să-i ia locul. Nicholas rezolvă situaţia, apucându-l, pur şi simplu, de spate şi dându-l la o parte, aşezându-se chiar el pe scaunul rămas liber. Locul de lângă uşă fu preluat de un mulatru, purtând o haină ruginie şi o cămaşă ponosită cu butoni din camee, alături de el aflându-se un bărbat ceva mai suplu şi cu simţul umorului, pe care Lisette îl recunoscu ca fiind Gilbert Rosière, maestru spadasin, cunoscut sub porecla de Titi.

Niciunul dintre aceşti domni nu era Caid O'Neill, dar prezenţa lor o convinse pe Lisette că timpul pe care-l petrecuse aranjându-se meritase efortul. În orice caz, era ceva să fii în atenţia a doi dintre cei mai faimoşi spadasini ai oraşului, pe lângă cei trei tineri arătoşi. Armand, Francis şi Hippolyte păreau la fel de conştienţi ca şi ea de onoarea care i se făcea. Jocul lor încetă în secunda în care îşi dădură seama în compania cui se află, dându-se ceva mai înapoi şi păstrând o distanţă respectabilă faţă de cei doi vizitatori şi de scaunul lui Lisette. Situaţia respectivă dură, oricum, mai puţin de cinci minute, până când Titi îşi prezentă complimentele, ca apoi fiecare dintre ei să se scuze, plecând în următoarea vizită, pentru a mai descongestiona puţin aglomeraţia din lojă.

– Dacă îmi daţi voie, La Roche, adică domnule Pasquale, zise Hippolyte Ducolet. Ce se mai aude acum despre turneul de scrimă? Se aud tot felul de ciudăţenii. Unii spun că s-au produs mai multe neînţelegeri în privinţa pregătirilor pentru

confruntările ce vor avea loc pe podium. E adevărat că Bernard l-a insultat pe Llulla ieri şi că acesta l-a găurit în zorii zilei din pricina asta?

– Cred că da, zise Nicholas, concentrându-şi atenţia asupra unei scame microscopice pe care şi-o îndepărtă de pe haină.

– Bernard va supravieţui.

Armand Lollain se aplecă înainte, entuziast.

– Se zice că Dauphin a avut o discuţie cu căpitanul Thimecourt…

– A fost rezolvată fără vărsare de sânge.

– Fapt pentru care îi mulţumim lui Dumnezeu, zise Agatha, printr-o dezaprobare fără menajamente.

– Da. Altfel, Dauphin l-ar fi eliminat pe căpitan. Apoi mai e şi problema dintre domnul O'Neill şi Vigneaud, cu toate că am auzit că nu a avut urmări asupra turneului…

– Termină, copile, zise Pasquale cu o voce oţelită. Le vei supăra pe doamne şi după aceea vom fi cu toţii alungaţi din acest paradis liniştit.

– Cu siguranţă, zise Armand, înroşindu-se precum vinul şi muşcându-şi limba, în graba lui de a remedia greşeala. Ne iertaţi, *mesdames, mademoiselle.* Mă întreb unde a… Denys…

– Nu-mi datoraţi scuze, domnule Lollain, zise Lisette. De fapt, mă interesează foarte mult acest subiect. Spuneţi-ne, domnule Pasquale, mai precis, ce s-a întâmplat cu înfruntarea dintre domnii O'Neill şi Vigneaud?

– Mai nimic. Va avea loc mâine în zori.

Aşa se explica de ce ei nu auziseră nimic despre rezultat. Constatarea nu uşură deloc greutatea pe care ea o resimţea în piept.

– Toată lumea va fi prezentă, zise Armand, cu o privire strălucitoare. Nu se întâmplă în fiecare zi ca un maestru spadasin să înfrunte doi adversari, unul după altul.

– Gura! Hyppolyte își înghionti zdravăn în coaste amicul.

– Da, ce spuneai? întrebă Lisette, fixându-l cu privirea pe tânărul domn.

– Mă iertați, *madame*. Sudoarea apăru pe fruntea lui Armand în vreme ce el înfruntă privirea grea a lui La Roche, scuzându-se totuși față de Lisette: Am vorbit aiurea.

– Nu cred. Ea se întoarse către spadasinul italian.

– Domnul O'Neill are mai mult de o înfruntare la The Oaks?

– Are să mă ucidă, fără îndoială. Irlandezul, amicul meu, o să mă străpungă după ce va termina cu ceilalți. Dar așa este, mâine-dimineață se va confrunta cu doi bărbați, primul e Vigneaud, iar celălalt Phillipe Quentell, un maestru spadasin mai mult orgolios decât talentat, unul care a participat la paradă îmbrăcat într-o pelerină cu crucea Sf. Ioan.

– Iar acest Quentell are probabil o pasiune pentru drajeuri?

– Într-adevăr, cu toate că sunt de părere că ar fi posibil să-și fi pierdut gustul pentru ele sau și-l va pierde în curând…

Două provocări, două întâlniri pe câmpul de onoare. Caid avea să înfrunte spadele celor doi domni a doua zi în zori, iar ea nu putea face absolut nimic ca să împiedice acest lucru. În aparență, Quentell părea să fie un maestru spadasin care făcea ca al doilea duel să fie mult mai periculos decât primul, iar Caid va fi deja obosit, probabil, din pricina înfruntării cu Vigneaud. Lisette fu scuturată de un fior.

În tăcerea scurtă care se lăsă, Maurelle își drese discret vocea:

– Și unde e domnul O'Neill în seara asta?

– Doarme, sper, zise Pasquale sec. Deși mă îndoiesc.

– Salonul lui a fost deschis astăzi, nu?

Pasquale aprobă, dând din cap.

– Iar aseară s-a odihnit foarte puțin.

Caid rămăsese treaz pentru a-i păzi ei casa cu o noapte înainte, se gândi Lisette. Apoi, în timpul zilei, el dăduse lecții de scrimă clienților, la atelierul său. Dacă nu avea să fie în cea mai bună formă, atunci vina va fi a ei, așa cum el avea să înfrunte doi bărbați pentru binele ei.

În clipa aceea, se întoarse Denys, urmat de servitorul care ducea cu sine o tavă încărcată cu pahare cu limonadă. În momentul când aceasta le fu distribuită, li se alătură și Neville Duchaine, vărul contelui de Picardy. Lisette era chiar eclipsată, se gândi ea amuzată, privind la splendoarea neagră a hainei și la pantalonii de un negru la fel de intens, purtați cu o vestă din brocart argintiu.

– Ei, poftim, doamnă Moisant, exclamă el, cu o urmă de tandrețe în ochii săi întunecați și expresivi. Chiar cred că ne potrivim.

– Într-adevăr. Cuvintele erau dizgrațioase prin cele două înțelesuri ale sale. Dar nu cred că din aceleași motive.

– Nu, nu, dacă aveți de gând să mă întrebați dacă am suferit o pierdere. E vorba doar că negrul a devenit o ținută de seară de rigoare în Europa, aproape o uniformă. Mă refer la domni, desigur. Așa se întâmplă în orașele unde există fum de cărbune și scrum.

– Într-adevăr, spuse doamna Herriot pe un ton amabil. Am văzut-o cu ochii mei când am fost acolo. Spuneți-mi, *monsieur*, ne veți ține companie mai mult timp? Toți cunoscuții mei pun această întrebare și se pare că nimeni nu cunoaște răspunsul.

– Planurile mele nu au fost stabilite, *madame*. Mă gândesc să-mi continui aventurile, călătorind în amonte de fluviul Mississippi și apoi să ajung la New York.

Detalie declarația, adăugând și alte itinerare, pe care le urmase în călătoriile sale aventuroase, ca parte a temei sale

favorite, care părea a fi el însuşi. Opinia respectivă nu era doar a ei, se gândi ea, fiindcă surprinse un schimb de grimase între Denys Vallier şi prietenul său, Hippolyte.

Duchaine tocmai începuse a povesti despre o trăsură accidentată în Mobile, acolo unde ajunsese el mai întâi, moment în care Agatha se aplecă, atingând uşor braţul lui Lisette. Aceasta o privi, ridicând din sprâncene. Agatha nu zise nimic, dând uşor din mână şi făcându-i semn spre o lojă situată chiar vizavi.

Lisette cercetă figurile din lojă, una câte una, cu ajutorul binoclului. Apoi observă ce anume îi atrăsese atenţia Agathei.

Henri Moisant.

Socrul ei se holba la ea de vizavi, chipul lui fiind o mască a furiei. Fără îndoială că făcuse o vizită, aşa cum obişnuia un gentleman, domnului şi doamnei Plauchet, care ocupau loja opusă. Era cât se poate de clar că nu se aştepta să dea cu ochii de nora sa.

Lizette simţi un imbold puternic de a părăsi teatrul. Mândria fu singura care o ţinu pe loc. Nu-i va permite acestui domn să o determine să fugă, nu-i va permite să o tulbure. Luându-şi binoclul de la ochi, continuă să-l privească cu sânge rece sau cel puţin aşa intenţionă. În acelaşi timp, nu se putu opri să nu se întrebe dacă socrul ei nu-l cunoştea cumva pe un anume domn Quentell. În secunda aceea, simţi o atingere caldă pe umărul dezgolit, dat la iveală de decolteu. Vocea scăzută a lui Caid se auzi deasupra capului ei, ca şi cum el s-ar fi aşezat în spatele ei pe post de apărător şi scut.

– Fii calmă. Vrea să te intimideze, dar nu o poate face dacă nu-i permiţi.

– Nu, şopti ea. Caid probabil că sosise acum câteva clipe, odată cu intrarea altor domni în lojă. Privind peste umăr, ea recunoscu încă unul sau doi maeştri de scrimă care

participaseră la serata dată de Vallier, unul dintre ei aducând mult cu un matador, prin înfățișarea sa atletică. Bărbatul se numea Eduoard Sarne. Chiar în spatele lui se afla Gustave Bechet, un domn de care-i fusese oarecum milă înainte de căsătoria ei, pentru că mama lui îl pusese să se țină după ea. În agitația pe care o creară, salutând-o pe Maurelle și salutându-se unii pe altii, nimeni nu păruse a băga de seamă îngrijorarea sa sau sfatul lui Caid.

– Doar nu crezi că domnul Moisant va veni aici? zise ea, ridicând scurt privirea, dar fără a o întâlni pe a lui.

– Mă îndoiesc. Dacă o va face, nu va găsi loc. Azi loja lui Maurelle e foarte căutată.

– A fost foarte amabil din partea ei să ne invite. Lisettte bănuia că o făcuse la cererea lui. Comentariul ei era o încercare tangențială de a afla dacă avea dreptate. Fu, de asemenea, și unul lipsit de succes.

– Când îi convine, zise Caid vesel, doamna poate fi deosebit de amabilă.

Maurelle se răsuci într-un foșnet de tafta și într-o rotire de pene de pasărea-paradisului, ca și cum ar fi avut o antenă cu ajutorul căreia putea descoperi când anume se vorbește despre ea.

– Ce spuneai, *mon ami?*

– Că în seara asta ești răpitoare, draga mea, răspunse el pe nerăsuflate. Și că meriți din plin omagiul celor care s-au strâns în jurul tău.

– Nu te cred, ești un șmecher, dar accept sentimentul așa cum a fost oferit. Ea atinse scaunul aflat lângă ea. Hai, stai lângă mine și spune-mi ce ai mai făcut de când ne-am despărțit ultima dată. Jur că abia te-am zărit în aceste ultime zile.

Caid nu dădu niciun semn de nehotărâre, mișcându-se într-acolo ascultător. Lisette presupuse că el era obișnuit să i

se ordone în felul acesta. Nu se putea plânge, cu toate că era conştientă de manifestarea unui sentiment acolo, la spatele ei, unde el stătuse cu câteva minute în urmă.

– În sfârşit, o ocazie să discut cu dumneavoastră, *madame*, zise Denys Vallier, mutându-se în locul pe care-l ocupase Caid. L-am aşteptat cu nerăbdare.

– Iar acum vă aparţine, zise ea, zâmbind. Am speranţa că sora dumneavoastră şi-a revenit după oboseala pricinuită de rolul de gazdă.

– Se simte foarte bine, îi place să facă tot timpul câte ceva, zise el cu o nepăsare frăţească. Dar trebuie să v-o spun repede, înainte să fim întrerupţi. M-aţi inspirat.

– Eu? Mai mult ca sigur că nu.

– Ba da, cu siguranţă! Dacă vă amintiţi, aseară am discutat despre poezie. M-aţi încurajat, într-un fel, să scriu o poezie, imediat după plecarea invitaţilor. Mă întreb... da, dacă aş putea să vă vizitez curând ca să v-o citesc? Aş aprecia în cel mai înalt grad părerea dumneavoastră.

– Nu sunt o expertă, vă asigur.

– Aţi citit mult şi aveţi un rafinament care sugerează gusturi şi idealuri elevate.

– Oh, nu, vă înşelaţi.

– E evident pentru cei care au ochi să vadă, protestă el, cu o mimică sobră. Aceste lucruri indică un raţionament superior din partea dumneavoastră, mai ales în materie de stil, ceea ce cuprinde şi literatura.

– Sunteţi foarte amabil, *monsieur*, dar...

– Bunul meu prieten Francis e, de asemenea, poet, cu toate că o ştiu puţini şi şi mai puţini ar crede-o. Nu i-ar plăcea nimic mai mult decât să vorbească despre idolii săi din lumea literelor, domnii Byron şi Keats, şi despre scriitorii de romane, cum ar fi englezul, Scott, de curând remarcat.

– Scoțian, după părerea mea, zise ea, corectându-l cu blândețe.

– Cum? Oh, da, desigur. Știți totul, vedeți. Vă rog, spune-mi, sunteți de acord în privința vizitei?

– În fine, dacă asta doriți cu adevărat. M-ar interesa să văd ce anume ați scris dumneavoastră și prietenul dumneavoastră.

Denys se răsuci în scaun, înălțându-și glasul:

– Ai auzit, Francis? Suntem invitați. Îmi ești dator o sticlă de șampanie.

– O vei avea, fraiere, zise Francis Dorelle, înroșindu-se intens în vreme ce privea în jur. Trebuie să spui tuturor despre pariul nostru?

– Ce-i? întrebă Duchaine. O aventură, iar eu am pierdut-o? Despre ce e vorba?

– Serată literară acasă la doamna Moisant, zise tânărul poet, devenind și mai întunecat, cu toate că ochii lui mari și negri sclipeau.

– Vallier spunea că doamna Moisant va avea suficientă delicatețe pentru a accepta, în vreme ce eu eram aproape convins că va fi obligată să refuze din cauza perioadei de doliu și pentru că nu-i place să fie deranjată.

– Iar miza e o sticlă de șampanie. Duchaine se întoarse către Lisette. Nu am luat parte la pariu, dar această lectură pare de-a dreptul încântătoare. Vă rog să-mi spuneți că voi fi inclus printre invitați, scumpă doamnă.

– Și eu! strigă Armand Lollain peste umăr.

– Și eu. Această cerere greoaie fu adresată de Bechet, cu toate că tipul acesta grăsuț părea mai mult supărat din pricina asta.

– Toți sunteți invitați, cei care doriți să fiți prezenți, zise Lisette uimită.

– Atunci va trebui să fiu acolo cu siguranță, declară Duchaine. E ca și cum nu aș fi plecat de la Paris, bucurându-mă de un salon literar unde cei care gândesc la fel se întâlnesc și discută altceva în afară de politică, ca, de exemplu, ce cal mai aleargă la Métairie sau cine a mai nimerit în lama unui maestru spadasin. De-abia aștept.

– O serată literară, repetă Lisette, și mai șocată de idee. Am mai auzit despre asemenea lucruri. Gazdele primesc, cred, o dată pe săptămână?

– Puteți să faceți din asta o modă, *madame*. Vă place?

Nu-i displăcea, cu toate că nu era convinsă că și Caid împărtășea același sentiment. Când se uită spre el, acesta se încruntă.

– Probabil. Mă voi gândi, zise ea. Ce-ați zice să ne întâlnim vineri seara, de acum în două săptămâni?

Corul aprobărilor reînnoite o măguli. Lisette simți cum încântarea crește încet în venele sale, ca și cum ea ar fi fost cea care câștigase șampania. Aproape că și-ar fi dorit să fi propus seara următoare, dar mai existau și acele mici aranjamente în privința gustărilor și faptul că aștepta o nouă vestimentație de la croitoreasă. Chiar și două zile ar fi fost un timp insuficient.

Concentrându-se asupra acestui nou deziderat, aproape că-l dăduse uitării pe domnul Moisant. Când privi din nou spre loja de vizavi, el dispăruse.

Era inevitabil, probabil. Caid va trebui să fie escorta lor pe drumul de întoarcere acasă, la finalul serii. Cum Maurelle acuză o durere de cap, ei o luară pe un drum care trecea mai întâi pe la ea pe acasă. Caid nu zăbovi înăuntru, ci se întoarse repede la ușa de la intrare, unde așteptau Lisette și Agatha. Își continuară drumul, cotind-o pe strada următoare pentru ca apoi să înainteze pe strada Royale.

Conversară foarte puțin pe parcursul drumului, în primul rând din pricina servitorului care ducea lanterna, pe care Maurelle insistase să-l trimită cu ei. Cu toate astea, Caid era preocupat – Lisette era convinsă. Se purta cu grijă, dar cu o sobrietate care te ținea la distanță. Când nu cerceta zona, el ținea privirea ațintită spre pavaj, dând la o parte cu bastonul florile care fuseseră aruncate sau care căzuseră de pe zidurile grădinilor.

Lăsă cele câteva fraze schimbate între ea și Agatha să treacă pe lângă urechile lui, și răspunse doar la întrebările care îi erau adresate în mod expres.

Lisette își procurase o cheie de la portiță, astfel ca Felix să nu fie nevoit să le aștepte. Figaro începu totuși să latre imediat ce portița fu întredeschisă. Agatha se întoarse către Caid.

– O să vă urez noapte bună, domnule O'Neill, căci se pare că sunt nevoită să mă duc la bietul Figaro înainte ca el să zgârie vopseaua ușii. Sunt sigură că draga mea Lisette va exprima recunoștința pentru faptul că ne-ați însoțit.

Caid murmură politicos, înclinându-și capul, în vreme ce ea se îndepărtă. Lisette se întoarse apoi cu fața spre el, întinzându-și mâinile înmănușate.

– Îți mulțumesc cât se poate de sincer pentru că ne-ai condus. Aș mai dori să spun că eu...

– O clipă, dacă nu te superi. Avem ceva de discutat.

Cererea lui sobră îi întrerupse micul discurs. Fu binevenită, din moment ce ea tocmai se pregătea să spună că era la curent cu acele dueluri pe care el urma să le aibă în zorii zilei. În loc de asta zise:

– E foarte târziu.

– Te asigur că ceea ce am de spus nu va dura mult.

Cum putea să refuze când tema putea avea legătură cu socrul ei și cu prezența lui acolo în seara aceea? Cu toate astea, ea nu prea știa cum să procedeze. Să discute chestiuni

personale aici, unde puteau fi văzuți de oricine trecea pe stradă părea ciudat, iar ca să-l invite în casă era de-a dreptul nepotrivit.

Gândul îi trezi imagini referitoare la ultima dată când el fusese în apartamentul ei, momentul când fusese atât de aproape de ea în dormitor. Un val de căldură îi năpădi mintea și trupul. Își simți sânii mari și grei, iar buzele îi tremurară. Se uită spre el, privind fix la umerii lui lați, la forma capului, la plinătatea buzei lui superioare, ca apoi să-și ferească privirea.

El o privi în vreme ce tăcerea stranie vibră între ei. Apoi se răsuci pe călcâie, apucând cu o mână partea superioară a portiței de fier întredeschise. Peste umăr, el rosti:

– Serata aceea literară a dumitale nu va avea loc.

Ar fi trebuit să-și dea seama.

– Poftim?

– E mult prea straniu și inacceptabil. Lumea va avea multe de comentat, și prea puțin din ce va spune va fi măgulitor. Lumea bună a New Orleansului poate citi în particular, dar ca să te declari o pasionată a lecturii e la fel de neașteptat ca și printre aristocrații Insulelor Britanice, locul pe care-l numesc eu „acasă". Niciun bărbat nu-și dorește să se însoare cu o femeie care poartă ciorapi albaștri, cu o femeie a cărei minte e plină cu idei stranii, cu lucruri lumești. Ar fi mult prea neplăcut.

– Neplăcut? întrebă ea. Neplăcut să stai la aceeași masă cu o femeie care vorbește și despre altceva decât despre mâncare, copii și ultima ceartă?

– Știi foarte bine ce încerc să spun.

– Eu știu că puțin îmi pasă ce anume preferă un bărbat la o femeie, din moment ce eu nu am nevoie de unul.

– Nu e doar asta.

– Atunci ce e? O femeie care are şi ea o idee în cap poate înspăimânta populaţia? Tu crezi că ciudăţenia organizării unei serate va acredita ideea aceea că sunt instabilă psihic?

– Acum ai nimerit-o.

– Ei bine, nu-mi pasă. Nu pot sta în casă fără să fac nimic!

– Nimeni nu se aşteaptă la aşa ceva. Mai sunt şi multe alte lucruri – teatrul, opera, vizitele fireşti de dimineaţă, excursiile la Grădina Tivoli sau plimbările până la dig. Nu vei duce lipsă de distracţii.

– Îţi mulţumesc foarte mult. Poate ar trebui să adaugi la listă şi participarea la duelurile tale. Totuşi trebuie să recunosc că nu-mi dau seama cum poţi avea mai multe dueluri într-o singură dimineaţă de dragul meu, fără ca lucrul acesta să fie considerat cel puţin straniu, în timp ce eu nu pot primi nişte oaspeţi inteligenţi fără a fi considerată nebună.

– Nicio lady nu s-ar gândi să-şi facă apariţia la locul duelului. Aşa ceva nu se face.

– Sunt extrem de conştientă de asta, zise ea. Vreau să subliniez însă că nu ai dreptate.

– Ba am perfectă dreptate. Nu eşti atentă la ceea ce încerc să-ţi spun.

– Pentru că puţin îmi pasă.

– Lăsând la o parte asta, cine ţi-a vorbit de cel de-al doilea duel… Nu, lasă-mă să ghicesc. La Roche.

– Nu în mod intenţionat. Pentru nimic în lume, ea nu ar fi făcut vreun gest care să distrugă prietenia dintre cei doi bărbaţi.

– El e mult prea blând în privinţa femeilor. Eu nu sunt.

Asta suna ca un avertisment, dar ea nu avea dispoziţia necesară pentru a-l lua în seamă.

– Nu m-am decis să fac din această serată un obicei, dar m-ai convins că e o idee nemaipomenită. În virtutea acestei

concluzii, trebuie să subliniez că niciunul dintre domnii Pasquale, Vallier, Ducoulet, Lallain nici ceilalți nu au părut să o considere ca fiind ceva deplasat sau că sunt nebună, în cazul în care o iau în considerare.

– Nu am spus asta, zise el, supărat.

– Ba cred că ai făcut-o. Cred că ai declarat că ai simți repulsie față de o femeie care are niște tendințe mai elevate. Dă-mi voie să-ți spun, domnule, că voi scotoci orașul după ciorapi albaștri și nu voi mai purta nimic altceva. Voi organiza acea serată literară, voi invita pe cine îmi place și voi discuta tot ceea ce am chef. O voi face, și nimic din ce îmi vei spune nu mă va opri.

El își strânse buzele, în vreme ce vârfurile urechilor i se înroșiră.

– O vei regreta, *madame*. Și îndată ce toată lumea va afla de mica ta petrecere scandaloasă, va fi prea târziu pentru a modifica felul cum te percep.

– Dacă e așa, atunci nu am nimic de pierdut, nu? În consecință, mă voi comporta exact așa cum îmi doresc.

Sprâncenele lui se apropiară într-o încruntare.

– Ce vrei să spui?

Ea îl privi punându-și mâinile în șolduri, astfel că șalul pe care-l purta îi alunecă de pe umeri.

– Vreau să spun că s-ar putea, de asemenea, să renunț la un mod de viață pașnic. Nu mă va deranja, să știi. Din moment ce ar fi un lucru straniu să te conving pe dumneata și pe ceilalți că nu-mi doresc un soț, că nici nu mă pot gândi la unul, atunci e minunat. Cred că asta înseamnă, de fapt, că ar trebui să fac mai mult de atât, ceva diferit care să șocheze și să uimească, ceva… ceva…

– Ce? se interesă el, în vreme ce ea se opri, în căutarea inspirației.

– Ceva totalmente scandalos!

8

Caid aştepta cu spada în mână. Vigneaud încă îşi mai făcea de lucru cu mânecile de la cămaşă, împăturind fiecare manşetă. Restul era pregătit, dunga fusese trasată, chirurgii aşteptau deoparte, cu instrumentarul înşirat pe nişte cârpe aşternute pe pământ, secunzii stăteau în aşteptare, inclusiv omul lui Vigneaud care avea în mână batista cu care urma să dea semnalul începerii duelului. Se strânsese o mulţime apreciabilă, dar destul de tăcută. După toate aparenţele, se încheiaseră puţine pariuri, deoarece existau puţine dubii în privinţa rezultatului acestei înfruntări. Vigneaud era cunoscut în saloanele din Passage de la Bourse, cel puţin după spusele lui Bastile Croquĕre. El nu poseda un talent natural în arta mânuirii spadei şi nu-şi dorea să depună efortul care i-ar fi permis să deprindă acest meşteşug.

Caid îşi potrivi batistele înfăşurate în jurul încheieturilor, strângând capetele acestora. Cea de la mâna dreaptă servea drept protecţie pentru vasele de sânge fragile, fiind mâna în care ţinea spada, în vreme ce stânga era mai puţin afectată. Ambele acopereau urmele lăsate de cătuşele care-i zdreliseră pielea. Nu că se ruşina în mod deosebit din pricina lor, dar nu vedea niciun motiv să le lase la vedere.

Se gândi, oarecum abătut, că ar trebui să aibă remuşcări fiindcă era în mod evident superior adversarului său. Nu le avea. Corectitudinea nu-şi avea rostul aici. Rostul ei era, mai degrabă, de a demonstra pericolul, în cazul în care se vorbea ireverenţios despre Lisette Moisant.

Ziua părea a fi una plăcută. Soarele tocmai se înălţa pe cer, trimiţându-şi razele printre copaci. În aerul rece al dimineţii se auzea cântecul păsărelelor. Roua atârna greu pe

firele de iarbă, făcând ca pasul să fie nesigur. Caid îşi zise în gând că va trebui să fie atent în privinţa asta.

Se întrebă dacă Lisette se trezise deja. Da, şi dacă ea se mai gândise la felul cum îşi petrecea el aceste ceasuri matinale.

Vigneaud era, în sfârşit, gata. Caid îşi ocupă poziţia în dreptul dungii trasate pe iarbă cu var. Îşi înălţă spada, în semn de salut, înclină capul, ca apoi să-şi încrucişeze spada cu a adversarului său.

Vigneaud îl privi, cu ochii mijiţi. Oare credea că asta îi dădea o înfăţişare ameninţătoare? îşi zise Caid. Dacă era aşa, atunci greşea. Arăta, în schimb, ca şi cum ar fi avut ochii lipiţi de somn. Era de sperat să nu fi fost cazul. Un om care alerga de colo-colo era mult mai periculos decât unul care ştia ce face.

Sosi şi semnalul. Caid lansă un atac ponderat destinat să evalueze talentul adversarului, pentru a simplifica orice mişcare făcută la repezeală. Vigneaud pară lovitura cu o bravadă neîndemânatică. Efortul păru să-l răvăşească. Sudoarea îşi făcu apariţia pe fruntea bărbatului, în vreme ce mirosul animalic al acesteia umplu aerul. În ochi avea o expresie de om bântuit.

Era una cu mult diferită de rânjetul pe care-l etalase atunci când vorbise despre Lisette. Cu orice alt bărbat, Caid ar fi prelungit cât se poate de mult înfruntarea pentru a-i acorda o mândrie modică. Pentru Vigneaud, nu simţea soiul acesta de remuşcare. Nu-şi dorea decât să termine cu povestea asta.

Atacă iar cu o competenţă strălucită, cu o serie de lovituri mânuite din încheietura mâinii. Lama de oţel lovi. Pentru o clipă plină de emoţie cele două spade rămaseră încrucişate. Apoi lama lui Caid nimeri materialul şi pielea fierbinte de dedesubt. Pe neaşteptate, totul se transformă în tăcere.

Vigneaud mormăi şi scăpă sabia din mână. Îşi prinse strâns antebraţul cu palma, iar sângele ţâşni printre degetele sale. Caid se dădu un pas înapoi, aşteptând ca secundul acestuia şi chirurgul să se apropie.

– Frumoasă lucrătură, zise Nicholas, secundul său principal, pe un ton scăzut, venind alături de el. Cu toate că nu a durat prea mult, ca să-ţi poţi face o părere.

– Nu am avut absolut niciun motiv pentru a prelungi agonia.

– Mă îndoiesc că Vigneaud este de aceeaşi părere, mai ales, în secunda asta.

– Ar fi trebuit să se arate recunoscător, fiindcă am evitat ca lama mea să-i străpungă un plămân.

– Adică puteai, dar te-ai abţinut? Ceva neobişnuit pentru tine.

– Am promis că nu-l voi ucide.

– Ah!

Replica lui Nicholas sună ca şi cum el ar fi înţeles pe de-a-ntregul că cererea fusese a lui Lisette. Poate că înţelesese. Italianul se pricepea al naibii de bine la femei.

– Ei, hai, zise Titi Rosiĉre, cel de-al doilea secund, surâzând strâmb în vreme ce li se alătură. Doar nu o să ne faci să credem că aveai de gând să-l ucizi.

Dacă s-ar fi arătat şi Lisette la fel de încrezătoare, îşi zise Caid. Dar, la urma urmei, îl cunoştea abia de câteva zile, nu de câteva săptămâni.

– Nu.

– Aşa ziceam şi eu. Povestea asta nu-i de tine. Titi se uită peste umăr, la capătul opus al câmpului de luptă. Trebuie să te decizi cât mai repede, altfel secundul lor principal s-ar putea să ceară să continue. Bănuiesc că te vei arăta satisfăcut, atunci când vor întreba.

Caid dădu scurt din cap.

– Excelent. Eu şi Nicholas ne întoarcem într-o clipă.

El privi cum cei doi amici ai lui înaintară pe iarba tremurătoare pentru a discuta pe Vigneaud, cu secunzii lui şi cu chirurgul. De la locul său, avu impresia că chirurgul considera imposibilă reluarea duelului, din cauză că braţul pacientului său era mult prea grav rănit pentru a-i permite să ţină spada în mână. Caid nu se arătă surprins, atâta vreme cât asta fusese şi intenţia sa.

Rosičre mai discută o vreme, în timp ce Nicholas reveni la locul unde se afla Caid.

– Ai auzit.

Caid făcu semn că da.

Nicholas se apropie, luându-i lui Caid spada din mână, în ciuda refuzului acestuia. Scoţând o cârpă împăturită din buzunarul fracului său, el curăţă lama, făcând-o să strălucească din nou.

– Nu-l văd pe Quentell, zise el, privind de jur împrejurul terenului. Poate că nu a avut curaj.

Caid scrută, la rândul său, adunarea. Era adevărat. Pe bună dreptate, următorul lui adversar, Quentell, ar fi trebuit să stea deoparte, împreună cu secunzii săi, aşteptându-şi rândul pe teren. Faptul că nu se afla acolo reprezenta o clară încălcare a codului. O atitudine relaxată în privinţa orei era un lucru obişnuit în New Orleans, din cauza moştenirii latine a oraşului, dar nu şi în privinţa unei chestiuni de onoare unde întârzierea putea fi considerată drept o insultă intenţionată sau drept o nehotărâre în a-ţi face apariţia. Lui Quentell trebuia să i se mai acorde doar câteva minute, după care ar fi fost declarată neprezentarea lui.

Să dea Dumnezeu să fie aşa.

Această săgeată neaşteptată a speranţei vizavi de posibilitatea ca adversarul lui să nu sosească îl surprinse pe Caid. Frica nu-şi avea rostul, cu toate că rezultatul unei

înfruntări între doi maeştri spadasini era întotdeauna incert. Mai degrabă, era vorba de reţinerea lui extrem de reală pentru o altă vărsare de sânge pe ziua de azi.

Oare-şi pierduse curajul? Era posibil – revolta împotriva întregului concept de onoare personală şi nevoia de a o apăra cu orice risc, strădania, în timp ce citeşti groaza din ochii adversarului, conştiinţa că el ţine în mâinile lui o posibilă moarte. Da, şi acuzaţia, şi condamnarea pe care el le sesiză în ochii celor care îl cunoşteau, probabil, pe ultimul său adversar.

De exemplu, în ochii de înger ai lui Lisette Moisant.

Aceste crize de nehotărâre, mai ales, în cazul unui maestru spadasin care trăia, ori murea în funcţie de forţa hotărârii sale şi de agilitatea lamei sale din oţel, putea reprezenta o catastrofă. De fapt, nimic nu putea fi mai ucigător.

– Vigneau e terminat, zise Rosičre, grăbindu-se să se întoarcă alături de cei doi.

– Terminat? Vocea lui Caid era aspră. Credeam… Cum e posibil? L-am înţepat, pur şi simplu, în braţ.

– Linişteşte-te, *mon ami*. Nu e definitiv terminat, cum presupui tu, ci doar pentru astăzi.

Senzaţia de uşurare care-l străbătu pe Caid fu cel mai îngrozitor lucru care i se întâmplase în dimineaţa respectivă.

Quentell nu-şi făcu apariţia. Începuse să circule un zvon cum că fusese văzut în susul râului, la bordul unui vapor cu abur. În cele din urmă, cei doi bărbaţi care ar fi trebuit să fie secunzii săi apărură pentru a anunţa că participantul lor la duel nu era de găsit. Se oferiră să ţină locul acestuia, dar în mod firesc fură refuzaţi.

Caid îşi îmbrăcă din nou fracul şi vesta şi, împreună cu amicii săi, porni spre oraş. După un mic dejun sărbătoresc pentru toată lumea, el şi Nicholas se îndreptară către Place

d'armes, acolo unde cei din miliție se instruiau sub comanda ofițerului lor. Ei se înscriseseră abia cu o zi înainte, așa că acesta urma să fie primul lor contact cu disciplina oarecum militară.

Marșul extenuant și ordinele care erau strigate în gura mare puteau fi folositoare și oarecum necesare, un antidot pentru proasta dispoziție permanentă a lui Caid.

Două ore mai târziu, fără lăsați să plece, după ce primiseră instrucțiuni în legătură cu comandarea uniformelor. Aceste detalii fură primul lucru pe care el și Nicholas îl descoperiră vizavi de calitatea lor de sergenți ai unităților pe care trebuiau să le comande. Noii ofițeri urmau să excludă adăugarea la uniforma lor a șnurului auriu și a griului cel mai des utilizat. Se îndreptară îndată spre croitorul pe care-l alesese comandantul lor. Timp de o oră fură măsurați temeinic. Când se văzură în sfârșit liberi, se îndreptară, epuizați, spre localul lui Alvarez, pentru o băutură binemeritată.

– Aici, strigă Rio de Silva, făcându-le semn către masa pe care o ocupa împreună cu Titi Rosičre. Trase scaunul într-o parte pentru ca Nicholas să se așeze în stânga sa, trăgând apoi încă unul pentru Caid.

– Am înțeles că va trebui să ne interesăm de sănătatea lui Vigneaud.

– O să-și revină.

– Cel mai bun rezultat, ca întotdeauna. Iar Quentell nu s-a prezentat pentru a fi zgâriat? Un nefericit, dar bănuiesc că acum salonul său va fi disponibil.

– Nu chiar. E deja luat de un englez care are ceva talent sau cel puțin așa s-a auzit. Îl cheamă Blackford. Gavin Blackford, spuse Rosičre.

– Am auzit câte ceva despre domnul în cauză. A sosit cu vaporul cu abur, săptămână trecută, venind din Liverpool, nu-i așa?

– Un bărbat care nu lasă iarba să crească sub tălpile lui, completă Nicholas, nepăsător, în timp ce îi făcea semn chelnerului.

– A ieşit învingător în faţa câtorva care au aşteptat întregul sezon ca spaţiul acela să se elibereze. Totuşi, fiind un soi de diavol spadasin, după cum se spune, nimeni nu va fi dispus să lupte cu el pentru a câştiga închirierea locaţiei respective.

– Glumeşti, zise Caid, încruntându-se.

– Nu chiar. Dar am auzit că doamna Tallant, care este proprietara acelei clădiri, e fermecată de felul lui de a vorbi şi a se purta. Rosicre înălţă din umeri. Are faţa unui înger decăzut sau cel puţin aşa mi-a spus draga mea soţie care a avut şansa de a se întâlni cu el pe trotuar.

– Oare ar trebui să-i înscriem numele la turneu? Întrebarea fu adresată de Nicholas, care nu părea deloc îngrijorat.

– S-ar putea să nu participe. Am înţeles că disprețuieşte competiţiile de genul ăsta.

Caid făcu o grimasă.

– Asta indică, de asemenea, că nu-şi face prea multe griji în privinţa buzunarului?

– Se spune că familia sa e una veche şi nu lipsită de influenţă, deşi un alt lucru pe care-l detestă e acela de a se folosi de numele tatălui său. Este fiul mai tânăr, astfel că a fost obligat să-şi croiască un drum de unul singur. Dacă refuză să intre în competiţie, atunci asta va fi mai degrabă o problemă de principiu.

– Un lucru excelent, dacă cineva şi-l poate permite.

– Pe scurt, zise Rio, lăsându-se în scaun şi cercetându-i atent, cel mai bine ar fi să aveţi grijă, altfel veţi fi cu adevărat eclipsaţi.

– Şi tu nu?

– Oh, eu voi fi departe, în Spania, acolo unde drumurile mele şi ale acestui spadasin englez nu se vor încrucişa niciodată.

Caid se încruntă.

– Să sperăm că şi noi, ceilalţi, vom fi la fel de norocoşi.

– N-aş prea crede, rosti el amuzat cu un uşor accent spaniol. S-a împrietenit cu viitorul meu cumnat, iar Denys nu a ezitat să-l invite, mâine-seară, la serata literară a doamnei Moisant.

Caid înjură. Asta era tot ce-i trebuia, ca în casa lui Lisette să mai dea buzna un alt bărbat, şi mai ales un englez. El era împărţit între dorinţa ca această serată literară să fie un eşec şi teama că aceasta se va dovedi întocmai aşa. Nu-şi dorea s-o vadă dezamăgită, dar nu-şi putea totuşi imagina că atragerea unor indivizi care se pretindeau iubitori de literatură, ca să nu mai vorbim de mulţimea de spadasini, era un mod de a convinge înalta societate că era o doamnă respectabilă. El nu putea interveni decât în mică măsură, şi anume să se posteze la intrare şi să-i alunge pe toţi cei care nu erau potriviţi momentului.

Sosind ziua de vineri a poveştii în cauză, Caid spera din toată inima ca adunarea să fie restrânsă, iar conversaţia una inteligibilă. În schimb, auzi o conversaţie animată şi hohote de râs înainte de a urca scara. Felix îl întâmpină, luându-i pălăria şi bastonul, iar el îşi făcu cu greu drum către salon, abia reuşind să o zărească pe amfitrioană din pricina mulţimii de bărbaţi care se strânsese în jurul ei.

Era mai rău decât la seratele lui Maurelle, unde exista un oarecare echilibru între bărbaţi şi femei, între tineri şi persoane în vârstă, domni cu o viaţă sportivă şi intelectuali. Caid simţi cum i se ridică părul de pe ceafă când îşi dădu seama că, exceptând prezenţa lui Maurelle, a Celinei Vallier şi a domnişoarei Agatha, adunarea era compusă exclusiv din

bărbați. Dacă ar fi avut acest drept, ar fi golit îndată încăperea, trimițând în stradă fiecare măgar rânjit care nu avea ce să caute aici. Cei care erau mai molatici ar fi fost alungați cu forța, iar el ar fi făcut-o cu mare plăcere.

Caid se încruntă din pricina reacției lui violente. Oare era gelos? Nu, era o prostie. Potrivit propriului său criteriu, el ar fi trebuit să fie prima persoană aruncată în stradă.

O mică breșă în mulțime îi permise să o zărească o clipă pe Lisette. Ședea pe o canapea tapițată în brocart roz, alături de domnișoara Agatha, în vreme ce Figaro se afla la picioarele ei, pe o perniță din catifea. Îmbrăcată într-o catifea somptuoasă de culoare neagră, purta o coroniță cu un aer ușor medieval, decorată cu mărgele și pietre de jad, cuarț roz și citrin, ametistul căzând chiar pe mijlocul frunții. Plasturele pe care-l avusese la ochi dispăruse. La fel ca și roșeața acestuia. Avea o înfățișare exotică și atrăgătoare, și nicidecum pe aceea a unei văduve serioase, plicticoase și cu inima zdrobită.

Cățelușul, Figaro, lungit lângă picioarele ei, nu-și dezlipea de ea ochii plini de adorație. Nu era singurul. Denys ședea pe brațul canapelei, evident cuprins de chinurile infatuării, iar amicii lui, Armand și Hippolyte, păreau doar ceva mai puțin înamorați. Recunoscu un judecător, pe care-l chema Reinhardt, care mai înainte fusese avocat, dar fusese ridicat recent în scaunul judecătoresc, un bărbat corpolent care îi zâmbea lui Lisette cu o familiaritate infatuată și gratuită. La Roche se așezase pe un taburet, în dreptul brațului ei stâng, în vreme ce alții – Dorelle, Sarne și până și indiferentul și mămosul de Bechet – se adunaseră în jur, într-o atitudine de nonșalanță studiată și de poftă bolnăvicioasă. Sau cel puțin așa i se păru lui Caid, deși trebuia să recunoască faptul că nu era câtuși de puțin obiectiv.

Devenise cu adevărat obsedat de doamna în cauză. Era un sentiment stânjenitor, pe care nu-ți era ușor să-l recunoști.

Lisette părea a nu fi conștientă de prezența sa ori așa i se părea lui. Nu-i aruncă nici măcar o privire și, cu atât mai puțin, nu-i ură bun venit și nici nu se interesă de sănătatea lui, cu scopul de a descoperi dacă avusese noroc la duel. Această nepăsare studiată deveni, după un timp, suspectă, făcându-l să creadă că ea preferă să nu-l ia în seamă. Prin urmare, era încă supărată. Nu prea avea importanță; el nu avea nevoie de zâmbetele ei atâta vreme cât o știa în siguranță. Cu toate astea, nu se putu abține să nu se întrebe ce formă va lua, oare, mai târziu supărarea ei sau ce metodă va fi obligat să folosească pentru a o anihila.

Unul dintre bărbați se înclină ca apoi să se răsucească pe călcâie și să plece, lăsând un loc gol în cercul magic. Datorită acestei schimbări, Caid reuși să vadă ceva mai mult din gașca strânsă în jurul lui Lisette. Dădu cu ochii de un străin, înalt, cu grația atletică a unui spadasin, cu un păr în nuanța nisipului, care pe la tâmple avea, din pricina soarelui, tonuri de argint aurit, cu trăsături regulate, o gură mobilă, flancată de mici riduri, în momentul în care râdea, și niște ochi albaștri vii și inteligenți. Manierele lui aveau siguranța celui care se născuse beneficiind de o poziție înaltă, alături de un aer de ușurință și relaxare. Aceasta era doar o pretenție, oricum. Faptul că domnul știa cu precizie fiecare mișcare din jurul lui era un lucru pe care Caid ar fi pariat fără nici cea mai mică ezitare. Nu-l cunoștea, dar nu era greu să-i ghicească identitatea. Trebuia să fie noul spadasin englez, Gavin Blackford.

Lui Caid îi displăcu de la bun început.

– Mexicul are o întindere enormă, iar capitala sa e la distanță de câteva leghe de granița cu Texasul, zise un domn mai în vârstă care stătea în apropierea lui Lisette. În numele bunului Dumnezeu, de ce ar trebui să-i pese guvernului mexican ce anume ar putea deveni o republică așa de tânără

precum e Texasul şi, cu atât mai puţin, de ce ar trebui să se extindă pentru a o cuprinde?

– Cei mai mulţi cetăţeni au sânge spaniol, punctă Nicholas. Fără îndoială că liderul mexican se aşteaptă la o răscoală populară pentru a ridica armata mexicană şi pentru a obţine victoria.

– Ori pentru a mări resursele financiare din Mexico City cu ajutorul taxelor, mai târziu.

– O subliniere foarte bună, aprobă Nicholas. Texasul este un ţinut cu potenţial deosebit în privinţa bunăstării.

– Totuşi, adevăratul vinovat în povestea asta este mândria, zise Blackford, cu voce aproape reflexivă. Teritoriul a fost, cândva, al Spaniei, timp de mai multe generaţii. Faptul că a fost confiscat după ce a devenit mexican, e o pată pentru mândria naţională. Să fii forţat să admiţi că nu va fi niciodată recâştigat, şi de către o naţiune atât de parvenită, trebuie că e dureros.

– Sunt convinsă că aveţi dreptate, domnule, zise Lisette, cu o privire gânditoare pe care o înălţă către englez. Totuşi, să-ţi doreşti să mori pentru o cauză ca asta, pare o chestie lipsită de logică.

– Războiul nu e decât o continuare a politicii, dar în alte scopuri, sau cel puţin aşa se spune, doamnă Moisant. Pentru cei care au o minte contemplativă nu există motive pentru ca el să existe. Dacă mulţi bărbaţi ar gândi înainte de a pune mâna pe arme, atunci războiul ar fi un concept care ar putea foarte bine să cadă în dizgraţie.

– Şi ce tragedie ar reprezenta chestia asta, zise Hippolyte, rânjind. Atunci nu aş mai avea ocazia să-mi port uniforma şi să stau ţanţoş în faţa doamnelor.

O cascadă de râsete întâmpină gluma respectivă, dar Lisette nu li se alătură, ci îşi întoarse privirea în direcţia tânărului.

– Deci, vei intra în miliție?

– Oh, bineînțeles, la fel ca și Denys și Armand. E ceva deosebit, să știți. Așa trebuie să fie, din moment ce înaintea noastră s-au înrolat mulți maeștri spadasini, chiar și domnii Pasquale și O' Neill.

– Chiar așa? Ea ridică din sprâncene, uitându-se înspre locul unde se afla Caid.

El îi înfruntă privirea fără a clipi, cu toate că făcea un efort.

– Pare ceva politic.

– Problema asta, dintre Texas și Mexic, nu e disputa dumneavoastră.

– Sunt împotriva celor care folosesesc forța pentru a obține libertatea altora.

Caid surprinse cu coada ochiului o expresie trecătoare, impenetrabilă, care apăru și dispăru de pe mult prea frumosul chip al englezului. Înainte ca Lisette să spună ceva din nou, interveni Blackford:

– Cred că New Orleansul va lua partea Mexicului, dat fiind că cetățenii lui erau ei înșiși spanioli acum... cât, patruzeci de ani sau mai puțin?

– Noi am fost întotdeauna mai mult francezi decât spanioli, chiar și când am avut conducători spanioli, zise Denys Vallier, ușor înfierbântat. Acum suntem americani. Ne-am luptat și în cazul ăsta cu aceeași tiranie, să știi, nu mai departe decât în 1814.

– Tirania engleză, cred, sau așa ai dat de înțeles. *Touché, monsieur.* Licărirea care ar fi trebuit să se transforme într-un hohot de râs apăru în ochii lui Blackford înainte ca el să-și lase capul într-o parte. Mă faci să mă simt fericit că regele meu nu a participat la acea bătălie, altfel ar fi fost posibil să nu mă aflu acum aici.

– Nu am vrut..., începu tânărul Vallier, confuz.

– Nu, sunt convins de asta. Stai liniştit, prietene. Nu acord atenţie problemelor care s-au întâmplat demult sau care discreditează fără intenţie.

Moliciunea vocii englezului îi zgârie nervii lui Caid. La fel ca şi surâsul pe care îl trimise Lisette în direcţia respectivului domn. Dacă din întâmplare Blackford se afla aici în căutarea unei neveste înstărite, atunci se părea că făcea progrese.

– Prin urmare, veţi lupta? îl întrebă ea pe tânărul creol.

– Sper. Vallier avea o atitudine ţeapănă.

– De ce, de data asta tirania nu a fost îndreptată împotriva dumneavoastră? Vocea lui Blackford exprima o curiozitate blândă, nimic mai mult.

– Louisiana împarte una dintre graniţe cu Texasul, *monsieur*. Numai râul Sabine, îngust, ne separă. În timp, cum presupune toată lumea, republica Texasului va intra în uniune, după care frontiera Statelor Unite va fi împinsă mult spre vest. Pare o luptă mai mare decât aceea de a avea Mexicul chiar de partea cealaltă a râului, prevenind o altă expansiune.

– Dar, cu siguranţă, ţara dumneavoastră e destul de mare, după standardele de azi?

Politica putea fi un subiect periculos, mai ales atunci când se adună bărbaţi de mai multe naţionalităţi, zise Caid. El se uită la Lisette, întrebându-se dacă va avea destulă influenţă pentru a îndrepta conversaţia spre un alt subiect. Ea nu făcea totuşi nicio încercare, aşteptând doar, după câte se pare cu oarecare interes, răspunsul pe care Vallier îl putea da.

– Nu e o problemă legată de mărime, *monsieur*, ci de scop. Anglia nu are nevoie de Irlanda, dar nu aveţi de gând să renunţaţi la ea.

– O chestiune de tradiţie, presupun.

– Ceea ce nu s-ar potrivi aici, vreţi să spuneţi? Poate că nu, dar mai sunt şi dintre aceia care cred că destinul nostru e

să ne întindem de la un ocean până la celălalt, cuprinzând întregul continent.

– Destin, repetă Blackford pe un ton reflexiv. Omul nu trebuie să lupte pentru el. Sau va avea parte de eşec.

Vallier se încruntă, bănuind o oarecare doză de ironie. În secunda aceea, Lisette se hotărî să intervină:

– Ce vă aduce în New Orleans, domnule Blackford? Veţi sta mai mult alături de noi?

– Vizita mea a fost determinată de o neînsemnată problemă de afaceri. Cât despre durată, e incertă.

– Cel puţin până la finalul sezonului, îmi închipui? zise Nicholas, rezemându-şi coatele de braţele fotoliului, unindu-şi degetele şi privindu-l pe Blackford pe deasupra vârfurilor acestora. Altfel, nu aţi fi luat un atelier situat în Passage de la Bourse.

– Ştiţi multe despre afacerile mele, *monsieur*. În vocea englezului se ghicea o întrebare.

Nicholas zâmbi.

– Din întâmplare, voi fi vecinul dumneavoastră.

– Înţeleg. O perspectivă interesantă.

– După cum spuneţi.

Schimbul de politeţuri nu clarifică nimic, scopul fiind, fără îndoială, cu totul altul, îşi zise Caid. Secretomania aceasta ridica alte întrebări, pe care cineva din adunare – curioziatea fiind definiţia oraşului – avea să le adreseze, în cele din urmă. Nu avea nimic împotrivă să audă şi el răspunsurile.

– Cred, domnule Vallier, că ne-aţi promis un poem, zise Lisette, schimbând iar subiectul, cu o nuanţă de disperare în glas.

Denys Vallier slobozi un hohot de râs convingător.

– Ideea unei lecturi în public mi-a speriat atât de tare muza, încât m-a părăsit, fir-ar să fie. Vă rog să-i permiteţi lui Francis să citească în locul meu.

Dorelle căpătă îndată o nuanță îngrijorătoare violet-măslinie, dar nu-şi pierdu politețea înnăscută.

– Probabil că am pomenit despre un poem, *madame*, dar, sincer, nu e unul de valoare. Poate altă dată.

– Prostii, zise ea, oferindu-i zâmbetul cel mai convingător. Orice poet are nevoie de publicul său, iar aici te afli printre prieteni. Te rog, de dragul meu?

Bietul tânăr intenționase, în mod evident, ca strădania lui literară să fie adresată doar urechilor doamnei. Privindu-l cu oarece milă, Caid se întrebă dacă el fusese vreodată atât de lipsit de experiență, atât de tandru şi disperat de dragul unei doamne. Se pare că nu, dar nici nu fusese vreodată un moştenitor răsfățat, bogat şi educat. Impulsul de a-l ajuta pe tânăr să evite această ruşine era puternic. Dorelle scoase un teanc de hârtii dintr-un buzunar interior al hainei şi începu să declame.

Nu era chiar rău. De fapt, un poem în proză despre un bărbat prins într-un mariaj aranjat cu o soție care era mai interesată de frivolități şi de modă decât de persoana lui, dar pe care el o iubea cu disperare, acceptând în tăcere flirturile cu un alt bărbat. Ca toate poveştile de acest fel, se încheia în mod tragic şi cu un gest grandios, în felul acela iubit de romantici şi de cei uşor impresionabili. Când termină de citit, aplauzele entuziaste atât cât să fie politicoase, aduseră o roşeață provocată de plăcere pe chipul măsliniu al lui Dorelle. Discuțiile care au urmat fură animate, cu numeroase citate din cele mai reuşite versuri. Conversația pe această temă fu totuşi epuizată în curând.

– Am de gând să-mi cumpăr o trăsură, anunță Lisette. Poate că unii dintre dumneavoastră, domnilor, pot să-mi dea un sfat. Ce tip de trăsură ar trebui să caut, presupunând că am de gând să o conduc chiar eu?

– Ce gest ostentativ din partea ta, zise Maurelle, care tăcuse, până în secunda aceea.

– Nu neapărat, după părerea mea. Multe doamne din alte oraşe îşi conduc singure trăsura, rosti ea cu oarecare răceală.

– Dar nu în New Orleans.

– Atunci voi crea un precedent.

– E foarte adevărat că doamnele din Londra conduc trăsura ele însele, zise Blackford. Multe dintre ele fac sport, oricum, fiind familiarizate cu caii. Păreţi o fiinţă mult mai fragilă, *madame*, dacă pot vorbi cu atâta îndrăzneală.

– Nu puteţi, domnule! Lisette deschise brusc evantaiul, şi începu să-l mişte cu nervozitate pentru a-şi răcori obrajii. Nu sunt deloc fragilă. Aş putea jura că aţi convenit cu domnul Caid să spuneţi aşa ceva.

– Vă asigur că...

– Nu e adevărat, încheie Caid pe un ton hotărât. Cu toate că sunt de acord cu această apreciere.

Vallier, sesizând o şansă de a câştiga o favoare, luă cuvântul:

– Eu cred că doamna Moisant va folosi excelent biciul, dacă va avea un vehicul şi un cal potrivit.

– Exact asta voiam să spun şi eu, zise Lisette convingător. Nu vreau să spun că aş fi un zeu al hăţurilor, conducând un vehicul pentru marfă cu ajutorul a opt măgari, dar mi s-a întâmplat să stau uneori pe locul vizitiului – am condus alături de tatăl meu, înainte ca el să moară. Un atelaj uşor, probabil, un faeton cu un singur cal sănătos, mi s-ar potrivi de minune.

– Dacă aveţi nevoie de un însoţitor, voi fi mai mult decât fericit să vă stau la dispoziţie, zise îndată tânărul.

– Sunteţi extrem de amabil, *monsieur*, dar nu am nevoie decât de o bună îndrumare.

Caid îşi zise că unul sau doi dintre bărbaţii adunaţi în jurul canapelei se uitaseră pe ascuns spre el. Nu era de mirare, din moment ce simţea cuta aceea piezişă dintre sprâncenele lui. Şi-o netezi cu degetul arătător, înjurând printre dinţi.

– Nu s-a precizat aici exact lucrul de care ar avea nevoie o lady, şi anume acela de a încăleca pe calul meu, zise Blackford. Se spune că sunt un cunoscător în ale cabalinelor. Aşa că dumneavoastră, doamnă Moisant, sau oricărei persoane prezente şi dragă inimii dumneavoastră, vă stau la dispoziţie.

Ofensa rămase suspendată în aer precum un parfum greu mult prea dulce. Era o mănuşă-armură, dar şi un adevăr învelit în politeţe, se gândi Caid, un lucru imposibil de respins fără a încuraja dezaprobarea lui Lisette sau începutul a ceva ce el nu avea dreptul să termine. Strângând din buze, Caid aşteptă să vadă cum avea ea să răspundă.

– Cât de recunoscătoare vă sunt, *monsieur*, zise ea. Nu voi ezita să profit de experienţa dumneavoastră… în privinţa cailor, desigur.

Aluzia aceea uşoară fusese una întâmplătoare, Caid era sigur de asta, mai ales din cauza roşeţii care acoperi obrajii lui Lisette în secunda în care se corectă. Cu toate astea, îl deranjă. Deşi nu avea nici cea mai mică dorinţă de a interveni, el se auzi vorbind:

– Irlanda e renumită pentru cabalinele sale, iar eu am fost crescut la o fermă de cai. Dacă se poate, cer permisiunea de a lua parte la această expertiză.

– Cum doriţi, *monsieur*.

Lisette îşi coborî genele în timp ce vorbi, cu vocea lipsită de entuziasm, dar nu şi de aprobare. A fost, de asemenea, observă Caid cât se poate de bine, o sfidare la adresa sa, din moment ce el era convins, atât cât putea fi un bărbat, că o trăsură şi un cal era ultimele lucruri de care Lisette avea nevoie.

Seara continuă. Câţiva dintre domni plecară în altă parte pentru ceva mai multă distracţie, dar sosiră alţii, înlocuindu-i. Era noutatea, probabil, cea care îi atrăgea pe acei domni. Conversaţia era animată, căci creolii găseau întotdeauna subiecte de discuţie, iar gâtlejurile erau bine unse de Felix

care circula de colo-colo cu tăvile pline de pahare cu vin roşu şi o băutură obţinută din trestie de zahăr. Urmă o cină târzie, în salonul cu uşile larg deschise către noaptea blândă. Din moment ce bucătarul pe care Freret îl lăsase aici era cunoscut pentru talentul lui în privinţa preparatelor din produsele mării, asta trebuie să fi constituit o parte a atracţiei. Dar, dincolo de asta, Caid trebui să recunoască faptul că o mare parte a atracţiei era însăşi Lisette.

Ea nu era tipul acela de amfitrioană-gospodină. Relaxată, părea că se bucură de oaspeţii săi, de numeroasele conversaţii din jurul său. Râsul ei cristalin se auzea adesea şi, din când în când, ea se angaja într-un schimb vioi de replici, care dovedeau un umor profund, alături de o minte agilă şi o mulţime de cunoştinţe. Le oferi celorlalţi rolul principal pe scenă, preferând replicile subtile de pe margine. Nu domină nicio conversaţie, dar se infiltră în multe.

Serata ei literară părea a fi un succes. Caid se temuse de asta.

– De ce ai o înfăţişare atât de sobră, *mon cher?* S-ar zice că-ţi face plăcere văzând că Lisette e în centrul atenţiei.

Era Maurelle, arătând magnific în mătasea de culoare verde cu picăţele aurii, pusă în valoare de o garnitură de smaralde, care includea un colier, cercei şi o pereche asortată de brăţări. Ea veni alături de el, apropiindu-se destul de mult, astfel încât fustele ei să se lipească de cizmele lui lungi până la genunchi. El îşi coborî privirea spre ea, bănuind că râdea de el, dar în ochii ei limpezi părea să existe ceva ce semăna cu nerăbdarea.

– Gândul meu nu era tocmai acesta.

– Mă îndoiesc.

– Ea are nevoie de o legătură respectabilă, nu de o logodnă încheiată în grabă cu vreun jucător sau cu un *fainéant*[1] care aleargă după o femeie bogată.

[1] Leneş (în lb. fr., în orig.).

– Chiar dacă ea se bucură de compania lor? Trebuie să-i dai voie să afle de una singură ce anume preferă.

– În momentul de față, nu are altă preferință în afară de aceea de a mă pălmui. Cuvintele aveau o latură sălbatică pe care el nici măcar nu încercă s-o îmblânzească.

– Atunci dă-i pace. Nu ești obligat să-i aranjezi viața.

El râse scurt.

– Din nefericire, te înșeli.

Maurelle își înclină capul.

– Ai putea să o măriți cu cineva ca Armand Lollain. Sunt convinsă că ar lua-o de soție.

– Și eu, dar e mult prea tânăr. În mai puțin de-o săptămână ar fi sclavul ei.

– Nu e ceva rău pentru un soț, după părerea mea. Maurelle își atinse bărbia cu evantaiul. Ce spui de Gustave Bechet?

El o privi îndurerat.

– Nu e chiar atât de rău, dar e puțin cam robust, continuă ea.

– El îi va face această propunere doar dacă mama lui îi va scrie ce are de făcut.

– Ceea ce ar fi posibil, având în vedere starea financiară a familiei. Mama lui caută o puicuță care să-i dea o droaie de nepoți și apoi să dispară, astfel ca ea să-i manevreze după pofta inimii. Mereu mi-am zis că Lisette ar putea fi genul acela ascultător.

– Dacă doamna respectivă își închipuie asta, atunci merită păcălită.

– Asta mă face să mă întreb de ce oare crezi tu că se va mărita pentru a-ți face pe plac, replică Maurele.

– Nu cred. Se gândise să exercite o oarecare influență asupra alegerii ei, dar asta era altceva. Oare?

– Indiferent de ceea ce speri, ar fi mult mai bine să o lași în pace și să o scoți din gândurile tale, dacă așa vei înceta să te holbezi la fiece bărbat care se apropie de ea.

– Nu fac asta.

– Atunci te prefaci de minune.

El nu-i dădu un răspuns, în parte fiindcă acest comentariu nu merita aşa ceva, dar şi pentru că La Roche îl făcu să fie de prisos, venind rapid alături de ei. Sosirea lui putea fi cu greu considerată o amânare.

– Are dreptate, să ştii, zise spadasinul italian. Dacă privirea ta ar fi mai tăioasă, atunci englezul nostru ar sângera dintr-o duzină de răni.

– Asta-i altceva, zise Caid apăsat. Cei din neamul lui mi-au izgonit familia de pe pământul lor şi pe mine m-au trimis departe, la închisoare. Ei sunt motivul pentru care mama mea a murit mai devreme decât trebuia, iar sora mea s-a îmbarcat pe vaporul care a adus-o aici, la locul morţii ei. Dacă nu am niciun strop de iubire pentru tipul ăsta arogant, asta are o motivaţie.

– Nimeni nu te contrazice, *mon ami*, îi zise La Roche, punându-i mâna pe braţ. Dar trebuie să te gândeşti că el se afla în cu totul altă parte când s-au întâmplat toate astea, şi majoritatea dintre noi am avut parte de tragedii.

Asta era probabil adevărat, dar Caid nu avea dispoziţia necesară pentru a gândi logic. El scutură, pur şi simplu, din cap.

– Renunţă, *cher*, zise Maurelle pe un ton scăzut care putea fi auzit doar de ei trei. Ăsta e un lucru pe care nu-l poţi controla, şi aşa va fi şi pe viitor. E viaţa lui Lisette, viitorul ei care se decide acum. Eşti un bărbat de ispravă, dar nu le poţi avea pe niciuna dintre ele.

El nu se putea certa în public cu o lady, aşa că făcu singurul lucru care-i mai rămăsese de făcut. Se răsuci pe călcâie şi plecă. Cu toate astea, vorbele ei rămaseră în pieptul lui, ca un nod tare şi fierbinte.

Puțin mai târziu, în vreme ce Caid era atent la o ceartă între Denys și prietenii lui, referitoare la meritele unei case de joc rivale, observă o oarecare agitație între femei. Se întoarse la timp pentru a observa că Lisette, împreună cu Maurelle și Celina, se ridică și ies din salon. Destinația lor, bănui el, era dormitorul de alături, pregătit ca o cameră de odihnă pentru doamnele venite în vizită. Era un obicei ca asemenea retrageri ale doamnelor să fie efectuate în grup. Salutând un grup de tineri, el le urmă fără a avea un scop imediat.

Ajunse în galerie chiar la timp pentru a zări o fluturare de fuste care dispăru apoi în dormitor, înainte ca ușa să se închidă, lăsându-l în întuneric. Un stâlp îmbrăcat în glicină fără frunze alcătuia o umbră întunecată chiar în colțul de alături, acolo unde o garsonieră se unea cu corpul principal al casei. Caid se strecură în nișa respectivă, își lipi spatele de stâlp și așteptă.

Maurelle și Celina ieșiră peste câteva minute. Erau atât de absorbite de o poveste referitoare la niște plantatori din Mississippi, despre soțiile lor și despre camerele nepotrivite de la hotel, încât nici măcar nu-și aruncară privirea într-acolo. Lisette nu le însoțea. Caid mormăi în sinea lui satisfăcut în secunda când o văzu făcându-și apariția, urmată îndeaproape de o servitoare, căreia îi dădea instrucțiuni peste umăr. Spera ca Lisette să profite de această șansă de a verifica confortul permanent al invitaților ei.

În timp ce servitoarea o luă de-a lungul galeriei pentru a îndeplini ordinele, el ieși la lumină. Lisette se răsuci spre el într-un foșnet de catifea neagră. Ea trase adânc aer în piept, rămânând apoi nemișcată, în vreme ce felinarul din spatele ei își trimitea lumina către faldurile rochiei ei, făcând să lucească precum perla curbele moi ale decolteului și bijuteria care atârna pe mijlocul frunții.

– Da?

Stăpânirea ei de sine îi convenea, deoarece nu-şi dorea să atragă atenţia, dar totuşi, într-un mod de neînţeles, îl deranjă. Pentru câteva secunde, Caid nu reuşi să-şi amintească ce fusese aşa de important încât să pornească în căutarea ei. Apoi făcu un ocol pentru a veni lângă uşa dormitorului. Prinzând-o de cot, el o trase la întuneric, vorbind în şoaptă şi poruncitor:

– Ce crezi că faci?

– Pardon?

– Încerci să-ţi găseşti un curtezan? Dacă e aşa, te descurci foarte bine.

– Mulţumesc, zise ea cu răsuflarea tăiată, fie de uimire, fie de furie, ori şi de una şi de alta. Trebuie să presupun că puţin îţi pasă de invitaţii mei? Sau poate că e vorba de rochia mea?

El nu voia să fie atât de direct, dar ceva anume petrecut în seara asta şi ceva din comportamentul ei îl făcu să se poarte astfel. Privind pieziş, dar sugestiv la catifeaua rochiei, el răspunse:

– Vestimentaţia ta e în ordine.

– Cu toate astea o consideri provocatoare?

– Nu am spus asta. În realitate, e chiar potrivită. La fel ca şi fleacul ăsta. El întinse un deget şi atinse podoaba de pe fruntea ei. Ceea ce nu-mi convine este numărul de bărbaţi care roiesc în jurul tău.

Ea rămase tăcută o secundă. Apoi pe chip i se aşternu un surâs.

– Aici suntem doar noi doi.

– Ştii la ce mă refer. El făcu un semn spre salon.

– Nu pot face nimic în privinţa invitaţilor, ştii bine. Într-o seară ca asta nu poţi veni de unul singur, prietenilor fiindu-le permis să aducă şi alte persoane asemenea lor. În afară de asta, e vina ta.

– A mea?

– Majoritatea celor de aici sunt prietenii tăi şi cunoştinţele lor. Ea îşi înclină capul. Dacă doamnele lipsesc, asta se datorează faptului că tu cunoşti atât de puţine.

Nu prea avea cum să o contrazică în privinţa asta.

– Nu e obligatoriu să fii atât de… de amabilă.

– Cu bărbaţii, vrei să spui. Cu cine altcineva să vorbesc, dacă eşti drăguţ să-mi spui? Poate cu tine?

– Câtuşi de puţin. Nu sunt un pretendent.

– Atunci, ar trebui să stau într-un colţişor şi să aştept precum un păianjen candidatul potrivit? Bănuiesc că aş putea să fiu suficient de activă pentru a-l atrage.

– Nu fi ridicolă. Cuvintele erau un mormăit disperat.

– Atunci nu văd nicio alternativă decât să fac exact ca şi până acum.

– S-ar putea să te trezeşti într-o situaţie pe care nu ţi-o doreşti. Bărbaţii sunt, în majoritate, nişte prădători, dincolo de zâmbete şi reverenţe. Cer doar o mică încurajare pentru a se manifesta ca atare.

Ea îşi înălţă bărbia.

– Inclusiv tu, bănuiesc.

– Mai ales, eu.

Apăsând pe cuvinte, se întinse spre ea, trăgând-o mai aproape şi lipind-o de el. Moliciunea ei catifelată, căldura şi splendoarea parfumului ei acţionară ca un aprinzător de flacără. El îi prinse buzele cu un sunet lacom ce i se auzi în gât, cufundându-se ca într-un narcotic delicios şi cu aromă de vin, în adâncurile precum mierea. El voia să o soarbă ca pe dulceaţa unei flori, să o bea ca pe un nectar. Şi avea s-o facă de data asta.

Ea îşi îndreptă trupul în îmbrăţişarea lui, astfel că sânii ei se lipiră de pieptul lui. Senzaţia era înnebunitoare. Fără vreo intenţie, ori gând, el îşi lăsa mâna să alunece pe talia

ei, urcând apoi ceva mai sus, pe rotunjimea aceea prinsă în moliciunea elastică a catifelei. Ea tresări, gâfâind. Înnebunit de nevoia pe care o simțea, el îi prinse carnea, descoperi și masă sfârcul întărit pe dedesubtul materialului care-l acoperea. Eliberându-i gura, el îi dezmierdă cu buzele linia delicată a gâtului, depunând sărutări fierbinți de-a lungul claviculei, înainte de a-i atinge pleoapele și genele. Apoi își îngropă gura în valea aceea delicată și delicioasă dintre sânii ei.

Răsplata era una atât de intensă, încât trecu o secundă înainte ca el să-și dea seama că ea își schimbase poziția pentru a-și strecura mâna sub haina lui de gală, și apoi sub vestă. Își desfăcu degetele, presându-și palma pe mușchii lui încordați. Îi mângâie pielea, acoperită doar de un material subțire. Era ca și cum ar fi prins esența ființei lui, adunând miezul ființei sale și făcându-l al ei în cele din urmă, împreună cu bubuitul violent al inimii lui.

Șocul îl făcu să-și înalțe capul, să-și alunge ceața din creier. Caid își desfăcu brațele, pășind mai în spate și eliberându-se din strînsoarea ei. Luându-i mâna, o duse la buze, închizând ochii și atingându-i pielea cu o căință nerostită.

Dinspre salon, de-a lungul coridorului, răzbătea murmurul vocilor, clinchetul cristalului și tic-tacul melodios al ceasului. Briza nopții foșni prin aracii uscați de viță care se aflau pe stâlpul din apropiere. În depărtare, se auzi strigătul unui paznic de noapte. Caid oftă și îi dădu drumul, lăsând o distanță de câțiva pași între ei.

– Acceptați scuzele mele, începu el.

– Deloc, răspunse ea, cu o voce tăioasă, dar nu cine știe ce. Trebuie să presupun că asta e o altă lecție de-a dumitale?

– Mai curând, o altă greșeală de-a mea.

– Înțeleg care e ideea.

Nu era sigur ce anume dorise ea să spună, dar nu voia să riște și să afle. Înclinându-și capul, el răspunse:

– Atâta vreme cât ne înțelegem unul pe altul.

Râsul ei fu un strigăt de durere.

– Nu prea cred.

Ce putea spune pentru a nu înrăutăți și mai tare lucrurile? Caid se înclină iar. Ea îl privi lung, apoi se răsuci brusc pe călcâie, pornind-o de-a lungul galeriei. El o privi până ce ajunse în dreptul salonului și păși înăuntru. Și pentru fiecare țăcănit al pantofilor ei cu toc, el șopti o înjurătură.

9

Lisette strecură factonul ușor pe marginea digului, în vreme ce entuziasmul izbucni înăuntrul ei. Trăsura era minunat împărțită, partea din nuiele fiind vopsită în albastru-închis, iar banchetele micuțe erau îmbrăcate în catifea. Partea superioară, destinată să protejeze împotriva soarelui și a ploii, putea fi strânsă atunci când nu era necesară. În spate, se afla un mic spațiu, pentru grăjdar. Armăsarul de culoare gri, pe care-l alesese cu ajutorul lui Caid și al lui Blackford, era un animal blând, cu un mers lin. Totul era exact așa cum își imaginase ea, și îi era nespus de recunoscătoare lui Blackford pentru ajutorul pe care i-l acordase. În fine, și lui Caid, cu toate că ajutorul lui fusese unul atât de plin de pică, încât aproape că nici nu conta.

Avusese o călătorie plină de neplăceri până la meșterul de trăsuri și până la grajduri, cu toate că li se alăturase și Maurelle. Cei doi domni fuseseră atât de hotărâți în a contesta ceea ce alegea ea, încât, în cele din urmă, fusese obligată să

accepte trăsura aleasă de Blackford şi calul pe care-l propusese Caid, numai pentru a fi liniște și pace. Nu putea spune însă că cele două lucruri fuseseră o târguială proastă. Ea era extrem de bucuroasă de cele cumpărate.

Slavă Cerului că se îndepărtase, în sfârşit, de zona digului, destinată promenadei, şi de docuri, unde fusese obligată să se strecoare printre căruţele la care era înhămată câte o pereche de asini, printre docherii care rostogoleau butoaiele, evitând stivele de scânduri şi elicelele vaselor. Ea avea nevoie de un spaţiu liber în care să se poată obişnui cu mânuirea hăţurilor şi cu faetonul mic şi uşor de dezechilibrat. Vehiculul pe care îl condusese în provincie fusese mult mai stabil. Era obişnuită cu iapa bătrână şi un faetonul mult mai masiv, un vestigiu din vremurile de tinereţe ale tatălui ei. Fluviul Mississippi, cu apele lui galben-maronii, aflat în apropiere, alerga cu o milă pe oră, preţ de un kilometru, pe o latură a digului, în vreme ce pe cealaltă se înşiruiau depozite, clădiri lungi şi solide din cărămidă, înălţându-se obraznice printre structurile înnămolite, care fuseseră, probabil, construite încă din secolul trecut. Încet-încet, cocioabele şi şandramalele aveau să dispară în cele din urmă, prăbuşindu-se în mlaştină.

Era singură, ceea ce constituia mai degrabă un gest de îndrăzneală. Ocupanţii cocioabelor nu erau cunoscuţi ca nişte persoane care respectau legea sau care recunoşteau, cel puţin, că aceasta exista.

Pădurea mlăştinoasă îi adăpostea pe sclavii fugiţi şi pe cei care îl urmau pe doctorul John şi practicile sale voodoo. Cu toate astea, nu dorise să o pună în pericol pe Agatha şi nici chiar pe Felix, luându-i alături de ea la acest exerciţiu de condus trăsura. Nu ar fi vrut să-i vadă răsturnându-se şi alegându-se cu capul spart sau un braţ rupt. Nu avea de gând să meargă prea departe, astfel că spera să fie în siguranţă. Şi

era minunat că era absolut singură. Agatha era o persoană deosebită şi se bucura de compania ei, dar câteva minute de singurătate erau nepreţuite.

Calul era atât de bine antrenat încât ea nu trebuia decât să-l ţină pe drumul digului şi să fie atentă la orice i-ar fi putut distrage atenţia. Mintea ei zbură la serata din urmă cu câteva nopţi. Faptul că aceasta fusese un succes îi dădu un sentiment fierbinte de mândrie. Se temuse că nu va apărea niciunul dintre invitaţi. Dacă ei aveau să mai participe în viitor, era o altă întrebare, dar ea spera că aveau să o facă. Pentru asta, îi era datoare lui Caid şi amicilor lui, o ştia. Participarea maeştrilor spadasini, faptul că ea se considera demnă de atenţia lor o făcuseră, pentru un moment, să se simtă apreciată. Iar mai multă sobrietate şi plictiseală ar fi arătat, fără îndoială, dubios, în cazul acestui semn de favoare.

Lui Lisette nu-i păsa. Circumspecţia nu era ceva care să o preocupe peste măsură. Asta părea să-l deranjeze pe Caid, care ar fi putut fi amuzant, dacă nu ar fi fost aşa frustrant. Se părea că nu reuşea să-l facă să priceapă că ea nu dădea doi bani pe îngrădirile impuse de înalta societate. De ce ar fi făcut-o, când cei din cercul său intim o părăsiseră imediat ce intrase în casa familiei Moisant? Dacă ea voia să trăiască acum fără să mai ţină cont de existenţa lor, acesta era singurul lucru la care se putea aştepta. Oare pentru a dovedi că era capabilă să-şi poarte singură de grijă, cumpărarea unei case proprii va fi suficientă?

Ce interesat se arătase Caid faţă de aerele ei boeme şi, mai ales, faţă de atenţia masculină de care ea beneficiase! Şi încercarea asta a lui de a-i arăta că pericolul există în propria ei casă? Se simţea puţin aeriană doar gândindu-se la lucrul acesta.

Sigur, în spatele sărutului lui fusese ceva mai mult decât o lecţie – un bărbat nu se poartă atât de nesăbuit dacă nu e

stăpânit de o emoție puternică. Nu avea să se amăgească cu gândul că maestrul spadasin era îndrăgostit de ea, desigur, dar era evident că el se simțise, oarecum, mânat de dorință. Despre tipul acesta de cucerire șopteau doamnele în spatele evantaielor, înainte de a-l folosi pentru a-și răcori obrajii. Dar nu trebuia să se simtă mândră, o știa, din moment ce o asemenea legătură nu avea un viitor sigur.

Caid O'Neill refuza titlul de gentleman, dar avea ceva din calitatea respectivă în comportamentul său. Altminteri, cu siguranță că ar fi abuzat mai mult în timpul acelor clipe petrecute în galeria întunecată. Era puțin probabil ca ea să-l fi oprit. Sau ar fi făcut-o? Ea nu prea își putea da seama. Era sigură de un singur lucru, că nu prea fusese tentată s-o facă. Se părea că atingerea lui alungase orice gând, înlocuindu-l cu senzația pură; aproape fără efort, el o deposedase de toate mijlocele de apărare. Forța și abilitatea cu care lua hotărâri în diferite domenii erau atât de fascinante, încât o tulburau.

Era periculos de ușor să devină o infatuată dacă nu era atentă…

Pe neașteptate, calul se feri într-o parte în secunda în care o pisică o zbughi de-a lungul drumului. Lisette îl domoli cu ajutorul hățurilor, cu precizie și cu pricepere, admonestându-se pentru lipsa ei de atenție. Ar fi fost mult mai bine să-și fi ținut în frâu și propriile ei gânduri rătăcitoare, concentrându-se la traficul de pe chei.

Ziua era pe sfârșite, și devenise răcoroasă. Briza fluviului era proaspătă în ciuda mirosului de mlaștină și de vegetații descompuse, și destul de vioaie pentru a face ca voalul care-i proteja fața să se ridice și să fâlfâie în jurul umerilor. Dinspre pădure răzbătea tentanta aromă a iasomiei galbene. Odată cu ciripitul păsărelelor și cu ciocănitul unei veverițe, țăcănitul ritmic al potcoavelor calului era liniștitor, făcând-o pe Lisette să alunece într-o stare vecină cu transa.

În fața ei se întindea un drum circulat care pornea din dreptul cheiului. Era imposibil să-și dea seama dacă avea loc să-și întoarcă vehiculul. Trăgând de hățuri, ea încetini mersul calului, însă nu la momentul potrivit. Vehiculul alunecă pe marginea drumului înainte ca ea să-l poată opri. Să îndemne animalul să se întoarcă din nou pe drum, era un lucru pe care nu dorea să și-l asume în momentul acesta. Părea că nu mai era altceva de făcut decât s-o ia drept înainte.

Nu intenționase să meargă atât de departe, nu ar fi făcut-o dacă și-ar fi dat seama cât de repede va ajunge în mijlocul vegetației mlăștinoase, imediat ce orașul va fi dispărut în urma sa, sau cât de rare vor fi locurile în care ea să-și poată întoarce vehiculul pentru a face cale întoarsă. Îndoiala începu să se strecoare în sufletul ei. Caid avusese dreptate, iar condusul trăsurii de una singură fusese o idee neinspirată. Iritarea și nevoia imperioasă de a fi independentă o puteau foarte bine implica într-o situație riscantă.

Cotind pe o alee care trecea pe lângă fluviu, ea văzu în depărtare un alt drum plin de praf, desfundat, care pornea tot din direcția digului. Își ținu respirația, micșorând din ce în ce mai mult distanța. Cu puțin noroc, drumul putea să ducă la o plantație care dispunea, probabil, de un drum principal, pe care să poată schimba direcția trăsurii. Îndemnă calul să meargă la pas și cercetă terenul împădurit de lângă apă, în speranța că va zări o casă.

Nu zări absolut nimic. Fără a ști sigur când avea să se ivească o nouă șansă, inspiră totuși adânc, conducând apoi calul cu grijă pe malul abrupt al digului, de-a lungul aleilor care duceau în pădure.

Întunericul nemișcat al mlaștinei o învălui. În afara hârâitului și scârțâitului trăsurii, se mai auzeau doar câteva zgomote, alături de țăcănitul copitelor în noroiul moale. Drumul părea să urmeze o creastă nu prea abruptă care se

deschidea într-o mlaştină murdară, umbrită de chiparoşi gigantici, arbori de cauciuc, arţari şi sălcii, şi, din loc în loc, câte un stejar gros, pe pământul vechi şi scorţos. O întindere de formă pătrată, plantată cu viţă şi palmieri, amestecaţi cu ferigă şi muşchi forma o barieră aproape de nepătruns. În vreme ce se îndepărta tot mai mult de fluviu, fără a zări nici măcar o singură casă, Lisette începu să se teamă că era posibil să fi agravat lucrurile în loc să le îndrepte. Era sigur că nu avea cum să întoarcă trăsura, în această pădure care o înconjura.

În mintea ei se învălmăşiră tot felul de gânduri – ce anume ar fi făcut dacă una dintre roţi ar fi căzut într-una din gropile drumului şi şi-ar fi rupt o osie, sau ce ar fi făcut în cazul în care calul şi-ar fi pus în cap să sară. Animalul părea puţin cam descurajat din cauza ţinutului pustiu din jur, altfel i-ar fi sesizat tremurul. El se repezi spre un fluture care îi dădea târcoale şi ocoli un copac uscat şi dezrădăcinat care atârna printre aracii de vie sălbatică ce acopereau pe jumătate aşa-zisul drum. Încercă să treacă peste o întindere de apă fetidă, pe jumătate pârâu, pe jumătate mlaştină, apoi fu îndemnat să o ocolească.

Pe neaşteptate, el să lăsă între hulube, nechezând îngrozit. Lisette îşi încordă toate puterile, punând picioarele pe podea şi luptându-se cu el. Îşi simţea braţele ca şi cum i-ar fi fost smulse din încheieturi. Boneta ei căzuse pieziş în timp ce ea se agita dintr-o parte în alta. Strigă la cal, încercând să-şi păstreze vocea calmă şi egală. În cele din urmă, animalul începu să se calmeze, rămânând locului. Privind în faţă, ea observă forma neagră şi lungă a unui şarpe de apă, aflat în mijlocul drumului, care speriase calul.

De la locul ei, era imposibil să-şi dea seama dacă şarpele era viu sau mort. Nu avea cine să ţină hăţurile până când s-ar fi dus să verifice, iar animalul era mult prea înfricoşat pentru

ca ea să riște. Privind în jur, căută ceva, orice, pentru a mișca reptila de la locul ei, azvârlind-o dincolo de drum. Nu găsi absolut nimic. Singura sa armă era biciul mic, cu șfichiul înfășurat.

Apucând biciul, ea îl făcu să pocnească cu zgomot. Calul se poticni iar între hulube, speriat în starea de neliniște în care se găsea, de sunetul acela, altminteri obișnuit. Ea lăsă biciul. Apucând hățurile cu ambele mâini, strigă și se luptă din nou cu el. În aceeași secundă, i se păru că zărește o mișcare rapidă în pădure, în dreapta ei.

Trăsura se clătină în față și în spate. Calul se poticni iar și iar, încercând să sară peste acel obstacol. Pe Lisette o ardeau mâinile și o dureau umerii. Șarpele nu se mișca, deși copitele calului tropăiau în jurul lui. Era mort, fără îndoială. Ea se temu că prezența lui în mijlocul drumului era un soi de capcană, îi era teamă că un bărbat sau mai mulți ar putea să apară, în orice moment, din desișul pădurii. Nu reuși să surprindă decât niște scârțâituri pe covoarele de frunze uscate dintre copaci, și niște mișcări asemenea unor umbre trecătoare.

În secunda aceea, ea auzi tropăitul rapid al copitelor. Se auzeau din spatele ei, apropiindu-se în goană. Se uită în fugă peste umăr, oftând apoi și a ușurare, dar și a uimire.

Era Caid, pe un armăsar murg, înalt, călărind de parcă ar fi fost o parte a acelui animal grozav. Înaintarea lui se transformă dintr-un galop într-un mers la pas pe măsură ce se apropia, apoi înaintă pe lângă mlaștină, după care Caid îl duse lângă faeton.

– Probleme, doamnă Moisant?

– Evident, zise ea printre dinți. Și dacă îndrăznești să spui „ți-am spus eu", am să... am să țip.

– Nu te-aș sfătui, doar dacă nu vrei să ieși singură din gropile astea mlăștinoase. El se uită la cal. Calul tău pare

că nu vrea să meargă mai departe. Vrei să-l întorc eu în locul tău?

– Dacă poți. Cuvintele lui erau lipsite de delicatețe, ea o știa.

– Nimic mai ușor.

El coborî de pe șa, trăgând ușor de hățuri. Apoi se apropie de calul ei, apucă hamurile și îi vorbi animalului cu voce înceată, cu acea muzicalitate irlandeză, mângâindu-l cu palma pe gât. După o vreme, tremuratul acestuia se domoli și urechile i se înălțară. Apoi Caid îl trase înapoi, centimetru cu centimetru, până ce faetonul reveni pe drumul pe care mersese Lisette.

Ea spera oarecum ca el să-și lege armăsarul în spatele vehiculului, ca apoi să se suie pe băncuță lângă ea, pentru a prelua frâiele. O parte din ea s-ar fi bucurat, neluând în seama explozia ei de mândrie. Dar Caid nu procedă astfel, ci încălecă din nou, rămânând lângă trăsură.

O vreme, nu scoase o vorbă, ci se uită, pur și simplu, la ea, cu o privire întunecată și estimativă. Lisette își dădu brusc seama cât de izolați erau în locul acela, la mile distanță de orice așezare. Ea recunoscu, de asemenea, ce înalt și bine făcut era, așa cum stătea pe calul său, aprecie puterea mâinilor cu care ținea hățurile și forța mușchilor puternici ai coapselor, vizibili pe sub materialul întins al pantalonilor.

O fierbințeală o invadă, lăsând-o fără suflare și dureros de vulnerabilă. Nu-și putea lua privirea de la albastrul intens al ochilor lui, era incapabilă să facă o mișcare sau să dea la iveală vreun gând coerent. O porțiune îndepărtată a minții ei acceaptă că, în cazul în care el s-ar fi apropiat de ea, ar fi atins-o și ar fi sărutat-o, ea nu i-ar fi opus rezistență.

În plus, își reaminti, pe neașteptate, de sticluța aceea mică ce conținea poțiunea dragostei, primită de la coafeza Marie Laveau, care îi fusese, în sfârșit, adusă acasă, cu o

seară în urmă. Oare ce s-ar întâmpla dacă ar găsi o ocazie să o utilizeze? Oare nu ar mai săruta-o sau s-ar petrece altceva?

– Pornim? zise el, aspru și înfundat.

Pentru o miime de secundă, ea nu pricepu ce voia să spună. Apoi observă că aștepta ca ea să pună trăsurica în mișcare. Ea dădu ușor din cap, pocnind hățurile pe crupa animalului. Porniră la drum.

Totuși, în adâncul ei fu scuturată de un fior. Fu nevoită să inspire de câteva ori, adânc, pentru a se calma și pentru a nu transmite, din nou, starea ei de neliniște calului.

La scurtă vreme, după ce traversară mlaștina și ajunseră aproape de drumul principal, ea se întoarse și privi la drumul pe care veniseră. Între copaci nu se observa nicio mișcare. Privind din nou înainte, ea strigă spre Caid, pentru a acoperi huruitul trăsurii:

– Ai observat ceva în pădure?

El o privi cu ochii mijiți.

– Tu?

– Cred că da, deși se poate să mi se fi părut.

– Greu de crezut.

Era îmbucurător că el credea în vorbele ei.

– Crezi că e posibil?

– Ești o femeie atrăgătoare care părea să fie singură pe drumul acesta pustiu. O pradă ușoară căreia e greu să-i reziști, pentru cei care-și fac adăpost prin locurile astea.

Asta amintea de comentariul lui referitor la hoți, făcut în seara aceea, în galerie. O străbătu un fior.

– Atunci, trebuie să-ți fiu recunoscătoare pentru ai venit să mă cauți.

– Trebuie? zise el, părând a zâmbi, ca și cum ar fi știut cât de greu îi era ei să-și recunoască afirmația.

– Îți sunt datoare. Fiind obligată să rostească cuvintele, ea descoperi că erau profund adevărate.

– Nicidecum. Am făcut legământ că voi avea grijă de tine.

– Presupun că mă supravegheai, din moment ce ai ştiut unde mă duc.

– Prefer să cred că aveam grijă de tine. Altfel, ar fi foarte dificil să te pot proteja aşa cum se cuvine.

O roşeaţă violentă apăru pe obrajii săi arşi de soare. Se datora furiei sau stânjenelii? Ea nu putea preciza, dar era dificil să-i răstălmăceşti vorbele, cu toate că îi spusese că e atrăgătoare.

– Bănuiesc că trebuie să fiu recunoscătoare că nu ai avut dueluri la prima oră a dimineţii.

– Mă întrebam când anume vei ajunge la acest punct.

– Ce punct?

– Să mă iei la rost pentru confruntarea cu Vigneaud.

– Şi cu Quentell. Nu trebuie să-l uiţi, cu toate că a hotărât că fuga e cea mai bună parte a curajului. Cu toate că nu pricep cum de nu ţi-ai dat seama că rănirea gravă sau moartea unuia dintre aceşti doi domni va rămâne pentru totdeauna pe conştiinţa mea.

El trase de hăţuri, apropiindu-se mai mult, astfel ca ea să nu mai fie obligată să strige ca să acopere zgomotul făcut de trăsură şi de copitele calului.

– Nu vor rămâne pe conştiinţa dumitale, ci pe a mea.

– Şi rănirea, moartea dumitale, la fel? întrebă ea pe un ton tăios. Asta ar fi cam greu.

– De ce mi-e atât de greu să cred că ţi-ar păsa?

– Nu ai cum ghici, numai dacă nu cumva mă cunoşti mai puţin decât crezi.

El îşi întoarse capul, se holbă la ea o secundă, apoi privi iar înaintea sa.

– Într-adevăr, lucrurile trebuie să rămână astfel.

Subiectul devenea mult prea personal, până și ea recunoscu lucrul acesta.

– Poate că, la urma urmelor, protecția ta nu e necesară. Vreau să spun că tatăl lui Eugen nu a mai dat niciun semn că vrea să-mi facă rău, în afară de acela de a răspândi minciuni. Poate că s-a resemnat în privința plecării mele.

– Și dacă n-a făcut-o?

– Doar nu te gândești la ziua de azi? Nu avea cum să știe că vin aici sau să apară chiar pe drumul acesta. Sau să trimită pe cineva în întâmpinarea mea…

– Ar fi puțin probabil, așa e, o întrerupse el. Nu la asta mă refeream.

Ea îi aruncă o privire rapidă, în timp ce-și îndemna calul să ocolească o groapă mare și mlăștinoasă.

– Atunci?

– Faptul că Moisant nu a acționat, nu înseamnă că nu mai e o amenințare. Înseamnă că, deocamdată, așteaptă. Când vei fi amețită de senzația de siguranță, s-ar putea să dea lovitura.

– Un gând plăcut, zise ea, strâmbându-se. Aș vrea să găsesc o modalitate prin care să aflu sigur ce are de gând.

– Nu mai mult decât mine, te asigur.

Ajunseră din nou pe chei. Lisette își încurajă calul să urce panta, cu mare conștiinciozitate, în vreme ce Caid o aștepta în vârf, privindu-i performanța. Cel puțin nu părea că găsise ceva de criticat. Abia când se apropiaseră de oraș, la o intersecție sigură, ea vorbi din nou:

– Nu mi-am seama ce sarcină epuizantă va fi pentru tine atunci când te-am rugat să mă protejezi.

– Nu-i da importanță.

– Dar îi dau. Și știu că tu nu dormi, în timp ce eu sunt deja în pat… e destul de apăsător, te asigur.

– Măcar atât îți pot oferi după… pierderea ta.

Să vorbească despre moartea lui Eugene ca despre o adevărată pierdere, era mai mult decât putea ea suporta în clipa de față. Se impunea o diversiune.

– Rezultatele duelurilor nu te tulbură niciodată?

– Mă întrebi dacă am regrete, mai ales, cu privire la moartea soțului tău?

– Dacă preferi.

Trecu ceva vreme până ce el răspunse, pe un ton ușor repezit:

– Privind retrospectiv, pare nedrept.

– Din pricina talentului tău deosebit? Ea riscă o privire spre Caid care galopa alături de ea. Stătea drept, cu o privire circumspectă.

– Unii i-ar spune moarte legalizată, cred. Veștile despre moartea Bronei, sora mea, erau prea recente, prea... dureroase pentru mine ca să pot privi lucrurile astfel la vremea aceea.

– Și acum?

– Acum am îndoieli.

Ea bănuise lucrul acesta. Nu era vorba despre ceva rostit sau făcut de el, ci despre o umbră trecătoare pe care o zărise o dată sau de două ori așternându-se peste trăsăturile calme ale chipului lui. Nevoia de a alina această vină se transformase înăuntrul ei într-un nod greu. O putea face cu câteva vorbe, dacă voia să-și asume riscul.

– Eugene... soțul meu..., începu ea.

– Da?

Cum putea vorbi? Nu-și putea permite să-l facă pe Caid să se întoarcă împotriva ei, nu încă.

– El... nu era fără de greșeală, continuă ea repede. Dar de ce te pui în poziția în care rănirea sau moartea unui adversar e inevitabilă, în caz contrar fiind chiar tu cel care cade?

– Aşa se cere.

La fel ca şi ea, părea să nu aibă chef de conversaţie, dar asta nu însemna că trebuia să se abţină de la a-i pune întrebări.

– Adică, un maestru spadasin în schimbul altuia?

– Posibil, deşi ce altceva ar trebui să fac? zise el, înălţându-şi cu asprime glasul.

– Nu ştiu, dar trebuie să existe alte ocupaţii potrivite abilităţilor tale.

– Numeşte una.

Ea reflectă o vreme, apoi surâse.

– Te pricepi la animale, în special la cabaline. Bănuiesc că ai şi cunoştinţe despre la munca în ferme.

– Adică trebuie să caut un post de supraveghetor?

– Sau să împrumuţi bani ca să-ţi înfiinţezi propria ta plantaţie.

– Aş fi cu greu considerat o investiţie solidă. În afară de asta, detest profund să profit de pe urma caritătii.

Părerile acestea îi dădeau încredere, cu siguranţă, dar urma să fie socotit de majoritatea oamenilor ca nepractic, dacă nu cumva mult prea idealist. Oameni puternici şi sănătoşi lucraseră pentru alţii de la începutul lumii. Muncitorul care muncea aproape pe nimic nu era mai puţin exploatat decât un sclav care, cel puţin, avea un acoperiş deasupra capului şi burta plină.

– Unii spun că se poate lua teren în Texas, iar tu ai zis că ai fost crescut la o fermă de cai.

– Cu ani în urmă, când eram copil. Am avut, mai ales, cai pregătiţi pentru vânătoare, cu toate că unii erau crescuţi pentru curse. Dar eu nu mai sunt de mult un crescător de cai.

– N-aş zice, răspunse ea, uitându-se în fugă la modul lejer în care şedea în şa, atât de lejer, încât părea una cu animalul, precum un centaur din alte timpuri.

– Ce anume a schimbat lucrurile? Legile agrare?

– Exact. Au fost luate terenurile libere, de care beneficiau toți, și oficialitățile i-au transformat pe pricepuții crescători de cai în fermieri cultivatori de cartofi. Dar ce știi dumneata despre problemele Irlandei?

Ea îi surâse.

– Studiile mele au cuprins ceva mai mult decât dantelărie și caligrafie. Agatha a fost angajată pentru a da un aspect elegant scrisului meu, dar a arătat întotdeauna interes pentru evenimentele din Europa, și era o admiratoare a ideilor lui Aristotel cu privire la discuții și dezbatere.

– Interesantă femeie, doamna Stilton.

– Într-adevăr, dar cred că eviți întrebarea.

– Aceea fiind?

– De ce insiști să trăiești din mânuirea spadei dacă nu-ți pasă care sunt rezultatele?

– Pentru că sunt înnebunit să simt cum spada se strecoară în organele vitale ale altei ființe. Cine nu ar fi?

Ea ar fi trebuit acum să tacă, șocată de o asemenea cruzime. Oricum, ceea ce o supăra era durerea reală din vocea lui.

– De ce te forțezi să practici așa ceva dacă te tulbură atât de mult?

– Perseverența proprie și un imens dezgust de a fi considerat un laș.

– Și dacă vine o vreme când aceste țeluri nu mai sunt suficiente?

El îi întâlni privirea intensă. Ochii lui erau întunecați.

– Asta e ideea, nu? Un spadasin fără tupeu nu valorează absolut nimic.

Ea se concentră iar asupra mânatului, reflectând asupra ideii. Și-l închipuise nesimțitor sau cel puțin imun în fața durerii altora, dar și a durerii proprii. Bănuiala că ar putea fi exact opusul era stranie.

O clipă mai târziu, ea zise:

– Sună cam hazardat să nu dorești să dai lovitura de grație atunci când cineva încearcă în mod fățiș să te omoare.

– Ai pus punctul pe i, zise el, îndemnând armăsarul în galop și înaintând puțin.

Nu se îndepărtă prea tare, ci până la un luminiș între copaci. Întorcându-se, se apropie din nou de ea, iar Lisette, la rândul ei, își opri căluțul.

– Trebuie să te părăsesc. E destul de rău pentru tine să fii văzută întorcându-te de la plimbare, fără a fi însoțită de o doamnă, ori de un grăjdar, ca să nu mai pomenim și de prezența mea. Te descurci de aici încolo?

– Mulțumesc, cunosc foarte bine drumul.

– Voiam, începu el, apoi se opri, strângându-și buzele într-o linie subțire, înainte de a vorbi iarăși: Ne revedem curând, sper. Până atunci, ai grijă. Să nu lași o secundă garda jos.

Întorcând armăsarul spre oraș, el se îndepărtă în trap vioi. Lisette se uită după el, încruntându-se, apoi ridică hățurile și se îndreptă spre zona docului și spre Vieux Carré, cu atât elan, cât își putea permite în situația respectivă.

Felix o întâmpină, supraveghind cu o încruntare plină de neliniște felul cum ea conducea calul prin poarta pentru trăsuri și apoi în curte. Ea îi înmână hățurile grăjdarului care se apropie în fugă și apoi coborî, scoțându-și mănușile.

– Ei? zise ea, cu o undă de umor în voce. Acum ce calamitate a mai avut loc?

– Aveți un musafir, *madame*. El se opri pentru a-i lua mănușile, boneta și capa scurtă pentru plimbare. Domnișoara Agatha îi ține acesteia companie în salon.

– Acesteia?

– Doamnei Herriot. Am încercat să-i spun că nu sunteți acasă, dar a insistat să vă aștepte.

– Mulțumesc, Felix. Spune-i, te rog, că voi veni și eu imediat ce mă pun la punct. Lisette întârzie câteva secunde pentru a da instrucțiuni grăjdarului în privința îngrijirii calului, apoi urcă în fugă scara.

– Doamnă Herriot, ce surpriză plăcută, zise ea, intrând în salon, câteva clipe mai târziu. Dacă știam că ne veți vizita, aș fi rămas acasă.

– Nicidecum, *chère*, replică Maurelle, fluturând din mână. Eu și domnișoara Agatha ne-am simțit foarte bine.

O tăviță cu ceai era așezată pe masa de lângă canapea, alături de o alta cu apă îndulcită și de un platou cu prăjiturele, deasupra cărora se aflau niște violete din zahăr. Fără a întreba, Agatha îi turnă și lui Lisette o ceașcă de ceai. Ea o primi cu recunoștință, așezându-se apoi pe un taburet. Urmă o pauză ciudată care fu întreruptă de toate trei deodată:

– Credeam că ați fost...

– Serata ta a fost cea mai...

– Doamna Herriot tocmai spunea...

Se opriră, în același timp.

După un exercițiu de politețe reciprocă, doamna Herriot, ca oaspete, fu lăsată să înceapă.

– Voiam să spun că nu am auzit decât cele mai agreabile complimente despre serata ta. Cred că o poți considera un succes formidabil.

– Ce amabil din partea dumneavoastră să spuneți asta. Lisette sorbi din ceai pentru a-și ascunde mulțumirea.

– Nu, nu, te asigur. Există întotdeauna și din cei care disprețuiesc orice lucru nou, spunând că este mult prea *outre*[1], dar ei nu au fost acolo, nu au trăit acea seară încântătoare.

– Dumneavoastră nu împărtășiți părerea domnului O'Neill, că m-am cocoțat pe zidul ruinei sociale?

---

[1] Îndrăzneț (în lb. fr., în orig.).

– Of, Caid ăsta. Musafira lui Lisette mişcă în aşa fel din cap, încât penele pălăriei sale se agitară înainte şi înapoi. La fel ca toţi cei care nu au avut parte de suficientă respectabilitate, exagerează. El e îngrijorat că ai putea face un lucru care să le dea apă la moară celor care vor dori să te lovească sau să te împiedice să îţi găseşti un partener potrivit atunci când perioada de doliu va lua sfârşit.

– Respectabilitate insuficientă?

– Ca şi cum el ar fi primul care-ţi spune asta.

– Eu am înţeles de la Caid că, în trecut, familia lui a deţinut o crescătorie de cai. Cred că asta înseamnă un teren considerabil şi un oarecare timp liber.

– Într-adevăr? interveni Agatha. L-am auzit vorbind despre cai, dar credeam că familia sa a lucrat pentru vreun moşier sau proprietar.

– Se pare că nu.

– Asta nu-l face membru al aristocraţiei, bineînţeles.

– Sau nu-l fereşte de ea.

Maurelle se încruntă, ca şi cum i-ar fi displăcut faptul că Lisette ştia despre spadasin mai multe decât ea însăşi.

– Totuşi, cred că ei au ajuns să cultive cartofi, pe vremea când Caid nu era destul de mare ca să-şi aducă aminte, şi au avut dificultăţi în anii când recolta nu era bună. Aceste pierderi imense au dus, în cele din urmă, la confiscarea pământului lor de către un lord englez care le-a şi ars casa. Caid nu avea atunci mai mult de treisprezece ani, activând alături de alţi câţiva bărbaţi care căutau să opună rezistenţă abuzurilor englezilor.

– Aşa mi-a spus, zise Lisette încet, în vreme ce Agatha scoase un mic sunet de neplăcere.

– O mare barbarie, nu? Totuşi lucrurile acestea sunt frecvente.

Era fascinant să discute despre trecutul lui Caid, dar era ciudat, aproape o trădare, să vorbeşti de el pe la spatele său.

– Cu toate astea, nu văd de ce ar fi el aşa de preocupat de ceea ce se vorbeşte despre mine, din moment ce eu nu sunt.

– Dacă el nu l-ar fi ucis pe soţul tău, atunci tu nu te-ai fi aflat în situaţia asta. Şi apoi, povestea trebuie să aibă o oarecare legătură cu soarta surorii lui, o femeie singură pe lume care nu a avut noroc. El a dezamăgit-o, ori cel puţin aşa crede fiindcă, la vremea aceea, se afla în partea cealaltă a lumii, fără a avea posibilitatea s-o salveze până în momentul în care a fost prea târziu. Şi mai e blestemat şi cu nişte noţiuni extreme cu privire la responsabilitate, ceea ce-l face să simtă că trebuie să protejeze toate femeile, dar mai ales pe acelea care au legătură cu el.

Agatha îi aruncă o privire stranie.

– Un lucru nemaipomenit la un bărbat, nu credeţi?

– Oh, desigur, dar uneori stânjenitor.

– Aţi cunoscut-o pe sora lui? întrebă Lisette.

– Din păcate nu. Maurelle ridică din umeri. Ea nu... ea nu se învârtea în cercurile mele.

– Cercuri? întrebă Agatha, cu o voce la fel de rece ca Noua Anglie, pământul ei natal.

– A sosit cu un pachebot în urmă cu aproape trei ani, cred, la fel ca şi alţii de teapa ei. Ştiţi că irlandezii au tot venit în oraş vreme de mai mult de douăzeci de ani, recrutaţi ca muncitori pentru săparea canalului Basin. Veneau, lucrau şi mureau ca muştele din cauza febrei şi a arsurilor provocate de soare, nefiind obişnuiţi cu clima de la noi.

– Sunt convinsă, zise Agatha pe un ton sec.

Trebuie că era, îşi zise Lisette, din moment ce locuise în oraş aproape douăzeci de ani, de când fusese abandonată aici de iubitul ei. Dar Maurelle nu trebuia să ştie asta.

– Dar cu siguranţă că o femeie precum sora lui Caid nu era pusă să lucreze cu hârleţul şi cazmaua, nu? continuă însoţitoarea sa.

Lisette abia dacă fu atentă la întrebare. În dreptul portiței, Figaro începuse să latre ca un nebun. Ridicându-se, ea se duse la fereastră și privi afară. Dură doar o secundă până descoperi motivul. Gașca de copii ai străzii pe care-i întâlnise mai demult, la cumpărături, se adunase de-a curmezișul străzii. Nu era prima dată când apăreau acolo, stând pe pragul ușii sau pe dalele de piatră ale brutăriei. Era ciudat, fiindcă partea aceea a străzii era scăldată de soare la ora aceea, dar ea își imagina că atracția putea fi reprezentată de pâinea veche pe care brutarul le-o oferea din când în când.

– Nicidecum, zise doamna Herriot, cu o voce îngrozită, continuând conversația. Bănuiesc că a venit însoțind pe un bărbat care a decedat sau care a lăsat-o să se descurce singură. Caid vrea să creadă cu totul altceva, că a venit ca să se angajeze ca spălătoreasă sau cusătoreasă, probabil. Oricare ar fi fost intențiile sale, ea a întâlnit, în schimb, un domn, care a transformat-o în amanta sa.

– Soțul meu, zise Lisette sec, întorcându-se din nou lângă cele două femei.

– Într-adevăr. I-a păsat de ea atâta vreme cât a fost proaspătă și nu i-a creat probleme, dar când situația a devenit tulbure, a alungat-o din casa pe care i-o cumpărase.

Versiunea poveștii pe care o depăna Maurelle nu era foarte exactă în detaliile sale, dar Lisette nu văzu niciun motiv pentru care să o corecteze. Mai târziu, va avea timp suficient pentru așa ceva, atunci când lucrurile aveau să se clarifice iar ea avea să fie ceva mai curajoasă.

– E chiar de înțeles de ce domnul O'Neill s-a înfuriat când a auzit așa ceva, zise Agatha în tăcerea care se lăsase, devenind stânjenitoare.

Musafira lor sorbi din apa îndulcită.

– Moisant a fost pus să plătească pentru greşelile sale, într-adevăr, dar asta nu reduce din povara vinovăţiei pe care o resimte Caid. Asta are legătură şi cu situaţia ta, doamnă Moisant. Simte că şi tu ai suferit din pricina soţului tău. Nu a mai avut timp să-şi salveze sora, dar a devenit pentru el o necesitate, o chestiune de onoare să facă totul aşa cum se cuvine pentru tine.

Ceea ce spunea doamna Herriot, pricepu Lisette brusc, era faptul că în grija lui Caid pentru binele ei nu era nimic de ordin personal. Asta era, probabil, ceva foarte corect şi firesc. Totuşi, ei doi erau legaţi prin trecut şi prin faptul că el o salvase de mila nicidecum binevoitoare a lui Henri Moisant. Îi datora ceva lui Caid, pentru asta şi pentru ceea ce-i făcuse socrul ei surorii lui. Ea îşi plătea datoriile.

– Ce nobil, zise Agatha. Eşti întotdeauna surprins să descoperi asemenea sentimente, când sentimentele care animă inimile bărbaţilor sunt cu totul... cu totul altele.

– Aveţi mare dreptate, domnişoară Agatha, zise Maurelle, oftând. Dar se pare că unii au început să redreseze această lipsă de echilibru între bărbaţii de onoare şi aceia care au tendinţe animalice. Aţi auzit? Domnul Lamotile a fost găsit grav rănit, din câte se pare, din pricina unui duel neaşteptat cu un atacator necunoscut. În noroiul de lângă el a fost trasat un *V* şi o propoziţie scurtă.

– Şi propoziţia era? întrebă Agatha, cu sufletul la gură.

– Bătăuş al soţiei. Uimitor, nu-i aşa?

– Cu siguranţă că e straniu, zise Lisette, reluându-şi locul.

– Oh, am auzit despre taţii sau fraţii unei femei care-i cer socoteală soţului, dar să faci public lucrul acesta? Asta ce poate însemna?

– Poate că nu a vrut să fie public, ci doar un avertisment pentru domnul respectiv, avertisment care a fost descoperit înainte să fie şters?

– Dar de ce problema nu a fost rezolvată ca o înfruntare normală?

Răspunsul îl dădu Agatha, cu o expresie gânditoare pe chip:

– Asta coboară felul înfruntării la nivelul unei pedepse sau aşa mi se pare mie.

– Aşa e, zise Maurelle. Nu că alte probleme de felul acesta sunt motivate de un înalt nivel moral.

Ele schimbară nişte surâsuri triste, rămânând tăcute câteva clipe. Lisette, mânată de curiozitate şi de un presentiment ciudat, zise:

– Totuşi, cine să fi fost celălalt participant la duel?

– Cineva cu foarte mult talent, evident, din moment ce domnul Lamotile era cunoscut ca un spadasin versat.

– Cum aţi aflat asemenea detalii?

Maurelle ridică din umeri.

– Veştile circulă. Valetul unui domn i-a vorbit despre asta unui alt servitor. Povestea a fost ascultată de menajera unei doamne, care i-a povestit-o alteia pe care a întâlnit-o în vreme ce îşi însoţea stăpâna la un anume bal, apoi aceasta i-a oferit stăpânei povestea în vreme ce îi peria părul. Aşa se procedează.

– Da, înţeleg. Dar aţi spus un bărbat talentat. N-ar putea fi un maestru spadasin?

– Orice e posibil. Maurelle ridică din sprâncenele sale subţiri. Dar nu orice *maître d'armes* are conştiinţa lui Caid. Mai degrabă, a fost cineva care o cunoştea pe femeie, dar nu avea dreptul să-l acuze pe soţul acesteia.

– Ce a spus Lamotile în legătură cu asta?

– Nu vorbeşte. Cred că a părăsit oraşul, plecând la plantaţia sa şi lăsându-i soţiei casa de la oraş.

– Nu e neapărat o soluţie permanentă, zise Lisette, clătinând din cap. Bărbaţii de felul acesta nu sunt raţionali

în furia lor. Dacă o învinovăţeşte pe soţie pentru suferinţa sa, ca să nu mai spunem pentru ruşinea sa? Oare poate ea spera că acest Bun Samaritean o va proteja în continuare?

– Crezi că bărbatul care a intervenit trebuia să ducă treaba la bun sfârşit? Privirea lui Maurelle era directă, ea aşteptând un răspuns.

– Nu am spus asta.

– Ai sugerat-o, *chĕre*. S-ar putea zice că nu ai nimic de obiectat în privinţa sorţii soţului tău.

Ce ar putea răspunde la aşa ceva? se întrebă Lisette. Dacă ar nega, ar fi o minciună, dacă ar admite-o, ar fi o gafă care ar fi repetată până ar ajunge în fiecare salon din New Orleans.

Până să găsească un răspuns, Agatha fu cea care vorbi:

– Sunt convinsă că orice femeie a vrut, într-un moment sau altul, să scape de lanţurile mariajului. E în natura omului să se revolte împotriva oricărei forme de constrângere.

– Chiar şi eu am simţit acest impuls, zise Maurelle, surâzând precaut. Dar trebuie să fii atentă cum o faci, înţelegeţi. Pentru o femeie, între libertate şi ruină e doar o linie foarte subţire.

– Vreţi să spuneţi că..., începu Lisette, uşor iritată.

– Vreau să spun că poţi foarte bine, din suficiente motive, să rişti ruina, dar odată ajunsă la ea, s-ar putea să aibă un efect contrar faţă de cel pe care îl preconizezi.

În spatele felului de a fi indolent al femeii se ascundea o scorpie surprinzătoare, se gândi Lisette.

– O să mă străduiesc să-mi amintesc lucrul acesta, dacă va fi nevoie.

Maurelle îşi coborî privirea, fără a replica nimic în vreme ce sorbea din apa îndulcită.

În secunda aceea, când tăcerea se lăsă între ele, se auzi clinchetul clopoţelului de la portiţă.

10

Domnul Pasquale, *madame.*

Felix, anunțând musafirul, se dădu la o parte pentru ca acesta să intre în salon. Lisette se ridică să-l întâmpine pe amicul lui Caid și îi întinse mâna. Simți cum buzele lui îi ating ușor încheieturile, apoi el se ridică, potrivindu-și zâmbetul astfel încât acesta să topească și cea mai împietrită dintre inimi. Agatha se îndreptă în scaun, roșind puternic în timp ce era, la rândul său, salutată. Maurelle își puse deoparte paharul, dând din cap spre noul venit, atentă la plecăciunea acestuia.

– Ce noroc că sunteți aici, zise Lisette, arătându-i lui La Roche scaunul mai confortabil pe care stătuse ea, în timp ce se așeza pe un altul. Exact bărbatul de care aveam nevoie.

– Trăiesc pentru a sta la dispoziția doamnelor frumoase, zise el, deși pe chipul lui apăru o expresie de îngrijorare. Dându-și într-o parte poalele pelerinei sale de un verde-închis, el se așeză cu grație. Nu la modul personal, bineînțeles.

– Ce dezamăgire.

Lamentația aceea, dincolo de cele spuse de italian, nu era decât un flirt; el procedă întocmai pentru că asta era de așteptat. Nu avea aerul obscen al unui afemeiat sau cel puțin asta era părerea lui Lisette. Felul lui de a fi era blând, dând dovadă de multă grijă. O dată sau de două ori, ea văzuse în ochii lui umbra unei dureri trecute, cu toate că aceasta dispărea suficient de repede în momentul în care cineva stătea de vorbă cu el.

– Tocmai discutam despre misteriosul duel în care un anume domn a fost pedepsit pentru că își maltrata soția, continuă Lisette. Ați auzit despre asta?

– Am auzit ce se zvoneşte. Luând paharul de vin roşu pe care i-l turnă Felix, La Roche îl ţinu fără a sorbi din el.

– Dar aveţi informaţii de prima mână?

Un surâs trecu rapid peste trăsăturile sale frumoase.

– Sunteţi directă, doamnă. Mă suspectaţi de fapta aceea… dar nu, nu m-aţi întreba, dacă v-aţi închipui că eu am fost galantul.

– Noi ne întrebam dacă nu a fost un *maître d'armes*. Ea le privi pe Agatha şi pe Maurelle, căutând sprijin, ca apoi să continue: Se pare că posedă o abilitate similară unui maestru spadasin, altfel cum ar fi fost convins că va da o lecţie în loc să primească una.

– Să sperăm că ceilalţi nu vor gândi la fel, zise Nicholas ironic. Altfel jandarmii vor veni în vizită la Passage. După opinia mea, gentlemanul dumneavoastră e o persoană fără ocupaţie. Aceasta e singura modalitate prin care ar fi putut avea acele dueluri pe care le-a disputat.

– Au mai fost şi altele?

La Roche îşi lovi capul cu podul palmei.

– Limba mea cea blestemată. Dacă sunteţi drăguţe, uitaţi că am spus ceva.

– Imposibil, iar dumneata o ştii. Câte întâlniri de felul acesta au avut loc?

– Nimeni nu le anunţă în *L'Abeille*, dar am auzit că trei sau patru.

– Un bărbat îndrăzneţ, zise Maurelle, pe gânduri. Oare ce anume l-a determinat să facă asta?

– Cine poate şti? Italianul îşi protejă privirea cu genele sale scandalos de lungi, sorbind apoi din vin.

Agatha strânse din buze.

– Deci suntem lăsate să ghicim. Ce dezamăgitor.

– Dar, dacă e un domn din înalta societate, zise Lisette încruntându-se, atunci se poate deduce că nu e cap de familie,

fiindcă cu greu ar risca să-şi lase soţia şi familia fără sprijinul său. Şi trebuie să fie un bărbat cu multe dueluri la activ, ori un veteran al podiumurilor de scrimă, în ultimă instanţă, altfel nu ar avea abilitatea necesară. Probabil că e abia trecut de patruzeci de ani, şi cu o formă fizică excelentă.

– Se pare că v-aţi gândit mult la acest subiect. Buna dispoziţie sclipi în ochii negri ai maestrului de scrimă.

– E vorba de puzzle-ul poveştii, vedeţi, zise Lisette, unul mult prea fascinant pentru a fi lăsat deoparte.

– Aveţi grijă. Lumea va spune că vă place să gândiţi.

Ea îi aruncă un surâs abia schiţat, întinzându-se după ceaşca de ceai.

– Dumneavoastră n-o faceţi niciodată, nu?

Aplecându-se puţin, Agatha spuse:

– Am toată simpatia pentru toţi cei pe care acest salvator spadasin îi răzbună, dar mie mi se pare că prea e totul învăluit în mister. Majoritatea bărbaţilor preferă să aibă audienţă pentru asemenea poveşti, măcar pentru a se asigura că nu vor fi acuzaţi de comportament inacceptabil.

– Codul duelului, cu toate regulile sale, a fost desemnat să îl prevină. La Roche mişcă din cap în semn de aprobare.

– Atunci de ce se spune că totul s-a petrecut în secret? Mă tem că acest domn ia legea în propriile mâini.

– Ce lege ar fi asta, domnişoară Agatha? se interesă blând spadasinul italian. Pentru crimele de până acum, nu există interdicţii care să le pună capăt, iar cele câteva reguli, cu excepţia acelora care au decenţa bunului-simţ, sunt cu uşurinţă ignorate.

Agatha îşi îndreptă atenţia spre ceaşca cu ceai, ca şi cum nu ar fi fost convinsă, dar nedorind să riposteze.

În clipa aceea, Figaro, care făcuse o vizită la bucătărie, veni tropăind în cameră, ghearele sale ţăcănind pe podeaua lustruită din lemn de chiparos. El o porni în direcţia lui

Lisette, virând direct spre Nicholas Pasquale. Ridicându-se pe picioarele din spate, cățelușul își puse labele pe genunchii profesorului de scrimă, dând din coadă atât de iute, încât aceasta aproape că se roti, descriind cercuri. O expresie de beatitudine se așternu pe trăsăturile sale canine, în vreme ce Nicholas se aplecă și-l scărpină în spatele urechilor. Se lăsă apoi pe podea și se răsuci pe spate, cu o umilință supremă, privind în sus, cu ochii plini de satisfacție, la italianul înalt.

O suspiciune trecătoare se ivi în mintea lui Lisette, dar ea nu o rosti cu voce tare.

– Figaro, ștrengarulule, tu nu faci nicio diferență? îl certă ea ironic. Mai întâi fraternizezi cu ceata aceea de copii ai străzii și acum te arunci la picioarele primului bărbat care intră în încăpere.

Nicholas își ridică privirea.

– A avut musafiri?

– E un fel de-a zice. Latră ca o sălbăticiune atunci când puștii străzii își fac apariția vizavi. Nu erau acolo atunci când ați venit?

– Poate că erau. Nu am băgat de seamă.

– Cred că s-a atașat de unul dintre băieți, din moment ce pare atât de emoționat atunci când îi vede.

– E posibil, dar probabil că ei au observat că lui îi e mai bine aici, alături de dumneavoastră.

– Adesea afecțiunea unui copil e una practică. Nu vreau să cred că am deposedat pe cineva de animalul său, mai ales când acești copii au așa de puține lucruri care le aparțin.

La Roche își ridică privirea plină de afecțiune.

– Compasiunea dumneavoastră vă face cinste, *madame*.

– Compasiunea fără acțiune nu prea folosește, zise Lisette. Aș vrea să pot face mai mult.

– Ar fi dificil, mă tem. Acești drăcușori nu au unde să meargă. Cei de la Sf. Iosif au deschis un nou orfelinat nu cu

mult timp în urmă, dar acolo se află alți puști. Aceste găști refuză să fie închise în spatele unor ziduri. Ei au bântuit pe străzi de când se știu și nu-și doresc să-și sacrifice libertatea de mișcare în schimbul unui stomac plin și al unui loc unde să-și pună capul pe pernă.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– Se pare că știți o mulțime de lucruri despre ei.

– Am suflet de hoinar, bănuiesc, din moment ce, cu câtăva vreme în urmă, am făcut parte dintr-o gașcă la Roma.

– Iertați-mă, zise ea îndată. Nu voiam să mă amestec în chestiuni care nu mă privesc.

– Nu știați... și cum ar fi fost posibil? La Roche continuă, povestindu-le că mama sa, o femeie respectabilă, fusese alungată de părinți în momentul în care aflaseră că urma să aibă un copil cu un marinar englez. Apoi povesti cum fusese el izgonit de bărbatul cu care ea se căsătorise în cele din urmă, despre nașterea unui frate mai mic, despre sinuciderea fratelui său și despre călătoria lui în Spania, în Cuba, apoi în New Orleans, luându-i urma bărbatului care cauzase toate astea. Lisette auzise câte ceva despre restul poveștii, despre ajutorul pe care Nicholas Pasquale i-l acordase lui Rio de Silva, asumându-și amândoi inamicii unuia și uzurpatorul titlului și drepturile obținute prin naștere ale celuilalt.

– Ați rămas în New Orleans, cu toate că l-ați răzbunat pe fratele dumneavoastră, zise ea când se așternu tăcerea. Rămâneți definitiv?

El făcu un gest grațios cu mâna.

– Poate că aștept un semn. Oricum, voi rămâne la nunta prietenului meu De Silva cu Celina lui.

– Atunci, până după Paște? Postul Paștelui – o perioadă de meditație asupra morții și izbăvirii – nu era propice pentru un eveniment fericit.

– Exact, cu toate că Rio ar fi organizat-o mai devreme dacă ar fi putut. Zâmbi. La început, au jurat că va fi o

ceremonie restrânsă, dar mai apoi au trebuit să se gândească la prietenii tatălui Celinei, care vor trebui să fie prezenți, ca să nu se simtă dați la o parte, la prietenii fratelui ei, iar preotul a considerat că are nevoie de un răgaz mai mare pentru a fi sigur că ei sunt pregătiți pentru pasul acesta important. Evenimentul capătă proporții, iar data desfășurării lui se îndepărtează. E atât de copleșitor, încât am jurat că nu mă voi căsători niciodată sau îmi voi fura mireasa și voi fugi cu ea.

Ea nu se putu abține să nu zâmbească, văzând expresia hazlie întipărită pe chipul lui.

– Prin urmare, veți fugi la Gretna?

– Iertați-mă?

– Gretna este orășelul de pe partea cealaltă a fluviului. Judecătorul de acolo e un scoțian obișnuit, care de mulți ani, oficiază căsătoriile în grabă. El însuși are o căsnicie fericită. Din cauza asta, orașul a fost numit după Gretna Green din Scoția, paradisul iubiților fugari. Dacă un cuplu reușește să treacă fluviul fără a fi văzut, atunci vor deveni soț și soție în doar câteva minute.

– Ce convenabil, zise el, zâmbind. Va trebui să țin minte.

Maestrul spadasin se ridică să plece la scurt timp după aceea, iar Maurelle decise să plece în același timp. Cum în New Orleans se obișnuia ca gazda să se despartă greu de oaspeții săi, ea îi conduse, până pe trotuar. Observă că Pasquale îi ia mâna lui Maurelle sprijinind-o pe brațul său.

Lisette reveni în casă, dar nu se îndreptă spre etaj, ci porni spre bucătărie, unde discută cu bucătarul despre cină, și se lăsă convinsă să guste din budinca de pâine pe care el abia o scosese din cuptor.

După câteva minute, pe când trecea prin lunga și joasa galerie, mai aruncă o privire spre poarta pentru trăsuri care avea forma unui tunel.

Nicholas Pasquale o condusese pe Maurelle acasă, dar cu siguranță nu mai zăbovise acolo. Se afla, desigur, pe partea cealaltă a drumului, vorbind cu câțiva copii ai străzii. Adunați în jurul lui, ascultau cu mare atenție ceea ce le povestea.

Interesant bărbat italianul, își zise ea, continuându-și drumul. Se pare că el câștigase afecțiunea animalelor, a copiilor și, de asemenea, a femeilor. Se întrebă dacă era ceva deliberat.

Ziua se scurgea. Seara, la cel puțin două ore de la cină, Lisette ieși în galeria din față, cea care dădea în stradă, pentru a lua o gură de aer. Copiii străzii erau încă la locurile lor. Era aproape imposibil să fi fost plecați, iar acum să fi revenit. Stăteau pe trotuar sau întinși de-a lungul acestuia, cu un aer de plictiseală evidentă, ca și cum ar fi îndeplinit o îndatorire obositoare.

Apariția ei în balcon îi scoase din amorțeală. Unul sau doi se ridicară rapid în picioare. Cel înalt, care părea a fi șeful lor, le dădu un ghiont celor care dormeau. Apoi toți își ațintiră spre ea privirile.

Oarecum stânjenită, Lisette ridică brațul într-un salut scurt. Chiar în secunda aceea, Figaro, care o urma peste tot, veni rapid în balcon. Se lungi pe balustradă, lătrând aspru și scurt, și tremurând de nerăbdare, ca și cum și-ar fi salutat foștii amici. Își strecură capul printre barele din fier forjat, apoi păru să facă tot posibilul pentru a-și împinge trupul mic printre ele.

Ți se rupea inima. Cățelul dorea să-i vadă pe băieți. Mai mult de atât, după cât se părea, copiii aceia nu prea mâncaseră ori băuseră. Într-un gest impulsiv, Lisette se răsuci pe călcâie și coborî apoi spre portiță. O deschise larg și îi chemă pe băieți. O vreme, se uitară unul la altul, după care alergară spre ea.

Erau șapte, cu vârste între șase-șapte ani, și treisprezece. Erau de naționalități diferite, ca și culoarea pielii. Își târșiră

picioarele, aruncându-şi privirile de colo-colo, oriunde, dar nu în direcţia lui Lisette, şi făcând tot posibilul să se ţină la o oarecare distanţă de ea. Bucuros, Figaro sări şi se agită în jurul lor. Unii dintre ei îl mângâiară pe cap, dar păreau mai preocupaţi de Lisette decât de căţeluş.

Şeful lor era cel mai mare dintre ei, un băiat cu o constituţie zdravănă, cu o claie de păr castaniu, şi mereu încruntat. Părea precaut, ca şi cum nu ar fi avut încredere în invitaţia ei, fiindu-i teamă de o capcană.

– Cum ţi se spune? întrebă ea, trăgându-l din grup.

– Squirrel (veveriţă), *madame*. N-am făcut nimic rău. Faţa puştiului era împietrită într-o încăpăţânare sobră.

– Numele tău întreg, vreau să zic.

El se uită spre stradă, ca şi cum ar fi văzut acolo un nor de nemulţumire.

– Asta e tot ce am.

Lisette se simţi tulburată, dându-şi seama că, dacă băiatul avusese cândva un prenume sau cu atât mai puţin un nume de familie, acestea fuseseră uitate.

– Şi prietenii tăi?

– El e Faro, iar el e Weed. Acolo e Cotton şi în spatele lui sunt Buck, Molasses şi Wharf Rat.

– Îmi face plăcere să vă cunosc, zise ea, după ce îşi drese glasul. Nu am avut nicio intenţie să vă acuz de ceva. Numai că staţi de ceva vreme pe partea cealaltă a străzii. Vă e foame?

– Nu, *madame*.

Unul sau doi dintre puşti se uitară unul la altul, ca şi cum nu erau prea siguri de răspuns, dar nu-şi contraziseră şeful.

– Cred că acest căţeluş aparţine unuia dintre voi, zise ea, îndreptându-se spre bucătărie şi făcându-le semn s-o urmeze. E adevărat?

– Nu, zise Squirrel. Nu-i al nimănui.

– Eşti sigur?

O ridicare din umăr apăru şi dispăru aşa de rapid încât ea aproape că nu o observă.

– Vine câteodată cu noi, atâta tot.

Era o precizare potrivită. El nu le aparţinea lor, astfel că ei nu erau răspunzători pentru el.

– Totuşi, pare singur fără voi. Sper că vă daţi seama că sunteţi liberi să veniţi şi să-l vizitaţi din când în când.

Ei se priviră, cu diverse grade de scepticism, fără să răspundă. Cei din capul grupului încetiniră, luând-o apoi spre portiţă.

– Sunt convinsă că vă e sete, dacă nu chiar foame, începu ea, ca un soi de îndemn de a o urma în interiorul casei. Veniţi să beţi câte-o băutură rece. Şi apoi, cred că bucătarului i-au mai rămas câteva prăjiturele pentru ceai…

– Dumnezeule! Ce se petrece aici? întrebă Felix îngrijorat, venind în grabă pe scara exterioară, întunecat la faţă precum o zi înnorată. Şmecherii aceştia mici v-au necăjit, *madame?*

Puştii se zăpăciră, luând-o la fugă din nou spre intrarea pentru trăsuri.

– Opriţi-vă! strigă Lisette. Veniţi înapoi. Oh, Felix, uite ce ai făcut.

Era prea târziu pentru a le opri fuga. Portiţa fu larg deschisă, iar băieţii se împrăştiară precum frunzele uscate înainte de un uragan. O secundă mai târziu, dispăruseră.

Lisette pocni din palme, supărată, înainte de a de întoarce spre majordom.

– I-am invitat înăuntru pe copii, Felix. Voiam să stau de vorbă cu ei, să le pun întrebări.

– Îmi pare rău, *madame,* dar nu, nu, cu siguranţă nu. Pe micuţii aceştia murdari? Au mai mulţi purici decât avea

Figaro înaintea băii, ori păduchi, ori ceva mai rău de atât. Domnul Freret nu ar fi acceptat niciodată ca ei să intre în casa lui. Dacă le dați o dată drumul, nu mai scăpați de ei.

– Sunt copii, nu animale.

– Sunt neastâmpărați, *madame*, nu-s făcuți să atingă nici măcar tivul rochiei unei lady ca dumneavoastră.

Fără îndoială, credea în fiecare cuvințel pe care-l spusese. Convingerea lui nu o impresiona pe Lisette.

– Dacă se vor întoarce...

– Nu o vor face, *madame*. O să am eu grijă.

– Dacă o vor face, zise ea mai tare, le vei da mâncare și apă.

– Nu vă dați seama ce faceți, insistă el. Nu veți mai scăpa niciodată de ei.

El îi cam impunea un anumit comportament, își zise ea. Așa ceva nu putea permite.

– Scoate-ți din minte ideea asta, te rog. Știu foarte bine ce fac și ce-mi doresc. Dacă vrei să fii în continuare alături de mine, o să mă asculți cu atenție. Vreau să stau de vorbă cu copiii aceia. Vezi dacă e posibil. M-am făcut înțeleasă?

– Da, *madame*. El se îmbățoșă și apoi înclină capul.

La tonul lui obedient, Lisette avu o mustrare de conștiință. Poate că fusese prea aspră. Oricum, nu avea să-și retragă vorbele. Ea era stăpână aici și urma să-și joace rolul, într-un fel sau altul.

Se simțea frustrată. Era aproape sigură că ei fuseseră puși s-o supravegeze. Întrebarea era de către cine. Nicholas părea varianta cea mai evidentă, dar asta nu însemna că ideea fusese a sa. Poate că fusese a socrului ei. Ori poate că fusese a lui Caid. Îl subestimase pe profesorul de scrimă irlandez, dar nu se va mai face vinovată de așa ceva. Un lucru era sigur. Data viitoare când îl va vedea, va avea câteva întrebări pentru el.

Trecură trei zile până ce să-l întâlnească din nou pe Caid, ori pe Nicholas, şi asta se petrecu din pură întâmplare. Ea şi Agatha, cu Figaro învârtindu-se pe lângă picioarele lor, prins într-o lesă subţire de piele, erau în căutare de mătăsuri şi de panglici pentru păr. În vreme ce îşi făceau loc pe Avinenc, în Chartres, auziră huruit şi bubuit de tobe. Curând, ajunseră în faţa vechiului teren pentru paradă din faţa catedralei, în Piaţa Armelor. Mulţimea se adunase acolo, la umbra smochinilor care se înşiruiau pe laturile pieţei. Bârfind, fluturând agale din evantaie în căldura primăvăratică, se uitau la bărbaţii care mărşăluiau în spatele gardului din fier. Erau miliţienii, transpirând în căldura şi în praful ce se ridicau din pământ.

Priveliştea nu era una neobişnuită; miliţia mărşăluise aici zeci de ani. Dar, în dimineaţa asta se simţea o schimbare.

– Cred că sunt mai mulţi, îi zise Lisette Agathei, oprindu-se într-un loc de unde puteau privi mai bine. Nu ţi se pare?

– Şi ce bine se mişcă. Cu toate că mă doare să spun asta, cred că sunt superiori celor din locurile de unde am venit eu.

– Am auzit că Legiunea din Louisiana este alcătuită conform modelului francez, stabilit de Napoleon. Pentru ochii neştiutori ai lui Lisette, bărbaţii aceia păreau minunaţi, în uniformele lor splendide, şi mişcându-se toţi odată cu o precizie calmă, drept răspuns la comenzile date, ca şi cum ar fi fost ghidaţi de un instinct unic.

– Oh, priveşte, acolo e *monsieur* Nicholas! Încântarea îmbujoră obrajii Aghatei.

– Unde?

– În rândul din faţă, lângă domnul Caid. Ce splendizi sunt!

Erau, într-adevăr. Cu ţinuta lor impecabilă şi cu trupurile musculoase, se detaşau cu uşurinţă dintre ceilalţi. O senzaţie ciudată prinse viaţă în pieptul lui Lisette, urcând apoi spre

gât, şi tăindu-i respiraţia. O tulbura un amestec de emoţie febrilă şi de fierbinţeală. Până acum, posibilitatea unui război cu Mexicul, despre care se vorbea cu atâta uşurinţă, părea o ameninţare lipsită de substanţă, care putea să fie rezolvată rapid cu ajutorul diplomaţiei sau cu o oarecare demonstraţie de forţă, cel mult. Dar bărbaţii aceia care mărşăluiau o făceau să fie tulburător de realistă. Puteau muri aceşti bărbaţi curajoşi, care păşeau elegant, cu capetele ridicate. Puteau să plece la război şi să nu se mai întoarcă niciodată.

Oricare dintre ei putea fi ucis pe câmpul de bătălie mâine, săptămâna viitoare, luna viitoare sau anul viitor. Aşa se petreceau lucrurile în lumea lor. Cât curaj şi mândrie îţi trebuiau pentru a fi bărbat! Impulsul de a striga dezaprobarea era atât de puternic, încât Lisette îşi duse mâna la gură, ca pentru a-şi reţine un sunet inutil.

În secunda aceea, Figaro lătră înfundat. După acea avertizare, se auzi zgomotul unui pas puternic. O străbătu un fior.

Socrul ei se afla la mai puţin de un metru. Părea mai puţin sănătos decât ultima dată când îl văzuse. Trăsăturile lui răvăşite oglindeau parcă aceeaşi boală stranie care provocase decesul soţiei sale, şi abia schiţă un zâmbet în momentul în care vorbi:

– Trebuia să-mi închipui că te voi găsi aici, într-un loc plin de uniforme.

Lisette nu catadicsi să răspundă unei asemenea insulte. Nu avea rost să înceapă o discuţie cu el, îşi zise ea.

– Vă rugăm să ne scuzaţi, *monsieur*, zise ea, apucând lesa lui Figaro.

– Dimpotrivă. Te-ai ascuns atâtea zile, luându-l drept scut pe ucigaşul fiului meu. Acum că ne-am întâlnit faţă în faţă, o să asculţi ce am de spus.

– Nu cred. Să mergem, Agatha.

Încercă să treacă pe lângă el, dar mâna lui îi prinse brațul ca o gheară. Figaro sări să-l atace, trăgând de tivul unui crac al pantalonilor cu dinții lui puternici, și mârâind înfundat.

Moisant îi dădu imediat drumul lui Lisette, sărind înapoi.Lisette trase cățelul deoparte, cu toate că acesta încercă din nou să sară la adversarul său. Ea se aplecă și luă în brațe micuța corcitură. În cele din urmă, cățelul se liniști, deși continuă să mârâie slab, iar ea îl lipi de trupul său.

– Bestie mică și nesuferită, zise Moisant, arătând cu bastonul în partea sfâșiată a pantalonilor. O să am nevoie de retușări.

– Fiți mulțumit că nu a fost mai rău.

– Da, mă rog. Nu eu am provocat acest atac.

– Nu l-ați provocat?

– Ei bine, da, nu trebuia să te reții, admise el. Trebuie să-ți dai seama că sunt hotărât să vorbesc. Voiam să-ți spun că am greșit și că-mi cer scuze.

Lisette aruncă o privire grăbită spre Agatha și observă în ochii ei aceeași uimire care era convinsă că este întipărită pe propriul ei chip.

– Scuze!

– Pentru atitudinea supărătoare care se pare că te-a alungat din casa mea. Nu era decât durerea firească a tatălui pentru pierderea fiului său. Ar trebui să te întorci, și sper că așa vei face, iar eu promit să-mi stăpânesc temperamentul, pe potriva firii tale sensibile.

– Nu puteți vorbi serios!

– Spune-mi doar cum anume să te conving. Când mă gândesc la felul cum erai atunci când ai venit la noi pentru prima dată, atât de tânără, de dulce, asemenea unei fiice încrezătoare, mă simt frustrat de faptul că lucrurile au degenerat atât de rău. Mi-am imaginat că vei face întotdeauna

parte din familia mea, că vei purta mândrul nostru nume până în mormânt. Faptul că am ajuns să avem locuințe separate... e ceva devastator pentru mine.

– Nu am nici cea mai mică îndoială, dacă vă referiți la o situație devastatoare pentru finanțele dumneavoastră, zise Lisette cu o indignare surdă. Să vă reamintesc de amenințarea făcută că mă veți alunga ca pe o femeie nebună în cazul în care nu vă voi ceda averea mea? Nu, mulțumesc. Nu mai sunt atât de tânără și de încrezătoare. Dumneavoastră și fiul dumneavoastră ați avut grijă de asta.

– Nu ți-a păsat niciodată de familia soțului tău, ori de mine, capul ei. Ne-ai abandonat, ca și cum nu am fi avut nicio valoare sau ca și cum nu am fi făcut niciodată parte din viața ta.

– Noi, *monsieur?* Vorbiți de parcă fiul dumneavoastră ar mai fi în viață.

– El va fi întotdeauna viu în inima mea, întotdeauna! Ochii lui negri cu pupilele îngălbenite sclipiră plini de ură, amintindu-și de pierderea sa.

– Probabil, dar nu vă puteți aștepta ca eu să trăiesc ca și cum s-ar afla încă aici, printre noi. E nefiresc.

– E nefiresc ca o femeie să se ocupe de averea sa sau să renunțe la grija acordată de tatăl soțului ei, asemenea unui șarpe care-și leapădă pielea. Tu ești o Moisant. Trebuie să fii întotdeauna o Moisant.

Într-un fel straniu, lui Lisette aproape că-i era milă de el. Cu o voce mai puțin agresivă, ea zise:

– Sunt eu însămi, *monsieur.* Văduvelor li se permite să renunțe la doliu, în cele din urmă. Ba chiar se recăsătoresc, la un moment dat.

– Să se recăsătorească? Cum poți vorbi despre așa ceva? Asta profanează amintirea fiului meu.

Agatha veni mai aproape, blocând privirea celor două doamne care se întorseseră şi se uitau cu atenţie în direcţia lor.

– *Monsieur,* vă rog. Luaţi seama la ceea ce spuneţi. În India, soţiile sunt arse de vii pe rugurile funerare ale soţilor sau cel puţin aşa am auzit. Vorbiţi de parcă aţi fi de acord cu această practică.

– Şi de ce nu, mă rog? La ce mai e folositoare soţia fiului meu? Eu am acceptat-o pentru că era ascultătoare şi rămăsese singură pe lume, pentru ceea ce putea oferi casei şi numelui meu. În schimb, nu mi-a dat un moştenitor, a refuzat să-mi acorde controlul de drept asupra averii pe care a adus-o acestui mariaj şi familiei mele, nu m-a onorat…

– Pentru care păcate credeţi că ar trebui să moară? spuse Agatha înspăimântată, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă ceea ce auzea.

– V-am spus, a refuzat să-mi facă numele nemuritor. Pentru că nu se culca cu fiul meu, eu voi fi ultimul din neamul meu.

– Nu se… doar nu puteţi face referire la ceea ce cred eu că aţi spus!

– Nu pot? întrebă Moisant cu o voce înfundată, aruncând o privire către grupul de persoane din apropiere, care se îndepărtară în grabă. I-am spus lui Eugene că greşeşte întârziind să-şi facă datoria de soţ. Mi-a spus că ea nu-l atrage. Şovăiala ei feciorelnică îl dezgusta. A jurat că se va culca cu ea, în cele din urmă. Între timp, ideea era aceea de a găsi un mijloc de a-i lua banii.

Agatha răbufni:

– Dacă aşa stau lucrurile, *monsieur*, atunci ceva nu era în regulă cu fiul dumneavoastră.

– Să nu-mi spuneţi aşa ceva! Fiul meu era la fel de viril ca şi tatăl său, mult mai bărbat decât vă imaginaţi dumneavoastră, o biată fată bătrână. A avut copii…

– Într-adevăr, zise Lisette, făcând o grimasă. Şi din cauza asta, sora lui Caid O'Neill a murit la fel de sigur ca şi cum ar fi înjunghiat-o în inimă. Ea a purtat o vreme în pântec copilul lui, pe nepotul şi moştenitorul dumneavoastră, aşa că aţi putea manifesta ceva mai multă responsabilitate sau o compasiune oarecare.

– Bah! La ce mi-ar fi folosit un mic bastard, de vreme ce Eugene era însurat cu tine, incapabilă să faci acest lucru simplu care a fost adus la îndeplinire cu uşurinţă de către o ţărancă irlandeză?

– Habar nu aveţi de ce sunt eu în stare, şi nici nu veţi afla vreodată.

Ochii lui se îngustară, devenind nişte despicături veninoase, iar el ridică bastonul, agitându-l spre ea.

– Mai vedem noi, nora mea perfectă. Există şi alte mijloace prin care să obţinem de la tine ceea ce a fost promis. Te vei întoarce în casa mea, într-un fel sau altul, iar eu voi obţine de la tine averea datorată şi moştenitorul. Aşa trebuie să fie, şi va fi, în cele din urmă. Jur!

Oare el voia să pună în practică ameninţarea? Lisette nu era convinsă că dorea să afle.

Răsucindu-se pe călcâie, se îndepărtă grăbită, cu Agatha alături. Moisant nu încercă să o oprească, probabil, din respect faţă de colţii ascuţiţi ai lui Figaro. Şi apoi, îşi vărsase amarul şi nu dorea să mai prelungească spectacolul.

– Bărbatul ăsta e nebun de legat, zise Agatha, în clipa când ajunseră în dreptul clădirii următoare, şi încentiniră ritmul paşilor.

Lisette îi zâmbi stins.

– Acum înţelegi de ce a trebuit să apelez la domnul O'Neill.

– Trebuie făcut ceva mai mult de atât.

– Sunt perfect de acord.

– Dar nu-mi dau seama ce anume. Nu prea poți să-l ții lângă tine zi și noapte pe maestrul spadasin.

Oare chiar așa era? Lisette tăcu, în vreme ce gândurile ei alergau de colo-colo. După câteva clipe, zise:

– Ar fi o cale.

– La ce te referi?

– Nu sunt sigură.

Pe chipul Agathei se ivi un nor.

– Draga mea…

– Vei afla cât de curând dacă situația se va schimba, zise Lisette. Iar, dacă nu se va întâmpla așa, atunci mândria mea va avea de suferit.

– Dumnezeule! Tremur când mă gândesc la ce vrei să zici.

La fel și ea, își zise Lisette. La fel și ea.

11

Caid urmări de la distanță confruntarea dintre Lisette și Moisant, în timp ce furia îi ardea măruntaiele. Bătrânul își alesese momentul cu răutate. Lui Caid îi era imposibil să plece din coloana militară, lucru pe care Moisant îl știa foarte bine. Fără îndoială, dorise să dovedească prin asta că, dincolo de orice, Lisette era vulnerabilă. Ceea ce reușise era cu mult mai insolent decât afrontul de a o insulta în public pe Lisette.

Îl frământa atât de tare faptul că nu știa ce-și vorbiseră cei doi, încât nu fu atent la comanda de a coti la stânga și se izbi de bărbatul de lângă el. Înjură încet, dorindu-și să iasă cât mai repede de pe terenul de paradă. Obișnuit însă să se

concentreze intens în timpul exercițiilor de scrimă, duse până la capăt restul instrucției, mai ales că aceasta era pe sfârșite.

– Ai observat? întrebă Nicholas în secunda în care fură liberi.

Caid era încălzit, obosit și avea nevoie să facă o baie și să-și schimbe hainele înainte de a apărea în fața cuiva, mai ales a unei doamne. Abia dacă își privi prietenul, în timp ce porniră în grabă spre Passage de la Bourse.

– Da.

– Și acum? Nicholas își trecu mâna prin buclele negre, îndepărtând picăturile de sudoare.

– O vizită discretă, bineînțeles.

– Bineînțeles. Ce drăguț din partea lui Moisant să-ți ofere o scuză.

– Cel puțin nu voi face ceva ce ar putea compromite o lady.

– Adică?

– Am auzit că ai vizitat-o în plină zi.

– Prezența mea e atât de periculoasă? Vocea italianului urcase o treaptă.

– Știi bine că doamnele respectabile nu primesc vizite particulare din partea unora ca noi. E suficient de rău că trecem dincolo de ușa ei, chiar și în compania altora.

– Oameni ca noi, noi, profesorii de scrimă?

– Crezi că am vorbit în nume personal? Nu fi înfumurat. Vocea lui Caid era aspră, dar destul de politicoasă. Ar fi trebuit să-și aducă aminte că Nicholas avea o atitudine ofensivă când venea vorba despre nașterea și poziția sa.

– Dă-mi voie să menționez că domnișoara Stilton și doamna Herriot se aflau alături de doamna în cauză în momentul prezenței mele acolo. Și referitor la faptul acesta, prietene, nu e o elevă naivă care poate fi sedusă într-o oră.

– Sedusă? Vocea lui Caid era tăioasă ca oțelul.

– Înțelegi ce-am vrut să spun sau așa ar trebui. A fost căsătorită, iar acum e o femeie de lume și nu are nicio rudă de sex masculin care să hotărască în numele ei pe cine să primească, ori ba. Are libertatea de a lua propriile decizii în privința amicilor ei – ori, dacă va fi cazul, a iubiților ei.

Caid întoarse capul.

– Iubiților?

– Iartă-mă, zise Nicholas, rânjind. Nu m-am putut abține.

– Străduiește-te mai mult. Caid îi aruncă o privire sumbră. Și îți amintesc că are pe cineva care să-i cerceteze cu atenție oaspeții.

– Pe tine, presupun.

– Ai nimerit-o.

– Oare sunt avertizat să stau departe?

– Așa ar fi cel mai bine. După câte știa Caid, italianul era întruchiparea onoarei, dar avea o anume atracție pentru bârfă și era mult prea fermecător pentru a-i merge bine.

Italianul îi aruncă o privire întrebătoare.

– Ai grijă, amice, devii obsedat, iar povestea e fără speranță, după cum tu însuți ai recunoscut.

– Nu sunt obsedat.

– Atunci te prefaci foarte bine că ai fi.

– Nu fi ridicol.

– Hai să recapitulăm, de acord? Îți petreci noaptea dând târcoale casei ei. Îți pui prietenii și jumătate dintre copiii străzii din New Orleans să o supravegheze. Îi pui întrebări, îi urmărești mișcările, iar în urmă cu câteva clipe aproape că ai fost pe punctul de a fi dat afară din Legiune de dragul ei. Conversația ta vădește o lamentabilă tendință de a te învârti în jurul doamnei și te comporți de parcă a-i vrea să ucizi orice bărbat care zăbovește prea mult în preajma ei. Dacă acestea nu sunt acțiunile unui bărbat înrobit, atunci înseamnă că eu nu știu absolut nimic despre dragoste.

– Credeam că subiectul era obsesia.

Nicholas rânji.

– Același lucru, la care adăugăm o poftă neîmpărtășită și alte fantezii nobile.

– Nu fi idiot.

– Nu eu, *mon ami.*

Caid îl privi amenințător. Sigur că Lisette îi stârnea dorința, dar ce bărbat nu ar simți la fel? Însă era mult prea conștient de diferențele dintre pozițiile lor în societate pentru a se lăsa pradă acelui imbold. Cât privește caracterul nobil, el nu dovedea pic de noblețe în fanteziile sale cu domnița. Erau închipuiri pur carnale, așa cum i se întâmplă oricărui bărbat. Dar el cunoștea foarte bine diferența dintre vise și realitate.

Traversară o stradă, făcându-și drum printre dărâmături, și înaintară la umbra bine-venită a unui balcon, cu un grilaj din fier forjat. Aroma produselor proaspăt coapte ce venea dinspre o *patisserie* situată pe colț le răscoli simțurile. Nicholas își întoarse privirea către vitrina acesteia și se opri brusc.

– Ce-ai zice dacă am gusta câte ceva, prietene? Cafeaua de dimineață a devenit deja o amintire ștearsă. Iar dinții mei aproape că strigă de nerăbdare să muște din ceva.

Caid mormăi.

– Asta va însemna moartea ta.

– O, nu, fă-i pe plac bunului nostru Dumnezeu, care a fost mulțumit și înainte de foarte multe ori. Intrăm? Și fără a aștepta un răspuns, intră în magazinul răcoros.

Câteva clipe mai târziu, stăteau la una dintre cele trei măsuțe ce fuseseră scoase pe trotuar. Paharele cu coniac Napoleon se aflau în fața lor, precum și o tratație alcătuită din prăjituri cu migdale și cu frișcă, având forma unei pălării tricorn, stropite cu ciocolată și pudrate cu zahăr. Țineau în

mână ceştile cu cafea neagră şi fierbinte. Nicholas sorbi şi se strâmbă. Puse ceaşca pe masă şi începu să-şi toarne zahăr din bol în băutura neagră ca cerneala.

– Nu-mi dau seama cum poţi să faci aşa ceva, îl compătimi Caid.

– Cu o linguriţă, zise italianul, fluturând acel instrument pe care îl scoase dintr-un suport aflat lângă bolul cu zahăr.

– Într-o bună zi, o să fii groznic de gras şi fără dinţi.

– În schimb, voi fi un bărbat fericit. Nicholas sorbi din cafeaua îndulcită şi surâse satisfăcut.

– Prin urmare, ai auzit ultima veste despre turneu, despre ultima schimbare?

– Dacă te referi la faptul că va avea loc la vechiul teatru St. Philips, da.

– Un loc abominabil, din câte văd, vechi de cel puţin treizeci de ani, şubred şi mâncat de molii. Scândurile, care sunt de obicei aşezate deasupra porţiunii de parchet, drept ring de dans pentru balurile cartierului, sunt extrem de uzate, aşa am auzit. Poţi aluneca foarte uşor pe ele.

Caid se strâmbă.

– Mulţumiri pentru avertizare. Ai completat cererea?

– Pe un formular. Dar tu?

– De asemenea. Am auzit că a fost dat ordinul de luptă.

Nicholas aprobă, dar nu discutară pe tema asta. Recunoşteau tacit că exista posibilitatea ca ei doi să se înfrunte pe podiumul de scrimă în cadrul acestui turneu. Asta nu le dădea fiori; se întâlniseră, o dată sau de două ori, într-o competiţie amicală, dar fiecare dintre ei dovedea un respect deosebit faţă de talentul celuilalt în mânuirea spadei. Totuşi, nu avea rost să insiste în privinţa unui subiect care putea deveni sensibil.

Caid îşi termină prăjitura din câteva înghiţituri, apoi sorbi zdravăn din cafea. În vreme ce-şi ştergea mâinile pe un

şervețel, privirea i se opri pe o siluetă ce înainta pe stradă. Îmbrăcat impecabil, cu o haină albastră, o cravată albă, o vestă albastru-deschis şi o pereche de pantaloni gri, bărbatul mergea pe trotuar cu aerul că acesta i-ar fi aparţinut, învârtindu-şi bastonul de abanos, înclinându-se adânc în faţa doamnelor, dar nu şi în faţa preotului prin dreptul căruia trecu, dând din cap înspre un negustor de haine. Din când în când, fredona încet o melodie pe care Caid o recunoscu ca fiind „Greensleeves". Când trecu de la umbră la soare, păru să strălucească asemenea argintului lustruit.

– Englezul, rosti el, făcând un semn din cap în direcţia respectivă.

Nicholas se răsuci în scaun pentru a-i urmări privirea. Un surâs strâmb apăru imediat pe chipul lui.

– Numele lui e Blackford, cred. O să-l alungi şi pe el din preajma cinstitei doamne Lisette?

Lui Caid ideea nu i se păru hazlie.

– Dacă va fi nevoie.

– Mă îndoiesc că el se simte ca o persoană inoportună.

– Atunci va trebui să înveţe eticheta locului.

– Prietene, zise Nicholas. Surâsul îi dispăruse. Te sfătuiesc să-ţi moderezi tonul. Nu toată lumea vrea să ia la cunoştinţă preocuparea ta.

Ca avertisment, era probabil meritat, iar Caid o ştia. Grija era, una peste alta, cu totul altceva.

Blackford, care se apropia cu o graţie leneşă, putea fie să ocolească masa lor, fie să se oprească şi să petreacă un timp alături de ei.

– Domnilor, zise el, apropiindu-se, îmi pare bine că vă văd.

– Alăturaţi-vă nouă, dacă doriţi, zise Nicholas pe un ton lejer.

Invitaţia trebuia să fie făcută ca un gest de curtoazie, îşi zise Caid, regretând această obligaţie.

– Luaţi-vă un scaun, adăugă el.

– Nu beau cafea, dar am să stau o vreme, dacă nu aveţi nimic împotrivă. Blackford îşi ridică poalele hainei sale lungi şi se aşeză. Cu mâinile pe mânerul bastonului, vorbi mai departe: Vreau să discut cu dumneavoastră o anumită chestiune, iar aici avem o oarecce intimitate.

– Şi care ar fi aceasta? Caid schimbă o privire fugară cu Nicholas. Chipul italianului era la fel de întunecat ca şi al său.

– Poveşti, implicaţii, supoziţii – într-un cuvânt, circumstanţe care pot fi o minciună sfruntată.

– Dar care nu e atribuită niciunuia dintre noi? se interesă Caid calm.

– Bănuiesc că sunt suficient de inteligent pentru a nu sugera aşa ceva. Un surâs larg, uimitor de cald se ivi pe chipul aristocratic al lui Blackford.

– Deci?

– Facilitatea de a citi chipurile poate fi un lucru excelent în profesia noastră, şi sunt convins că sunteţi de acord. Este un mic talent pe care l-am dobândit.

– Cu trudă, bănuiesc.

– Cu durere. Surâsul se ivi iarăşi. Şi sunteţi de aceeaşi părere, îmi imaginez, dacă înţelegeţi. Totuşi e un lucru care îşi dovedeşte utilitatea şi în alte domenii.

– Cum ar fi?

– Nu aveţi nevoie de ocolişuri, observ. Ciudat, pentru un irlandez. Dar pot, dacă este nevoie, să vorbesc pe şleau. Aseară mă aflam la Alvarez, când cineva a pomenit de un anumit duel, petrecut într-un loc aparte, fără secunzi sau martori, dar din motive teribil de incitante. Contele era şi el acolo, adică prietenul dumneavoastră, Rio de Silva. Pe măsură ce povestea înainta, el a început să privească în jur. M-am gândit că vă căuta pe dumneavoastră, verificând dacă ştiaţi deja de poveste.

– Noi nu eram acolo. Mâna cu care Nicholas ținea ceașca era precum granitul, dar vârfurile degetelor se albiseră.

– Fără îndoială, aveați treburi în altă parte. În orașul acesta, cel puțin așa mi s-a spus, distracția bărbaților e reprezentată de femei.

– Nu și a bărbaților de pretutindeni? zise Caid.

– Singura diferență e că aici o recunosc, ba chiar își fac o glorie din asta. Reconfortant, nu? Numai că, în general, e vorba despre femei, iar în cazul dumneavoastră e vorba de una singură.

– Aveți de gând să vorbiți mai clar?

– Nu-i greu de înțeles, dar, cum doriți. E treaba dumneavoastră pe lângă ce fustă vă învârtiți. Pe mine mă interesează aventurile ceva mai exotice.

– Ca și cum noi am avea așa ceva, zise Nicholas, sorbind și ultima picătură din cafeaua lui îndulcită.

– Cred că aveți. De curând, în urma unui proces sumar, anumiți indivizi au fost îndepărtați prin lovituri de spadă cu adevărat experimentate. Unele dintre victime se pare că au fost străpunse de un spadasin care luptă cu mâna stângă. Blackford se uită direct spre ceașca de cafea pe care La Roche o ținea încă în mâna stângă. Bănuiesc că e vorba de un trio alcătuit din maeștri.

– Nu doar unul?

– Numai dacă are abilitatea de a fi în două locuri în același timp. Două dintre aceste corecții se pare că au avut loc în aceeași noapte.

Caid se uită la Nicholas, care ridică din umeri. Apoi i se adresă lui Blackford:

– Și care ar fi interesul dumneavoastră în afacerea asta?

– Un impuls puternic de a-mi alătura spada acestei cauze.

– De ce? întrebă Caid cu un umor sardonic.

– Plictiseală?

– Amuzamentul nu-şi găseşte locul aici.

– Emoţia nu face parte neapărat din etapele parcurse în vederea instruirii.

– Bănuiesc că nici eliberarea de durerile trecutului, dar spuneţi-mi dumneavoastră că o asemenea acţiune nu dă rezultate.

Ceva din expresia englezului îi stârni interesul lui Caid. Îl privi mai atent. Şi ceea ce văzu fu agonie şi durere disperată, care mai avea puţin şi ieşea la lumină.

– Domnule, începu Nicholas. Regret că vă dezamăgesc…

– Nu, îl întrerupse Caid, luând una dintre puţinele hotărâri bazate pe impuls pe care le luase de când, cu ochii împăienjeniţi de lacrimi, nu-şi mai putuse zări mama, sora şi ţărmul irlandez negru-verzui. Dacă doreşti să îndreptăţi anumite greşeli, noi vom fi fericiţi să ne folosim de spada ta. Şi, dacă va fi să fim patru, îţi cerem doar un jurământ şi o parolă. Crezi că o poţi face?

– După modelul celorlalte jurăminte? Voi încerca. Genele englezului coborâră, ascunzând orice păcate comise de el sau împotriva sa.

– Răzbunare, zise Nicholas încet.

– Curaj, adăugă Caid. Pentru De Silva, Atenţie.

Blackford zâmbi.

– Atunci, fără îndoială al meu va fi: Adevăr.

Ceea ce adăugase Blackford era o cerere pentru adevăr. Aşa va fi. Caid îl privi pe Nicholas care dădu din cap aprobator în direcţia lui, iar apoi se întoarse spre Blackford.

– Ne întâlnim mai târziu, în seara asta. Există o mică ceremonie, melodramatică, dar chestiile de genul acesta sunt folositoare. Va fi trimis un mesaj.

Blackford se ridică în picioare.

– Ceremoniile, zise el încet, sunt semnele de punctuaţie ale vieţii. Fără ele, puţine lucruri mai au o semnificaţie. Îşi duse o mână la borul pălăriei. Pe curând.

Nicholas privi în urma englezului care se îndepărta şi întrebă încruntat:

– Oare a fost înţelept?

– Habar nu am, spuse Caid, dar era necesar, cel puţin pentru moment.

– Am cunoscut bărbaţi – amândoi am cunoscut, cred – care au devenit maeştri de scrimă pentru a găsi un motiv convenabil de a se sinucide.

Caid aprobă cu un glas sumbru:

– Nu ştiu dacă e cazul aici.

– Nu. Dar unii, simt, pur şi simplu, o mare nevoie de a îndrepta greşelile altora sau chiar pe ale lor.

– Şi ar trebui să fie permis? E doar un scop.

– Să sperăm că e singurul.

Revenind în atelierul său, Caid se îmbăie şi îşi alese una dintre cele două duzini de cămăşi, lucru ce devenise aproape un ritual îndeplinit de trei sau patru ori pe zi, pe măsură ce vremea se încălzea din ce în ce mai mult. În timp ce-şi punea butonii, se gândi cum ar putea sta de vorbă cu Lisette fără a se face vinovat de acea atenţie specială de care-l acuzase Pasquale. În cele din urmă, se decise să o viziteze pe Maurelle şi să se lase în voia milei ei.

Doamna părea dispusă să fie amabilă. Trimise îndată pe unul dintre grăjdari acasă la Lisette cu un bileţel.

În mai puţin de un ceas, Lisette îşi făcu apariţia alături de dama ei de companie, intrând în salonul lui Maurelle în foşnetul fustelor de mătase. Chipul îi era luminat de un zâmbet, în vreme ce ea şi domnişoara Agatha îşi scoaseră bonetele şi şalurile.

– Ne-am grăbit să ajungem înainte să înceapă să plouă! Aţi observat ce întuneric s-a făcut? Sper că ne veţi permite să stăm aici până va trece ploaia.

– Desigur, *chĕre*, zise Maurelle, amabilă. Nici nu văd altă soluție. Și, da, se întunecă tot mai mult. Oare aud un tunet? Poate că domnul O'Neill ne va face plăcerea să aprindă câteva lumânări.

– Cu plăcere, zise Caid din locul unde se afla, cu un cot sprijinit de căminul de marmură.

Lisette se întoarse atât de repede, încât fustele se învolburară în jurul ei.

– *Monsieur!* Nici nu v-am observat.

– *Madame*. Reverența lui era atât o recunoaștere, cât și o mascare a faptului că o privise atent. Părea atât de proaspătă și degajată, râzând ușor în vreme ce își ștergea cu mâna înmănușată câteva picături de ploaie de pe obraz. Văzând cum precauția înlocuia plăcerea pe chipul ei, simți cum mușchii stomacului i se contractă, și fu nevoit să se împotrivească dorinței de a gusta picăturile de pe fața ei.

Aerul din încăpere deveni brusc înăbușitor. Întorcându-se, el luă un chibrit cu sulf din vasul de pe polița căminului, îl frecă până ce luă foc, apoi aprinse lumânările care încadrau căminul.

– Caid mi-a ținut o vreme companie, zise Maurelle sec. Puteți să vă țineți un moment de urât unul altuia, ce spuneți? Trebuie să verific dacă în restul casei ferestrele au fost închise și dacă au început pregătirile pentru cină.

Gazda nu așteptă un răspuns, ci se ridică cu grație și ieși din cameră. În prag, se opri și privi în urmă.

– Domnișoară Stilton, aș dori să aflu părerea dumneavoastră în privința unei rețete de mâncare. Sunteți atât de amabilă să mă însoțiți? Nu vom lipsi decât o clipă, două, vă asigur. În orice caz, o văduvă nu prea are nevoie de o însoțitoare, asemenea unei adolescente. Nu sunteți de acord?

Era mai mult decât sperase Caid. Îi aruncă lui Maurelle o privire recunoscătoare, iar ea îi oferi în schimb o grimasă

ce putea indica fie amuzament, fie dezgust, fie amândouă. O secundă mai târziu, era singur cu Lisette.

– Ai fi putut să te lipseşti de această şaradă prezentându-te, pur şi simplu, în strada Royal. Se uită în jur, ca şi cum ar fi vrut să decidă dacă să se aşeze, ori nu. Până la urmă, rămase în picioare, ceea ce-i oferea mai multă mobilitate.

– Ştii că e imposibil.

– Ştiu de ce gândeşti aşa.

– Atunci, la dracu', zise el dintr-odată. Ce ţi-a spus Moisant?

– O grămadă de aiureli. Mai pertinent e ceea ce i-am spus eu lui.

El abia dacă mai respira.

– Şi aceasta ar fi?

– Pur şi simplu, nu.

– Nu?

– Nu, nu vreau să mă întorc în casa lui. Nu vreau să mă îngrop, la figurat vorbind, alături de Eugene. Nu, nu vreau să mă supun dorinţelor pe care le nutreşte în privinţa averii mele, şi niciodată nu intenţionez să…

Tăcu. Poate o lăsase vocea, îşi zise Caid, sau poate o lăsaseră nervii.

– Să ce?

– Nimic.

Ea îi întoarse spatele, dar nu înainte ca el să observe roşeaţa care-i cuprinsese chipul. Din doi paşi fu lângă ea. Prinzând-o cu putere de braţ, o răsuci cu faţa spre el.

– În ce fel te-a insultat?

– Sunt sigură că l-am înţeles greşit.

Caid era convins de contrariu, mai ales că ea refuza să ridice privirea şi să se uite în ochii lui.

– Pretindea şi altceva de la tine. Ar fi mai bine să-mi spui, altfel bănuiala mea va fi mai jignitoare decât intenţia sa.

– Ar fi imposibil.

Caid simți că nu mai are aer, în vreme ce creierul său striga după răspuns.

– Nu pot să cred că te-a jignit astfel în public.

– Pe ocolite, dar Agatha l-a auzit.

– Atunci e nebun.

– Am încercat să-ți spun.

Caid scutură din cap, nedorind să accepte adevărul pe care-l bănuia.

– Ți-a propus, de fapt, să…

Ea își smulse brațul din strânsoarea lui.

– După părerea lui, se pare că îi datorez, într-un fel sau altul, un moștenitor.

Impulsul de a-l anihila pe monstrul care fusese, și încă era, socrul ei, îi întunecă mintea lui Caid. Preț de câteva secunde, nu putu nici să miște, nici să gândească. Apoi rațiunea reveni.

– Legea interzice asemenea mariaje.

– Mă îndoiesc că dorește un mariaj legal. E suficient să o numească naștere postumă.

– La unsprezece luni, cel puțin? Mă îndoiesc că așa ceva nu va stârni comentarii.

– Există diverse metode de a ascunde data de naștere exactă a copiilor. Călătorii de nuntă ceva mai lungi în zona de nord-est sau în Franța par să fie metoda favorită, mai ales, pentru cei care vor să ascundă cea de-a doua aniversare a copilului.

Era destul de adevărat. Caid șopti ceva, întorcându-se cu spatele și făcând câțiva pași, înainte de a reveni.

– Trebuie să fii foarte atentă. Să nu pleci niciodată neînsoțită.

– Nu voi fi prizonieră în propria mea casă. În afară de asta, Figaro chiar s-a dovedit a fi un erou. L-a pus pe fugă pe

domnul Moisant, care n-a putut face altceva decât să rostească o slabă ameninţare.

– Nu mă îndoiesc că a avut voinţa unui leu, dar asta nu înseamnă că el e protecţia cea mai potrivită.

– Revii la ideea că am nevoie de un soţ?

– Trebuie să recunoşti avantajul. Nu numai că va avea dreptul să te apere zi şi noapte, dar jurămintele de nuntă vor pune capăt oricăror pretenţii pe care le-ar putea avea Moisant.

– Din moment ce orice copil pe care l-aş concepe ar fi în mod evident al lui, încheie ea încet. E un stimulent formidabil. Recent, am ajuns la concluzia că mai pot exista şi altele.

La urma urmei, ea voia să găsească o logică. Acest lucru ar fi trebuit să-l facă fericit pe Caid, dar se pare că efectul fu unul contrar.

– Te-ai gândit la un candidat?

– Da.

El aşteptă, dar ea nu rosti niciun nume. În cele din urmă, o întrebă:

– Iar el este?

Ea îşi lăsă capul într-o parte, îşi uni palmele şi le duse la spate, mutându-se apoi lângă şemineu şi revenind cu faţa spre el.

– E o idee la care m-am tot gândit de azi-dimineaţă. Un bărbat obişnuit nu o va face, cred eu – adică unul cu obiceiuri uşuratice, unul care se bucură de familia sa şi de distracţiile obişnuite, fără a se avânta la mai mult. Viitorul meu soţ trebuie să fie un bărbat puternic şi protector, unul care e obişnuit să-şi păzească spatele şi să posede şi o oarecare uşurinţă în mânuirea spadei, dacă va fi nevoit să se apere atât pe sine, cât şi onoarea mea. Mă gândesc că ar fi cel mai bine să aibă reputaţia unui bărbat căruia e periculos să-i ieşi în cale, din moment ce lucrul acesta trebuie să acţioneze precum un obstacol în calea maşinaţiunilor socrului meu.

– Asta-i tot? zise el, în secunda când ea puse punct listei calităților. Temperamentul lui, atât de bine ținut în frâu până acum, amenința să explodeze, cu toate eforturile sale de a-l stăpâni.

Se părea că ea meditase îndelung la acest aspect.

– Ar fi bine dacă ar fi cât de cât un bărbat atrăgător și dacă ar pretinde că e nemaipomenit de îndrăgostit de mine, altfel nu văd niciun motiv să renunț la doliu în favoarea lui.

– Cu alte cuvinte, un profesor de scrimă. Ești sigură că nu va trebui să fie, de asemenea, un european, pentru a putea ignora obiceiurile sociale ale creolilor?

– Ei, de ce nu m-am gândit la asta? murmură ea, părând surprinsă de idee.

– Prin urmare, Pasquale.

Genele ei tremurară. Apoi îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Italianul? Nu cred. Nici englezul. Abia dacă-i cunosc.

Caid ascultă ploaia de-afară, care cădea de pe acoperiș pe stradă, chiar în fața casei, apoi era captată de conductele care duceau la rezervorul de apă aflat în partea din spate. Aerul umed se strecura în cameră, aducând cu el mirosul de praf umed și de flori. Vocea lui era oarecum aspră atunci când vorbi:

– Nici pe mine nu mă cunoști.

– Te autopropui? se interesă ea.

El clătină din cap, în mare parte pentru a scăpa de confuzie.

– Am crezut că tu...

– Interesantă propunere, trebuie să recunosc. Ai calitățile necesare.

– E imposibil. Simți cum bătăile inimii lui se întețesc. Expresia de pe chipul ei, pe jumătate amuzament, pe jumătate nedumerire, era fascinantă.

– Este? Nu-mi dau seama de ce, din moment ce mariajul a fost ideea ta de la bun început.

El o privi ceva mai mult, cântărindu-i tenacitatea şi îndrăzneala. Privirea ei era calmă, singurul semn al agitaţiei fiind ridicarea şi coborârea sânilor strânşi în corsetul a cărui despicătură adâncă ajungea până aproape de talie. Ea cerea o explicaţie a respingerii. În cele din urmă, el zise:

– Atunci am să-ţi arăt.

Îşi ridică mâneca hainei de la braţul stâng, scoase butonii de aur şi ridică manşeta cămăşii. Făcu rapid acelaşi lucru şi în privinţa celuilalt braţ, aşezându-le apoi pe amândouă pe măsuţa de alături. Strânse pumnii, întorcându-i cu partea interioară în sus şi îi ţinu aproape unul de altul, ca şi cum ar fi fost uniţi de nişte cătuşe.

Urmele vechi şi roşii ale lanţurilor păreau nişte pete de sânge în lumina slabă a lumânărilor. Săpate în piele, crescuseră ca nişte movile de piele groasă şi ridată. Urme palide de tăieturi de sabie, vindecate, se întindeau deasupra lor. O nuanţă auriu-maronie, datorată soarelui şi dobândită în înfruntările în aer liber, încerca să acopere tenta lor roşie-portocalie, dar acestea erau nişte cicatrici căpătate pe viaţă – o parte a fiinţei lui care nu avea să fie ştearsă niciodată.

– Oh, Caid, şopti ea, apropiindu-se şi aşezându-şi degetele blânde pe acele urme gemene, acolo unde pulsul lui zvâcnea cu putere. Ce ţi-au făcut?

Folosise numele lui de botez. Se întrebă dacă ea realiza lucrul acesta.

– Ţi-am povestit atunci când ne-am întâlnit pentru prima dată.

– Da, dar nu ştiam, nu înţelegeam.

– Aşa păţesc nelegiuiţii.

– Şi ăsta este motivul pentru care crezi că nu eşti potrivit ca soţ?

– Ca soț al unei doamne.

– Chiar dacă doamna își dorește asta?

– Refuz să impun altcuiva, odată cu numele meu, și dezonoarea mea. Spune-i mândrie.

– Sau poate aroganță?

– E același lucru. Prefer să-mi port rușinea în loc să încerc să o înlătur sau să o expun în fața altora.

Ea îl privi atent o vreme. Apoi își îndepărtă degetele, ca și cum i-ar fi fost arse.

– Atunci trebuie să înțelegi că nu-mi doresc un alt soț decât unul care-mi cunoaște trista poveste. N-aș suporta să fiu obiectul milei celorlalți.

Ceea ce voia ea să declare, își zise el, era faptul că în alegerea ei nu existase nimic personal. De parcă el și-ar fi putut imagina altceva.

– Bărbații nu ar simți defel milă.

– Nici eu nu-mi doresc nimic altceva.

El își atinse bărbia o fracțiune de secundă.

– Nimic? Nici admirație, nici afecțiune, nici… pasiune?

– Pasiune cu atât mai puțin.

– Trebuie să înțeleg, întrebă el, că în mariajul tău ai avut parte de prea puțină plăcere?

Ea ezită, iar el își imagină că prin asta ea îl lăsa să înțeleagă că lucrurile nu stătuseră chiar așa. Apoi buzele ei se strâmbară într-un surâs glacial.

– Niciuna.

– Deci te aștepți să ai parte de aceeași lipsă de plăcere în noul mariaj, să te simți ca prinsă într-o capcană de șoareci? Să știi că nu e obligatoriu ca după o dezamăgire să urmeze o alta.

– E o adevărată mulțumire să auzi un astfel de lucru, dar tot nu-mi vine să-mi asum un asemenea risc.

– Cu alte cuvinte, nu mă crezi?

– Oh, cred că poate fi destul de adevărat, în privința unui bărbat.

– Să presupunem că reușesc să dovedesc că poate fi adevărat și pentru o femeie. Nu prea avea idee de unde veneau toate astea, poate din visele lui febrile.

– Cum, o nouă lecție?

– Se pare că e necesară. Privirea lui rămase calmă, cu toate că își simțea pieptul strâns ca într-o gheară fierbinte.

Ea îl privi cu seninătate.

– Și ce valabilitate ar avea această experiență, dacă va avea loc doar o singură dată? Sau poate că sugerezi că ar trebui să-i testez pe toți pretendenții pentru a vedea dacă cel ales corespunde standardului pe care l-ai impus?

Era o propunere scandaloasă. Furia stârnită de faptul că ea se putuse gândi la una ca asta, ba chiar o rostise cu voce tare, îi urcă tot sângele în cap. Se apropie de ea, prinzându-i brațele și lipind-o de el. Privindu-i atent fața ridicată, își lăsă privirea să alunece peste buzele ei întredeschise, și spuse:

– Asta e problema dumneavoastră, *madame*. Vă promit însă că eu voi fi primul care o va duce la îndeplinire.

Ea se îmbățoșă în brațele lui, dar el n-o băgă în seamă. Îi atinse gura, trecându-și buzele ușor peste ale ei, absorbind moliciunea lor, contururile blânde, colțurile delicate, umede și atrăgătoare. Îi savură gustul, dulceața, invadând adâncurile ei moi și pofticioase. Descoperind limba ei, i-o atinse, cerându-i să i se alăture, angajându-se într-un joc sinuos care era un prim test al posesiunii.

Rezistența o părăsi. Păru că zboară spre el, sincronizându-și respirația cu a lui. O îmbrățișă și mai strâns. Ca și data trecută, palma lui alunecă din dreptul taliei spre plinătatea sânului, care se ridica atât de ațâțător deasupra șireturilor corsajului, și simți tăria sfârcului prin straturile de material. O bucurie pură și fără margini îi străbătu ființa

cu forța unui fulger. Pierdut înăuntrul femeii pe care o îmbrățișa, i se părea că recâștigase tot ceea ce-i fusese luat, tot ceea ce însemnase vreodată „acasă" pentru el.

Rațiunea îl părăsea. O dorea pe Lisette, brusc și total, așa cum nu mai dorise o altă femeie în toată viața lui, avea nevoie de ea cu o forță care-i oprea bătăile inimii, purtându-l aproape de nebunie. Dacă s-ar fi aflat în cu totul alt loc decât în salonul lui Maurelle, poate că ar fi așezat-o pe podea, în vreme ce ploaia curgea pe lângă fereastră, ridicând veșmintele de mătase și de muselină, dând la o parte dantelele și panglicile și alte bariere din mătase pentru a ajunge în miezul fierbinte și umed al ființei ei. Ea era tot ceea ce-și dorise el vreodată și nu putuse avea, reprezenta toate acele locuri ce-i fuseseră întotdeauna interzise.

Ea era văduva bărbatului pe care el îl ucisese.

Îi dădu drumul atât de brusc, încât ea se dezechilibră puțin. Aproape că fu tentat să o prindă din nou. În loc să facă asta, el se întoarse și apucă cu mâinile marmura rece a poliței căminului, în vreme ce trase adânc aer în plămâni și își obligă creierul să judece.

– Îmi pare rău, zise el după o clipă. Ar fi o infamie să-ți ucid soțul și apoi să profit de absența lui.

– Absența lui. Ciudat mod de exprimare.

– Aș putea să fiu și mai necioplit, dar ca să adaug o jignire acelei răni nu pare a fi de niciun folos.

– Și dacă eu aș spune că nu există nicio rană?

Vocea ei părea îndepărtată, ca și cum ar fi plecat de lângă el. Întorcându-se, o zări lângă fereastră, cu chipul melancolic și palid în lumina aceea cenușie ce se strecura prin ochiul de geam, în vreme ce privea la ploaia care cădea.

– Nicio rană?

– Îți par o văduvă îndurerată? Nu ai observat că sunt capabilă să-mi stăpânesc lacrimile?

– Bănuiesc că dragostea ta nu a fost împărtășită și știu, știu sigur, că lui Moisant puțin i-a păsat de tine. Dar asemenea mariaje nu sunt prea neobișnuite, iar văduvele totuși suferă.

– Eu nu, zise ea, cu o voce plată.

– Doar nu vrei să cred că ai sărit în sus de fericire. L-am ucis pe soțul tău cu sânge rece. Faptul că a murit din pricina mea te-a făcut să-ți pierzi statutul de membru respectat al unei familii de vază, rezultatul fiind acela că ai fost alungată, urmând să-ți pierzi controlul asupra averii pe care o deții. Aceste pierderi trebuie că te-au afectat.

– M-au afectat, desigur.

– Și din cauza asta…

– Ele mi-au oferit libertatea, pentru care îți sunt etern recunoscătoare.

Un gând aspru se scurse precum acidul prin mintea lui, lăsând în urmă o singură concluzie.

– Deci acesta e motivul pentru care consideri că merit un loc permanent în casa ta? Recunoștința e prea puțin lucru, în afara banilor, pentru a pune bazele unei căsnicii.

Ea se întoarse cu fața spre el.

– Ți-am expus motivele mele, dar niciunul nu are legătură cu adevărata mea apreciere.

– Lasă-mă să recapitulez. Mi-ai oferit rolul de salvator și ai hotărât că această funcție trebuie să fie una permanentă.

Ea ridică o sprânceană.

– Doar dacă o dorești.

Oh, o dorea. Își dorea să o ia pe sus și să o ducă într-un loc intim unde să o poată dezbrăca și unde să alunge armura aceea rece îndărătul căreia se ascunsese, în timp ce debita tot soiul de aiureli despre planurile ei și îi servea false argumente. Își dorea să o lege de el, luându-și dreptul de a o apăra de orice rău, de toate temerile, dormind alături de ea nopți fără număr. Își dorea să stea în fața ei, la aceeași masă,

sau în aceeaşi încăpere, seara, urmărind jocul luminii pe pielea şi în părul ei, ştiind că putea, în orice clipă pe care ar fi ales-o, să o atingă după bunul plac, acolo unde îi plăcea. Dar niciuna dintre aceste dorinţe nu erau practice şi nu aveau nici cea mai mică importanţă în comparaţie cu binele ei.

– Nu am avut niciodată intenţia să te salvez, doamnă Moisant. Nu sunt cavalerul în armură al nimănui. Am o datorie de plătit sau, cel puţin, aşa ai spus odată, şi de aceea am fost de acord cu cererea de a-ţi acorda protecţia mea. E logic, şi sarcina va fi îndeplinită. Dar mai mult de atât nu-mi stă în putere să fac.

Se uită la el, cu o privire limpede. Apoi buzele ei schiţară un surâs, iar ea se duse să-şi ia boneta şi mantia din locul unde fuseseră lăsate, pe o măsuţă aflată lângă perete.

– Nu chiar.

– Nu te înţeleg, zise el pe un ton înţepat.

– Ai oferit o demonstraţie de… de pasiune, cred?

Caid nu zise nimic. Nu ar fi fost în stare să vorbească nici dacă o singură vorbă de a sa ar fi salvat lumea de la o moarte groaznică. Ochii îi ardeau în vreme ce urmărea cum îşi aşază boneta pe cap şi începe să-şi lege panglicile lungi de culoarea mărului.

– Din moment ce te-ai exclus ca posibil soţ, se pare că voi putea profita de comparaţia pe care o oferă propunerea dumitale. Ea îşi luă mantia şi o întinse spre el, cu un surâs strălucitor. Sau e retrasă şi ea?

Provocarea era cât se poate de flagrantă, iar Caid nu era obişnuit să refuze aşa ceva. Cu toate astea, încercă. Oh, se strădui cu curaj, în vreme ce creierul îi mocnea, iar inima îi bubuia dureros, parcă luându-se la întrecere cu umflătura ascunsă de haina lui lungă. Se blestemă pentru că fusese atât de nebun s-o atingă şi îşi dorea cu disperare să nu fi rostit niciodată acea propunere păcătoasă de care

ea se folosea acum pentru a-l ispiti. Își zise că ea nu-și dădea seama ce spune, că nu vorbea serios și că nu avea de gând să treacă la fapte.

Cu toate astea, el rostise acele vorbe fatale, dar era evident că ea le înțelesese foarte bine și că era posibil să facă așa ceva cu un alt bărbat, dacă nu o făcea cu el. Incertitudinea asta îl zdrobea.

Nu îndrăznea să riște.

– Nicidecum, *madame,* zise el sub forma unei blânde promisiuni, făcând apoi un pas în față și luând pelerina, pe care o înfășură în jurul umerilor ei, în timp ce o întorcea cu fața spre el. De aceea, sunt la ordinele dumneavoastră.

12

Nu mai avură timp pentru mai mult, căci Maurelle și Agatha aleseră să revină chiar în secunda aceea. Era foarte bine. Lisette nu era sigură că ar fi găsit cuvinte pentru a răspunde unei declarații atât de surprinzătoare.

Oare ce i se întâmplase?

Sesizase șansa de a rămâne singură în compania lui Caid pentru a-și pune în aplicare planul, dar nu izbutise decât pe jumătate. Fusese destul de greu să-i propună să-și extindă protecția, devenindu-i soț, cel puțin cu numele. Ea se gândise că va trebui să-l convingă, însă nu se așteptase la un refuz, ori la un asemenea final, atât de tulburător. Dezamăgirea și amărăciunea o făcuseră să spună mai mult decât ar fi trebuit, era convinsă de lucrul acesta.

Curiozitatea fusese și ea părtașă, odată cu revolta care-o cuprinsese în cele din urmă. Totuși sărutul la care el o

obligase, şi reacţia ei la acesta, fuseseră, probabil, imboldul final. Mai mult de atât, ea nu putea sau nu voia să priceapă.

Lisette şi însoţitoarea ei plecară imediat ce politeţea şi ploaia le permiseră acest lucru. Grăbindu-se spre casă pe trotuarele ude, vorbiră puţin, fiecare adâncită în propriile gânduri.

Sunt la ordinele dumneavoastră.

Existase vreodată o idee mai fascinantă ori mai încântătoare? Faptul că trupul acela musculos, îndemânarea şi talentul maestrului spadasin, Caid O'Neill, puteau fi ale ei atunci când îşi dorea, o făcea să se înfioare din cap până-n picioare de fiecare dată când se gândea la asta. Şi asta se întâmpla destul de des, căci ea nu-şi putea scoate din minte cuvintele cu pricina sau ideea ascunsă în spatele lor.

Oare când va veni la ea? Va aştepta invitaţia, ordinul ei, aşa cum se exprimase? Şi după aceea ce avea să se întâmple? Ce-şi dorea ea să se întâmple?

Nu-i mărturisise că încă era virgină. Îi trecuse prin minte că ar fi trebuit să-i spună, dar părea, reflectând mai bine, o mărturisire stupidă, ca şi cum ar fi fost convinsă că faptul avea să conteze. Oare o să se observe sau era bine să fie avertizat? Ea nu avea idee. Poate că acel lucru ar conta pentru un soţ, dar ce importanţă va avea pentru un… cu ce să-l identifice? Cu un iubit, un instructor, poate cu o cunoştinţă întâmplătoare care avea şansa să-i facă o favoare intimă?

Cât de lipsite de importanţă păreau aceste descrieri. Dar era mai mult decât ciudat că ea nu le simţea ca fiind astfel.

Lisette şi Agatha ajunseră acasă chiar înainte ca ploaia să pornească din nou. Urcând scara interioară, îşi scoaseră pelerinele, bonetele şi mănuşile, mergând apoi în salon unde fusese aprins un foc molcom pentru a alunga umezeala. Înfrigurată, Lisette se apropie de flăcări, cu mâinile întinse. Figaro, care le întâmpinase la intrare, se făcu covrig lângă ea.

Agatha se aşeză, reluându-şi lucrul care îi ocupa, în ultima vreme, timpul liber.

După prima împunsătură, dama de companie a lui Lisette zise:

– Deci, ai primit răspunsul pe care-l aşteptai?

– Nu neapărat.

Agatha ridică din sprâncene.

– Dar tu şi domnul O'Neill păreaţi atât de binevoitori unul cu altul atunci când doamna Herriot şi cu mine ne-am întors.

– Bunăvoinţa nu prea are legătură cu asta.

– Nu fi atât de provocatoare, draga mea. Ai promisiunea domnului O'Neill de a preveni noi ameninţări din partea domnului Moisant sau nu?

– Nu sunt convinsă că stă în puterea lui sau a oricărui alt bărbat.

– Atunci, mai exact, asupra cărui lucru aţi căzut de acord?

Lisette schiţă un zâmbet stins.

– Asupra unor metode, probabil. Am ajuns la concluzia că un soţ ar reprezenta o barieră eficientă în calea planurilor fostului meu socru.

– Ai fost de acord cu ideea respectivă?

– Am indicat, cel puţin, câteva interese.

– Nu că aş fi împotrivă, dar ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea? Agatha rămase cu acul în aer.

– Nevoia. Era adevărat, dar nu în totalitate. Lisette se gândi că o parte de vină o purtau adâncimile albastre ale privirii spadasinului irlandez şi felul cum se ţinea în şa. Ea se descoperea acum, nu fără uimire, ca fiind mult mai senzuală decât crezuse.

– Cine va fi mirele? Cu siguranţă nu domnul O'Neill?

Lisette îşi îndreptă poziţia, întorcându-se cu faţa spre ea.

– A refuzat această onoare.

– Lisette! Tu nu ai... Nu-mi închipui că tu ai... Agatha era aproape incoerentă, dar nu se putea spune dacă se întâmpla din pricina propunerii protejatei ei sau din pricina bărbatului pe care aceasta îl alesese.

– De ce nu? Poți nega că ar fi de un mare folos?

– Nu-ți alegi soțul pentru abilitatea de a mânui o armă cu tăișul ascuțit, draga mea.

– Nici dacă el se dovedește a fi cea mai mare necesitate a mea? Nu-mi imaginez că un idiot cu un nume sonor, dar care să nu știe să mânuiască spada, mi-ar fi de mai mare folos.

– Mai sunt și alte considerente, alte cereri.

– Niciuna nu mă va face să mă mărit cu un bărbat care se preocupă de propriul său confort și de interesele din afara casei. Totuși, nu trebuie să-ți faci griji. Totul e la nivel de teorie. Nu mă voi mărita cu domnul O' Neill. De altfel, mă îndoiesc că mă voi mărita vreodată.

– Te îndoiești, zise Agatha, mijindu-și ochii. Asta e o schimbare notabilă față de ce spuneai acum câteva zile, când jurai că nu te vei căsători niciodată.

– Așa e, zise Lisette, cu o voce sugrumată. Așa este.

A doua zi dimineață, după ploaie, vremea se încălzi. Din trotuare se ridicau aburi, soarele se reflecta în balustradele umede și în acoperișuri, iar aerul era dens din pricina umezelii, iar în jur locul semăna cu o baie călduță. Era un indiciu că iarna, lungul sezon dedicat vizitelor, avea să se încheie cât de curând și că vara se apropia cu pași repezi. Agatha nu se trezise încă, așa că Lisette ceru ca micul dejun să-i fie servit în galeria ce dădea spre curte. Felix i-l aduse pe o măsuță pe care o așeză în fața scaunului ei.

Pe tavă se afla un bilețel împăturit. Ea se aplecă și îl luă în timp ce Felix turna în ceașcă cafea și lapte fierbinte, din două ibrice de argint. Servitul cafelei nu dură mult.

Lisette rămase cu ochii la bilet, în timp ce sângele îi dispăru din obraji. Ridicând privirea spre Felix, ea întrebă pe un ton reținut:

– Cum a ajuns aici?

– L-a adus un băiat, *madame*. A spus că a fost plătit cu un picayune ca să-l aducă.

– Și tu desigur ai avut grijă ca eu să-l primesc. L-ai citit?

– Îmi pare rău, zise el cu multă demnitate, dându-se înapoi și ținând încă ibricele în mână, nu cred că aș putea, chiar dacă mi-aș lua această libertate.

El vorbea foarte corect, într-o franceză mult mai bună decât dialectul gumbo, care era un amestec de franceză, spaniolă, africană și Choctow, precum și din acele combinații stranii ale celor patru limbi pe care le foloseau majoritatea sclavilor. Era greu de crezut că nu știa să citească.

– Te rog să mă ierți, zise ea îndată. Această hârtie e un anunț răutăcios referitor la moartea soțului meu. Dacă mai apar altele…

Îngrijorarea îi întunecă chipul.

– Să le distrug?

Lisette ezită, tentată fiind destul de mult să ordone acest lucru. Apoi clătină din cap.

– Numai să te asiguri, te rog, că voi fi singură atunci când mi le dai.

– Cum spuneți dumneavoastră, *madame*.

– Mulțumesc, Felix. Ea își coborî din nou privirea pe bucățica aceea de hârtie, în timp ce majordomul o lăsă să-și ia micul dejun, numai că ea își pierduse pe neașteptate pofta de mâncare.

Tipărit precum anunțurile mortuare, cu marginile acelea negre, atașate pe felinare și pe clădiri înalte din Vieux Carré, pentru a anunța funeraliile, acel bilețel anunța uciderea în duel a unui gentleman, printr-o înțelegere între văduva sa și un *maître d'armes* care avea abilitățile unui ucigaș. Plin de

aluzii, biletul nu dădea niciun nume, dar includea destule detalii care să-l transforme într-o acuzație publică la adresa coalizării ei și a lui Caid în privința morții lui Eugene Moisant. Sugera că Eugene murise din cauză că ei doriseră să scape de el pentru a putea fi împreună.

Primul impuls al lui Lisette fu acela de a-i trimite hârtiuța lui Caid, dar, gândindu-se mai bine, renunță la idee. Fără îndoială că anunțul acesta teribil fusese afișat peste tot. El avea să vadă unul cât de curând.

Sau poate că nu, dacă ea acționa rapid.

Ridicându-se, ea o luă repede pe scara care ducea la poarta din fier forjat. O deschise și se îndreptă spre locul unde copiii străzii se adunaseră încă de dimineață. Arătându-le hârtiuța, le promise o recompensă pentru fiecare astfel de bilețel pe care i-l vor aduce. În câteva secunde, copiii se împrăștiară de-a lungul străzii, cuprinși de zel. Ea auzi curând fâșâitul hârtiilor rupte de-a lungul și de-a latul străzii.

Deocamdată, asta era tot ceea ce putea face. Lisette închise ochii preț de o clipă, întorcându-se apoi cu pas șovăitor spre casă.

La ora prânzului, aruncase în foc, în căminul de la bucătărie, treizeci și șase de anunțuri, favoare pentru care plătise un picayune de bucată. Dăduse și un mic festin pentru cei șapte băieți care-i săriseră în ajutor, servit la masa mare din lemn, aflată în curte – bucăți de șuncă, boluri pline cu savuroasa gumbo, câteva livre de pâine, precum și prăjituri tari cu melasă. Singura ei cerere înainte de a le oferi această gustare fu ca ei să se spele pe mâine și să-și pieptene părul. Bodogănind, îi făcură pe plac, iar, la final, ea putea să spună că înfățișarea lor era mai puțin fioroasă.

Inspirația ei de a le cere ajutorul și generozitatea cu care-i răsplătise după aceea avură, oricum, un alt rezultat decât cel așteptat. În clipa în care ea avu ocazia să traverseze, puțin

mai târziu, curtea interioară, observă că băieții se mutaseră în alt loc. Stăteau în picioare sau chiar întinși în fața portiței, și fiecare dintre ei dormea dus, copleșit de mărimea neobișnuită a gustării.

Lisette se opri brusc, cu o senzație stranie de sufocare în gât, ochii i se umplură de lacrimi. Ce lume îngrozitoare era aceea în care copiii ca ei nu aveau pe nimeni căruia să-i pese de ei și să le poarte de grijă. Trebuia făcut ceva, și asta cât mai curând. Se grăbi să-și găsească ceva de făcut, orice fel de treabă cu care să-și ocupe mâinile în vreme ce avea să reflecteze asupra diferitelor posibilități.

Nu o căută nimeni în cursul acelei zile interminabile, nimeni nu-i trimise nicio vorbă. Nu putea spune că până acum avusese o companie numeroasă, dar fuseseră câțiva prieteni intimi care o vizitaseră, precum și câțiva vânători de avere și, desigur, Nicholas Pasquale. Acum clopoțelul de la intrare tăcea. Era o dovadă suficientă, dacă mai era nevoie, că bilețelele acelea își îndepliniseră menirea, în ciuda a tot ce se străduise ea să facă.

Lisette nu era în stare să se apuce de nimic. Lucrul de mână nu o atrăgea, cartea pe care o citea nu-i mai stârnea interesul, iar planul de a se ocupa de grădină părea neinteresant. Se gândi să plece undeva departe, poate chiar să ia vaporul spre Franța. Agatha ar veni cu ea, era convinsă de asta, și astfel s-ar îndepărta o vreme de afronturile și mașinațiunile socrului ei. Respinse ideea, deși nu o formulase decât pe jumătate. Franța va fi în curând invadată de creolii din New Orleans, de familiile care fugeau de căldurile din timpul verii, de cupluri plecate în voiaj de nuntă sau de tineri domni care-și vizitau rudele îndepărtate în cadrul Marelui Tur. Nu ar fi vorba de o evadare. Oricum, nu avea să fugă ca și cum ar fi făcut ceva rău, când în mod sigur nu făcuse așa ceva.

Aştepta, oarecum, ca înainte de căderea întunericului, Caid să o viziteze. Problemele dintre ei rămâneseră nedefinite, iar acum, acest nou impas le făcea să fie şi mai imperative decât în clipa în care le discutaseră. Cu siguranţă că el aflase deja ce se întâmplase şi-şi dăduse seama că era îngrijorată.

Ce prostie să nu poată merge la o distanţă de numai câteva clădiri, în Passage de la Bourse, şi să bată la uşa lui! Acest tip de restricţii era enervant, în general, dar acum o irita peste măsură. Poate că ar fi fost bine să-i scrie un bilet încăpăţânatului de maestru spadasin, la urma urmei. Un gentelman ignora cu greu genul acela de comenzi.

Tocmai se aşezase la un mic secreter aflat în salon, mângâlind nervoasă hârtia şi împrăştiind stropi de cerneală, când începu agitaţia pe stradă. Lăsând stiloul deoparte, se duse la una dintre uşile franţuzeşti care rămâsese deschisă ca să intre aerul blând al serii. Nu se vedea nimic, dar îi auzi pe copiii străzii strigând şi ţipând. Ieşind în fugă pe balcon, privi dincolo de balustradă.

Inspiră adânc. Chiar dedesubtul ei, în stradă, întreaga gaşcă de băieţi ţopăia în jurul unui bărbat îmbrăcat în smoching şi care purta o pălărie din blană de castor, repezindu-se spre el, în vreme ce scoteau nişte ţipete înfiorătoare. Domnul îl prinsese de braţ pe Squirrel şi îl lovea cu bastonul.

Furia fierbea în pieptul lui Lisette. Se aplecă peste balustradă, strigând poruncitor şi ascuţit:

– Încetaţi, *monsieur!* Încetaţi în secunda asta!

Bărbatul ridică privirea, dar nu opri mişcarea braţului. Era Eduoard Sarne, maestrul spadasin care depăşise limitele la serata Vallier şi care apăruse preţ de câteva secunde la teatru şi la serata sa literară. Faţa îi era schimonosită din pricina furiei. Întorcându-se la ceea ce făcea, începu să mişte bastonul, în sus şi în jos.

Squirrel îl fenta, țopăind încoace și-ncolo, încercând să evite loviturile. Scăpă de unele dintre ele, dar altele aterizară pe trupul lui cu pocnituri zdravene. Era tras la față, palid, dar nu țipa. Câțiva domni și câteva doamne care treceau pe trotuar se întoarseră și se holbară la el. Unii dintre ei se apropiară ceva mai mult, dar nu interveniră.

Lisette traversă în fugă salonul, coborând rapid scara. La capătul tunelului de la intrare, deschise larg portița și dădu buzna în stradă. Nu se opri, ci se duse într-un suflet la Sarne, apucându-l cu o mână de braț.

Maestrul spadasin întoarse capul, cu ochii mari și plini de o uimire iritată. Squirrel o privi șocat. Ceilalți puști tăcură.

În secunda aceea, lângă ea apăru o siluetă înaltă. Caid, cu chipul împietrit, se aplecă și smulse bastonul din mâna lui Sarne. Apoi luă brațul lui Lisette, eliberându-l din strânsoare pe atacatorul lui Squirrel, și o împinse ușor la o parte.

Sarne se întoarse spre Caid. Squirrel sesiză momentul, smulgându-se din strânsoarea profesorului de scrimă, împiedicându-se și retrăgându-se ceva mai încolo. Ar fi putut fugi în clipa aceea, probabil că ar fi trebuit s-o facă, dar nu o făcu. Stând drept, el se uita când la unul, când la celălalt.

Cei doi bărbați se priviră unul pe altul, cu picioarele bine înfipte în pământ și cu umerii trași. Avu loc un schimb de cuvinte, dar Lisette nu le prinse înțelesul. Apoi Caid scoase o carte de vizită din buzunarul hainei, oferind-o cu o reverență țeapănă. Adunându-i în jurul său pe băieții străzii cu o mișcare a capului, o însoți pe Lisette până la intrarea casei, apoi se întoarse și plecă, în vreme ce gașca pestriță se târa în urma lui.

Lisette urcă încet spre salon. Rămase o vreme privind în gol, căutând să înțeleagă întâmplarea la care fusese martoră.

Un bărbat nu lovea pe un altul decât în urma unei provocări extreme; nu asta era procedura codului. Niște cuvinte rostite în șoaptă, prezentarea unei cărți de vizită, și se aduna cartelul. Erai căutat de secundul unui domn. Afacerea urma să fie stabilită între ei. Iar domnii se întâlneau la ivirea zorilor.

Caid intenționa să se bată cu Eduoard Sarne, exact așa cum făcuse și cu Vigneaud.

Urma să-l întâlnească pe câmpul de onoare pe bărbatul care-l lovise pe Squirrel, dar nu avea de gând să discute cu ea pe o stradă publică, nu avea de gând să intre de unul singur în casa ei pentru a o liniști, pentru a vorbi sau pentru a da măcar o explicație. Era, bănuia, o altă formă de protecție. Dacă era așa, puțin îi păsa.

Băieții fuseseră, fără îndoială, văzuți în timp ce rupeau afișele. Cel care le comandase se neliniștise, așa încât trimisese un angajat să-i pedepsească. Squirrel trebuie că fusese indicat drept șef. Caid, care îi pusese pe cei din gașcă să o supravegheze, văzuse ce se întâmpla și sărise să-i apere. Și restul se petrecuse după cum știa și ea.

Totul fusese din vina ei. Omul care îl trimisese pe Sarne trebuie să fi fost Henri Moisant.

Pentru o clipă, ea se întrebă dacă Sarne se ținuse pe urmele ei la cererea socrului său, povestindu-i acestuia despre acțiunuile ei, despre invitații și mișcările ei, inclusiv despre faptul că își cumpărase o trăsură și că făcuse prima plimbare fără a fi însoțită.

Ar fi trebuit să fie surprinsă că Moisant alesese un asemenea om. Dar, într-un fel, nu era. Sarne, care pătrunsese în înalta societate în ultimii ani, își deschisese un atelier după ce risipise averea modestă pe care o primise de la mama sa. Înainte de asta, alergase fără succes, după una sau două moștenitoare, în principal, fiindcă familia sa nu era dintre

cele mai bune. Toată lumea știa că străbunicul lui fusese un netrebnic, spânzurat fiindcă bătuse mortal un bărbat. Lumea șoptea despre temperamentul nestăpânit și despre sângele stricat al familiei lui. Lucrurile de genul acesta contau în Vieux Carré.

Caid fusese și el un nelegiuit.

Ea refuza să se gândească la asta și, mai ales, să admită că-i acorda importanță.

Se simțea rău că Squirrel o încasase din cauză că ea se folosise de el și de amicii lui. Imediat ce avea să-i revadă, le va asigura hrană din belșug și un refugiu sigur pe timpul nopții și în orice alt moment. O cameră va fi păstrată pentru ei în aripa garsonierei, în cazul în care aveau să fie de acord. Măcar atâta putea să facă pentru ei, lucru care ar constitui și un început al planurilor sale de viitor.

Dar oare era adevărat? Oare Caid își extinsese protecția și asupra copiilor străzii? Oare faptul că lansase acea provocare nu fusese un răspuns la dorințele lui Moisant sau la bătaia însăși, deci un alt efort de a o proteja pe ea? Dacă bărbatul pe care socrul ei îl alesese să-i îndeplinească porunca va plăti pentru asta, atunci Moisant va trebui să reflecteze mai bine asupra altor încercări de a-i păta numele. Cu toate că Lisette nu-și imagina ce altceva ar mai fi putut face.

Ea nu ar suporta să-l vadă pe Caid – sau pe oricare alt bărbat, de fapt – ucis din pricina ei. Ar fi fost un lucru aproape imposibil în cazul în care arma aleasă ar fi fost spada, cu toate că partea provocată, în cazul acesta Sarne, avea dreptul să aleagă arma și putea să opteze pentru pistoale sau chestii de felul acesta. Auzise despre dueluri cu cuțite Bowie, cu harpoane și puști, arme mortale care nu erau prea onorabile, deoarece folosirea lor nu pretindea nimic altceva decât graba de a ucide.

Lisette se plimbă de colo-colo, încercând să găsească o cale pentru a opri ceea ce se declanşase. Nu întrevedea absolut nimic.

În cele din urmă, se calmă suficient pentru a termina bileţelul destinat lui Caid şi i-l trimise în Passage de la Bourse. Nu sosi niciun răspuns, cu toate că aşteptă până după miezul nopţii. Ori plecase de la atelier, ori era hotărât să nu-şi facă apariţia la uşa ei. În cele din urmă, se duse la culcare.

Noutăţi despre duelul ce avea să aibă loc îi sosiră odată cu cafeaua de dimineaţă. I le aduse camerista. Lisette, auzindu-le, nu le dădu crezare, şi nu se temu să o spună.

– *Mais, oui*[1]. Oamenii nu vorbesc despre altceva în dimineaţa asta. Maestrul spadasin irlandez a fost arestat. Acest domn Sarne ar fi trebui să fie şi el arestat, numai că a fost suficient de iute pentru a-i evita pe jandarmi în vreme ce ei s-au repezit asupra bietului domn O'Neill. Aşa că acum irlandezul va fi judecat pentru confruntarea în duel.

– Dar asta nu s-a mai întâmplat niciodată! Legi contra duelurilor au fost publicate încă din vremea dominaţiei spaniole, Lisette o ştia, dar erau rareori puse în aplicare. Chiar şi arestat, un bărbat este găsit întotdeauna nevinovat de comiterea unei greşeli, din moment ce oameni de un rang asemănător pot apărea şi ei pe un câmp de onoare în orice moment.

– E o mare nedreptate, una foarte mare. În dimineaţa aceea, au mai avut loc alte patru dueluri. Aceşti domni şi-au aşteptat rândul să lovească fie lenevind la The Oaks, fie cumpărându-şi bilete la Operă. Dar numai domnul O'Neill a fost luat la „calaboose".

Se referea la puşcărie, „coloboose" venind din vechiul termen spanial „calabozo", deci încă o moştenire din epoca colonială.

---

[1] Ba da (în lb. fr., în orig.).

– Trebuie făcut ceva, zise Lisette, dând la o parte aşternuturile. Ajută-mă să mă îmbrac. Repede, acum.

În mai puţin de o oră, ea mergea repede pe trotuar, cu capetele şalului uşor fluturând în jurul său, în vreme ce Agatha se grăbea în urma ei. Lisette cunoştea personal puţine persoane, ea trecând mai degrabă drept soţia lui Eugene Moisant, dar una dintre ele era judecătorul Reinhardt. Acesta fusesese unul dintre prietenii mamei ei şi, de asemenea, avocatul ei înainte să devină judecător. El întocmise testamentul ei şi contractul marital conţinând detaliile referitoare la averea lui Lisette. Cunoscându-l foarte bine pe Henri Moisant, din moment ce erau de aceeaşi vârstă, redactase cele două documente cât mai explicit. Lui îi datora Lisette independenţa ei de acum.

Judecătorul lua micul dejun. Gata îmbrăcat pentru ziua ce urma, el se ridică atunci când Lisette şi Agatha intrară în încăpere. Exprimându-şi plăcerea faţă de vizita lor neaşteptată şi încântarea pentru serata ei literară din urmă cu câteva zile, le oferi cafea cu lapte şi o gustare. Lui Listte nu-i prea era foame, dar acceptă băutura fierbinte pentru ca judecătorul să poată mânca în continuare, în loc să lase, din politeţe, mâncarea să se răcească.

– Trebuie că vă întrebaţi ce ne aduce aici la ora aceasta, zise ea după ce majordomul fu lăsat liber să plece. Presupun că mă pot baza pe prietenia din trecut, dar trebuie să vă cer o mică favoare.

– Consider-o ca şi rezolvată, *ma belle*, de dragul mamei tale care a fost o sfântă. Judecătorul făcu un gest larg, cu o bucată mare de chiflă unsă cu unt în mână. Cu toate că nu-mi imaginez ce aş putea să fac pentru tine.

– Nu pentru mine, ci pentru cineva care a fost prigonit de jandarmi din cauza mea, zise ea, după care îi povesti totul.

– Nu prea e o chestiune fără însemnătate, zise judecătorul atunci când ea termină. Sorbi din cafeaua cu lapte şi o privi cu nişte ochi jucăuşi.

– Cred că s-a petrecut din cauza instigării lui Henri Moisant şi a dorinţei lui de răzbunare. Cu siguranţă, nu e drept să se permită prelungirea situaţiei.

– Sezonul duelurilor a fost unul îngrozitor, ştii bine. Un dric, două, trei în fiecare zi. Tânărul Jourdin a murit săptămâna trecută din pricina rănilor. Logodnicul nepoatei mele va merge cocoşat toată viaţa din cauza confruntării cu un bărbat pe care abia dacă-l cunoştea. Discuţiile despre acest turneu al spadasinilor aprind sângele tinerilor, iar ei sunt gata să se străpungă unul pe altul, invocând cea mai mică scuză.

– Admit că e ceva lipsit de logică şi că trebuie descurajat, dar totuşi de ce trebuie învinovăţit un singur om?

– Aceşti profesionişti se autodepăşesc.

– E vina lor că alţii îi privesc ca pe nişte ţinte? Nu ar trebui să se apere?

– E mai mult decât atât, *chĕre*. Am auzit zvonuri cum că se cer sume de bani sub ameninţarea cu duelul.

– Nu e cazul lui Caid O'Neill. El n-a vrut decât să protejeze un copil fără apărare. Dar cineva a aflat despre duel şi a aranjat ca jandarmii să fie acolo, deci a folosit justiţia pentru a-şi atinge scopurile.

Judecătorul căzu pe gânduri.

– Dacă e adevărat, aşa ceva nu poate fi admis. Trebuie să reflectez asupra acestui fapt, mai ales în lumina unui anume bileţel straniu care şi-a făcut apariţia de curând.

– Aţi aflat, zise ea, pe un ton sufocat. Chiar mă întrebam.

– Cineva s-a asigurat că voi afla.

– Dar cu siguranţă nu puteţi crede…

– Nu-ţi chinui mintea cu aşa ceva, *chĕre*. Nu simt nimic în afară de dispreţ faţă de un asemenea tertip. Dar acesta e

motivul pentru care iei apărarea acestor înfruntări sângeroase? Sau lucrul acesta îți măgulește vanitatea, știind că un bărbat dorește să lupte pentru tine?

– Nu, în mod cât se poate de sigur! Disprețuiesc așa ceva, în ciuda oricărei motivații.

– Cu toate astea, mi s-a spus că nu mai puțin de patru dueluri au avut loc în onoarea ta, prin intermediul acestui O'Neill, în ultimele zile. Acesta din urmă, cu Sarne, ar fi fost al cincilea.

Șocul o lăsă fără respirație, așa că trecu o secundă până ce reuși să vorbească:

– Patru? Sunteți sigur?

– Lucrurile de felul acesta nu pot fi ținute sub tăcere, *chčre*. În curând va afla toată lumea. Trebuie să ai mare grijă. Faptul că iei apărarea unor asemenea fapte ar putea ridica întrebări în legătură cu motivul unor astfel de măsuri disperate.

– V-am răspuns deja la asta.

Judecătorul clătină din cap, astfel că lumina dimineții care se strecura prin ferestrele sufrageriei căzu pe șuvițele argintii ale părului său.

– Așa ai făcut. Totuși.

– Trebuie că vă dați seama de ce e mai mult decât imperativ ca domnul O'Neill să nu ajungă la proces, deși ar fi achitat.

– Ai punctat foarte bine, zise judecătorul, încruntându-se și trăgându-se de buza inferioară.

Lisette, crezând în aceste semnale de aprobare, continuă să pledeze. Răsplata aceea fu promisiunea că el va cerceta problema. În momentul în care, împreună cu însoțitoarea ei, părăsi locuința judecătorului, era convinsă că acuzația împotriva lui Caid va fi anulată.

– Mă uimeşti, zise Agatha în vreme ce se întorceau acasă, cu un pas mai puţin grăbit decât atunci când merseseră spre reşedinţa judecătorului.

Lisette o privi precaut.

– Nu pricep de ce.

– Te angajezi fără ezitare, folosindu-te de faptul că-l cunoşti pe judecător, să asiguri eliberarea unui profesor de scrimă care virtual e un străin, dar nu ai apelat la acest prieten de familie pentru a-ţi rezolva propria situaţie.

– Ştii că judecătorul nu e o opţiune. Judecătorul Reinhardt era văduv, iar dacă un bărbat necăsătorit putea ajuta o femeie singură, fără a se presupunea că urmărea un interes personal, poate chiar de natură intimă. Lisette acceptase de mult acest fapt, aşa cum recunoscuse că prietenul mamei ei nu ar aproba întru toul faptele ei din ultimul timp.

– Mai există, probabil, şi alte cunoştinţe de-ale mamei tale care te pot invita la petrecerile lor, te pot însoţi la baluri, îţi pot oferi cât de cât o viaţă socială.

– Poate că au fost, dar acum cine poate s-o spună? Sincer, prefer să rămân ceea ce sunt, cel puţin până voi renunţa la doliu.

– Dacă prietenii mamei tale vor afla adevărul în legătură cu aceste zvonuri şi acuzaţii ridicole, ar fi posibil să se adune în jurul tău.

– Posibil. Dar nu mă pot abţine să nu sper că socrul meu va renunţa la jocul său în clipa în care va vedea că nu cedez. Sau că eforturile domnului O'Neill îl vor convinge să renunţe.

– Mi-e teamă că eşti prea optimistă. Omul acesta e iraţional.

– Mă rog ca tu să te înşeli, Agatha.

– Şi eu, zise însoţitoarea sa, dar nu părea prea încrezătoare.

Ziua se apropia de orele după-amiezii. Aerul era blând. Ploaia cărase gunoaiele în mijlocul străzilor, şi o grămadă de prizonieri în uniforme dungate fuseseră aduşi pentru a le îndepărta. Culorile pastelate ale clădirilor păreau împrospătate, amestecându-şi umbrele blânde cu atmosfera primăvăratică. Parfumul garoafelor de grădină, al măslinului dulce şi al iasomiei era purtat de vânt, odată cu mireasma azaleelor sălbatice. Soarele aluneca spre apus, făcând ca umbrele grilajelor din fier forjat să îmbrace galeriile cu o dantelărie neagră. Era prea plăcut ca să stai în casă.

Lisette şi Agatha se aventurară la o plimbare, mergând către chei. Era o tradiţie să te plimbi în această zonă atunci când vremea era bună, şi grupurile de familii şi de tineri burlaci care o porniseră în direcţia aceea dovedeau că îşi aleseseră o seară potrivită pentru a proceda astfel. După ce trecură pe lângă o clădire sau două, Lisette avu ocazia să privească în urma sa. Copiii străzii apăruseră nu se ştie de unde şi se ţineau după ele. Fu nespus de fericită să-i vadă, ştiind că nu fusese părăsită după agitaţia serii precedente. La o cercetare mai atentă, observă că unul sau doi dintre ei lipseau, dar nu puteai spune dacă se plictisiseră peste măsură şi hoinăreau pe undeva sau fuseseră angajaţi să dea raportul despre mişcările ei.

Întrebarea îşi găsi repede un răspuns. După nici zece metri parcurşi de-a lungul debarcaderului fluviului, care era scăzut şi plin de vegetaţie, zăriră doi domni care mergeau la o mică distanţă.

Erau Caid şi Nicholas, plimbându-se, ca şi cum nu se gândeau la nimic altceva decât a lua o gură de aer. Înclinându-se în faţa unei doamne întâlnite întâmplător, cu o graţie inimitabilă, care se datora condiţiei fizice excepţionale, oprindu-se din când în când pentru a discuta cu câte un

gentleman, ei nu păreau să fie conştienţi de prezenţa lui Lisette şi a însoţitoarei ei. Totuşi, părea de necrezut că apariţia lor era o întâmplare.

Lisette spera că nu era aşa. Mai avea multe de discutat cu domnul O'Neill.

– Se pare că eforturile tale de a-l elibera pe acest domn nu au fost zadarnice, şopti Agatha.

– Fapt pentru care vom mulţumi sfinţilor.

– Crezi că el a aflat?

– Vom şti în curând.

Lisette fu scuturată de un frison chiar în timp ce vorbea. Oare el nu se va supăra din cauza intervenţiei ei? Bărbaţii erau cât se poate de ciudaţi atunci când venea vorba de chestiuni de felul acesta, când mândria şi lipsa de îndatorare faţă de cineva erau mai importante decât însăşi viaţa. Asta era o idioţenie, şi ea nu fusese niciodată mai sigură de lucrul acesta decât atunci când auzise de câte ori îşi riscase Caid viaţa de dragul ei.

– Ce plăcere să vă întâlnesc aici, domnule Pasquale, zise Agatha când se apropiară unii de alţii şi schimbară reverenţe.

– E o plăcere deosebită să hoinăreşti într-o asemenea seară, zise italianul, iar ochii lui negri surâdeau. Aţi auzit cred că am făcut cunoştinţă cu noua închisoare, domnul O'Neill fiind actorul principal al unui duel, iar eu secundul lui şef?

– Şi ce milostenie că a fost atât de scurtă. Agatha se îmbujoră intens, poate şi pentru că toată atenţia ei se concentra asupra mestrului spadasin cu ochii blânzi şi cu părul negru ce se încăpăţâna să alunece, în bucle rebele, pe frunte.

– Milostenia, *mademoiselle,* după cum ştiţi foarte bine, se datorează în întregime dumneavoastră şi doamnei Moisant. E una dintre acele datorii despre care crezi cu disperare că nu le poţi răsplăti nicicând.

– Nu e nevoie, *monsieur*, zise Lisette, adresându-i-se lui Nicholas, dar privindu-l pe Caid. Din moment ce eu am fost cauza acestui impas, mie îmi revenea obligația de a îndrepta situația.

– În ceea ce mă privește, prefer să cred că nu e așa. Putem încheia politețurile? Trebuie să punem la punct alte lucruri înainte de a atrage atenția.

Era cam târziu pentru așa ceva, își zise Lisette, văzând cum trecătorii întorceau capetele spre ei. Cu toate astea, vorbi cu toată stăpânirea de sine de care era în stare:

– Cum ar fi?

– Doamna Herriot a hotărât brusc să dea o petrecere la plantația sa din susul fluviului. Dumneavoastră și domnișoara Stilton veți primi invitațiile mâine-dimineață, cred. Ar fi de dorit să acceptați.

– De dorit?

– Ca motiv de a pleca din oraș până ce lucrurile acelea neplăcute creditate de afișele cu pricina și de duelul cu Sarne își vor pierde interesul.

– Un plan excelent, zise Agatha.

– Cadrul neprotocolar al zonei de provincie ar fi o schimbare bine-venită, zise Caid, privind-o în ochi pe Lisette. Ni se va oferi încă o ocazie de a discuta chestiunile abordate la ultima noastră întâlnire.

Lisette își simți inima tresărind puternic. Se referea la chestiunea instruirii în arta iubirii.

– O idee... plăcută. Ea se opri pentru a-și drege glasul. Plantația se află la mare distanță față de oraș?

– La aproape douăsprezece-treisprezece mile, cred.

– Atunci nu va avea nimeni nimic împotrivă să conduc singură trăsura.

El se întunecă și mai mult la față.

– Va trebui să beneficiați de escortă.

– Simt că problema se va rezolva de la sine.

– Fără îndoială, zise el, vârându-şi bastonul la subsuoară şi atingându-şi borul pălăriei din blană de castor în semn de rămas-bun.

– Invitaţia doamnei Herriot va detalia preparativele. Prin urmare, ne revedem la petrecerea privată.

Lisette se aşteptase ca el să se ofere singur ca însoţitor. Faptul că nu o făcu o enervă şi o decepţionă. Urmărindu-i pe el şi pe italian, care o porniseră pe lângă fluviu, Lisette îi zise Aghatei:

– Domnul O' Neill avea o dispoziţie stranie, nu crezi?

– Asta i se întâmplă destul de des unui gentleman, mai ales când se află într-o postură inconfortabilă.

– Inconfortabilă?

– Nu le place să aibă obligaţii faţă de o femeie. Mai mult decât atât, asta l-a făcut să creadă că nu reprezintă o companie respectabilă, fiind acuzat de o crimă dezonorantă, deghizată într-un duel, forţat să aibă conversaţii intime în public şi împiedicat să acţioneze pe faţă drept protectorul tău de nişte reguli şi interdicţii care nu fac altceva decât să te lase la îndemâna pericolului. Acestea toate sunt suficiente pentru a pune la încercare răbdarea unui bărbat.

– Da, presupun. Totuşi, lui Lisette i se păru, privindu-l pe maestrul de scrimă irlandez, că dispoziţia lui sobră nu încuraja gândul că această petrecere privată ar putea fi prilejul unei tainice întâlniri amoroase.

În ziua stabilită pentru plecarea către plantaţia Herriot, norii ce acopereau cerul menţineau o căldură înnăbuşitoare. Nu se simţea nicio boare de vânt atunci când Lisette o porni în afara oraşului, cu Agatha alături de ea, pe bancheta faetonului, şi cu Figaro cocoţat între ele două. Pe lângă trăsură, călăreau Denys Vallier, Armand Lollain, Hippolyte

Ducolet, Francis Dorelle şi, ca o plăcută completare, judecătorul Reinhardt. În fruntea şirului se afla Gustave Bechet, într-o trăsură hodorogită pe care o împărţea cu mama sa.

Alături de ea nu se afla niciun maestru spadasin.

Anturajul era unul atât de respectabil, încât ea îşi muşcă buzele.

Era ciudat cât de mult se obişnuise să se afle în compania şmecheraşilor periculoşi, a firilor boeme şi a altor tipuri sociale. Emulaţia de care se bucura atunci depăşea cu mult experienţele ei de până acum. O făcea să se simtă vie, părtaşă la ceva ce semăna periculos de mult cu o familie. Să anticipeze plăcerea unei petreceri private, cu o mulţime de ore petrecute într-o asemenea companie, era minunat; ea simţea cum buna dispoziţie creşte cu fiecare milă pe care o punea între ea şi oraş. Curând, curând, avea să se întâlnească cu Caid şi cu Nicholas, poate că şi cu Rio de Silva şi cu Celina, cu englezul Blackford. Va avea ocazia să discute nestingherită cu oamenii care-i împărtăşeau sentimentele şi interesele, fără a fi obligată să se uite mereu peste umăr şi să-şi facă griji dacă se comportă sau nu cum se cuvine. Era, probabil, un trist comentariu asupra firii, care o încânta mai mult decât promisiunea distracţiei pe care doamna Herriot se gândise să i-o ofere.

Erau nişte figuri, aceşti maeştri spadasini – puternici, agresivi, neînfricaţi, în multe privinţe fiind ei înşişi o lege. Ca ideal masculin, nu aveau pereche, şi poate că la asta reacţiona ea, mai degrabă decât faţă de un anumit bărbat. Pielea îi lua foc numai gândindu-se la atingerea unora ca ei, trupul ei tânjea dureros după securitatea desăvârşită pe care trebuia să o ofere o asemenea apropiere. Uneori, se gândea, trezindu-se la miezul nopţii din vise pline de pasiune, că era o nerușinată cel puţin în gând, dacă nu în fapt, atât de tulburătoare era reacţia ei la aceste apropieri fanteziste. Faptul

că irlandezul era întotdeauna spadasinul din fanteziile sale nocturne era o întâmplare, fiindcă pe el îl cunoştea cel mai bine. Asta era tot. În fine, ceva mai recent, şi ca urmare a promisiunii lui. Da, asta era suficient pentru a face ca mintea oricărei femei să o ia razna. O explicaţie cât se poate de logică, la urma urmelor.

Ea pocni hăţurile pe crupa groasă a căluţului gri, grăbindu-se către plantaţia familiei Herriot, în vreme ce inima îi bătea tare în piept. Surâdea, conversând veselă cu domnii care înaintau pe lângă roţile vehiculului său. Şi dacă era numai vag conştientă de ceea ce răspundeau ei şi chiar de prezenţa lor, secretul acesta era doar al ei.

13

La proprietatea familiei Herriot, Maison Blanche, primăvara părea mai aproape. Copacii înalţi aveau un aspect luxuriant, iar câmpurile păreau o tablă de şah pe care se aflau plante în diverse stadii de creştere, de la unele abia sădite până la cele înalte până la genunchi. Numele ei amintea de stilul construcţiilor din Indiile de Vest, cu streşini şi galerii mari care umbreau pereţii vopsiţi în alb, din lemn de chiparos, înălţându-se deasupra unei fundaţii din cărămidă solidă, tot de culoare albă. Vila avea proporţii generoase.

Caid, stând cu mâinile împreunate pe balustrada galeriei situate la etaj, îşi plimbă ochii asupra peisajului. O zonă ce semăna cu un parc, unde erau plantaţi, din loc în loc, stejari trainici şi care era marcată de un drum şerpuit, se întindea din faţa casei până la fluviul Mississippi,

îndiguit cu ajutorul plantelor care creşteau de-a lungul malurilor lui. În dreapta, se aflau dependinţele: locul destinat trăsurii, capela, fierăria, şcoala şi infirmeria, cabinetul medicului şi mult mai în spate hambarul, porumbarele şi vagoanele-platformă pentru lemne, aflate în acelaşi rând cu cabanele sclavilor, vopsite tot în alb. În spatele lor urmau terenurile. În partea stângă, se afla o grădină de flori mărginită de tufişuri, arbori şi alei şerpuite care îi duceau pe trecători către zona naturală de pădure, înconjurată de râu. Narcisele aproape că dispăruseră, observă el. Florile preferate ale lui Maurelle, cameliile, acoperiseră pământul cu petalele lor atât de dese, încât grădinarul le aduna în grămezi, făcând cercuri largi cu mătura din puiet de corn. Trandafirii chinezeşti şi cei din soiul Gallicas şi Bourbon, aduşi din Italia şi din Franţa, îşi deschiseseră deja inflorescenţa, astfel că parfumul lor dulceag ajungea până la galerie.

Era o zi într-adevăr foarte călduroasă, chiar şi pentru această latidudine semitropicală. Atmosfera era încărcată şi atât de plină de umezeală, încât razele soarelui se refractau în iarba verde şi în frunzele arborilor dând luminii o strălucire de smarald. Un nor trecător acoperi soarele, învăluind totul într-un soi de semiîntuneric.

Câţiva dintre invitaţii lui Maurelle sosiseră deja. Era devreme, dar Caid se simţea neliniştit. Pentru a fi aici câteva zile, îşi închisese atelierul. La ora asta, în mod normal, şi-ar fi încrucişat spada cu a elevilor săi, dând comenzi şi împărţind admonestări. Muşchii îi erau ţepeni prin pricina tensiunii, ca şi cum le-ar fi lipsit munca obişnuită de pe podiumuri. Spera ca schimbarea aceasta în rutina zilnică nu avea să aibă efecte de lungă durată. Mai bine să se îmbolnăvească decât să-şi piardă clienţii.

Sunetul uşor al unor paşi pe podeaua galeriei îl făcu să se uite într-acolo. Era Maurelle care ieşea din salon prin uşile

franţuzeşti larg deschise, aşezându-se lângă el cu o langoare studiată, ca şi cum nu ar fi avut altceva mai bun de făcut. Poate chiar nu avea. Casa ei era plină de servitori, fiecare îndeplinind o sarcină specifică. Era convins că administrarea lor era mai anevoioasă decât părea, dar, dacă sosirea a două duzini de oaspeţi sau chiar mai mulţi o tulbura câtuşi de puţin, ea nu lăsa să se vadă.

Pe mama lui, compania cuiva o făcea să tremure, îşi aminti Caid. În asta consta diferenţa de a avea servitori. Îşi dori, cu o înverşunare bruscă, să-i fi putut oferi mamei lui aceeaşi viaţă uşoară pe care o observa aici, lipsită de muncă şi de griji.

– *Alors, mon ami!*[1], zise Maurelle, zâmbind. Parcă eşti o santinelă. E ceva demn de văzut?

– O dâră de praf pe drumul de lângă fluviu. El se întoarse, stând cu spatele lipit de balustradă şi făcând loc fustelor ei, care păreau gata-gata să şteargă praful de polen de pe cizmele lui.

– De dragul tău, sper că, în sfârşit, soseşte doamna Moisant. Sau, în ultimă instanţă, amicii tăi.

– Am fost insuportabil? întreabă el, zâmbind precaut.

– Ca un tigru ţinut în cuşcă, aşteptându-şi cina. Maurelle îşi deschise evantaiul atârnat de inelul cheilor de la brâul ei, fluturându-l apoi uşor în dreptul feţei.

– Îmi cer scuze. Nu mă pricep prea bine să aştept. Dar cât timp mai am ocazia, dă-mi voie să-ţi spun din nou cât de recunoscător îţi sunt pentru că ai organizat această petrecere.

– Te rog, e o nimica toată. Câteva zile de odihnă la ţară sunt foarte atrăgătoare. Chiar eram *fatiguée*[2], să ştii. Cu fiecare an, distracţiile sezonului devin din ce în ce mai împovărătoare.

---

[1] Prin urmare, prietene! (în lb. fr., în orig.).

[2] Obosită (în lb. fr., în orig.).

– Atunci, de ce le mai acorzi atenție? De ce nu rămâi la țară?

– Nu prea e bine să fii considerat un provincial. Surâse scurt. În afara de asta, chiar îmi plac bârfa, rochiile noi, chipurile noi. Mă plictisesc rapid, cred că ai observat.

– Și pe bună dreptate.

– Oh, întotdeauna. Cuvintele sunau vesel, dar ea își feri privirea, îndreptând-o spre câmpul dinspre care venea bunăstarea pe care ea părea că o apreciază foarte mult.

– Spune-mi, te rog, începu el și apoi se opri, neștiind cum să exprime ceea ce dorea să afle.

– Da, *mon ami?*

– Nu te-ai gândit niciodată să te recăsătorești?

– Îmi faci cumva o propunere?

El râse scurt.

– Cunoști desigur răspunsul, și motivul.

– Da, lipsa partidelor.

– Printre alte lucruri.

– Ce păcat. Dar ca să spun adevărul, nu prea am o mare apreciere față de căsătorie, așa că, deocamdată, nu am de gând să mă angajez în așa ceva.

– Ești fericită?

– Absolut. E atât de greu de crezut?

Caid clătină din cap, gândindu-se la Lisette și la o declarație similară.

– Această lipsă de interes... El se opri, neștiind dacă Maurelle era suficient de sofisticată pentru a permite o asemenea întrebare.

– Vrei să știi de ce? Asta e?

– În parte. Mă întreb dacă e vorba de restricții, de frica de durere la nașterea unui copil sau, pur și simplu, dezgust față de obligațiile de ordin fizic.

Ea se îndepărtă puțin de el.

– Nu ai dreptul să fii atât de intim.

– Nu. Îmi cer scuze.

– Dar ce ți-a venit? Nu, lasă-mă să ghicesc. Doamna Moisant și-a exprimat niște rezerve asemănătoare.

– Da, dacă ții neapărat să afli.

– Și vrei să înțelegi această obiecție ca să poți trece peste ea? Un lucru valoros, dar prost înțeles.

El își încrucișă brațele la piept, încruntându-se.

– Prost înțeles, în ce fel?

– Trebuie să subliniez un lucru evident? Două femei nu se aseamănă în privința asta. Una poate obiecta asupra unui aspect, alta asupra altuia.

– Eu te-am întrebat cum e la tine.

– Așa e. Surâsul ei se strâmbă când spuse asta. Foarte bine, atunci. Pe mine nu m-au deranjat obligațiile de ordin fizic, cu toate că nu le-am apreciat prea mult. Mai degrabă, am avut o fire prea independentă, unii ar spune că prea mândră, ca să mă supun ușor voinței unui soț. Nu m-am născut pentru a fi servitoarea vreunui bărbat, căreia să i se ordone în o mie și unu de feluri în care bărbații găsesc că trebuie să-și comande soțiile.

– O chestiune minoră, desigur, care ar putea fi rezolvată prin intermediul unei discuții oneste.

– Dacă crezi asta, atunci nu pricepi situația. Majoritatea bărbaților au fost crescuți cu convingerea că fiecare dorință a lor trebuie satisfăcută pe loc, fiecare nevoie satisfăcută, fiecare confort oferit pe dată de femeile din jurul lor. Ei nu se gândesc la nimic altceva în afară de a sta tolăniți în scaunele lor, bâțâindu-și paharul cu vin ca semnal că acesta trebuie umplut din nou sau întinzând un picior ca semn că doresc să le fie scoase cizmele.

– Cu siguranță trebuie să existe alții care să îndeplinească asemenea sarcini.

– Te referi la servitori? Asta ar însemna să sune din clopoțel și să aștepte sosirea lor. De ce să se mai deranjeze când le au pe soțiile lor la îndemână?

Amărăciunea din vocea ei îl făcu pe Caid să se întrebe dacă el fusese vreodată atât de convins că femeile din preajma lui au datoria să-l slujească. Își amintea, vag, că mama lui avea grijă să-i asigure confortul, dar nu-și ducea aminte să-i fi pretins acest lucru.

– Un astfel de egocentrism te aștepți să se extindă și în patul conjugal. Dacă e așa, atunci oarecare lipsă de... entuziasm din partea soției e de înțeles.

Ea ridică o sprânceană plină de grație.

– Se pare că subiectul acesta îți stăpânește gândurile, *cher*.

Avu onestitatea s-o admită, deși se simți rușinat. Îl preocupa, de fapt, de câteva zile, din clipa în care își dăduse seama că la baza refuzului lui Lisette de a avea un soț exista un motiv.

– Dar care altul ar putea fi motivul, în afara unui resentiment față de asemenea cereri imperioase?

El clătină din cap.

– Neputința de a ajunge la o plăcere împărtășită. Neputința de a trăi satisfacția de a primi și de a dărui în aceeași măsură.

Maurelle îl privi evaluativ.

– Ce idee romantică, *mon ami,* cu toate că aceasta va face să-i fii foarte drag femeii cu care te vei căsători până la urmă.

– Sau niște idei care nu vor fi nicicând puse în practică.

– Ce păcat.

Ochii căprui și calzi ai lui Maurelle se oglindiră în ai lui Caid pentru câteva secunde. În tăcerea dintre ei zăceau multe posibilități și implicații. Dacă ar întinde mâna, se gândi Caid, ar putea, probabil, să o tragă spre el, să o sărute sau poate

mai mult de atât. Ea era o femeie cu experiență, independentă și curioasă. El era un bărbat plin de înțelegere, cu dorințe normale și cu prea puține de pierdut. I-ar fi fost foarte ușor să facă dragoste cu ea, faptul neînsemnând cine știe ce. Cu puțin timp în urmă, ar fi acceptat provocarea fără să stea pe gânduri sau să se uite în urmă.

Acum nu era în stare să o facă. Nu era sigur ce se schimbase, dar părea a fi o schimbare fundamentală și, posibil, permanentă. Rămase nemișcat, la fel ca și gazda sa. Apoi, pe sub crengile stejarilor, o trăsură coti pe drum, scrâșnind pe cochiliile de stridii care acopereau aleile. Amândoi se întoarseră în direcția din care venea zgomotul.

– O adevărată cavalcadă, murmură Maurelle, privind cu o expresie comică faetonul și escorta sa, trăsura de călătorie a doamnei Bechet și căruța pentru bagaje care o urma, împreună cu două persoane care se presupunea că sunt servitoarea sa și valetul lui Gustave.

– Cred că a sosit doamna Moisant.

Când resimți atât ușurarea, cât și satisfacția, cu toate că enervarea amenința să le întreacă. Pe Lisette o însoțiseră prea mulți bărbați. Pentru siguranța ei, ar fi fost de ajuns unul sau doi, al treilea putea fi adăugat, dar șase atrăgeau prea mult atenția asupra ei, lucru pe care el sperase să-l evite. De unde naiba apăruseră și, mult mai important, cum avea să se descurce el cu ei în zilele următoare?

Îndepărtându-se încordat de balustradă, îi oferi brațul lui Maurelle. Coborâră împreună în fața casei pentru a-i întâmpina pe nou-veniți.

Lisette părea foarte bine dispusă, în vreme ce trăgea trăsurica, descriind un semicerc în fața treptelor de la intrare. Costumul ei de călătorie era, desigur, negru, dar stropit cu puțin gri pal, care se potrivea cu ochii ei, și completat cu o capă în tonuri vesele.

În locul unei bonete care ar fi putut-o împiedica să privească în lateral, purta o pălărie de forma unui cilindru, împodobită cu un voal gri, ale cărui capete fluturau pe spatele ei. Ochii ei sticleau veseli, zâmbetul îi era strălucitor, iar ea stătea dreaptă pe bancheta vizitiului, nedând la iveală nici cel mai mic semn de oboseală de pe urma călătoriei. Când se pregăti să coboare, fu, pe neașteptate, înconjurată de bărbații care o însoțiseră și care deja descălecaseră, iar acum își revendicau onoarea de a o ajuta să se dea jos din trăsură.

Caid rămase nemișcat, în vreme ce ochii îi ardeau din cauza intensității privirii, iar bătăile inimii se înmulțiră îngrijorător. Primul lui impuls fu acela de a se ocupa de anturajul numeros, ori, în cazul în care nu ar fi reușit, să o dea jos pe Lisette din trăsură și să facă dragoste cu ea, pasional, în fața întregii adunări. Cum de venise aici într-o asemenea companie, știind motivul pentru care fusese invitată la petrecere și conștientă de faptul că-l incitase peste măsură? Sau poate că ea nu înțelesese. Poate că ea nu avea idee de nerăbdarea lui mistuitoare și de dorința aceea feroce care pusese stăpânire pe el. Era posibil că ea să fi înțeles că discuția referitoare la experiența ei în dragoste, ori la lipsa ei, fusese una lipsită de scop? În mod sigur, Lisette părea să nu-și dea seama că el se afla aici dintr-un motiv anume.

La drept vorbind, ea nu dădea semne că i-ar fi remarcat prezența. Înmânând hățurile unuia dintre grăjdari, care sosi în fugă, ea cercetă atent grupul de bărbați, pentru a se hotărî pe care să-l aleagă.

Era prea mult.

Cais coborî grăbit și își făcu loc cu umărul prin șirul de cavaleri. Apropiindu-se de trăsurică, el își înălță privirea spre Lisette. Îi dădu prin gând să-și ridice brațele și s-o apuce de talie, ținând-o o clipă în îmbrățișarea aceea oarecum

nevinovată. Dar se răzgândi repede – era mult mai bine, date fiind împrejurările, să rămână în limitele respectabilității. Abordând o expresie de nepăsare, el îi întinse mâna.

Surâsul lui Lisette se ofili când îi întâlni privirea. Pentru câteva secunde, se uită la el cercetător. Apoi, acceptă ajutorul lui. Era încordată, și lui i se păru că sesizează un tremur. Acel mic indiciu și recunoștința ei trebuiau să-i fie de ajuns pentru că, imediat ce ajunse pe teren solid, ea rosti câteva vorbe de mulțumire și se duse spre Maurelle, s-o salute. Caid fu lăsat să-l ia pe Figaro și apoi s-o ajute pe domnișoara Stilton să coboare, conducând-o în casă. Nu dădu prea multă importanță privirii pe care i-o aruncă însoțitoarea lui Lisette, o privire plină de ironie șfichiuitoare învelită în simpatie.

Înainte ca Lisette și anturajul ei să fie cazați, sosi Rio de Silva împreună cu logodnica sa, Celina, și cu tatăl acesteia, domnul Vallier, alături de Nicholas Pasquale și de Gavin Blackford. Caid se temuse că cei mai numeroși vor fi maeștrii spadasini, dar se liniști odată cu sosirea guvernatorului Roman și a altor șase notabilități care veniseră să susțină respectabilitatea judecătorului Reinhardt. Câteva priviri aprige fură aruncate înspre maeștri spadasini, dar probabil că politețea sau spiritul de conservare împiedică orice declarație de nemulțumire. Maurelle, foarte prevăzătoare, se asigurase că la petrecerea de weekend nu va fi invitată nicio domnișoară. Lipsa acestor persoane inocente putea, de asemenea, să contribuie la atmosfera destinsă.

Ideea originală a acestei petreceri îi aparținuse Celinei sau cel puțin așa își închipuia Caid, și fusese pusă rapid în aplicare pentru a-i permite lui Lisette să se retragă departe de oraș, după toate acele insulte venite din partea lui Moisant. Tot ea sugerase adăugarea altor invitați pentru ca aranjamentul să nu devină chiar atât de evident. Caid spera ca Celina și Maurelle să nu fi exagerat.

Petrecerea avea să fie ținută la Maison Blanche. Nu fuseseră planificate distracții nocturne, cum ar fi teatrul sau balurile, iar programul le permitea bărbaților să poată vâna, pescui și citi, în cazul în care își doreau. După dejun, o parte dintre invitați luară loc pe scaunele aflate în galerie, pentru a discuta sau pentru a moțăi în aerul cald.

Câteva cupluri coborâră în grădina lui Maurelle pentru a-i admira trandafirii. Caid se afla și el printre aceștia, în mare parte pentru că Lisette și domnișoara Stilton manifestaseră un viu interes în această privință. Rio și Celina li se alăturaseră, la fel ca și Nicholas, care-i oferise brațul lui Maurelle, și, de asemenea, Gavin Blackford. Din întâmplare, Caid se trezi însoțitorul damei de companie a lui Lisette pe aleea îngustă pe care puteau înainta doar doi câte doi. Îi urmară pe Lisette și pe Blackford, în vreme ce aceștia se plimbau pe aleile mărginite cu lămâi și violete care-și răspândeau mireasma în aer atunci când fustele doamnelor le atingeau.

– A fost drăguț din partea dumneavoastră să mă invitați la această plimbare alături de Lisette, zise Agatha Stilton, înaintând dreaptă lângă el.

Oare cât de multe știa ea? Din expresia ei, Caid nu reușea să ghicească.

– Vă asigur că a fost ideea doamnei Herriot.

– Într-adevăr? Va trebui să îmi aduc aminte să-i mulțumesc. Dar ce bine e să te afli aici! Distracțiile orașului sunt considerabile, dar eu sunt atrasă de provincie. Primăvara, nimic nu se compară cu un loc ca acesta.

– Vă pricepeți la grădinărit, domnișoară? Întrebarea surveni în momentul în care ea smulse o buruiană crescută aiurea, în vreme ce mirosea un trandafir straniu, cu petale verzi.

– Este doar o pasiune, *monsieur*, căci nu am avut niciodată o bucată de pământ pe care să-mi încerc talentul. Poate cândva, în viitor.

– Va trebui să apelați la Maurelle, la momentul respectiv. Sunt convinsă că va fi fericită să vă aprovizioneze cu butași de trandafiri.

– Asta ar fi cât se poate de drăguț, dar nu m-ar mira. Doamna a fost cât se poate de generoasă, punându-ne la dispoziție propria casă, loja de la teatru și acum această plantație. Asta înseamnă foarte mult pentru Lisette, vă mărturisesc. Vă sunt recunoscătoare, de dragul ei, că i-ați facilitat această prietenie.

– Doamna Moisant își face cu ușurință prieteni, mai ales prieteni de sex masculin.

– Vă referiți la escorta sa de azi-dimineață, presupun. Nu a fost ceva plănuit, să știți. Am plecat alături de tânărul Vallier, dar ne-au ajuns din urmă. Draga de Lisette a încercat să înainteze cu precauție, pentru a evita incidentele minore, fapt care a permis ca ceilalți să ni se alăture. Și, înainte să ne dăm seama, semănam cu o paradă.

Oare încerca să-l liniștească? Nu aveai cum să-ți dai seama după expresia ei sobră.

– Nu am dreptul să-i pun întrebări în legătură cu persoanele alese să-i țină companie.

– Cred că nu. Totuși, n-aș crede că a dorit să facă un spectacol din sosirea sa. Și nici, mă aventurez să presupun, nu și-a dorit ca dumneavoastră să credeți așa ceva. E cât se poate de conștientă de ceea ce vă datorează.

– Nici gând, zise el, revoltat. Fiecare efort al meu a fost făcut pentru a plăti răul pe care i l-am pricinuit.

– Dacă vă referiți la moartea lui Eugene Moisant, n-o pot considera altceva decât o eliberare.

– Așa a dat de înțeles și doamna Moisant, dar cred că a fost doar o simplă politețe.

Pașii Agathei Stilton își micșorară ritmul, astfel că rămaseră mult în urma celorlalți.

– Nu a fost așa ceva, vă asigur. Nu-mi place să trădez încrederea cuiva, dar trebuie să aflați, cred, că acest bărbat – nu-i pot conferi titlul de gentleman – nu avea scrupule în privința metodelor pe care le utiliza pentru a stoarce bani de la ea. Nu era tocmai ce sperase Lisette. O femeie tânără și singură, care locuia cu mama sa, bolnavă în ultimul ei an de viață, își dorea o familie mai numeroasă, cu prieteni și cunoștințe, își dorea o apartenență. În loc de asta, Eugene Moisant îi ignora prezența, considerând-o doar o sursă de fonduri. Nu prea poate fi învinuită pentru faptul că stă pe gânduri în privința celei de-a doua căsătorii.

– Nu toți bărbații sunt făcuți după același tipar.

– Nu, dar cine îți poate garanta? De obicei, adevăratul caracter al unui soț, și acela al rudelor lui, se dezvăluie abia după rostirea jurămintelor.

– Sunt de acord că e o loterie.

– Pentru o femeie care nu a cunoscut adevărata uniune a sufletelor nici în cadrul căsătoriei, nici în afara ei, este un risc prea mare. Dacă ar avea mai multă experiență, atunci poate că încercarea nu ar mai părea atât de disperată. Parcă ar fi insinuat ceva ce nu putea fi perceput imediat, observă Caid. Voia să spună că Lisette nu fusese satisfăcută pe deplin în patul conjugal sau că, de fapt, era virgină? Ultima posibilitate era uluitoare. Dar chiar dacă așa stăteau lucrurile, Agatha nu putea sugera, cu siguranță, un remediu pe care să-l ofere el însuși. Sau putea?

– Experiența, zise el încet, nu e în mod firesc considerată un avantaj pentru o viitoare mireasă.

– Din punctul de vedere al mirelui, nu. Pe mine nu mă preocupă totuşi, avantajul lui, ci al dragei mele Lisette. Această experienţă trebuie să fie ceva obişnuit pentru o văduvă.

Era nerăbdător să afle mai multe, iar conversaţia cu atâtea ocolişuri îl irita.

– Vreţi să spuneţi că nu se va recăsători niciodată dacă nu va avea parte de această experienţă?

– Sau o intimitate anume care să-i arate adevărata fericire conjugală.

Ceafa lui Caid luă foc, în vreme ce el se întrebă dacă Lisette discutase cumva cu dama ei de companie despre intenţia lui în această direcţie.

– Ceva de felul acesta poate fi observat dacă priveşti cu atenţie la De Silva şi la Celina. Ei par extrem de compatibili, după toate aparenţele.

Ea îşi feri privirea, deşi roşeaţa apăruse deja pe pomeţii ei.

– Ca să fii sigur, cu toate că mă îndoiesc că este suficient pentru scopul cu pricina, s-ar putea să fie nevoie de o apropiere fizică.

– Vreţi să spuneţi…

– Las asta în seama imaginaţiei dumneavoastră, sir. Şi a amabilelor dumneavoastră servicii.

Amabile? Nu acesta era cuvântul pe care el îl asocia arşiţei aceleia intense pe care o simţea doar gândindu-se la orice serviciu de ordin fizic pe care l-ar fi putut oferi lui Lisette Moisant. Totuşi, era mulţumitor să fie considerat capabil de aşa ceva.

Nu mai vorbiră nimic, pentru că ceilalţi se opriseră să citească inscripţia de pe o busolă solară în formă de diamant, iar el şi Agatha îi ajunseră din urmă. Era cât se poate de bine.

Părăsind grădina de trandafiri, se adunară în galeria de la parter, unde fură servite băuturile. Doamnele băură sangaree, un vin acrişor, îndoit cu apă, şi, de asemenea, ceai de mentă răcit cu bucăţi de gheaţă şi aromat cu apă din flori de portocal, iar domnii, vin Madeira sau Palmes Margaux, în combinaţie cu bere rece, creolă. Fură servite şi gustări, inclusiv boluri cu măsline şi alune, platouri cu vişine în coniac şi tăviţe cu macaroane.

Se aduseră cărţile de joc pentru cei care aveau o înclinaţie pentru aşa ceva, mai ales printre persoanele mai în vârstă care se antrenară rapid în jocul numit *bourée*. Un grup alcătuit la repezeală se adună în jurul pianului, în sala de muzică, aflată chiar la ieşirea din galerie. Unul sau două cupluri ieşiră în paşi de dans pe uşile franţuzeşti larg deschise, ocolind partea centrală a casei şi rotindu-se printre scaunele şi mesele adunate în galerii. Lui Caid i se ceru să cânte, iar el le oferi una sau două arii irlandeze, după care, împreună cu Rio, Nicholas şi Blackford alcătuiră un cvartet vocal care interpretă în forţă „The Rose of Tralee".

Mai târziu, atunci când jocul de cărţi, muzica şi dansul îşi pierdură din vervă, fură aduse cărţi ce conţineau piese de teatru. Aşa se născu ideea ca în seara de duminică să aibă loc un spectacol de amatori, idee primită cu strigăte de bucurie din partea doamnelor şi cu mormăieli din partea domnilor. Se deciseră asupra piesei nemuritoare a lui Sherridan *School for Scandal*. Având o distribuţie redusă şi doar cu câteva scene, era potrivită, prin urmare, grupului lor relativ restrâns. Era vorba despre o istorioară comică despre intenţiile divergente şi treburile secrete ale membrilor unui cerc de bârfitori. Caid o bănui pe Maurelle de ironie, dată fiind alegerea făcută, dar nu avea de gând să-i ofere satisfacţie, acuzând-o de aşa ceva. Doamnele se puseră pe treabă,

transcriind diversele părți ale piesei, cu toate că niciuna dintre ele nu fusese aleasă pentru vreun rol. Așa se scurseră după-amiaza și prima parte a serii, până ce se înseră de-a binelea și țânțarii îi goniră în casă.

La supeu, meniul fu mai puțin elaborat decât cina, constând din pește și supă de roșii cu orez, urmate de pompano prăjit și apoi, succesiv, de curcan cu sos de stridii, limbă de vită, bucăți de friptură fierbinte, cârnați de Lyon, salată de pui, stridii coapte și o selecție de crustacee, brânzeturi și nuci, toate servite cu diverse soiuri de vin, iar la sfârșit *café brûlot* și alte bunătăți, în special un minunat Dantzig. Entuziasmul se topi în cele din urmă, iar invitații începură să caște, plecând unul câte unul, la culcare.

Caid, care luase în stăpânire un colțișor al galeriei de la etaj, era acompaniat de Rio și de Nicholas. Rio le oferi țigările sale speciale, pregătite la comanda lui, la magazinul de tutun al doamnei O'Hara din Saint Pierre. Blackford, care li se alătură după câteva minute, refuză una dintre țigări, ținând însă în cealaltă mână o sticlă de coniac și câteva pahare.

– Deci, cum merg treburile? întrebă Rio după ce fiecare își primi băutura.

Caid înălță din sprânceană.

– În general... sau?

– În legătură cu Frăția, mai bine spus. Unele incidente îmi sunt cunoscute, dar pe altele cred că le-am ratat.

– Cele două confruntări pe care le-am avut îți sunt cunoscute, fiindcă ai fost secund, zise Nicholas stând lângă balustrada de care se rezemase. Ca de obicei, era elegant într-un stil oarecum nedefinit, ca și cum ar fi făcut parte din ființa lui.

– Eu n-am avut decât una. Rio privi capătul țigaretei sale, zâmbind trist. Timpul nu-mi aparține, știi, sunt la dispoziția Celinei.

– Și nu ai fi procedat altfel, zise Caid.

– Sunt de acord, dar asta nu înseamnă că sunt un fraier.

– Eu am avut două, zise Caid, şi, de asemenea, am făcut o vizită unui tipograf ca să-i explic că nu e indicat să mai tipărească acele afişe despre Lisette. Se pare că a observat puterea argumentului meu, mai ales după ce i-am spus să trimită la mine pe oricine l-ar mai căuta în vederea unei atari însărcinări.

– Asta, presupun, pe lângă înfruntările oficiale menite să apere buna reputaţie a doamnei Moisant, zise Rio. Apropo, ce s-a întâmplat cu Sarne?

– Nu am mai auzit de el din clipa în care a părăsit câmpul de onoare înainte de sosirea jandarmilor, dar secunzii săi şi-au cerut scuze în numele lui pentru felul cum s-a comportat faţă de Squirell.

– Pe care tu le-ai acceptat, presupun.

– Aşa era cel mai bine, din moment ce aveam de gând să plec din oraş.

– Şi de atunci, te-ai mai domolit, să sperăm.

– Poţi spune şi aşa. Caid sorbi din coniacul dulce din pahar.

– Şi tu? întrebă Rio, întorcându-se cu faţa spre englez.

– Mi-e teamă că, în comparaţie cu voi, am rămas în urmă. Nu am reuşit să dau decât un avertisment.

– Cuiva pe care-l cunoaştem?

– Posibil. Blackford îşi lăsă capul în jos. Cunoaşteţi un american pe nume Haughton, Jubal Haughton?

Ceilalţi scuturară din cap. Caid îl studie pe englez, privind fracul şi pantalonii bine croiţi, într-un stil mai lejer decât cel pe care-l preferau francezii creoli.

– L-am cunoscut la un bal al ofiţerilor unde am fost martorul purtării sale mitocăneşti. Blackford îşi amestecă băutura din pahar, având privirea aţintită la sclipirea crista-

lului. Considera că are dreptul la o mostră a farmecelor unei *placée*, înainte de a deveni întreținătorul ei. Iar tânăra era... supărată.

Distracția de care pomenea Blackford era o chestiune relativ serioasă și plicticoasă, în principiu, dar care avea un substrat senzual bine definit. Băgate în seamă doar de către albi, care aveau oarece avere și un statut social, aceste întreținute erau dansatoare sau femei tinere, născute din tați albi și din mame mai mult de jumătate albe și restul negrese, și erau prezentate pentru a deveni concubine. Fetele, caste, atractive, exotice, unele dintre ele la fel de atent crescute și educate, ca și suratele lor creole de aceeași vârstă, puteau fi alese la prima lor apariție la balul organizat în sala vechiului teatru St. Philip. Negocierea relației are loc dinainte, între mama fetei și domnul în cauză, sau, uneori, între mamă și tatăl domnului, care va alege o astfel de tânără, ca făcând parte esențială din educația fiului său. Apoi se încheie o înțelegere, care include cumpărarea unei case pe numele fetei în strada Rampart, în spatele lui Vieux Carré, și, de asemenea, o alocație pentru ea și pentru sprijinirea și educația unui posibil copil. Relațiile de genul acesta durau o viață sau cel puțin așa aflase Caid, cu toate că se terminau, de obicei, odată cu căsătoria bărbatului.

Caid participase, din curiozitate, la unul sau două baluri de acest fel, dar foarte curând învățase să le evite. În primul rând, el nu-și putea permite să întrețină o *placée*, dar, în același timp, aranjamentul îi întorcea stomacul pe dos, amintindu-i mult prea mult de situația Bronei.

– Simpatiile tale sunt deja stabilite, bănuiesc, îi spuse el lui Blackford. Sau voiai fata pentru tine?

Blackford îl privi drept în ochi.

– Haughton era beat. Fata era speriată și rușinată, și nimeni nu-i venea în ajutor. Mi-am amintit de jurământul

făcut, așa că l-am luat pe domn deoparte ca să-i amintesc de bunele maniere.

Era posibil să-l fi judecat greșit pe englez, își spuse Caid.

– A renunțat la intenția lui?

– Și s-a trezit destul de bine încât să poată pleca cât de repede a putut. Blackford își ascunse privirea, coborându-și pleoapele. A fost mai degrabă o dezamăgire. Mi-ar fi plăcut să-l înțep puțin.

– Bravo, zise Rio, ridicând paharul de coniac în semn de apreciere.

Nicholas repetă gestul.

– Mai e ceva, adăugă Blackford, cu toate că nu are legătură cu Frăția.

Rio ridică din sprânceană.

– Despre ce e vorba?

– Am stat de vorbă cu șeful comitetului turneului. Mi-a permis să aflu numele primului meu adversar, dar și proiectul pentru rundele secundare.

– Și cine va fi acela?

– Thimecourt, pentru prima rundă.

Caid fluieră. Bărbatul era ofițer al cavaleriei franceze, și nicidecum un spadasin.

– Exact, zise Blackford, sardonic. Iar pentru a doua, dacă voi fi în cea dintâi victorios, bineînțeles, urmează să mă lupt cu câștigătorul din prima ta rundă, O'Neill.

– Ceva care trebuie așteptat cu nerăbdare, zise Caid, zâmbind larg. Să sperăm că amândoi vom supraviețui în cea de a doua rundă.

– Cum spui.

Era inevitabil ca unii dintre ei, Blackford, Nicholas sau chiar el, să se înfrunte pe podium, își zise Caid, Rio urmând să stea deoparte, desigur, din considerație pentru mireasa lui

şi pentru mult doritul voiaj în Spania. Spera să nu se confrunte prea curând cu La Roche, în vreme ce asistenţa va râde şi va huidui, căci amândoi îşi doreau premiul „Cel mai bun dintre cei buni". Să dea Domnul să nu se întâmple una ca asta, pentru că el îşi cunoştea foarte bine calităţile. Pe de altă parte, Blackford era un necunoscut. În plus, era conştient de rivalitatea nerostită care pulsa între ei, bazată pe vechi resentimente şi pe tradiţii, pe un soi de antagonism nedefinit. Asta îl obliga să afle cât mai multe despre stilul acestuia, despre forţa şi slăbiciunea sa, în zilele care precedau turneul.

Se pare că mintea lui Nicholas alerga cam în aceeaşi direcţie, fiindcă luă cuvântul în secunda aceea:

– Ar trebui să ne antrenăm puţin, zilele astea, nu sunteţi de acord? O rundă din când în când nu ar fi ceva deplasat, chiar dacă nu vom purta echipamentul de luptă.

– Şi doamnele?

– Doamnele? se interesă Blackford, încruntându-se.

Nicholas înălţă din umeri.

– Habar nu am dacă ele vor asista, dar va fi dificil să le împiedicăm dacă vor dori s-o facă.

Blackford înălţă din sprânceană.

– Simţurile lor delicate trebuie că le vor ţine departe, aş zice.

Rio îl privi compătimitor.

– Nu le cunoşti pe doamnele creole. Simţurile lor sunt la fel de perfecte ca ale oricărei alte doamne, dar curiozitatea lor, ca să nu mai pomenesc de îndrăzneala lor, nu prea cunosc limite.

– Atunci să le lăsăm să privească, zise englezul, în ochii lui strălucind o speculaţie plină de înţelepciune. Eu nu am absolut nicio obiecţie.

Caid nu era de acord. Antrenamentul putea deveni rigid şi neconcludent fără echipamentul potrivit.

– Eu cred că nu trebuie să facem vâlvă şi să sperăm că povestea asta se va încheia până ce ele se vor da jos din pat.

– Nu te tentează să mai oferi încă o distracţie invitaţilor doamnei Herriot? Eşti cât se poate de necooperant, *mon ami*, zise Nicholas, surâzând leneş.

– E suficient că voi lua parte la afurisita ei de piesă de teatru.

Un şir de hohote de râs salutară nemulţumirea lui profundă. Caid clătină din cap, privind în altă parte.

Exact la timp pentru a surprinde o umbră într-o încăpere ceva mai îndepărtată, despre care el credea că ar fi biroul pe care-l folosea aici fostul soţ al lui Maurelle. Imaginea dispăru imediat, dar lui îi fu suficientă doar o secundă pentru a recunoaşte silueta şi formele deosebite, precum şi profilul zvelt al doamnei Lisette Moisant. Apoi umbra se retrase şi jaluzelele fură trase. Sunetul unor inele de alamă şi o micşorare a luminii îi dădură de înţeles că draperiile fuseseră trase pentru noapte.

Dorinţa lacomă îl lovi pe Caid asemenea unui pumn în plexul solar. Nevoia de a o căuta în încăperea aceea era atât de puternică, încât el simţi cum broboane de sudoare îi apar pe frunte.

Cu toate astea, mai conversă preţ de câteva minute cu prietenii săi, până ce-şi termină coniacul. Apoi aruncă ţigara pe care abia dacă o atinsese într-o scuipătoare de alamă aflată la îndemână.

– E timpul să mă retrag, cred, zise el pe un ton care se voia firesc. Ne revedem mâine în zori.

Mormăieli amestecate cu urări de noapte bună se auziră în urma lui, în vreme ce el se îndepărta. Le răspunse peste umăr, dar fără a privi înapoi.

Caid intră în casă, apoi traversă fără zgomot salonul din fața biroului. Ascultă o clipă la ușă, dar nu auzi voci care să-i dea de înțeles că Lisette nu e singură. Clanța se răsuci fără zgomot sub mâna lui. Se strecură înăuntru, închise ușa și își lipi spatele de ea. Chiar dacă Lisette auzise, chiar dacă știa că el se afla acolo, ea nu-i veni în întâmpinare.

Masa de scris la care ședea abia dacă avea un metru și jumătate. Deasupra, o *baire*[1] contra țânțarilor, confecționată dintr-un voal alb, era suspendată de un cui fixat în tavanul lambrisat, alcătuind un baldachin diafan care se unduia ușor în căldura provenită de la o singură lumânare lungă. Pe jumătate ascunsă îndărătul ei, așezată pe un taburet tapițat cu mătase în culori pastelate, Lisette era apărată măcar de insectele de diverse mărimi, dacă nu de alți răufăcători. Un suport din sticlă pentru toc și cerneală se afla în fața ei. După felul cum privea spre foaia din fața ei, el ar fi zis că Lisette copia replicile piesei, dar tot atât de bine ar fi putut răspunde unei scrisori.

Nu părea conștientă de prezența lui, continuând să scrie. Oricum, ceva din poziția umărului ei și din aplecarea capului, dădea de înțeles că era o șaradă. Figaro, care dădu scurt din coadă în semn de recunoaștere din locul unde stătea întins, aproape ascuns în spatele draperiilor, ar fi trebuit s-o alerteze. Caid voia să creadă că Lisette îl aștepta. Altminteri, intențiile lui, mânate de o imaginație febrilă și de o nevoie nestăvilită apăreau prea dezonorabile pentru a fi puse în practică.

Simți o împunsătură în partea inferioară a spatelui și înțelese că cheia se afla în ușă. El se întoarse, o apucă și, cu o mișcare hotărâtă, o răsuci în broască.

---

[1] Pânză protectoare (în lb. fr., în orig.).

14

Lisette își înălță capul precum o căprioară care presimte pericolul, auzind zgomotul slab făcut de cheie. Răsucindu-se în scaun, îl văzu pe Caid care venea spre ea. Pașii lui nu făceau zgomot, erau precum ai unei pantere. Expresia de pe fața lui părea sobră, văzută prin voalul apărătorii care reprezentase un refugiu pentru soțul lui Maurelle atunci când scria, în fiecare noapte, în registrul plantației. Respirația i se opri, în vreme ce o mie de temeri și de senzații ciudate îi încordară nervii. Când, în sfârșit, înțelese cu ce scop se afla el acolo, o cuprinse o fierbințeală sufocantă.

Venise să răspundă provocării ei.

Inima îi tremura în piept. Anticiparea o ardea ca un acid, scurgându-se prin venele ei. Își umezi buzele, în vreme ce pieptul i se ridica și cobora, ca și cum s-ar fi pregătit de o cursă. Instinctiv, se uită rapid prin cameră, căutând o scăpare.

Nu exista niciuna. Să fugă în secunda asta însemna laşitate, sfârșitul tuturor planurilor ei. Tot ce i se cerea era curajul de a supraviețui în următoarele minute.

Nu era sigură că putea să se descurce. Să invite unul dintre cei mai periculoși bărbați din New Orleans să facă dragoste cu ea, era una, dar să treacă prin experiența respectivă, era cu totul altceva. Deși, pentru ce altceva se afla ea aici?

Ea lansase provocarea, dar momentul și locul fuseseră alegerea lui Caid. Asta schimba situația. Cumva, în secunda asta, simțea că e la mila lui. Și nu avea nici cea mai vagă idee dacă el putea sau voia să fie îndurător.

Ca o barieră de protecție, acea *baire* atârna între ei. Era lipsit de politețe să rămână dincolo de ea, dar nu se simțea

capabilă să iasă de acolo. Se aştepta ca el să se oprească atunci când va ajunge în dreptul ei, dar Caid nu procedă aşa. Ridicând mâna spre despărţitura unde cele două margini tivite se apropiau, le dădu la o parte şi păşi înăuntru.

Ea se ridică în picioare, brusc alarmată. El rămăsese la doar câţiva centimetri distanţă, mult prea aproape în acel spaţiu închis. Ochii lui erau de un albastru viu, asemenea mării, cu pupilele mărite, în care se reflecta lumina lumânărilor, ca două flăcări aurii, gemene, ce o supravegheau atent. Apoi cu un gest aproape neglijent, el se aplecă şi stinse flacăra uneia dintre ele.

Respiraţia lui caldă îi mângâie uşor obrazul în clipa în care el se îndreptă, stârnind senzaţii pe care abia dacă avea habar că le posedă. Mirosul de tutun, de coniac, amestecat cu răcoarea nopţii şi căldura masculină o învăluiră. Parcă fără să gândească, ea întinse o mână şi atinse reverul de satin al fraculuí lui, pentru a-l opri sau pentru a-l trage mai aproape. Apucându-i degetele, el le ridică în dreptul buzelor, apoi îi puse mâna pe umărul lui, în vreme ce îi înconjura talia şi o trăgea spre el.

Un fior o scoase din starea de transă năucitoare care pusese stăpânire pe ea.

– Şi... şi dacă cineva încearcă să deschidă uşa? Ce-or să creadă?

– Nimic... în afară de faptul că a fost încuiată cu un anumit scop. Mai bine să se întrebe ce face persoana dinăuntru decât să intre şi să descopere ce se întâmplă.

– Da, bănuiesc că da. Cuvintele nu erau decât o şoaptă.

– Asta înseamnă că te-ai răzgândit? Spune-mi în secunda asta, *chérie*, da sau nu? Spune-mi acum, atâta vreme cât mai am intenţia şi puterea să-ţi dau drumul. Întârzie numai o secundă în plus, şi va fi prea târziu.

– Cu câteva zile va fi deja mult prea târziu.

– Atunci ești de acord cu ceea ce va urma?

Tremurul acela ușor care-i alerga de-a lungul nervilor se strecură și în vocea ei:

– Am nevoie de acel lucru.

El scoase un sunet slab. Buzele lui întârziară peste ale ei preț de o secundă, ca și cum încă îi acorda șansa de a se retrage. Ea își strecură degetele pe lângă rever până ce îi atinse linia încordată a gâtului. Apoi își trecu degetele prin mătasea aspră a părului lui, înaintând către ceafă. Presiunea ușoară pe care ea o exercită în locul acela reprezenta o permisiune și o invitație.

El îi prinse buzele, apăsându-le cu fierbințeala constantă a propriilor buze. Forța lui o învălui. Ea se clătină lipită de el, abandonându-se puterii pe care el o controla atât de bine. Impulsul de a se lipi și mai mult, de a fi una cu el, de a fi înăuntrul lui era atât de puternic, încât ea simți că amețește. Restricțiile impuse de îmbrăcăminte, de loc și de așteptările de ordin social erau atât de frustrante, încât ea își întredeschise buzele, gâfâind ușor.

El o strânse și mai tare și adânci sărutul. Mișcându-se liber în fierbințeala gurii ei, el savură în voie profunzimile acesteia, ca și cum ar fi vrut să-i descopere textura, gustul, apoi limba lui se angajă într-un joc sinuos. Ei i se păru că el zâmbea. Sau poate că era un semn al plăcerii. Apoi, puțin câte puțin, el se retrase, încurajându-i căutările și explorările.

Gura lui era dulce, mirosind amețitor, ca cel mai fin lichior. Ea contură colțurile umede ale gurii lui, simțind ușoare înțepături în zona unde barba crescuse, savură bătaia delicată a pulsului lui în vreme ce el rămăsese în așteptare, cu toate că tăria ca de oțel a mușchilor, pe care o simțea pe sub haină, era dovada efortului pe care-l cerea o asemenea abținere. Bătăile inimii ei se întețiră. Îi era greu să respire în strânsoarea corsetului. Era toată o flacără, atât de fierbinte pe dinăuntru, încât miezul ființei ei deveni lichid.

El îi mângâie faţa cu palma, trecând uşor peste rotunjimea obrazului, ca şi cum ar fi vrut să-şi întipărească în minte alcătuirea chipului ei. Cu grijă, îşi resfiră degetele în părul ei prins în creştetul capului, sărutând-o iar şi iar, de la colţul gurii şi până la bărbie, iar apoi până în zona sensibilă din spatele urechii. După aceea o lipi de el, odihnindu-şi faţa în părul ei şi legănând-o încet.

Maître d'armes, maestru al luptei. Asta era Caid O'Neill, un maestru al grijii şi al talentului în ale iubirii, care se controla la nesfârşit.

Ea nu voia ca el să se controleze.

Grija cu care el îi ghida reacţiile, dezvăluindu-şi-le prea puţin pe ale sale, era tulburătoare. Ar fi vrut să ştie că îl stârnea exact aşa cum apropierea lui, forţa lui fizică şi aura masculinităţii lui o afectau pe ea. Ar fi vrut ca el să se predea ritmului rapid al sângelui care-i alerga prin vene, să-şi dea frâu liber tumultului, pe care ea îl simţea dincolo de aparenţa calmă, şi să i se alăture în abandonul acela dulce şi sălbatic. Era plăcut, era fascinant să fie elevă într-o lecţie despre iubire, dar lipsea un ingredient esenţial. Dacă obiectivul era acela ca el s-o instruiască în privinţa bucuriilor din patul conjugal, atunci la ce îi folosea o demonstraţie lipsită de pasiune?

Murmurând delicat, ea se lipi şi mai tare de el. Strecurându-şi palma pe sub haina lui întredeschisă, se bucură de căldura pielii lui, iar inima îi tresări în piept. Câtă libertate era în gestul acesta, ce plăcere incredibilă să ştie că nimeni nu i-l putea interzice!

Cu toate astea, era uşor dezamăgită. Deşi îi acorda un acces nelimitat, lăsând-o să-şi plimbe palma pe spatele lui acoperit de mătase, să-i testeze muşchii, el rămase aproape nemişcat – doar degetele lui îi mângâiau linia mlădioasă a taliei.

– Așa se întâmplă întotdeauna? întrebă ea într-o șoaptă neliniștită, odihnindu-și capul pe reverul hainei lui. Degetele ei ar fi vrut să-i desfacă nodul complicat al cravatei, dar ea își domoli impulsul.

– Nu întotdeauna.

Oare vocea lui era ușor aspră? Nu era sigură.

– Ce altceva mai există?

– Multe lucruri, începând cu asta, zise el, ducându-și mâna ceva mai sus pentru a-i cuprinde sânul. Descoperind sfârcul prin mătasea corsetului, îl masă cu degetul mare. Ce zici?

– Foarte... plăcut.

– Doar plăcut? Nimic altceva?

– Atâtător, admise ea. Sau ar putea fi, cred.

– Și ce-l împiedică?

– Un exces de material și nevoia de a ști că e agreabil pentru tine.

– Crede-mă, nu-i deloc greu să fie agreabil, zise el, în vreme ce pieptul îi tresări ușor.

– Dar nici încântare nu e.

El rămase perfect nemișcat.

– Ce te face să spui asta?

– Nu pari deosebit de impresionat.

– Impresionat?

– Excitat, subjugat.

– Vrei să spui că nu sunt sugrumat de dorință?

Vocea lui ridicată o făcu să se simtă stânjenită, dar refuză să se dea bătută.

– Ceva de genul ăsta. Nu ar trebui să existe, cel puțin, ceva mai mult sentiment?

Rămase tăcut preț de o secundă.

Apoi îi încercui talia cu un braț ca de oțel, o ridică și o așeză pe masa de scris. După aceea, se postă între genunchii

ei, desfăcându-i mai mult în vreme ce-şi strecura mâinile sub fustele ei pe care apoi le ridică.

– Asta seamănă mai mult cu ceea ce aveai tu în minte? întrebă el, iar ea îi simţi respiraţia fierbinte pe urechea ei.

– Da... nu... nu ştiu sigur. Ea îşi ţinu în frâu cu oarecare efort impulsul glumeţ. Asta depinde de... de ceea ce va urma.

El păru să ia răspunsul ei ca pe o provocare, şi de ce nu? La drept vorbind, ce altceva era? Iar rezultatul era satisfăcător în cele din urmă, deoarece el desfăcu decolteul rochiei ei de seară, dând la iveală unul dintre sâni şi trecându-şi buzele peste el, cu o posesivitate plină de pasiune.

Era un atac senzual copleşitor, împotriva căruia ea nu se putea apăra, şi nici nu-şi dorea acest lucru. Atingerea lui era magică, în timp ce îi căuta locurile care provocau reacţia cea mai intensă şi mai cutremurătoare. Forţa şi îndemânarea lui stârniră un dor de care nu fusese conştientă, aducându-l la viaţă într-un mod incredibil.

Nici el nu se arăta imun, în clipa asta, la mângâierea ei ezitantă, la încercarea ei abia simţită de a-i da înapoi o parte din senzaţia aceea tulburătoare pe care el o aprinsese înăuntrul ei. Bătăile inimii lui se înteţiră, pielea lui, mângâierea lui radiau o pasiune vitală, pieptul i se înălţa şi cobora, ca şi cum nu ar fi avut aer suficient.

Şi totuşi el sărută curbele albăstrui ale sânului ei, trecând cu limba peste sfârcul sensibil şi tare precum o boabă de cafea, stăvilindu-şi impulsul de-a o dezgoli prea mult. El nu deranjase nici măcar o şuviţă din părul ei cârlionţat, ridicat spre vârful capului, atunci când o prinsese de ceafă pentru a o săruta. Fustele fuseseră date la o parte din calea lui, dar nu fuseseră mototolite. Nu fusese răsucit nici măcar un centimetru de dantelă şi nicio panglică nu fusese şifonată de mişcările lui. Nu ar fi fost tratată cu mai multă protecţie şi grijă nici dacă ar fi fost făcută din sticlă.

Lisette voia să protesteze, voia să deschidă butonii şi capsele vestei şi cămăşii lui, să-şi lipească pielea goală de a lui, incitându-l la un incontrolabil transfer al iubirii şi, în cele din urmă, al poftei care părea a fi un simulacru al acesteia. Jinduia să arunce departe hainele şi constrângerile, în egală măsură, şi să se azvârle pe podea, goală şi nerușinată, în braţele lui.

Era imposibil.

Manierele inoculate de-a lungul anilor, întărite de îngăduinţa lui cavalerească, o făcură să se abţină. Asta şi teama că nu doar respectul era cauza deosebitei lui curtoazii, ci şi faptul că ea era incapabilă să-i inspire mai mult de atât.

Sosi şi clipa în care degetele lui lungi de spadasin cercetară cu o chibzuinţă delicioasă despărţitura pantalonaşilor ei scurţi de mătase, acolo unde coapsele ei aveau o moliciune de satin, împingând din ce în ce mai adânc, ca apoi să se oprească. Braţul lui se strânse cu putere în jurul ei. Rămase nemişcat pentru câteva secunde interminabile, cu inima bătându-i tare lângă urechea ei, ca şi cum ar fi încetat să mai respire.

El şopti o rugăminte abia auzită, pe care ea nu o desluşi prea bine în transa ei delirantă. Se mişcă nemulţumită, tânjind după acel ceva crucial şi de nepotolit, ce nu fusese niciodată la îndemâna sa.

El o linişti cu vorbe tandre care nu aveau niciun înţeles, scuze şi promisiuni, şi o condamnare a tuturor bărbaţilor aroganţi şi ignoranţi, fără a se exclude pe el însuşi. Ea nu-l asculta, nu mai era în stare să gândească, nu-i mai păsa de nimic, în vreme ce degetele lui suple şi puternice o penetrară şi apoi se retraseră, într-un ritm insidios care se potrivea cu bătaia frenetică a inimii ei.

Apoi, fu cuprinsă de un flux întunecat, care o conduse spre o bucurie ce izbucni ca nişte lumini fosforescente. O

învălui, acaparând-o într-o secundă înfricoşătoare şi iraţională de plăcere zguduitoare. Timpul şi mintea ei păreau să se fi oprit în loc, inima îi era răvăşită şi ceva îi ameninţa sufletul şi integritatea mentală. Ea strigă cu putere, iar Caid captură sunetul cu buzele sale, trăgând-o către el şi lipind-o de trupul lui.

După alte câteva minute, când ritmul inimii se potoli, iar pielea ei începu să se răcorească, ea se agăţă de raţiune şi de demnitate, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine. Nu ştiuse. Nu ştiuse că ceea ce se petrecuse acum câteva momente era posibil. Nu fusese în stare să se gândească că Eugene o înşelase. Nici nu fusese în stare să-şi imagineze o asemenea intimitate, o abandonare atât de implicită, alături de bărbatul care-i fusese soţ. Şi nici nu-şi închipuise că el i-ar fi demonstrat gradul de consideraţie care se impunea.

Oricât de devastatoare fusese această exaltare a simţurilor, ea ştiu instinctiv că exista mult mai mult decât îi fusese ei dezvăluit în această noapte. Resimţi această pierdere, regretând-o.

Mişcându-se cu grijă, se îndepărtă de Caid. Apoi îşi dădu fustele în jos şi se lăsă să alunece de pe masă. Caid întinse mâna să o sprijine. Ea acceptă sprijinul vreme de o secundă, şi păşi dincolo de apărătoarea contra ţânţarilor. Stând cu spatele la el, îşi aranjă jupele şi rochia, asigurându-se că şi corsetul era în poziţia corectă.

– Ai avut perfectă dreptate, zise ea peste umăr, cu o voce distantă chiar şi pentru propriile urechi. Căsătoria poate avea şi compensaţii.

– Şi ar trebui să aplaud această recunoaştere?

– De ce nu? Este exact ceea ce ai stabilit că vei dovedi.

– Posibil.

Ea se întoarse să-l privească, cu toate că el nu era decât o umbră în spatele fluturării abia perceptibile a pânzei contra ţânţarilor.

– Ce altceva? Sau a fost un simplu joc?

– Dacă a fost aşa ceva, atunci eu sunt cel care a pierdut.

– Pentru că nu ai reuşit să termini ce ai început, vrei să spui. A fost alegerea ta.

– Îmi cer iertare. Am crezut, mai degrabă, că scopul era acela de a te proteja.

– De cine? De tine?

– Mai curând, de riscul de a avea un copil în acelaşi an în care soţul tău a decedat. Dar, la urma urmei, asta ar fi fost un lucru nesemnificativ în comparaţie cu miracolul conceperii lui aparent imaculate.

Ea nu se gândise deloc la acest aspect, ceea ce nu era, probabil, surprinzător, din moment ce nu avusese niciun motiv să o facă în timpul mariajului său. Subiectul devenea delicat şi nu-i convenea, oricum. Ridicând bărbia, ea întrebă:

– Ai avut ceva împotrivă să fii primul?

– Nici vorbă, dar am tresărit în faţa unei atari surprize. Dacă aş fi ştiut... Dar eşti văduvă. Cum să îmi închipui că ai putea fi o soţie virgină?

– Consideri că ar fi trebuit să-ţi spun, bănuiesc. Poate c-ar fi trebuit, dacă ştiam că o să faci caz de asta. Fără îndoială că s-ar fi ivit un moment prielnic la teatru, să spunem, sau pe o stradă anume. Un comentariu ca oricare altul în mijlocul unei conversaţii despre vreme, probabil? Oh, apropo, soţul meu nu era destul de interesat de farmecele mele ca să-şi facă datoria de soţ. Ai putea remedia şi acest aspect printre celelalte obligaţii pe care le ai?

El făcu un pas spre ea.

– Lisette, nu...

– Nu contează. Faptul că nici tu nu ai fost suficient de înflăcărat nu are nicio importanţă. Nu te învinovăţesc câtuşi de puţin. De fapt, cred că ar trebui să-ţi mulţumesc. Gândeşte-te numai la bucuria bărbatului cu care mă voi

căsători în cele din urmă, când o să-şi dea seama că a câştigat o avere uriaşă şi o mireasă castă, fără să-şi mai bată capul în privinţa celui care a fost cel care a deflorat-o.

Vocea ei se frânse, oarecum, atunci când rosti acel ultim cuvânt. Înainte ca el să poată formula un răspuns, înainte ca ea să fie obligată să mai spună ceva drept replică, ceva care ar fi putut să dezvăluie cât de rănită se simţea, se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă către uşă. Cheia nu se învârti îndată, dar până la urmă se descurcă. Ieşi şi trase uşa hotărâtă după ea. Începu să alerge spre dormitorul ei, împiedicându-se, apoi îşi reveni, se opri, trase adânc aer în piept şi o porni iar la drum cu un pas ţeapăn şi cu capul cât se poate de sus.

Ca măsură de precauţie, un pas uşor nu-şi avea rostul. Pe hol nu întâlni pe nimeni.

În dormitor, Lisette se pregăti de culcare asemenea unui zombie, fiind recunoscătoare că cea care o ajuta era o cameristă necunoscută, care nu o ştia suficient de bine pentru a intra în vorbă cu ea. Apoi, rămase întinsă, cu ochii larg deschişi în întuneric.

Ce dorea de la Caid? Nu prea ştia, dar era convinsă că nu îşi dorea ceea ce primise.

Faptul că el îi dăruise plăcere în vreme ce rămăsese atât de puţin implicat o ofensase. Totul ar fi trebuit să fie altfel, era convinsă de asta. I-ar fi plăcut să-l determine să-şi piardă controlul acela incredibil, să-l facă să reacţioneze la mângâierea ei la fel cum răspunsese ea la mângâierile lui. El îşi imaginase că ea îi ceruse o lecţie de amor, nu? Dar acum, i se părea că el era acela care avea nevoie de o lecţie despre cum e să te laşi pradă unui moment de pasiune. Şi ce rost mai avea, când pentru ei nu exista niciun viitor?

Cât de confuz era totul când era de una singură. Atunci când fusese ca şi prizonieră în casa socrului ei îşi imaginase că tot ceea ce îi trebuia era să scape de prezenţa lui, de

influența lui și de ceea ce hotăra el. Era convinsă că fericirea perfectă era aceea de a face numai ce-și dorea. Acum avea parte de acest beneficiu, dar îi lipsea ceva. Nu era neapărat singură; la urma urmelor, o avea pe Agatha. Avea în jurul ei prieteni, cunoștințe și servitori. Și cu toate astea, i se părea că trece prin viață fără niciun scop sau fără o ancoră, putând aluneca ușor în neant.

Oare Caid avea dreptate? Oare ceea ce avea ea nevoie era un mariaj cu rutina sa calmă și cu obligațiile sale, oare avea nevoie de o familie ca să se simtă cu picioarele pe pământ? Nu părea deloc un lucru simplu. Sperase la ceva mai mult, sperase la altceva.

Asta ar fi putut însemna, oricum, să scape definitiv de Moisant, un lucru care nu putea fi negat. Pretențiile lui de a pune mâna pe averea ei puteau fi înlăturate cel mai bine dacă ea se recăsătorea, cum spusese și Caid. Multe dintre femei se căsătoreau pentru a fi stăpâne în propria lor casă, nu-i adevărat? O făceau chiar dacă își dădeau seama că aveau să devină obiectul dorințelor soților lor și rigorilor impuse de nașterile frecvente. Nu aveai cum să te opui acestui curs; văduvele și văduvii nu țineau seama de prescrieri în timpul anilor de doliu. Dar senzația creată era de obicei dată uitării odată cu nașterea primului copil al cuplului.

Totuși, ce bărbat i-ar oferi o mostră de libertate, fiind și o pavăză între ea și Moisant? Nu se putea gândi la niciunul care să i se potrivească, niciunul în care să aibă încredere. Cu excepția lui Caid, bineînțeles. La drept vorbind, tot el rămânea cea mai bună alegere în privința unui soț.

Era imposibil; chiar el o spusese. Lui îi păsa mai mult de regulile de bună-cuviință decât ei, își zise Lisette. Între timp, urma să aibă toate acele obligații ca soț, fără niciun fel de beneficii.

Apoi mai era amenințat și de acel pericol special, provocat chiar de ea.

Lisette putea înlătura pericolul cu pricina – cu adevărat, putea renunța la necesitatea unei căsătorii –, cedându-i socrului ei averea pe care o moștenise. Dar avea nevoie de resurse pentru propriul său trai și ca sursă a propriei independențe. Altă opțiune era aceea să se mărite cu unul dintre bărbații care roiau în jurul ei, ca să nu mai aibă nevoie să fie păzită. Mai exista și acea alegere diavolească: să rămână nemăritată și să-i permită lui Caid să-și riște viața, ori să accepte un mariaj care putea fi sau nu ceva mai bun decât a fi prizoniera lui Moisant.

Sau ar mai fi existat încă o cale.

Mai avea și acum sticluța cu poțiunea pe care i-o dăduse Marie Laveau. Sub influența acelui amestec Voodoo, Caid ar putea să nu țină seama de barierele puse în calea căsătoriei lor. Când efectele s-ar fi epuizat, ar fi fost deja prea târziu, fapta ar fi fost deja comisă.

Nu ar fi fost însă prea târziu ca el s-o disprețuiască, ori s-o repudieze. Numai imaginându-și furia lui, simți cum îi îngheață inima. Se gândi că poate ar avea puterea să treacă peste o asemenea reacție, dar nu exista nicio garanție în acest sens.

Nu, n-are să facă una ca asta.

Lisette stătea sub pânza aceea contra țânțarilor care-i acoperea patul asemenea unui cort, privind la lumina care se strecura printre jaluzele. Își strecură mâna sub pernă, apucând sticluța cu poțiune, pe care o adusese cu ea și o ascunsese acolo. În timp ce mângâia cu degetul mare laturile acesteia și dopul înconvoiat, prin minte îi trecură o mulțime de gânduri și mult timp nu reuși să adoarmă.

Figaro fu primul care o trezi chiar înainte de ivirea zorilor, zgâriind ușa ca să i dea drumul înăuntru. Ea îi ceru

scuze fiindcă în seara precedentă îl uitase în birou, întrebându-se dacă el își petrecuse noaptea alături de Caid, din moment ce obișnuia să doarmă sub patul ei.

Cățelușul dădea semne că voia să meargă afară, iar ea obosise să-l vadă foindu-se de colo-colo. Îmbrăcând o rochie de plimbare, potrivită pentru a fi purtată în provincie, cu o croială lejeră și care se putea încheia în partea din față – astfel că nu avusese nevoie de ajutor pentru a o îmbrăca – luă lesa lui Figaro și ieși din cameră prin ușile franțuzești care dădeau spre galeria de la etaj. Era o dimineață plăcută, soarele încălzise deja grilajul galeriei și strălucea în iarba grea de rouă. Ea închise ochii preț de o secundă, bucurându-se de căldura aceea blândă care-i mângâia chipul. Apoi porni către treptele care o duceau jos, pe terenul din spatele casei, în vreme ce cățelușul țopăia pe lângă ea.

Hoinări prin grădina pe care o vizitaseră în ziua precedentă, oprindu-se din vreme în vreme pentru a admira câte un trandafir. Când ajunse la capătul aleii pavate cu cărămidă, rămase locului o clipă, nehotărâtă. Din locul unde se afla ea, continua un soi de potecă îngustă, ascunsă în iarba înaltă, ce ducea către o pădurice, în direcția râului. Roua care încărca firele de iarbă îi udase fustele până la genunchi, dar ce mai conta? Nu se putea rătăci, căci zidul mare și alb al casei îi putea arăta drumul de întoarcere, iar Figaro părea să manifeste un interes deosebit imediat ce păși pe potecuță. Înaintă deci cu un pas hotărât.

Zona era, în aparență, plină de grădini cu vegetație sălbatică, fiind locul de unde începea pădurea de stejari care alcătuiau o boltă înaltă. O mulțime de ferigi, de un verde fraged, creșteau la marginile ei, iar deasupra, o încâlceală de iasomie își împrăștia parfumul și florile galbene printre pernițele de mușchi verde, pe care se cuibăreau violete albe

şi de culoarea levănţicii. Azaleele sălbatice şi cornul îşi intensificau mireasma pe măsură ce căldura soarelui devenea mai puternică.

În apropierea fluviului, umezeala devenea şi mai pronunţată. Ea îşi ridică fustele deasupra băltoacelor mici şi permanente de apă, conducându-l pe Figaro pe lângă ele. Auzi curgerea grăbită a marelui fluviu, cu toate că digul nu-i dădea voie să îl şi vadă. Din loc în loc, zări câte o porţiune de muşchi strivită şi o urmă de cizmă în noroi. Mai veniseră şi alţii pe aici înaintea ei, poate grădinarii sau careva din personalul casei. Recunoscu una sau două urme de animal, dar se gândi că acestea aparţineau ratonilor sau opossumilor, sau, posibil, şoricelului din bucătăria plantaţiei. Cu siguranţă, nu erau suficient de mari pentru a fi ale panterelor de mlaştină sau ale vierului sălbatic care popula aceste păduri. Merse mai departe, intrigată de cotiturile sinuoase ale potecii, aşteptând să dea cu ochii de o căsuţă de vară şi o ruină pitorească ascunsă undeva, departe de tradiţionalul stil gotic ce devenise atât de răspândit.

În spatele ei se auzi un sunet slab.

Figaro se răsuci şi privi în urmă, mârâind. Lisette se opri o secundă să asculte, conştientă de ritmul alert al pulsului ei, ştiind că se speriase singură, tot gândindu-se la acele pantere de mlaştină şi alte creaturi. Să-i fie învăţătură de minte, fiindcă se îndepărtase atât de mult de corpul central al casei, deşi faptul că acoperişul acestuia se zărea printre arbori era de-ajuns pentru a-i da de înţeles că nu se afla la o distanţă mare.

Zgomotul crescu în intensitate. Fără îndoială că fusese o pasăre care se agita între frunzele căzute sau o veveriţă, ori un iepure care se ascundeau de ea. Porni din nou la drum.

Pentru câteva clipe, ea nu auzi decât cântecul păsărelelor şi foşnetul frunzelor la trecerea unei brize uşoare. Apoi

zgomotul se auzi iarăşi. Ea se opri din nou, uitându-se înspre locul de unde venise, Figaro făcând şi el exact aceeaşi mişcare. Se auzise cumva un pas? Sigur nu exista niciun fel de pericol aici, nicio ameninţare din partea lui Henri Moisant?

Ce prostie era să se gândească la aşa ceva. Era, pur şi simplu, un invitat care se trezise devreme, la fel ca şi ea, şi care hoinărea pe undeva, prin spatele ei. Poate că era chiar Caid.

Da, dar de ce nu o striga sau de ce nu încerca să se apropie de ea? Ar fi fost destul de simplu; ea mersese agale, nu o luase la fugă. Şi nici Figaro nu ar fi mârâit la el.

Dar dacă nu era nici Caid şi nici vreunul dintre invitaţii la petrecere? Dacă era vorba despre cineva care trebuia să dea de ea şi s-o ducă înapoi la casa familiei Moisant, la urma urmelor?

Cât îi facilitase ea sarcina, venind de una singură până aici! Se liniştise, bazându-se pe distanţa faţă de oraş, da, şi pe Caid. Dar această încredere se putea transforma într-o greşeală fatală.

Impulsul de a fugi îşi făcu loc în mintea ei. Dar unde să fugă? Nu cunoştea terenul, nu ştia ce anume se afla în faţa ei. Nu putea s-o ia prin pădure din pricina numeroşilor puieţi şi trandafiri sălbatici printre care i-ar fi fost aproape imposibil să se strecoare cu fustele ei largi. În afară de asta, singurul loc sigur se afla acolo, în spatele ei, în casă.

Acum nu se mai putea întoarce. Tot ceea ce putea face era să înainteze.

Săltându-şi fustele, o porni repede spre curba pe care o făcea poteca ce se întindea înaintea ei. Respira cu greutate. Simţi o împunsătură într-o parte, şi buzele i se strâmbară într-un rânjet, gândindu-se ce norocoasă era fiindcă de dimineaţă nu mai zăbovise să-şi îmbrace şi corsetul. Sărind peste o băltoacă, simţi cum părul i se desprinde din agrafe,

dar nu avu vreme să-şi facă griji pentru asta. Auzi zgomotul regulat al unor picioare încălţate în cizme, undeva în spatele ei. Păreau că se apropie.

Apoi un sunet straniu, semănând aproape cu clinchetul unui clopoţel veni spre ea de undeva din apropierea aleii. Un grup de lucrători, îşi zise ea, uşurată. O singură persoană ar fi fost suficientă ca să pună capăt urmăririi, dacă reuşea să ajungă lângă ei la vreme.

Acum putu auzi un ţăcănit metalic şi strigăte de nemulţumire sau de încurajare. Era un zgomot familiar în oraş, dacă treceai pe străzile din Passage de la Bourse.

În faţa ei se deschidea o pajişte scăldată în razele puternice ale soarelui, sub bolta înaltă a unui pâlc de nuci. Iarba fusese cosită, pentru a se putea aduna nucile, lăsând în urmă un teren neted. Câţiva bărbaţi stăteau întinşi în locul acela, în vreme ce doi dintre ei se aflau unul în faţa celuilalt, cu săbiile în mâini. Ţăcănitul şi clinchetul pe care le auzise proveneau de la săbiile ce se loveau una de alta. Un duel era în plină desfăşurare.

Caid şi englezul, Gavin Blackford, se înfruntau pe câmpul de luptă. Se repezeau, concentrându-se unul asupra altuia. Mişcându-se când în spate, când în faţă, ba în lumina soarelui, ba la umbră, ei dădeau târcoale morţii în aerul proaspăt şi blând al dimineţii.

Întrecerea nu avea nimic formal, nicio observaţie dură din partea celor adunaţi în jurul lor, nici urmă de chirurgi care să-i asiste. Cei care priveau se adunaseră în grupuri, schimbând replici pline de haz şi bombardându-i pe competitori cu tot soiul de ironii. Chiar cei doi rânjeau unul la celălalt, cât se poate de veseli, aruncându-şi din când în când câte-o vorbă de spirit. Spadele pe care le aveau în mână păreau să aibă apărători în vârf, prevenind astfel orice lovitură mortală.

Era o partidă de antrenament, nu un duel.

Vreme de o secundă, Lisette uită de virtualul ei urmăritor, uită de Figaro care trăgea de lesă, dând din coadă ca un nebun, uită absolut totul. Nu mai văzuse niciodată ceva asemănător, ceva interzis, pentru majoritatea privitorilor, o înfruntare amicală. Caid și Blackford își scoseseră hainele, vestele și cravatele, luptând doar în cămăși. Gulerele desfăcute și mânecile rulate până la cot le dădeau o înfățișare libertină lipsită de constrângeri, care în public era rareori dezvăluită. Efortul le îmbujorase fețele, iar pe piele le apăruseră broboane de transpirație. Părul ud le atârna pe lângă cap, cămășile dungate se lipeau strâns pe umerii lor lați, iar pantalonii tricotați le conturau mușchii picioarelor cu cea mai mare fidelitate. Asemănători în privința înălțimii și a dexterității, cei doi erau de-o frumusețe sălbatică, amândoi uimitori datorită forței virilității lor.

Caid, mai ales, lupta atât de controlat, încât se simți străbătută de un fior. Părea o amintire a reținerii lui din seara precedentă, reținere căreia ea îi răspunsese printr-o lamentabilă lipsă de control.

În secunda aceea, ea înțelese că privea ceva ce nu ar fi trebuit să vadă. Prinsă între o teamă îngrozitoare și amărăciune, ea abia dacă mai știa, în momentul acela, încotro s-o pornească.

– Un spectacol la fel de bun ca o piesă de teatru, nu?

Comentariul acela se auzi chiar lângă urechea ei, iar ea se întoarse brusc. Dar recunoscu imediat vocea și simți o mare ușurare.

Maurelle ieși din pădurea tânără, oprindu-se lângă ea. Continuă pe o voce joasă și gâtuită:

– Și tu ai aflat că se vor antrena în dimineața asta?

– Nu, nu chiar. Eu doar… mă plimbam. Arătă spre lesa lui Figaro, forțându-se să zâmbească. Ce mult mă bucur să vă văd. Credeam că mă urmărește cineva.

– Acum? Maurelle se încruntă uitându-se în urma ei, pe aleea ce se întindea pustie în spatele lor.

– O prostie, nu? De parcă invitații dumneavoastră ar putea face așa ceva.

– Dar eu nu am fost în urma ta, *chĕre*.

– Erați deja aici?

Gazda ei arătă spre un pâlc de oțetari, chiar în spatele potecii.

– Stăteam acolo, ca să nu deranjez distracția domnilor. Am avut norocul ca menajera să afle de acest antrenament de la doamna care o are în grijă pe domnișoara Vallier, iar ea a aflat de la servitorul domnului De Silva, cred.

Vocea ei era impregnată de ironie, cu toate că era greu să spui dacă se adresa spadasinilor, eficienței servitorilor sau propriei sale curiozități. Lisette clătină scurt din cap.

– Dar atunci cine…?

– Probabil, unul dintre grădinari, în cazul în care ai fi avut dificultăți să descoperi drumul de întoarcere sau pentru a te preveni să stai departe de această repriză de scrimă. Sau poate a fost vreun domn pe care nu-l prea interesează săbiile, dar care voia să-ți vorbească între patru ochi. Nu te alarma, *chĕre*. Precis că a plecat deja. Iar noi avem alte probleme.

Vorbind, Maurelle arătă cu capul spre falsul duel. Încetarea bruscă a zgomotului îi dădu de înțeles lui Lisette că lupta luase sfârșit. Caid și Blackford, fără a mai avea spada în poziție de luptă, stăteau umăr lângă umăr și se uitau spre ele două, în vreme ce ceilalți, la rândul lor, le priveau cu atenție.

– Ne iertați, domnilor, strigă Maurelle. Nu am vrut să vă întrerupem, și vom pleca îndată.

Blackford, zâmbind larg, își ridică spada în semn de salut.

– Sunteți cât se poate de bine-venite, dacă doriți să rămâneți.

Caid nu era în întregime de acord cu invitația respectivă, își zise Lisette pentru că îi aruncă adversarului său o privire plină de nemulțumire. Această reacție neînsemnată o irită sau poate că era vorba doar de stânjeneala de a fi surprinsă într-un loc unde nu ar fi trebuit să se afle.

– Nu, nu, nici nu visăm la una ca asta! îi strigă ea. Vă rog, continuați.

Ea nu mai stătu pe gânduri, se întoarse și porni pe drumul către casă, trăgându-l pe Figaro după ea. Maurelle o urmă. Lisette simțea privirile bărbaților ațintite asupra lor. Ideea în sine făcea ca actul mersului să pară straniu, cu toate că ea se mișca cu toată grația de care era în stare. Nu avea sens să transforme retragerea într-o înaintare împiedicată.

Numai după ce dispărură din raza lor vizuală, ea realiză brusc că ar fi trebuit să ia seama la cine anume fusese prezent acolo, sub nuci. Dacă și-i putea aminti, atunci îi putea elimina de pe lista celor care ar fi putut s-o urmărească. Domnul De Silva, logodnicul domnișoarei Vallier, era acolo, era sigură, la fel cum era și Nicholas Pasquale. La ceilalți nu prea fusese atentă. Adevărul era că abia se uitase spre ei, în stânjeneala sa.

– Ei bine, a fost emoționant, zise Maurelle, încântată.

– Totuși, mult prea emoționant, răspunse Lisette.

– Oh, sunt de acord. Dar stimulativ, trebuie să recunosc. Mă întreb ce vor face oare în restul timpului pentru a egala un astfel de spectacol.

15

Piesa de teatru pe care plănuiseră s-o interpreteze în seara următoare le ocupă toată după-amiaza. Doamnele se angajară în acest proiect cu mult entuziasm şi cu o cantitate de talent deloc neglijabilă. Domnii fură mai leneşi în privinţa participării. Caid nu se arătă încântat fiindcă i se acoră rolul de amorezat lulea, în totală opoziţie cu naivitatea lui Lisette, bănuind că Maurelle, pe post de regizor, se lăsase copleşită de ironie atunci când alcătuise distribuţia. Cu toate că îşi înfrânase impulsul de a protesta în faţa lui Lisette şi a celorlalte doamne, nu avea o asemenea reticenţă faţă de amicii săi spadasini.

– Nu fi şi tu atât de abătut, zise Blackford, cu licăriri albastre de veselie dansând în ochii lui, şi privindu-l pe Caid cu detaşarea omului care nu fusese distribuit în vreun rol. E vorba de o piesă clasică, cu un dialog spiritual, ba chiar unul inteligent, oferind multe oportunităţi de-a juca alături de doamne. Trebuie doar să fii inflexibil şi să te bucuri de momentul respectiv.

– Nu e deloc aşa, fir-ar să fie. Caid aproape că adăugă că englezul putea să-i preia rolul, având binecuvântarea lui, dar se opri la timp. Să joace un rol total opus celui primit de Lisette îl putea face pe Blackford să se bucure mult prea tare.

– Aş putea insista pe lângă Francis să joace el în locul tău, dacă eşti pornit împotriva lui. Sunt sigur că va fi încântat.

– Probabil, zise Caid, cu o privire întunecată. Se pare că el nu are nimic împotrivă să se facă de râs.

– Nici asta nu te mulţumeşte? Atunci, cred că nu ai scăpare. Vrei să te ajut să-ţi înveţi replicile? Nu oi avea eu vocea suavă a unei virgine, dar pot încerca.

– Dă-i înainte, amuză-te pe socoteala mea, îi zise Caid, cu o privire amenințătoare. Data viitoare, o să mă asigur că Maurelle îți va acorda și ție un rol.

– Am deja unul, prietene, i-o întoarse Blackford, fără să se alarmeze în mod vizibil. Dețin rolul de pretendent.

Se aflau în galerie, stând cu picioarele rezemate de balustradă și cu paharele de vin în mână. Era ora aceea schimbătoare, numită *l'heure bleu* (ora albastră), cu toate că era vorba de acele minute înainte ca soarele să apună, iar țânțarii să se apropie și să-i piște, între ora siestei și distracția serii. Majoritatea invitaților lui Maurelle se retrăsese în camere, pregătindu-se pentru repetiția piesei de teatru care era urmată de un supeu târziu.

Blackford se lăsă pe spate în scaun, vârându-și mâinile sub cap.

– Voiam să te întreb un lucru, O'Neill. Care e rolul tău pe lângă încântătoarea văduvă Moisant? Eu am sosit mai târziu în povestea asta și nu prea îi dau de capăt.

– Nu am niciunul. Ar fi impropriu să te gândești la așa ceva, în vreme ce ea încă poartă doliu.

Blackford adoptă o expresie corespunzătoare.

– E adevărat, dar, cu toate astea, cei care astăzi sunt cât se poate de agreabili, vor ocupa poziții fruntașe atunci când perioada de doliu va lua sfârșit. Bâzâie ca niște albine în jurul borcănașului cu miere, în timp ce tu stai deoparte, pregătit să înlături pe oricare s-ar apropia mai mult. Oricine te-ar fi iertat pentru gândul că dorești s-o păstrezi pentru tine.

– Scoate-ți ideea asta din cap, zise Caid pe un ton aspru. Eu nu fac decât să veghez temporar starea de bine a doamnei cu pricina.

– Împotriva amenințărilor socrului ei, acum înțeleg. Dar ești sigur că nu simți nimic pentru ea?

– Sentimentele mele nu au niciun amestec.

Blackford îl privi evaluativ cu coada ochiului.

– Mdda, te cred.

Caid îl privi atent, la rândul său, dar nu răspunse.

Blackford se uită din nou înainte, făcând o grimasă.

– Dacă nu poți rămâne imparțial, atunci cum te vei asigura că ea va face alegerea potrivită, dragă prietene? Orice alegere?

– Te gândești, cumva, să-ți încerci norocul?

– Sunt tentat, dar mai bine să te înfrunt pe podiumul de scrimă decât pe câmpul de luptă, în duel.

– Nu, te avertizam, zise Caid, exasperat.

– Nu? Blackford făcu o pauză, apoi continuă ca pentru sine: Poate că nu, deși calitățile mele nu-s mai bune decât ale tale.

– Tu, cel puțin, ai sânge albastru.

– Mulțam pentru asta, cu toate că fratele meu mai mare s-ar putea să nu fie de acord, ca să nu mai spun de tatăl meu. Oricum, nu prea văd cum s-ar putea alege între noi doi.

– Un aristocrat englez care e modest, iată ceva ce nu gândeam că voi vedea vreodată, zise Caid, cu uimire în glas.

– Mai degrabă unul realist. Puține lucruri sunt mai josnice decât să fii fiul cel mic.

Caid, uitându-se la Blackford, avu impresia că zărește un licăr de durere în ochii lui.

– Credeam că fiii mai mici sunt, de obicei, destinați serviciului militar. Cum de ai scăpat de soarta asta?

– O copilărie plină de boli și o lipsă totală de disciplină spre care am fost înclinat sau, cel puțin, așa zic unii. Eu aș prefera s-o numesc refuzul de a primi ordine.

– Mai ales, pe acelea ale unui frate mai mare? ghici Caid.

– Ai nimerit-o. Dar acum nu discutăm despre sentimentele mele. Deci, ce intenții ai în privința doamnei cu pricina?

– Doar unele cât se poate de onorabile. Şi tu? Caid aşteptă răspunsul, păstrându-şi cu greu răbdarea.

– Oh, eu nu am nişte intenţii anume, dar mă întreb care sunt bărbaţii pe care trebuie să-i dau la o parte.

– Pe niciunul, zise Caid sec.

– Aşa mă gândeam şi eu, spuse englezul cu un zâmbet mulţumit.

Caid îi aruncă o privire plină de dezgust, dar nu zise nimic, temându-se să nu dezvăluie şi mai mult.

Repetiţia piesei dură mai mult decât se aşteptaseră. Se apucară de treabă, citindu-şi replicile de pe paginile pe care le ţineau în mână. Caid găsi o plăcere perversă în replicile pe care trebuia să i le adreseze lui Lisette. Să-i facă curte în mod public reprezenta un chin desăvârşit, în vreme ce Lisette îşi rostea replicile roşind, neputând să-l privească în ochi şi făcându-l să se simtă excitat precum un berbec, dar şi plin de îndoială, asemenea celui mai neexperimentat dintre adolescenţi. Ar fi dat oricât ca să afle cărui fapt i se datora confuzia ei şi obrajii îmbujoraţi, fie că era vorba de un talent interpretativ sau o vie amintire a celor petrecute între ei cu o seară în urmă, fie un tremur feciorelnic datorat antrenamentului de scrimă la care asistase în dimineaţa respectivă. Oportunitatea de a afla care era starea ei de spirit se ivi după supeu.

Masa debută cu supă de broască ţestoasă şi se încheie cu gustări, totul servit în porţelanuri chinezeşti albe, aduse de la Paris, care erau tivite cu aur, o marcă a Maison Blanche. Maurelle păstra vechiul stil al meselor franţuzeşti, astfel că domnii nu rămâneau la masă pentru coniac şi alune, ci se ridicau odată cu doamnele de la masa cea mare şi mergeau în salon. Acolo, gazda lor se aşează în faţa pianului, care ocupa un colţ al încăperii aceleia lungi, şi interpretă o sonată. După

o vreme, când consideră că mâncarea ce tocmai fusese servită era suficient de „așezată" pentru a asigura digestia, se angajă într-un vals sprințar, iar câteva perechi începură să danseze.

Aici, în această atmosferă lipsită de formalism, era posibil să nu existe nicio obiecție ca un bărbat ca el s-o invite pe Lisette la dans. Caid se ridică și se duse să se încline în fața ei.

Ea veni în brațele lui destul de repede, ceea ce-l făcu să creadă că nu era prea dezgustată de el, în niciuna dintre posibilele perspective. În vreme ce se roteau pe ringul de dans, el se uita la chipul ei, la curba delicată a obrazului, la forma de evantai a genelor, în timp ce încerca să-și dea seama cum ar trebui să rostească ceea ce-i frământa cel mai mult mintea. Apropierea capului de al ei era singura soluție pe care o considera posibilă.

– Îmi pare rău că ne-ai surprins dimineață în timpul antrenamentului.

– Îți pare rău? De ce? Ea se dădu puțin în spate și înălță privirea spre el. Ochii ei exprimau mirare, cu toate că obrajii i se îmbujorară ușor.

– Nu ne-am propus să ofensăm sensibilitatea vreunei doamne.

– Și tu consideri că eu am fost ofensată?

– Majoritatea doamnelor ar pretinde acest lucru.

– Eu nu sunt majoritatea doamnelor.

Caid permise trăsăturilor lui să se relaxeze în ceea ce părea a fi un surâs.

– Asta chiar am început să cred.

– Ce parte a spectacolului trebuia să fie ofensator, repriza de scrimă sau... vestimentația deloc formală?

– Amândouă, îmi închipui, ca și posibila violență care este de presupus să apară în astfel de confruntări între doi bărbați care au în mână niște arme mortale.

– Dar era vorba doar de un antrenament, nu prea aveau cum să survină vărsări de sânge.

– Chiar şi aşa, pot surveni. Pierderea unui nasture într-o rotire de floretă, o izbucnire temperamentală, şi gata.

– Ei bine, eu nu am văzut nimic din toate astea, zise ea foarte hotărâtă. E drept, nici nu am stat prea mult să observ ceva cu adevărat tulburător. Ca să fiu sinceră până la capăt, sunt fericită că am fost martoră la o părticică din meseria misterioasă pe care o practici.

– Şi de ce mă rog?

– Cele mai multe femei sunt curioase să afle de ce îi atrage atât de tare pe bărbaţi.

– Nu sunt convins că înţeleg.

– Cum altfel s-ar putea explica cantitatea mare de timp şi de efort pe care o consumi ca să devii eficient? Asta te face să crezi că are oarecum legătură cu fascinaţia romantică pentru macabru. Tinerii pretind că se familiarizează cu moartea, iar scrima nu este decât o altă manifestare a ideii cu pricina.

– Adică eu îi învăţ să accepte moartea cu bunăvoinţă? Asta e ceea ce vrei să spui?

Ea se încruntă.

– Asta ar fi mult prea mult. Mai degrabă, ei învaţă să înfrunte moartea şi s-o privească în ochi, să o întâmpine fără teamă.

– Da, dar e întotdeauna un lucru bun? O frică zdravănă în faţa morţii ne face să stăm departe de tot soiul de pericole.

– Cred că acest argument ar trebui să-mi aparţină, zise ea, serioasă. Te îndoieşti de valoarea meseriei tale sau a codului ce o guvernează?

– Toţi bărbaţii inteligenţi ar face acest lucru.

– Atunci de ce continuă?

– Viața ar fi brutală fără meseria asta, dată fiind vulgaritatea și gesturile obscene ale celor care se poartă ca niște canalii cu bărbații... și cu femeile. Își va pierde valoarea atunci când își va atinge scopul. Așa se procedează, înțelegi.

– Chiar dacă cel care moare e nevinovat și bun?

– Meseria mea constă în a mă asigura că asemenea oameni nu plătesc un astfel de preț.

– Atunci meseria ta e meritorie.

Caid știu în secunda aceea, dacă nu cumva o știuse dinainte, cât de greu îi va fi să-i ofere lui Lisette un alt soț atunci când va sosi clipa. Întrezărirea acelui viitor dureros îi opri respirația, făcându-l să se întrebe furios oare ce-și închipuia că făcea. Și astfel, el o roti într-un vârtej rapid, care-i învolbură fustele, iar sânii ei se lipiră preț de o secundă de pieptul lui. Apoi el încetini ritmul, gândindu-se la distanța care trebuia păstrată în timpul dansului, îndepărtând-o de el exact atât cât era necesar.

Lisette păru să accepte gestul la valoarea lui, dar îl privi, ca și cum ar fi evaluat greutatea vorbelor pe care se pregătea să le rostească. Trecu un moment destul de lung până ce vorbi iarăși:

– De dimineață am fost urmărită, cred.

– Urmărită, repetă el, încercând să-și pună gândurile în ordine, pentru a vedea, dincolo de rezervele ei, ce tulburare anume îi provocase această suspiciune.

– Mi s-a părut că aud pașii unui bărbat, deși nu l-am văzut. Sunt convinsă că scopurile i-au fost împiedicate odată cu apariția lui Maurelle.

– Ea nu l-a zărit?

Lisette scutură din cap cu atâta hotărâre, încât buclele care fuseseră ridicate spre creștetul capului, așa cum o cerea moda acelor zile, se desprinseră, fluturând libere.

– Ea a spus că nu.

– Deci nu ai idee dacă el voia, pur şi simplu, să stea alături de tine, o femeie atractivă plecată de dimineaţă la plimbare, sau dacă plănuia ceva rău?

– Nu chiar. M-am gândit... m-am gândit dacă ai luat seama la toţi bărbaţii care au participat la antrenamentul vostru.

Caid pricepu îndată care era sugestia ei.

– Au venit şi au plecat imediat ce dispoziţia sau nevoia de a lua micul dejun i-a mobilizat. Sigur că-i pot identifica pe cei care au fost alături de mine.

Ea păru uşor dezamăgită, dar nu foarte tulburată. Asta era bine, fiindcă el era tulburat cât să le ajungă la amândoi. Petrecerea se transforma într-un coşmar în care trebuiau supravegheate mişcările invitaţilor. Niciunul nu părea să stea în loc mai mult de câteva minute şi era imposibil să spui cine plecase pentru a face ceva necugetat sau cine se retrăsese, pur şi simplu, în dormitor pentru a se odihni.

Mai mult decât atât, era o adevărată problemă să te afli singur în compania lui Lisette, exact ca şi în oraş, fiindcă mulţi urmăreau acelaşi avantaj. Oriunde se întorcea, Francis, Denys, Neville, Gustave, alături de mama lui, şi încă vreo şase persoane păreau să fie întotdeauna prezente. Nici dacă ar fi încercat, ea n-ar fi reuşit să-şi asigure o *garde de corps* mai eficientă. Cel puţin, niciunul dintre ei nu putea avea ceva mai mult noroc pentru a fi singur cu ea. Avea cel puţin această satisfacţie.

Maurelle puse capăt valsului printr-o „înfloritură" zglobie. Din întâmplare, atunci când se opriră, se treziră în apropierea unor uşi franţuzeşti. Luând seama la uşoara îmbujorare a feţei lui Lisette, la felul în care începu să-şi facă vânt cu evantaiul, un obiect sobru din mătase neagră şi beţişoare de abanos, el întrebă:

– Mergem afară câteva clipe?

– Desigur. Punându-şi palma pe braţul pe care i-l oferi, ea înaintă în grabă alături de el, privind spre noaptea de afară şi lăsând în urma lor salonul strălucitor. Cel puţin aici era mai răcoare, briza blândă răcorindu-le obrajii. E prea cald. Mă tot aştept să plouă.

– În cazul ăsta, vei fi nevoită să rămâi în casă, alături de pretendenţii tăi.

– Ce idee. Ea se scutură teatral. Ar trebui să mă rog ca mâine să se răcorească. El îi aruncă o privire precaută în lumina aceea difuză.

– Ei, haide, niciunul dintre ei nu ţi se pare agreabil?

– Toţi sunt suficient de agreabili, dar nu mă închipui petrecându-mi viaţa alături de vreunul dintre ei.

– Nici măcar alături de Duchaine?

Ea înclină capul ca să-l poată privi.

– Ce te face să mă întrebi aşa ceva?

– Nu ştiu. Pare cel mai potrivit, bănuiesc.

– Ca şi cum el ar fi primul care ţi-ar lăsa impresia asta.

– Atunci vărul lui, contele de Picardy…

– Te rog! Am auzit mai mult decât suficient despre vărul lui şi despre proprietăţile sale. Despre poziţia lui la curte, despre veniturile, trăsurile, hainele şi amantele lui.

– Amantele?

– Fiind o femeie măritată, sunt percepută drept o persoană care găseşte aceste subiecte mai degrabă atrăgătoare decât şocante.

Caid scoase un sunet definit, satisfăcut că Duchaine nu aflase despre lipsa ei de experienţă în această privinţă.

– A spus el atât de multe?

– Mai degrabă a insinuat. Domnul Duchaine e mult prea discret pentru a dezvălui totul în vorbe care pot fi repetate.

Valul de furie pe care-l simțea Caid luase proporții care îndemnau la crimă, iar el își dădea seama de asta. Totuși, gândul că Duchaine șoptise la urechea lui Lisette aluzii obscene, îl făcu să-și ducă mâna spre spadă.

– Foarte bine, asta îl exclude pe domnul Duchaine. Dar Dorelle?

– Drăguț, dar mult prea tânăr și un artist prea sensibil. Și-a petrecut după-amiaza compunând un poem pentru mine.

– O condamnare serioasă. Iar domnul Bechet? Caid nu putu împiedica unda de veselie care prindea viață în vocea lui.

– Mama sa ar fi o doamnă interesantă, dacă nu ar avea un fiu. Lisette îi aruncă o privire scurtă. Ce e așa de amuzant?

– Nimic.

– Sunt convinsă. Poate ți se pare amuzant să evit replicile a șase tineri într-o singură seară, dar nu mi se potrivește deloc. Încă puțin, și mă retrag în fugă la oraș.

– Cum, și să o lași pe Maurelle să le țină singură companie? Nu ai putea fi atât de crudă.

– N-ar fi vorba de cruzime, ci de spirit de conservare.

El se opri, o întoarse cu fața către el și se aplecă să-i mângâie obrazul cu degetele lui puternice de spadasin.

– E chiar atât de rău?

– Insuportabil. Ea îi prinse încheietura mâinii, cercetând zona respectivă cu degetele ei sensibile. Apoi îi coborî brațul, împingând ceva mai sus manșeta.

Caid făcu un gest de respingere, ca și cum ar fi vrut să-și elibereze brațul, dar rămase nemișcat, în strânsoarea degetelor ei.

– Nu, zise el, protestând morocănos.

– De ce? Ea îl privi, mângâind acele cicatrici provocate de rosăturile lanțurilor. Dimineața, aveai încheieturile înfășurate în bucăți de pânză, cred. Sunt atât de groaznice?

– Bandajele previn rănirea accidentală a unei artere. Nu au nicio legătură cu ceea ce vezi. Adevărul nu era chiar acesta, dar nu găsi altceva pe moment. Atingerea ei ușoară îi provoca furnicături de-a lungul brațului, trecând apoi de-a lungul umerilor, dând naștere unei arșițe care părea că se răspândește în fiecare centimetru al trupului său.

– Le ai de pe vremea când te aflai pe acel vapor al condamnaților, când erai atât de tânăr. De ce să-ți fie rușine de ele?

– Nu am spus niciodată că ar fi vorba de rușine.

– Cu toate astea, le ascunzi, nu vorbești despre ele, și aproape nimeni nu știe de existența lor.

– Mă fac să aparțin unei clase pentru care legea nu funcționează, zise el cu o voce aspră. Mă califică drept criminal.

– Fost criminal. Și fără ca tu să ai vreo vină.

– Nu contează. Sunt de neșters.

– Și dacă ar fi șterse, ele tot ar rămâne imprimate în inima ta, cred, zise ea. Mă întreb ce oare te-ar putea face să uiți că există, medită ea în șoaptă.

Ea desfăcu manșeta care-i ținea strâns mâneca, apoi dădu la o parte materialul tare, aplecându-și capul și lipindu-și buzele de cicatricile lui. El rămase nemișcat precum o statuie, incapabil să gândească sau să respire. Inima îi bubui în piept. Nevoia de a-i atinge părul, de a-i simți buzele reci pe gura lui fierbinte, de a o lua în brațe și de-a o duce departe, în întuneric, era atât de puternică, încât fu zguduit până în adâncul ființei sale. Voia să o îmbrățișeze, să o facă a lui, să o lege de el prin legături atât de puternice, încât să nu mai poată fi nicicând sfărâmate. O dorea și o putea avea.

Dar el nu se afla aici pentru a stabili care era interesul lui. Îi promisese s-o protejeze, nu să profite de poziția în care se afla ea. Chiar și a visa la altceva era o prostie; iar să

treacă la fapte, ar fi fost o adevărată crimă. Ar fi trebuit să se elibereze şi să stea cât mai departe de ea.

Era imposibil. Astfel încât el rămase locului, aşteptând ca ea să ridice capul.

Lisette îl privi atentă, iar ochii ei semănau cu nişte profunzimi tandre, întunecate şi magice. Apoi pe buzele ei înflori un surâs uşor tremurător.

– Indiferent ce ar face o simplă femeie, nu le-ar putea înlătura, nu-i aşa? Atunci ce le-ar putea face să dispară? Sudoarea şi sângele şi, în final, moartea prin spada care ţi-e atât de dragă? De dragul tău, am să mă rog să nu se ajungă la aşa ceva.

El nu scoase o vorbă. La urma urmelor, ce era de spus? Oricum, simţea un nod în gât şi nu ar fi putut vorbi fără a se da de gol.

În secunda aceea, în spatele lor se auzi un zgomot. Caid îşi întoarse palma şi o prinse pe Lisette de încheietura mâinii, trăgând-o în spatele lui în timp ce se răsucea pe călcâie. La oarecare distanţă, se ivi o siluetă masivă. Trecu o secundă înainte de a-l recunoaşte pe Gustav Bechet.

– Îmi cer scuze că vă întrerup, zise el bâţos. Nu v-am observat. Pentru nimic în lume nu v-aş întrerupe tête-à-tête-ul.

Oare exista o notă de posomoreală, ba chiar de ostilitate şi resentiment în vorba peţitorului rotofei? Dacă era aşa, atunci, fără îndoială, asta se datora faptului că el îşi închipuia că irlandezul câştiga teren în faţa lui şi a celorlalţi.

– Nu, sunt convins că n-aţi face-o.

– Scuzaţi-mă, vă rog. Cu o înclinare scurtă a capului, bărbatul se întoarse şi porni înapoi spre salon. Caid se uită după el vreme de câteva secunde, încruntându-se.

– Bănuiesc că se va duce direct la mama lui să-i dea raportul, zise Lisette, nefericită.

– Fără îndoială. Întrebarea e ce va face ea cu ceea ce va afla.

– Nu făceam nimic rău.

Asta, își zise Caid, doar datorită grației divine.

– E vina mea că te-am luat de lângă ceilalți.

– Oh, da, mereu e vina ta.

– Ce vrei să spui? întrebă el, privirea lui căutându-i chipul, în momentul în care auzi glasul ei precaut și defensiv.

– Nu contează. Trecând pe lângă el, ea porni spre ușile franțuzești ale dormitorului ei, care se afla la o distanță de câțiva metri dincolo de galerie. M-a apucat, pe neașteptate, o durere de cap. Dacă vei fi amabil să-i saluți pe ceilalți în numele meu, atunci eu îți urez noapte bună.

El dădu din cap, dar nu răspunse. Ea se îndepărtă, însoțită de clinchetul surd al tocurilor pe podeaua galeriei. Caid așteptă până ce ea ajunse în dreptul ușii și puse mâna pe zăvor, înainte de a rosti încet:

– Mulțumesc, zise el. Îți mulțumesc pentru rugăciune.

În cazul în care ea auzi, nu răspunse.

Păși în dormitor și închise ușa în urma ei.

Caid reveni în salon. Acolo, el transmise mesajul lui Lisette și rămase suficient de mult pentru ca oaspeții să nu suspecteze că se retrăgea în același timp cu ea. După ce le ură celorlalți noapte bună, dădu o tură prin grădină, savurând o ultimă țigară. Totul era cufundat în tăcere, cu excepția clădirii care adăpostea bucătăria, unde spălatul veselei de la supeu se afla pe ultima sută de metri. Se auziră strigătele unor păsări de noapte. Un cocoș fugi lângă cabanele sclavilor, scoțând un sunet cârâitor și somnoros. Găsindu-și un loc sub un stejar tânăr, Caid se uită cum servitoarea de la bucătărie aruncă apa murdară, mai privi o dată spre cotețul păsărilor și plecă apoi agale la culcare. Urmări cum invitații lui Maurelle se împrăștie care încotro, purtându-și lumânările de-a lungul galeriilor. Apoi lămpile din dormitoare se stinseră una câte una în spatele jaluzelelor trase.

Agatha Stilton plecase din salon imediat ce auzise de durerea de cap a lui Lisette, aşa că lampa ei fu prima care se stinse. A lui Lisette, în camera de alături, continuă să ardă cu o flacără strălucitoare chiar după ce majoritatea celorlalte fuseseră stinse. Ori durerea de cap de care se plânsese fusese un şiretlic, ori ea era mult mai bolnavă decât părea a fi.

Caid se gândi să găsească o servitoare şi s-o trimită să întrebe, dar renunţă. Agatha ar fi rămas cu siguranţă trează dacă ar fi existat vreun motiv de îngrijorare.

Pe cer trona cornul lunii. Câţiva nori trecură prin faţa ei, ba ascunzându-i, ba dezvăluindu-i lumina. Ţânţarii roiau în jurul capul lui Caid, aşa că el îşi ridică gulerul hainei pentru a-şi proteja urechile de înţepăturile lor. Nu se întâmpla nimic, şi nici nu părea că ar ptea să se întâmple ceva. Tocmai se gândea la propriul său pat, în secunda în care o mişcare rapidă, undeva pe lângă casă, îi atrase atenţia.

Protejat de întuneric, un bărbat se strecura pe lângă perete. În mână strângea ceva de culoare albă. Se opri, aruncă o privire spre galeria aflată deasupra lui, răsucindu-şi capul, ca şi cum ar fi căutat nişte uşi anume, apoi o luă iar din loc. Ajungând în dreptul lămpii care strălucea prin jaluzelele de la dormitorul lui Lisette, se opri. Se dădu mai în spate până ce, după toate aparenţele, avu o privelişte mai clară, şi apoi rămase cu privirea aţintită în sus, mut de uimire.

Nebun lovit de iubire sau Tom Curiosul, aşteptând ca draperiile să fie date la o parte, ţi-ar fi fost imposibil să spui. Caid nu riscă. Mişcându-se precum un robot, el făcu vreo şase paşi spre bărbat, apropiindu-se suficient pentru a-l recunoaşte.

În clipa aceea, norii se dădură la o parte din faţa lunii, învăluind secţiunea aceea din Maison Blanche într-o lumină blândă şi albicioasă, care evidenţie trăsăturile bărbatului.

Francis Dorelle.

Caid îşi permise să se calmeze o fracţiune de secundă. Poetul nu-l putea pune în mare dificultate.

Dar o asemenea încredere nu-şi avea rostul. Dorelle nu putea fi doar dificil, ci şi plin de iniţiativă, după cum descoperi Caid o secundă mai târziu. Obiectul de culoare albă din mâna lui era o foaie de hârtie. Ridicând-o astfel încât luna să o poată lumina în întregime, el începu să declame cu toată forţa plămânilor săi rezultatul efortului său liric.

Chiar dacă producţia în cauză ar fi avut o perfecţiune demnă de a rivaliza cu aceea a însuşi Marelui Bard, nimeni nu-şi dorea să asculte o asemenea contrafacere la ora aceea. Caid porni înainte, intenţionând să-l ia de guler pe poet, readucându-l în limitele bunului-simţ.

O jaluzea aflată la o distanţă de câteva uşi se ridică cu zgomot. Blackford se ivi în lumina lunii. Era înfăşurat într-o cămaşă de o splendoare orientală şi, după toate aparenţele, nu mai avea nimic pe dedesubt. Aplecându-se peste balustradă, el strigă:

– Termină, Dorelle! Lumea se străduieşte să adoarmă.

Poetul se opri la mijlocul declamaţiei, întorcându-se spre cel care-l împiedica să continue.

– Sunt inspirat de iubire, *monsieur!* Astupaţi-vă urechile dacă nu doriţi să ascultaţi mesajul inimii mele!

În secunda aceea, Caid pricepu pe deplin că Dorelle îşi făcuse curaj pentru această demonstraţie cu câteva păhărele de tărie. Se clătină puţin în clipa în care privi în sus la Blackford, iar cuvintele sale nu fură atât de limpezi, cum ar fi trebuit să fie. Din dormitorul lui Lisette se auzi lătratul lui Figaro, care-şi manifestă, în felul lui, dezgustul.

– Nu-mi pasă ce anume te inspiră, zise Blackford cu o urmă de ameninţare în glas. Totuşi, îmi imaginez care e obiectul dragostei tale. Termină cu miorlăiala, altfel vei regreta.

– Sunteți un critic mitocan, care n-are pic de romantism în inima sa!

– Sunt un bărbat care și-a pierdut răbdarea! Ia-ți poemul acela mizerabil și cară-te!

Dorelle insistă.

– Mă jigniți, *monsieur*.

– O să fiu și agresiv, dacă te mai aud o singură clipă.

– Dacă sunteți atât de violent, poftiți pe câmpul de onoare. Mâine-dimineață vă vor vizita secunzii mei.

Tânărul nebun nu știa ce face, nu avea idee ce spadasin experimentat provocase la duel. Englezul era un adevărat maestru, un amestec de inteligență și ceva mai mult decât ceea ce putea fi numit spirit nobil. Caid îl detestase la început pe individ, dar conduita lui din timpul antrenamentului, când era imposibil să ascunzi firea adevărată a unui bărbat, schimbase foarte mult situația. Cei doi nu mai continuaseră partida după apariția lui Lisette și a lui Maurelle. Caid încă era curios să știe cum s-ar fi încheiat.

Blackford se uită în jos spre poet, oarecum amuzat, înainte de a aproba cu putere.

– Cum dorești, dacă asta înseamnă să taci în noaptea asta.

Dorelle se înclină, oarecum nesigur. Răsucindu-se pe călcâie, dispăru în întuneric.

Schimbul de replici se consumase în foarte puțin timp. Majoritatea invitaților nu se treziseră, judecând după întunericul din dormitoare, ori poate că ajunseseră la concluzia că ceea ce se petrecea nu era treaba lor.

Jaluzelele de la dormitorului lui Lisette fuseseră totuși ridicate. Ea rămase în pragul ușii, în cămașa de noapte cu falduri elegante, în timp ce părul lung până la talie o acoperea precum o pelerină, având o strălucire roșu-aurie în lumina lămpii din dormitor. Caid, retrăgându-se din nou în

penumbră, o privi cu respirația tăiată, întrebându-se dacă ea auzise destul pentru a-și da seama de cele petrecute, dacă înțelegea gravitatea faptului sau dacă îi păsa.

Apoi ea se întoarse și dispăru încet înăuntru, coborând jaluzeaua în urma ei. Norii acoperiră iarăși luna, iar el rămase singur în întuneric.

16

Mai întâi, Caid și Vigneaud, Sarne și alții pe care nu-i cunoștea, iar acum Francis Dorelle și englezul. Lisette se întrebă disperată ce oare făcuse pentru ca bărbatul acesta să se bată pentru ea. Nu știa nimic care ar fi putut să atragă atenția, ci doar că duelurile continuau.

Nu că ea ar fi reprezentat o frumusețe recunoscută sau că ar fi fost o actriță de teatru pe care o urmăreau admiratorii. Era doar o femeie care încerca să conviețuiască cu cei din jur și să aibă un oarecare nivel de independență.

Ce ridicolă era toată povestea asta cu poemul. Cine și-ar fi imaginat că avea să ducă la vărsare de sânge? Asta, desigur, dacă nu va avea consecințe și mai grave.

Dacă ar fi putut, ar fi oprit totul. De fapt, dormise foarte puțin, tot încercând să găsească o cale pentru a pune capăt acestei înfruntări. Nu folosise la nimic. Chestiunea se mutase într-o zonă în care nu putea să se amestece, și anume în sfera mândriei bărbătești și a onoarei. Dorelle s-ar putea retrage, punându-i la treabă pe secunzii săi, dacă dorea lucrul acesta. Cu siguranță, Blackford nu putea fi acuzat de lașitate dacă ar accepta o retragere de felul acela, dar s-ar putea, de asemenea, să creadă că tânărul merita o lecție în privința considerației.

Lisette se îngrozea, gândindu-se la cum se putea încheia lupta, dar știa că secunzii celor doi bărbați se aflau deja într-o dezbatere, chiar în timp ce se servea micul dejun. Nicholas și Caid, cel mai probabil secunzii lui Blackford, lipseau, așa cum lipseau și Denys Vallier și Armand Lollain care i se vor alătura lui Francis. Cei care rămăseseră păreau să nu ia seama la locurile goale. Conversația era întreruptă de multe momente stranii de liniște.

Durerea de cap a lui Lisette din seara precedentă era și mai acută în dimineața asta. Își sprijini capul în podul palmei, sorbind din când în când din cafeaua cu lapte, hrănindu-l cu cornul ei, oferit aproape în întregime, pe Figaro care stătea sub scaunul său. Simți privirile acelea curioase îndreptate spre ea. Maurelle era plină de compasiune, de solicitudine, iar Celina Vallier îi aruncă o privire încărcată de o simpatie sobră. Totuși, doamna Bechet părea să emane o anume acuzație, ca și cum ar fi învinuit-o pe Lisette pentru acel conflict. Fiul ei, Gustave, o privi pe Lisette cu ochii închiși într-o aparentă supoziție. Deschise gura o dată sau de două ori, ca și cum ar fi dorit să spună ceva, dar o închise îndată, după ce aruncă o privire furișă în direcția mamei lui.

Peste petrecere coborâse un nor. Unii dintre invitați își făcură bagajele, cu scuze pregătite la repezeală. Judecătorul Reinhardt era unul dintre ei, nevrând să fie părtaș la această poveste. Lisette se gândi că ar fi plecat și ea, dacă asta nu ar fi semănat cu o dezertare. În afară de asta, ar fi fost insuportabil să aștepte ca veștile despre duel să ajungă la oraș.

Ziua părea chiar mai caldă decât cea precedentă. Dinspre golf bătea un vânt umed, aducând cu el mirosul de mlaștină și aer sărat. Se înteți odată cu trecerea orelor, smulgând frunze din copaci și petale de flori pe care le rotea către cer. Rafalele puternice făceau ca ușile să nu poată fi lăsate deschise, și toate activitățile care ar fi trebuit să aibă loc în galerii s-au

desfăşurat înăuntru. Cele mai multe doamne s-au plâns că vântul le deranja coafurile şi le umfla fustele într-o manieră total nepotrivită, aşa că rămaseră înăuntru.

Lisette nu se supără. Rafala aceea neliniştită se potrivea cu starea ei de spirit.

Tocmai se instalase în partea de sud a casei, privind pe fereastră, când auzi zgomotul unor paşi ce se apropiau. Se uită rapid într-acolo, aşteptându-se să-l zărească pe Caid. În locul lui era însă englezul Blackford. Reuşi să încropească un surâs, zicându-şi că acesta nu păruse, probabil, prea amabil.

– Aşa cum staţi acolo, păreţi o zeiţă, o divină şi frumoasă protectoare a celor care călătoresc pe mare, zise el, surâzând straniu. Pot să vă cer binecuvântarea pentru mâine?

– Mă îndoiesc foarte tare că aveţi nevoie de ajutor. Era mai bine să ignore complimentul implicit.

– Să sperăm că aveţi dreptate. Vă deranjez? Spuneţi-mi dacă e aşa, şi voi pleca imediat.

– Sunteţi invitatul doamnei Herriot, la fel ca şi mine. Nici nu-mi trece prin cap una ca asta.

– Ceea ce mă pune atât de clar la locul meu sau aşa ar trebui să fie dacă aş avea pielea subţire, zise el, rezemându-şi umărul de cea mai apropiată dintre coloane. Din fericire, nu am. Întotdeauna sunteţi atât de explicită?

– Chiar mai mult de atât. Dar, dacă nu-ţi pasă, doar dumneata eşti de vină. Am fost chiar plăcută, cred, până aseară.

– Înţeleg. Dar sunt cât se poate de nevinovat.

Ea îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Mă îndoiesc.

– Fin observator, de asemenea, cu toate că şi antipatic.

– Dacă te aştepţi să-ţi fiu recunoscătoare pentru că l-ai luat la rost pe Dorelle crezând că mă deranja, atunci vei fi

dezamăgit. Refuz să fiu de acord cu o ceartă bazată, pe de o parte, pe o cantitate prea mare de vin, şi pe de altă parte, pe mânie.

– Nu, zise el, cu un zâmbet care-i evidenţie liniile chipului, schimbându-l într-un mod incredibil. La fel ca şi Eva cea cu mărul, tu nu ai fost decât pretextul. Lipsa autocontrolului îmi aparţine.

– Admiţi că a fost un gest nepotrivit?

– Aş putea spune că sunt subiectul unor fapte care uneori mă transformă într-o fire iraţională, dar asta e ceva temporar. De fapt, ai foarte mare dreptate.

Ea se întoarse, lipindu-şi spatele de balustradă.

– Deci nu ai de gând să provoci un neajuns permanent?

– Lui Dorelle? Barbarii apar deghizaţi în toate felurile, dar sper că nu şi sub înfăţişarea mea.

– Mă simt uşurată. E tânăr şi puţin nebun, poate, dar nu... Ea se opri, căutând cuvântul.

– Dar nu şi iraţional, cel puţin când e treaz?

– Ceva de genul ăsta.

El se apropie şi prinse între degete o şuviţă din părul ei care se desprinsese din agrafe.

– Pe deasupra, ai o inimă bună. Plângi şi ridici osanale.

– Nu ştiu ce vrei să spui. Ea îşi trase părul din strânsoarea lui, dându-l după ureche.

– Nu toate doamnele îşi fac asemenea griji pentru victimele pasiunilor pe care le inspiră.

– Nu am vrut să inspir absolut nimic.

Îl scutură un hohot de râs.

– Asta va înrăutăţi lucrurile în loc să le îndrepte.

Oare flirta cu ea? Era posibil s-o facă de dragul averii ei? Ea nu ar fi putut spune. Ori poate că era doar plictisit sau căuta să evadeze puţin din înfruntarea pe care o avea în zori.

– Nu-ţi faci griji în privinţa abilităţii adversarului tău?

Blackford adoptă o expresie care mima sobrietatea.

– Până la a mă îngrozi.

– Sunt sigură, zise ea mușcător. Deși mi-aduc aminte că o dată l-am auzit spunând așa, în treacăt, că-l vizitează pe Croquĉre.

– Profesorul de scrimă mulatru? Cu siguranță voi fi atent.

Ea strânse din buze, apoi le deschise din nou.

– Nu am vrut să-ți dau instrucțiuni sau să te previn.

– A fost ultima dintre grijile tale. Am înțeles perfect.

El zâmbi din nou cu un umor ironic care se oglindea în ochii lui albaștri și strălucitori. Era imposibil, descoperi Lisette, să nu-i întorci zâmbetul, cu toate că instinctul o avertiza că farmecul lui era mult prea experimentat și, probabil, coordonat mult prea direct de inteligență ca să ai încredere în el.

Chiar în secunda aceea, Blackford privi dincolo de umărul ei, ridicând o sprânceană.

– O' Neill, zise el, într-un evident salut. Vii să sperii șoimul, îndepărtându-l de puiul tău?

– Sau cel puțin să iau și eu măcar o bucățică din el, zise Caid pe un ton neutru în timp ce venea grăbit spre ei. Privirea lui se intersectă cu cea a englezului.

– Dacă îți subliniezi prea mult neliniștea, dragul meu prieten, oamenii vor presupune tot soiul de evenimente interesante și neobișnuite.

– Atunci, ar trebui să-ți las cale liberă? Ești un optimist.

– Dar unul cu privire ageră, mai ales când e vorba de alte păsări de pradă, cum ar fi șoimii de noapte.

Caid tăcu o clipă.

– Adică nu sunt mai bun decât tine? Se vede de la sine, cred.

– Neîndemânatic, de asemenea, deși îmi place să cred că nu e în mod curent una dintre trăsăturile mele. Eu vorbesc totuși de paznicii de noapte.

Ei vorbeau pe deasupra capului lui Lisette despre chestiuni care erau dincolo de puterea ei de înțelegere. Sau le putea pricepe? Oare Blackford dădea de înțeles că fusese păzită de Caid, chiar și aici, la Maison Blanche? Era o idee interesantă.

– Șoimii de noapte au gheare, zise Caid încet.

– În mod sigur. Întrebarea este cu ce intenții.

Caid ridică brațul, ca și cum ar fi vrut să alunge o atingere.

– Dumnezeule, nu și tu!

– O sarcină imposibilă cere o soluție nesigură.

– Dar nu, zise Caid sobru, și din partea ta.

Blackford făcu cu ochiul.

– O asemenea replică directă strică, pur și simplu, jocul.

– Exact ceea ce era dorit.

– Atunci te las în compania premiului tău, neatins și de neatins. Englezul se înclină spre ei cu oarece ironie și apoi se îndepărtă fără să privească înapoi.

– Tocmai a spus ce îmi imaginez eu? întrebă Lisette, încruntându-se și urmărindu-l cu privirea.

– Nu-i da atenție. Prietenului nostru, englezul, îi place să fie misterios. Iar starea lui de spirit e puțin tulburată în acest moment. Unii fac exerciții înaintea unui duel, alții își caută prietenii și familia sau ceva de băut. Mai sunt unii care fac din lumea întreagă un adversar.

– Din cauza stresului minții?

– Sau fiindcă sunt furioși din pricina propriei lor prostii și a unui cod care face ca un bărbat să moară dintr-un motiv ridicol, ori dintr-unul meritoriu. Dar n-am putea vorbi despre altceva?

Se simțea o înverșunare în glasul lui, deși lui Lisette îi era greu să spună dacă asta se întâmpla fiindcă simțea că spusese mult prea mult, ori din cauza unei dureri profunde.

– Cum ar fi?

– Ți-a mai trecut durerea de cap de aseară?

– Nu cine știe ce.

– Dar ai adormit după tot tărăboiul acela.

– Cum aș fi putut? Cât de ciudată era o asemenea politețe între ei doi, după intimitatea pe care o împărtășiseră. Parcă erau doi străini.

– Nu trebuie să te învinovățești.

Ea înălță din umeri.

– La fel spunea și Blackford, cu toate că el și Dorelle nu s-ar fi certat dacă nu eram eu.

– Blackford l-a trimis pe poetul tău să-și vadă de treabă. Te deranjează?

– Deloc. A fost mai degrabă stânjenitor, dacă vrei să știi.

– Și mai stânjenitor după aceea. Dar sper că nu faci din Blackford un erou pentru că te-a salvat.

– Nu intenționez să fac așa ceva, zise ea pe un ton hotărât. Cu toate că nu știu de ce trebuie să-ți pese ție.

– E fiul cel mic și nu are bani.

– Mariajele sunt încheiate adesea ținându-se seama de acest echilibru. Un bărbat de viță nobilă și o femeie bogată. Nu prea contează cine are banii, atâta vreme cât pedigriurile nu sunt inegale.

– Urăsc să-ți temperez iluziile referitoare la poziția ta în lume, dar Blackford își poate găsi înaintași chiar în registrul din 1086. Mă îndoiesc că familia sa din Anglia ar considera o asemenea căsătorie încheindu-se pe poziții de egalitate.

– Dar noi nu suntem în Anglia, zise ea pe un ton rece. Poziția pe care o deține îl face aproape la fel de eligibil ca și pe Rio de Silva care s-a dovedit a fi de origine spaniolă. Mai mult de-atât, se pare că el, la fel ca și tine, poate zădărnici cu ușurință orice acțiune intentată împotriva mea de socrul meu.

– Ești fascinată de el, nu?

– Nu am spus asta. Dar e extrem de enervant să mi se spună pe cine ar trebui să iau în seamă şi pe cine nu în vederea unui mariaj tocmai de către persoana care nu are nicio intenţie şi niciun chef să se pună ea însăşi în postura asta.

– Ţi-am spus…

– E adevărat, îl întrerupse ea. Dar m-ai întrebat ce-mi doresc? M-ai ascultat când ţi-am explicat? Atunci, te rog, nu-mi dicta. Îmi voi alege singură soţul. Acum, te rog să mă scuzi, a venit timpul să mă alătur celorlalţi.

Ea îi întoarse spatele, dar el întinse mâna, prinzând-o de braţ. Strânsoarea lui dădea de înţeles cât se poate de evident că era inutil să se lupte cu el, dar cu toate astea ea se îmbăţoşă, îl privi sfidător, în timp ce vântul îi umfla fustele, lipindu-le de gleznele lui, iar şuviţele de păr ce-i atârnau libere îi atingeau pieptul precum nişte flăcări roşii-aurii.

– Lisette…

Timbrul scăzut al vocii lui semăna cu o implorare. Apoi el îi dădu drumul printr-un gest neaşteptat, desfăcându-şi palma.

– N-are importanţă. Du-te. Nu te pot împiedica.

Era vorba de perversitatea feminină, fără îndoială, însă ea, pe neaşteptate, nu-şi mai dorea să plece de lângă el. Dacă o făcu totuşi, asta se datoră în exclusivitate mândriei.

Atitudinea civilizată reveni pe parcursul acelei zile umede şi mohorâte. Duelul fu comentat doar în şoaptă, dar cu siguranţă nu constitui subiectul conversaţiei generale. Protagoniştii, mai ales, se comportară ca şi cum neînţelegerea ar fi fost ultimul lucru care li s-ar fi întâmplat. Conversară, râseră alături de ceilalţi şi dacă vocile lor avură, uneori, o tonalitate mai înaltă, ori mai stranie, ceilalţi invitaţi se făcură că nu observă. La masa de prânz nu se putu observa niciun fel de scădere a apetitului şi nimeni nu păru nehotărât în a se retrage pentru obişnuitul somn de refacere. Era ca şi cum nu se întâmplase şi nici nu urma să se întâmple nimic.

Era înnebunitor, cel puțin pentru Lisette. Inevitabilul curs al timpului către înfruntarea din zorii zilei, fără a putea face ceva pentru a o împiedica, părea un sacrilegiu. Se părea că cineva trebuia să facă măcar o încercare.

Era nedrept, desigur. Era sigură că secunzii făcuseră tot posibilul pentru a găsi o soluție care să nu compromită onoarea niciunuia dintre ei. Cu toate astea, cele mai disperate măsuri nu ar fi trebuit omise, după părerea ei. Și-ar fi dorit să fi fost posibil ca atât Blackford, cât și Dorelle să fi fost trimiși cât mai departe, până ce amândoi s-ar fi calmat, iar incidentul ar fi devenit mai degrabă o amintire hazlie. Din nefericire, ea nu deținea puterea asta.

Stătea în salonul folosit la orele dimineții, uitându-se peste replicile piesei pe care urma să o joace în seara respectivă, când Francis Dorelle intră în încăpere. Se sperie o clipă, dând cu ochii de ea, ca apoi să înainteze, cu o umbră de surâs pe buze.

– Cât mă bucur că vă găsesc singură, doamnă Moisant. Îmi doream să am ocazia să-mi cer scuze pentru deranjul din seara trecută.

– Nu vă mai gândiți la asta, vă rog. Surâsul ei era mai afectuos decât ar fi fost în alte circumstanțe. El era atât de tânăr și, într-o bună zi, avea să fie un bărbat chipeș. Dumnezeule, pur și simplu, îmi pare rău că… s-a transformat în ce s-a transformat.

– Da. El se așeză pe fotoliul de lângă ea. Nu e ultima mea încercare, să știți.

Poate că i-ar fi fost mai ușor să-l creadă dacă chipul lui nu ar fi fost atât de palid și ochii atât de triști. Dar, dacă el tot pomenise de această confruntare, atunci ea simți că are cel puțin libertatea de a încerca să pună lucrurile în ordine.

– Uneori, lucrurile se întâmplă fără ca noi să ne-o dorim, zise ea încet. Dacă ați avea cel puțin șansa de a-i explica domnului Blackford, sunt convinsă că…

– Niciodată! În acest caz, ar avea dreptul să creadă că sunt un papă-lapte, iar eu nu aș suporta una ca asta. În afară de asta, nu avea dreptul să-mi spună să mă potolesc de față cu dumneata.

– Nu se simțea bine, să știți. Sunt convinsă că regretă gestul.

– Asta e părerea dumitale. Eu cred că vrea să mă îndepărteze.

– Sigur că nu. Ce-ar avea de câștigat din asta?

– Ar avea cale liberă în privința dumneavoastră, bineînțeles. Dacă eu voi fi ucis, atunci va rămâne un singur pretendent la mâna dumneavoastră.

Ea nu se gândise la asta, fiindcă nu se gândise niciodată serios la Francis Dorelle în această postură. Undeva în subconștientul ei, se născu îngrijorarea supărătoare că și altcineva ar fi putut totuși s-o ia în considerare.

Oh, dar era imposibil. Oamenii normali și sănătoși la minte nu puteau gândi în felul acesta. Ea clătină încet din cap.

– Da, știu că n-ar trebui să vorbesc despre asemenea lucruri cât sunteți încă în doliu. Dar mă tem pentru dumneavoastră. Sunteți mai în vârstă decât mine cu un an sau doi, nimic semnificativ. Ar fi o mare satisfacție pentru mine să vă pot apăra de cei care ar putea profita de dumneavoastră. Aveți ceva, *madame*, ceva sensibil și totuși curajos, care-i face pe bărbați să-și dorească să aibă grijă de dumneavoastră. Pentru alții, acel ceva trezește niște idei care sunt… care sunt totalmente contrare.

Era deranjant să fii descrisă în asemenea termeni. Ca să-i distragă atenția, ea spuse:

– Mi-ați scris un poem, dar nu l-am ascultat pe tot. Presupun că nu-l aveți la dumneavoastră, nu-i așa?

El începu să-și pipăie buzunarele.

– Sunt copleşit fiindcă doriţi... fiindcă aveţi răbdarea, înţelegerea de-a asculta, *chĕre madame*. Oare unde l-am... Oh, da, iată-l!

El scoase o foie de hârtie din buzunarul fracului şi o despături, netezind-o pe coapsă în porţiunea care fusese evident şifonată, probabil, într-un brusc acces de nelinişte. Dregându-şi glasul, începu să citească.

Era o operă sinceră şi, din aceeaşi cauză, tulburătoare. Lisette o ascultă în linişte, aşa cum merita orice creaţie literară. În acelaşi timp, îşi luă libertatea de a-şi lăsa privirea să alunece pe trăsăturile tânărului, studiindu-i maxilarul lat, felul în care sprâncenele lui se înălţau, orbitele adânci ale ochilor cu gene arcuite. Buzele lui erau moi, încă neformate, urechile puţin cam mari, iar mărul lui Adam se mişca agitat atunci când înghiţea. Gulerul cămăşii se umezise, iar eşarfa romantică şi vaporoasă care o purta în loc de cravată era pe punctul de a se desface. Din când în când, vocea lui fu gata să se frângă, mai mult din pricina emoţiei decât a tinereţii. El o enervase şi o făcuse să se simtă prost în ultimele zile, dar avea în el ceva atât de drăgălaş, în secunda aceea, încât ea simţi o durere în inimă.

– A fost drăguţ, zise ea cu maximă tandreţe atunci când el încheie. Nu vă pot mulţumi suficient pentru că mi-aţi oferit ocazia să-l ascult sau pentru sentimentele pe care le transmite. Mi-e teamă că nu le merit, dar sunt onorată că mi le-aţi dedicat.

– Vă reprezintă, zise el simplu, privind-o cu ochi strălucitori.

Cât de curajos era să stea acolo, zâmbind şi citind o poezie, în vreme ce era conştient că în zori va trebui să se trezească şi să înfrunte un expert al spadei. Păsărelele vor cânta, iar vântul primăvăratic va smulge frunzele copacilor. Era un gând insuportabil, iar Lisette se aplecă şi îl sărută pe obraz.

Se temu, preț de o secundă, că el va presupune mult prea mult din acest gest neînsemnat, că va încerca să o ia în brațe sau că-și va permite alte libertăți. El nu făcu nimic din toate acestea. Chipul lui deveni de un roșu-aprins, chiar și vârful urechilor și ceafa prinzând aceeași culoare. Un zâmbet de o dulceață unică îi curbă buzele.

– Vă mulțumesc, *madame*, scumpa mea doamnă Moisant.

El se apropie, îi luă mâna, și depuse acolo poemul. Apoi se ridică în picioare, schiță o reverență, fiind în întregime un domn plin de demnitate, și ieși rapid din încăpere.

Lisette rămase cu hârtia în mână, uitându-se spre ea până ce o lacrimă căzu, mânjind rândurile. Scoase o batistă și o șterse cu grijă.

Publicul prezent la piesa din seara aceea fu în număr mic, iar entuziasmul, la fel de scăzut. Asta se potrivi de minune cu interpretarea care, în cel mai bun caz, putea fi caracterizată ca lipsită de strălucire, iar în cel mai rău, ca neglijentă.

Dincolo de asta, era imposibil să faci o brambureală totală din capodopera lui Sheridan, astfel că existară momente când lucrurile decurseră așa cum trebuie, iar hohotele de râs apărură, acolo unde le era locul.

Seara, furtuna se abătu cu toată forța asupra casei cu trei etaje. Tunetul bubui, iar fulgerele luminară la nesfârșit. Toate ușile, ferestrele și jaluzelele fuseseră închise mai devreme, dar rafalele reci de vânt se strecurau totuși prin încăperi, făcând ca lumina lămpilor să danseze în spatele globurilor de sticlă. Ploaia, atunci când sosi, fu un potop ce părea că nu se va mai termina. Începu la ora supeului, și încă mai turna cu găleata atunci când invitații se grăbiră să meargă la culcare.

Lisette stătea întinsă, ascultând zgomotul șuvoaielor de apă, măturate de vânt, care biciuiau casa. Era încă trează

când furtuna încetă, iar ploaia se opri. Se gândi la umezeala de pe terenul de desfășurare a duelului și se întrebă dacă nu cumva acesta va fi amânat sau chiar anulat, sau dacă nu cumva combatanții vor dormi mai mult din pricina cerului înnorat. Și-i imagină îndreptându-se spre pâlcul de nuci, întrebându-se dacă aveau să meargă unul lângă altul, precum cei mai buni prieteni, spre terenul de luptă, sau dacă exista un protocol anume care stabilea cine sosește primul și cine îl urmează. O mulțime de gânduri îi trecură prin minte fără o ordine anume. Și doar după ce renunță la ele, somnul sosi, în cele din urmă, și la ea.

Plânsetele, strigătele și vocile amestecate o treziră brusc. Întreaga casă părea un vacarm. Înainte să reușească să coboare din pat, ușa se deschise larg, iar Agatha intră în mare grabă.

– Oh, draga mea, s-a întâmplat cel mai îngrozitor lucru. Tânărul domn Dorelle a fost rănit foarte grav, iar domnul Blackford la fel. Și nici n-o să-ți vină să crezi, dar nimeni nu are habar ce trebuie făcut.

– Au primit îngrijiri de la un medic? Lisette sări din pat și se duse la dulap, smulse primul lucru care-i veni la mână, apoi apucă tivul cămășii de noapte pentru a o trage peste cap.

– Aici, în provincie, nu e disponibil decât unul singur, și acum îl îngrijește pe domnul Dorelle. Englezul a insistat să se ocupe întâi de el.

– Unde i-au dus? Acceptă ca Agatha să-i dea o mână de ajutor în privința corsetului, chiar dacă ea își îmbrăca deja jupele și le lega strâns șireturile.

– Chiar acum l-au adus înăuntru pe Blackford. Doamna Herriot îi pregătise deja dormitorul. Cât despre Dorelle, cred că a fost instalat în salonul de vară de la parter. E... e mult prea grav rănit ca să se încerce transportarea lui la etaj.

Pe Lisette o invadă brusc o senzație de *déjŕ vu*, reamintindu-și dimineața în care Eugene fusese adus la reședința din oraș a familiei Moisant după ce fusese ucis pe câmpul de onoare; corpul lui era atât de slab, atât de țeapăn. Apoi ea îi poruncise valetului să se ocupe de cadavru, alesese hainele pentru înhumare, oprise ceasurile în toată casa, întorsese oglinzile cu fața la perete, făcând ceea ce se cerea într-o asemenea situație, dar într-o stare de totală buimăceală. În acest timp, Henri Moisant zbierase și proferase amenințări, acuzând-o că nu-i pasă de moartea soțului ei, fiindcă nu se arăta pătrunsă de durere, fiindcă încă mai era în stare să raționeze, să vorbească și să se miște de colo-colo.

În timp ce Agatha îi încheia ultimii nasturi, Lisette fu pe neașteptate copleșită de rezultatul devastator al acestui nou duel și de posibilitățile îngrozitoare care se întrezăreau.

– Oh, Aggie, rosti ea, ducându-și mâna la gură.

– Da, iubita mea, zise însoțitoarea sa, oftând adânc. Știu.

– El...el scrisese un poem pentru mine. Lacrimile îi umplură ochii, iar ea își înălță bărbia, încercând să le împiedice alunecarea.

– S-au mai întâmplat tragedii de felul acesta. În confruntări asemănătoare, unii tineri și-au pierdut viața înainte de a apuca să trăiască. Ce pierdere, ce pierdere îngrozitoare.

Agatha vorbise aproape cu resemnare, ceea ce o înfurie pe Lisette:

– Nu trebuia să se întâmple.

– Noi nu mai putem face nimic în privința asta. Terminând cu nasturii, Agatha o întoarse cu fața spre ea și îi aranjă corsetul. Apoi o îmbrățișă în grabă. Nouă, femeilor, ne revine să facem tot ce putem pentru cei care supraviețuiesc.

Lisette își odihni o secundă capul de umărul osos al Agathei. Apoi își îndreptă spatele și întrebă:

– Cât de grav e rănit domnul Blackford?

– Destul de grav. Se spunea ceva despre un accident. Mă cutremur gândindu-mă la ce a vrut să însemne asta.

– Dacă nu poate primi îngrijiri de la doctor, atunci trebuie să vedem ce putem face noi pentru el, răspunse Lisette, pornind spre uşă.

Blackford fusese rănit la umăr, chiar sub claviculă – o gaură mare şi zdrenţuită, care sângera profund, umezindu-i cămaşa şi pătând-o pe cea a bărbatului care-l adusese în casă după ce îl aşezase pe uşa unei magazii care fusese scoasă rapid din balamale. Oprirea sângerării era prioritatea numărul unu. Caid făcuse un soi de bandaj din cravata sa, apăsând-o cât putea de tare pe rană. Mâinile îi era înroşite de sânge, dar cu toate astea persevera. În secunda în care Lisette se apropie de patul în care zăcea Blackford, Caid îi strigă să pregătească nişte bandaje mai groase şi să le apese pe rană atunci când el va îndepărta cravata îmbibată.

Lisette nu fusese niciodată deosebit de afectată la vederea sângelui, astfel că acum nu se arătă astfel. Ceea ce o deranja era mirosul proaspăt al sângelui. Oricum, ştia din experienţă că, dacă inspira scurt şi profund, totul avea să fie în regulă. Fiind singura stăpână în casa Moisant, fusese chemată să aibă grijă de sclavi ori de câte ori aceştia avuseseră vreun accident. Acum nu putea fi altfel. Nu avea să permită aşa ceva.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, rupând o fâşie lungă dintr-o cârpă foarte uzată şi apoi împăturind-o.

– O blestemăţie, pe cuvânt. Blackford nu avea de gând ca evenimentele să ia o întorsătură atât de dramatică.

– Nu, chiar aşa a şi spus. Ea aruncă o privire către faţa englezului. Zăcea acolo atât de palid şi de ţeapăn, cu pleoapele închise, respirând sacadat. Cum nu reacţiona la durere sau la îngrijirile la care era supus, era greu să-ţi dai seama dacă era inconştient, extrem de curajos sau, pur şi simplu, îngăduitor.

– S-a întâmplat atât de repede. Dorelle şi-a lansat atacul cu o secundă înainte de comanda de începere – ceea ce nu cred că a fost o încercare deliberată de a-şi sfida adversarul, ci mai curând un efect al nervilor surescitaţi. Blackford a parat cu o forţă considerabilă, după cum îţi poţi închipui. Din cauza loviturii, spada lui Dorelle s-a frânt exact în două. Dar el se lansase deja într-o mişcare disperată, aşa că nu mai putea da înapoi. Bucata boantă de spadă, care-i rămăsese în mână, l-a izbit pe Blackford în umăr. Blackford a sărit înapoi, alunecând pe iarba umedă. Vârful spadei lui a zvâcnit în sus din reflex. Cumva, Dorelle a reuşit să se împlânte în ea.

– Oh, *mon Dieu*, şopti Lisette, cu toate că înăuntrul ei simţi ceva ce părea aproape o durere sufocantă, dar şi o oarecare uşurare.

– Sunt...sunt bucuroasă că a fost într-adevăr un accident.

Caid mişcă scurt din cap.

– Unii s-ar putea să nu accepte asta atât de uşor.

– Dacă moare, toţi vor crede că l-am ucis pe tânărul Cezar, şopti Blackford. Pleoapele îi tremurară puţin, cu toate că rămase perfect nemişcat. Şi vor avea dreptate.

– Nu putea fi evitat, zise Caid cu precizie.

– Decât dacă aveam răbdare şi un temperament mai potolit? Unde e gazda mea? Trebuie să-i cer iertare fiindcă i-am stricat petrecerea.

– Mai bine stai liniştit, înainte să transformi totul într-o tragedie şi mai mare, îi spuse Lisette cu oarecare severitate. Se gândi că spada nu-i atinsese niciun organ vital, dar nu putea fi sigură. Blackford era alarmant de palid şi începuse să tremure. Îşi pusese braţele în jurul trupului, încercând să controleze frisonul. Cu toate astea, cârpa de sub degetele ei se umplu de sânge. Agatha, aflată alături, era ocupată cu pregătirea alteia, mai mare, care să fie aplicată peste cealaltă.

– Unde este Maurelle acum? repetă Caid în şoaptă întrebarea lui Blackford.

– Trimite pe unul dintre grăjdari după familia lui Dorelle, răspunse Agatha, care se oprise în drum spre camera bolnavului să discute câteva secunde cu gazda lor. Se asigură, de asemenea, că oaspeților care rămân li se va servi, ca de obicei, micul dejun, și își ia rămas-bun de la cei care s-au decis să plece.

– Adică cea mai mare parte, bănuiesc. Nimic nu distruge o petrecere mai bine ca un scandal.

Chiar în secunda în care aproba cu un gest din cap, Lisette auzi un zgomot la ușă, astfel că se întoarse și privi într-acolo. Nu era medicul.

– Vă putem ajuta cu ceva? întrebă Celina. În spatele ei puteau fi zăriți Rio de Silva și Nicholas Pasquale.

– Puteți să căutați o pătură, zise Lisette. Și sunt convinsă că Blackford s-ar simți mult mai confortabil dacă i-ar scoate cineva cizmele.

Celina plecă în căutarea unei pături, iar Rio se apropie, rezolvând problema încălțărilor cu câteva mișcări abile. Apoi cei doi spadasini se retraseră, lipindu-se de perete, privindu-l pe bărbatul acela care era prietenul lor.

– Unde dracu' e doctorul? mormăi Caid printre dinți.

– Sunt sigur că va sosi imediat ce va putea.

– Ce-am putea face? Să-i aducem ceva, poate o înghițitură de coniac?

– Nu cred că e o idee bună, zise Lisette. Ca să bea, trebuie să se ridice, și probabil că nu trebuie mișcat.

– Da. Numai că... Urăsc să nu fiu capabil să fac ceva.

Ar face, își zise Lisette. Era un om de acțiune. Nu-i stătea în fire să aștepte.

În secunda aceea reveni Celina cu un braț de pături. Rapid, ceilalți le întinseră peste Blackford. Nicholas aduse un cuțit și tăie cămașa îmbibată cu sânge, dând-o la o parte, după care strecură marginile păturii sub corpul rănitului. Dădură dovadă de o eficiență și o grijă uimitoare, dar Lisette se întrebă totuși dacă toate astea nu erau cumva fără folos.

Sângerarea își încetini ritmul. Lisette descoperi lucrul acesta când slăbi puțin apăsarea bandajului, vrând să adauge un altul. Se gândi să șteargă o parte din crustele și din sângele uscat de pe pieptul lui, dar decise că lucrul acesta putea fi amânat.

Era greu de știut ce altceva se putea face, îi era greu de realizat că viața unui om se afla în mâinile ei. Ceea ce nu era strict adevărat, desigur. Responsabilitatea era împărțită.

Luându-și ochii de la bărbatul rănit, ea îl privi pe Caid care se afla de partea cealaltă a mesei. El îi întâlni privirea. Ochii lui erau de un albastru-închis din pricina îngrijorării, dar în ei se citea și hotărârea de a nu da nicio șansă dezastrului.

Încrederea aceea era greșită. Bărbații mureau în fiecare zi. Orice bărbat, nu conta cât de puternic sau abil era, putea fi ucis într-un duel. Data viitoare, când va apărea pe terenul de luptă, Caid s-ar putea să capete o rană fatală. La fel ca a lui Blackford, a cărui viață nu fusese amenințată în mod direct. Moartea putea surveni din cauza unei sângerări în exces, a otrăvirii sângelui, cangrenei sau pneumoniei. Caid, atât de curajos datorită puterii și onoarei lui, putea muri oricând.

Ea știuse dintotdeauna lucrul acesta, fusese ceva implicit din clipa în care făcuseră cunoștință. Una era să o știe, și alta să aibă în fața ei dovada acestui lucru, reprezentată de trupul inert al lui Blackford.

Caid, care dăduse târcoale morții, de mai multe ori, pe terenul de luptă, de dragul ei, putea să fie ucis mâine, poimâine sau răspoimâine. El putea muri, iar ea nu putea face nimic ca să împiedice lucrul acesta.

Chiar în secunda aceea, ușa se deschise și doctorul intră în încăpere.

Se apropie de pat cu fața împietrită, cu mânecile hainei înroșite de sânge.

Chipul lui Blackford își pierduse și mai mult din culoare. Ridicându-și capul de pe pernă, el întrebă:

– Dorelle?

– Tânărul domn nu mai are nevoie de serviciile mele, răspunse doctorul, dând o sentință înfricoșătoare. Acum, dați-mi voie să văd ce pot face pentru dumneavoastră, sir.

Francis Dorelle murise. Lisette fu străbătută de un val înverșunat de durere și suferință. Nu va mai scrie niciodată poeme, nu va mai declama nicicând la lumina lunii, nu se va mai devota altor femei, nu va mai simți niciun fel de bucurie sau furie, dragoste sau amărăciune, adorație sau durere. Luptase pentru onoare și murise din pricina ei.

Lisette, cedându-i locul medicului, se îndepărtă de pat. Răsucindu-se pe călcâie, se îndreptă încet către ușă.

– Lisette? strigă Caid în urma ei.

Ea nu răspunse. Părăsind dormitorul, închise cât putu de ușor ușa în urma sa.

17

Caid îl înlocui pe Nicholas lângă patul lui Blackford la scurtă vreme după micul dejun. La două zile după duel, pacientul progresa destul de bine, cu excepția febrei despre care doctorul îi asigură că era mai mult decât de așteptat. Acest diagnostic care părea mai degrabă lipsit de inimă era posibil să se datoreze și faptului că Blackford îl înjurase cu o inventivitate considerabilă atunci când acesta cercetase și cususe rana.

Febra și lipsa de activitate, ca să nu mai vorbim de faptul că fusese supravegheat pentru a fi împiedicat să se ridice din pat, îi conferiseră lui Blackford temperamentul unei vipere. Insista întruna că e în stare să se ridice. Și oricine îl

contrazicea se alegea cu niște invective îngrozitoare. Drept rezultat, spadasinii își asumară datoria de a-l îngriji, pentru a le scuti pe doamne de limbajul cu pricina și de posibilitatea de a vedea un englez aproape gol care încerca să sară din pat.

Când Caid intră în cameră, Blackford era întins cu fața la fereastră, spre locul unde razele soarelui alcătuiau un pătrat imens pe podea. Părea căzut pe gânduri și neobișnuit de frustrat.

– Din nou o durere de cap? întrebă Caid, cu privirea ațintită pe deasupra pacientului spre Nicholas, care stătea răsturnat pe un scaun, cu un picior întins înaintea lui.

– Ori asta, ori o dispoziție proastă, o trânti spadasinul italian. Dacă o să descoperi care este din cele două, atunci vei reuși să faci mai mult decât mine. Împăturind ziarul pe care îl citise, îl lăsă deoparte și se ridică în picioare. Încăpățânatul a refuzat micul dejun așa că s-ar putea să fie, pur și simplu, înfometat.

– Dacă e așa, cred că se poate găsi ceva ca să-i stăvilim chinul, zise Caid.

– Așa a sugerat și doamna Moisant acum o jumătate de ceas, și a fost pedepsită pentru efortul ei. De la bărbatul așezat în pat nu licări nicio urmă de răspuns. Nicholas făcu o grimasă. Vezi? O însărcinare lipsită de recunoștință. Mi-aș dori să o savurezi și tu.

– Ești mai mult decât mărinimos, zise Caid sec.

– Chiar așa, iar dovada e că nu l-am omorât încă. Zicând acestea, Nicholas ieși din dormitor, închizând ușa în urma sa.

Caid râse scurt înainte de a face câțiva pași și de a lua ziarul. Trecu rapid în revistă rubricile destinate știrilor politice și dezastrelor, după care se opri la informațiile obișnuite privitoare la vânzări, lichidări, sosirea și plecarea vapoarelor

cu abur și a cargourilor cu diverse încărcături. O știre anume îi atrase atenția, așa că aruncă o privire spre Blackford.

– Nicholas ți-a citit noutățile? întrebă el.

– Cu un tâmpit accent italienesc.

– Inclusiv știrea referitoare la turneu, presupun.

– A considerat că voi fi interesat.

– Și chiar ești, în felul tău.

Blackford nu zise nimic.

– Lui Nicholas nu i-a trecut prin minte, se pare, că ai obiceiul să reacționezi negativ.

Niciun răspuns.

– Asta te-a dărâmat atât de tare, nu? Faptul că nu vei putea participa la turneu. Sau încă mai ești bosumflat fiindcă lumea ar putea crede că ai fost rănit de un amator de categorie inferioară care nu ar fi trebuit să fie în stare niciodată să te atingă?

Replica era provocatoare. Să-l scoată pe englez din starea de spirit morocănoasă era ceva mult mai potrivit decât să-l lase să zacă acolo, clocind ca un personaj dintr-o tragedie de Shakespeare.

– Ar trebui să te consideri norocos, fiindcă nu vei fi obligat să-l înfrunți pe Thimecourt. Am auzit că a avut o dispoziție drăcească, și nu e unul dintre cei care nu te provoacă mai târziu dacă nu-i place cum au ieșit lucrurile.

– E problema ta, zise Blackford nepăsător, din moment ce s-ar putea să ai onoarea să te lupți cu el, după ce îl va desființa pe cel care îmi va lua locul.

– Sau poate că nu, depinde de câți vor muri subit începând de acum și până atunci.

– Eu nu am murit subit, așa cum ai spus-o tu cu atâta amabilitate.

– Iar lucrul acesta va fi luat în considerare data viitoare. Vor mai avea loc și alte turnee, știi bine. Am auzit, chiar

înainte să plecăm din New Orleans, că deja se pregăteşte un al doilea, pentru luna viitoare, fiindcă acum nu au putut fi programate toate înscrierile.

– Indiferenţa mea, spuse Blackford răspicat, e cât se poate de mare.

Caid se încruntă, pierzându-şi răbdarea.

– Şi e depăşită doar de lipsa ta de bune maniere.

– Lehamitea n-are nimic de-a face cu felul de a te purta.

– Numai că una n-ar trebui s-o depăşească pe cealaltă. Iar celor care se plictisesc le lipseşte, de obicei, iniţiativa.

– Iniţiativa atinge multe scopuri, dar nu-mi permite să manipulez timpul pentru a mă înfrunta cu tine în acest turneu. Sau în afara lui, şi asta e şi mai lamentabil.

– Ştiu că te gândeai la o blestemată de înfruntare sângeroasă, i-o întoarse el afabil. Asta stârneşte mai mult ca sigur un martir.

Furia sclipi în ochii de un albastru strălucitor ai lui Blackford.

– Aş fi capabil, dacă îmi dai o spadă, să te izbesc în gât. Atunci am putea să schimbăm locurile, tu şi cu mine, şi să vedem cine o să joace mai bine rolul victimei de bunăvoie.

– Oh, îţi cedez această onoare, răspunse Caid, cu un rânjet. Motivul fiind acela că tu ai mai multă experienţă în privinţa asta, să ştii.

– Serios? Să luăm, de exemplu, sejurul tău la închisoare. Sau îţi imaginezi că simpla negare a acestui fapt îl înnobilează în loc să-l transforme în ceva enervant?

Era o lecţie, în cazul în care avea nevoie de una, îşi zise Caid, gândindu-se să-şi vadă mai bine de-ale sale. Trebuia să-şi fi dat seama înainte de a se lua la întrecere cu un individ care mânuia cu multă îndemânare cuvintele tăioase. La fel ca şi sabia.

– Aici m-ai atins, zise el cu un surâs acru. Doar că ar fi instructiv să aflu cine ţi-a spus această poveste.

– Nu doamna Moisant, dacă la asta te gândeşti. Domnişoara Agatha a menţionat-o în treacăt, ca şi cum eu aş fi ştiut-o deja – ceea ce se trage, fără îndoială, de la faptul că ne-am născut în acelaşi arhipelag. Era îngrijorată că principiile noastre l-ar putea afecta prea mult pe puiuţul ei singuratic.

– Şi se aştepta ca tu să îndrepţi lucrurile în cazul în care eu mă dovedeam prea încăpăţânat.

– Cum? Arătându-mă amabil şi sărind în ajutorul doamnei? Aş fi mult prea încântat. Dar cred că, mai întâi, ar trebui să-ţi bag minţile-n cap cu spada mea, dacă toate celelalte mijloace vor da greş.

Caid îl privi făţiş.

– N-ai decât să încerci.

– Oh, garantez că, pentru moment, s-ar putea să fie greu, dar nu voi rămâne în starea asta pentru vecie.

– Nu, vei fi chiar mai urâcios, nu am nicio îndoială, atunci când vei fi capabil să ţii o armă în mână.

– Iar tu vei avea şi mai mult din firea unui snob, zise Blackford amar.

– Un snob? se interesă Caid, cu un glas plin de uimire. A trebuit să iau lecţii cu două săptămâni înainte, ca să nu rămân în umbra superiorităţii tale.

– Superioritatea firească şi snobismul sunt două chestii total diferite, i-o servi Blackford, în vreme ce ochii îi sticleau. Dar niciuna nu poate aprinde candela umilinţei care se potriveşte doar turmei celor obişnuiţi. Sfinte Dumnezeule, omule, eşti nevinovat sau vinovat? Şi ce naiba te face să crezi că asta ar conta?

– Pentru mine,contează, zise Caid.

– Doar fiindcă îi dai voie. Nimeni nu te poate face să te simţi ruşinat fără consimţământul tău, dragul meu prieten irlandez. Şi nici nu te poate opri să-i faci curte domniţei pe care o doreşti.

– Dacă gândeşti astfel, înseamnă că nu ai idee cum stau treburile în New Orleans.

– În comunitatea franceză a New Orleansului, vrei să spui. Dar acesta este şi un teritoriu al Statelor Unite, adică al unei ţări noi. Convenţiile care te leagă de trecut aparţin unui alt loc, unul care se află la distanţă de un ocean şi de o lume întreagă.

– Ia te uită, zise Caid încet. Şi îmi poţi explica şi mie de ce e atât de important pentru tine?

– De ce crezi, dandy de nimic ce eşti? Dorinţa de a renaşte pe un pământ nou nu e numai o virtute irlandeză.

Unde ar fi dus alte insulte şi alte aluzii e imposibil de ghicit, fiindcă, în secunda aceea, se auzi o bătaie în uşă. Caid strigă tare comanda „Intră", iar Lisette se strecură în încăpere, în capul unei procesiuni care cuprindea un servitor, ce ducea un recipient cu apă fierbinte şi o cutie cu ustensile pentru bărbierit, o servitoare care aducea aşternuturi curate, şi majordomul care ţine în mână o tavă pe care se odihneau o cană din argint cu cafea şi un somptuos aranjament de gustări.

– Puţin confort pentru pacient, zise ea, cu un surâs de-a dreptul vindecător. Vă rog să-l acceptaţi, domnule Blackford, în caz contrar, bucătăreasa o să creadă că talentele ei nu mai sunt aceleaşi.

Oricare ar fi fost criticile lui Caid, gestul, ori vederea unui trup şi a unei feţe frumoase îl făcură pe Blackford să surâdă. Caid ar fi putut cu greu să-l învinovăţească. Lisette nu numai că era o persoană extrem de plăcută privirii, dar şi una căreia cu greu îi puteai rezista, aşa cum rămăsese în aşteptare, calmă şi tăcută. Cum îi reuşea, Caid nu putea spune. Ştia foarte bine că veghease lângă cadavrul lui Francis Dorelle în timpul nopţii şi că fusese prezentă în zorii zilei atunci când părinţii lui îndureraţi, un cuplu în etate care-şi răsfăţaseră

fiul născut când ei aveau o vârstă înaintată, se ridicaseră de la veghea lor nocturnă şi plecaseră, luând cu ei trupul neînsufleţit al băiatului lor.

– Dulce şi ameţitoare ca o pară în sos de vin, doamna care îmi îndeplineşte fiecare dorinţă, chiar şi pe acelea pe care nu sunt conştient că le am, declamă Blackford în maniera lui plină de înfloriturі. Cum aş putea să refuz?!

– Excelent, zise Lisette. Există o ceaşcă şi pentru neobositul dumneavoastră supraveghetor şi nişte prăjiturele în plus. Poftă bună, domnilor.

Ea nu mai zăbovi în încăpere, probabil datorită gestului, mai degrabă nobil, pe care-l făcu Blackford spre valet, dorind să se facă îndată prezentabil. Caid îşi dădu seama că trebuia să se gândească şi el la un asemenea confort. Totuşi, cu atâtea feţe obosite în jur, el abia dacă băgase de seamă că Blackford arăta de-a dreptul înspăimântător. Privindu-l, Caid se întrebă dacă Lisette îl vedea tot astfel sau dacă nu cumva găsea că cearcănele albăstrui ale englezului erau mai degrabă o dovadă de dezinvoltură.

Glasuri puternice se auziră din camera de legătură, salonul prin care ieşise Lisette cu câteva clipe în urmă. Caid înălţă capul. Una dintre voci era sigur a ei, în vreme ce cealaltă, mai profundă şi mai mult decât inoportună, aparţinea unui bărbat.

Caid se uită rapid spre Blackford, care acum stătea în şezut, cu un prosop fierbinte în jurul bărbiei. Englezul, la rândul lui, îl privi intens. Aproape fără să se observe, arătă spre uşă.

Permisiunea de a pleca sau încurajare? Caid nu avea idee care dintre cele două reprezentau intenţia sa, dar se pare că amândoi simţeau că ceva straniu se petrecea în salon. Ridicându-se în picioare, el porni spre uşă, o deschise larg şi păşi în salon.

Gustave Bechet o prinsese pe Lisette de talie, încercând s-o tragă în brațele sale. Trupul lui masiv ascundea ceea ce se petrecea, dar era evident că lui Lisette nu-i făcea plăcere.

Caid nu mai simțise niciodată o dorință atât de aprigă ca moda din secolul al optsprezecelea, ce permitea bărbatului să poarte o sabie la șold, să mai existe încă. Ce satisfacție ar fi fost să o poată trage din teaca ei și să o înfigă în locul cel mai potrivit. Cu toate că era mult prea înfierbântat ca să decidă atât de rapid dacă locul acela s-ar fi aflat între coapsele groase ale lui Bechet sau între umeri acestuia.

– Dă-mi drumul imediat, zise Lisette cu un dezgust vizibil în glas. Nu mă interesează propunerea ta.

– Mama insistă, se tângui Bechet. Te implor să mă asculți. A spus că trebuie să te gândești, fiindcă dacă vei continua să-i încurajezi pe bărbați să se dueleze de dragul tău, atunci nimeni nu o să te primească în casă. E momentul cel mai potrivit, înainte ca alți bărbați să bage de seamă această oportunitate. Trebuie să pun situația la punct, să te pun pe tine la punct.

– Nu fi ridicol, strigă ea, smulgându-se din strânsoarea lui chiar în secunda când o trăgea mai aproape de el. Nu poți face una ca asta în plină zi, în vreme ce în încăperea de alături zace un om bolnav.

– Cel mai bine ar fi să n-o faci deloc, rosti Caid cu dezgust în glas.

Bechet scoase un sunet speriat, dându-i drumul lui Lisette atât de rapid, încât aceasta aproape că se prăbuși. Întorcându-se cu o grabă neîndemânatică, se holbă la Caid ca și cum acesta ar fi apărut din cer. Apoi expresia lui deveni una beligerantă.

– Dumneata, zise el, bodogănind. Ești întotdeauna acolo, întotdeauna primul. Bănuiesc că îți închipui că vei fi primul care se va culca cu văduva. Mama mea spune…

Caid se apropie, îi înfipse o mână în piept şi, apucându-l de cravată şi cămaşă, trase suficient de tare, încât Bechet să se înalţe pe vârfuri.

– Mama ta are nişte idei mult prea greşite şi nişte sfaturi asemenea. Nu vreau să mai aud vreodată orice ar avea ea de spus în legătură cu doamna Moisant.

Se auzi un scârţâit dinspre uşa care dădea spre galerie.

– Ce îi faci fiului meu? Dă-i drumul imediat, brută ucigaşă!

Doamna Bechet traversă camera alergând, cu fustele şi cu capa fluturând în jurul ei şi cu pumnii ridicaţi în aer. Ajungând lângă Caid, ea începu să-l lovească în cap şi în umeri.

Lisette făcu la repezeală câţiva paşi pentru a-i imobiliza braţul. O trase deoparte.

Femeia îşi întoarse furia asupra lui Lisette.

– E doar vina ta, cocotă! Fudulindu-te în faţa bărbaţilor, încerci să-i conduci. Domnul Moisant a încercat să mă prevină, dar eu nu l-am ascultat. Nu eşti altceva decât o *putain*[1] care nu se potriveşte niciunui bărbat decent, şi cu atât mai puţin fiului meu. Deci nu-l vrei? Hah! Nici el nu te vrea. Du-te şi desfă-ţi picioarele pentru ucigaşii pe care-i preferi. Doar asta meriţi!

– Prefer orice bărbat, în afara aceluia care ascultă de comenzile mamei sale precum un căţeluş, *madame!*

Comparaţia era potrivită, din moment ce Figaro alese chiar clipa aceea pentru a da buzna în încăpere. Repezindu-se la doamna Bechet, îi apucă fustele, mârâind şi trăgând de ele. Furioasă, bătrâna doamnă încercă să se smulgă din strânsoarea câinelui.

---

[1] Femeie uşoară, târfă (în lb. fr., în orig.).

– Refuz să rămân sub acelaşi acoperiş cu tine şi cu bestia ta vicioasă. Eu şi fiul meu ne vom întoarce în oraş şi ne vom duce direct la tatăl soţului tău. Trebuie să ştie că numele său e târât în mocirlă.

– Aşa să faceţi. Nimic nu m-ar bucura mai mult. Lisette îi înfruntă privirea, dispreţul licărind în ochii ei.

– Nu vei mai fi atât de încântată când el va pune capăt jocului tău!

– Vom vedea. Lisette privi în jos spre Figaro. Gata, dulceaţa mea. Dă-i drumul vacii.

Căţeluşul dădu drumul imediat fustelor şifonate ale doamnei Bechet. Doamna se întoarse cu o demnitate greoaie, pornind ţintă spre uşa care ducea în galerie. Peste umăr, ordonă:

– Vino, Gustave!

Fiul său făcu un pas înapoi cu faţa roşie ca focul. Apoi execută o răsucire ciudată, ca şi cum nu i-ar fi făcut plăcere să le întoarcă spatele, pornind în urma mamei lui.

Nici Caid, nici Lisette nu vorbiră preţ de câteva secunde după ce perechea respectivă dispăru din faţa ochilor lor. Lisette rămase ţeapănă şi dreaptă, cu faţa în flăcări şi respirând precipitat. Era supărată, şi cine ar fi putut s-o condamne, se gândi Caid. Asemenea confruntări nu se întâmplau în fiecare zi.

Dincolo de asta, era fascinantă, aşa cum stătea acolo, atât de vie şi de vibrantă în furia ei. Îl uimise faptul că sărise în apărarea lui. Dar, în acelaşi timp, îi era recunoscător, pentru că i-ar fi fost greu să se apere de unul singur în faţa atacului doamnei, fără să apeleze la violenţa care nu-i era caracteristică unui gentleman.

– Îmi pare nespus de rău pentru orice neplăceri viitoare, zise el, cu vocea oarecum stranie. Propoziţia fusese atât de corectă, pe cât era el în stare s-o formuleze. N-am dorit ca vizita ta aici să arate astfel.

Pe buzele ei flutură un surâs obosit.

– Sper că nu.

– Nu. Îmi imaginez că te vei întoarce cât mai curând posibil în Vieux Carré. Te voi însoți în oraș în momentul când vei fi pregătită, oricare ar fi acesta.

– Și domnul Blackford?

– Până mâine va fi în stare să călătorească cu trăsura. De fapt, s-ar putea să fie imposibil să împiedicăm așa ceva.

– Îl pot lua în trăsura mea, în cazul în care nu-l deranjează faptul că e prea mică.

– O ofertă generoasă, dar va călători, lungit pe o parte în vehiculul doamnei Herriot.

– Ea va fi pregătită să plece în momentul acela?

– Dacă nu, trăsura va veni înapoi s-o ia, răspunse Caid.

Lisette aprobă ușor din cap, vârându-și mâna în buzunarul șorțului decorativ pe care-l purta și apucând ceva mic și de formă rotundă care se afla acolo.

– Da, presupun că da.

Aerul ei distant, ca și cum ar fi măcinat-o alte gânduri, îl deranjă.

– E în regulă, nu-i așa? Doar nu preferi să rămâi?

– Nu, nu, răspunse ea, dând rapid din cap. Mai e doar o singură noapte.

Încă o noapte pentru ce anume? Ar fi întrebat, dar chiar în secunda aceea auzi un zgomot ce venea din cealaltă cameră, ca și cum ar fi căzut ceva. Aducându-și aminte că ar fi fost posibil ca Blackford să fi ascultat, dacă nu cumva altcineva, el înclină, pur și simplu, capul.

– Excelent. Vom face alte planuri pentru această seară.

– Da, răspunse ea, ca un om în transă. Va fi… satisfăcător.

Era ridicol din partea lui să încerce să descopere ceva de rău augur în aceste câteva vorbe, își zise Caid, urmărind-o cum se răsucea pe călcâie și pleca. Cu toate astea, ele nu-i

dădură pace. Îi tot apăreau în minte pe măsură ce ziua înainta, făcând haz de el în vreme ce mânca alături de Blackford în dormitorul acestuia, revenind în vreme ce juca cărți cu Nicholas și cu Rio. Rămaseră pe aproape în vreme ce el puse la punct ora plecării lor în dimineața următoare și felul cum se vor alinia trăsurile și călăreții în vederea călătoriei. Mai erau încă cu el când se duse în camera lui să se culce, lăsându-l pe Rio alături de Blackford, cei doi fumând o ultimă țigară și bând un ultim pahar de coniac înainte de culcare.

Ce voia Lisette să spună? Da, și oare ce va face ea după ce va reveni în oraș? Caid întoarse iarăși întrebările pe toate fețele, scoțându-și ceasul și lanțul și lăsându-le să cadă în tăvița de pe măsuța de toaletă, trăgând apoi de nodul cravatei și desfăcând-o din jurul gulerului, înainte de a o arunca pe aceeași tăviță. Își dezbrăcă haina, o atârnă pe spătarul unui fotoliu, procedând la fel și în privința vestei. Ceva îi tot chinuia mintea, un detaliu îngrijorător pe care nu-l putea contura.

Doamna nu fusese în apele ei toată după-amiaza, stând foarte multă vreme singură, citind sau privind pe deasupra copacilor, în vreme ce ei toți stăteau în galerie. Nicholas încercase s-o tachineze pentru a o scoate din starea aceea proastă. Chiar și Blackford, care se ridicase din pat și era îmbrăcat pentru supeul târziu, cu mâna susținută într-o bucată de mătase neagră luată dintr-unul din șalurile vechi ale lui Maurelle, încercase, la rândul lui. Niciunul dintre ei nu se bucură de succes.

La momentul respectiv, aproape că fusese mulțumit de eșecul lor, realiză Caid, încruntându-se. Acum lucrul acesta îl tulbura.

În vreme ce-și desfăcea butonii manșetei și capsele de pe piepții cămășii, își reaminti momentul în care Agatha o întrebase pe Lisette dacă mai avusese durerea aceea de cap,

şi-i recomandase o infuzie. Lisette se răstise la însoţitoarea ei, un lucru pe care niciunul dintre ei nu-l mai observase la ea. După supeu, cu ochii sticloşi, ea deveni extrem de vorbăreaţă. Pe măsură ce seara înainta, ea îşi menţinu această stare, eclipsându-le cu uşurinţă pe Maurelle, care părea obosită, şi pe Celina, a cărei atenţie era îndreptată spre Rio. Ba chiar preluase de la Solomon sarcina de a le umple paharele cu vin pentru un ultim rând, propunând un toast tulburător în memoria poeţilor decedaţi şi a versurilor lor.

Da, sigur ceva nu era în regulă.

Îşi trase cămaşa din pantaloni şi apoi o întinse pe spătarul fotoliului, acolo unde o putea găsi majordomul ce îl servea pe post de valet. Îşi întinse braţele deasupra capului, încercând să alunge tensiunea acumulată în gât şi în umeri. Apoi merse spre un scaun şi se aşeză. În timp ce îşi scotea cizmele, se încruntă, întrebându-se dacă nu făcea prea mult caz din această indispoziţie. Oricum, el nu observase niciodată că Lisette ar fi o fire schimbătoare. Nu că nu ar fi avut motive în ultimele zile.

În mod aproape cert, ea resimţea moartea tânărului Dorelle sau poate chiar se învinovăţea pentru ea. Era cât se poate de firesc, chiar dacă prost înţeles. Şi apoi, acele epitete insultătoare pe care i le aruncase în faţă doamna Bechet era posibil să o fi tulburat mai mult decât voia ea să admită. Acele bârfe, ce în mod sigur fuseseră generate de evenimentele petrecute în timpul petrecerii, îi chinuiau, probabil, şi ele mintea. Da, avea multe motive care să-i strice buna dispoziţie şi care s-o enerveze. Şi cu toate astea, el avea îndoieli. Era ca şi cum ea ar fi ajuns în pragul unei decizii vitale. Care ar fi aceea, lui îi era teamă să se gândească.

Oricum, nu era singura care se preocupa de aşa ceva. El însuşi ajunsese la nişte concluzii. Între acestea, cea mai importantă era aceea că nu mai trebuia s-o grăbească pe

Lisette să-şi găsească un alt soţ. Asta îi complica prea mult viaţa, ca să nu mai vorbim de a lui. În jurul ei erau prea mulţi pretendenţi, prea puţini dintre ei fiind, într-un fel, potriviţi. Oricum, acţiunea, aşa restrânsă cum fusese, scosese tot ce e mai rău din Moisant. Omul acela era mult prea posesiv.

Ridicându-se în picioare, el începu să-şi descheie pantalonii. Stătea cu spatele la paravanul de mătase, cu rame din mahon, care delimita colţul unde era ascuns vasul de ceramică al camerei. În faţa lui se aflau ferestrele cu jaluzelele trase, pentru a proteja de ţânţari. Deşi risca să fie ciupit de ţânţari, îşi dori puţin aer proaspăt. Puse palmele pe tocurile care susţineau sticla masivă, intenţionând să le deschidă. Pentru o secundă, reuşi să zărească, reflectată ca într-o oglindă, jumătatea goală a trupului său, dar şi spaţiul încăperii din spatele lui.

Atenţia îi fu atrasă de o mişcare fugară, o trecere abia simţită a unei umbre pe lângă paravan. Cineva se afla în spatele său.

El îşi continuă acţiunea, deschizând larg fereastra. Apoi, desfăcând şi ultimul nasture al pantalonilor, îi trase în jos. Îmbrăcat doar în echipamentul acela imposibil de menţionat, se duse spre dulap, să pună acolo pantalonii. Ba chiar fredonă o melodie antrenantă dintr-o comedie prezentată recent la Operă, în vreme ce deschidea uşa şi agăţa pantalonii într-un cui.

Pe neaşteptate, se întoarse şi porni rapid spre paravan, împingându-se în el. Materialul subţire şi cadrul din lemn cedară, lovind peretele aflat în spatele lor. Partea de sus a corpului lui izbi ceva ferm şi totuşi moale. Se auzi un strigăt slab, în vreme ce intrusul căzu pe spate, lovindu-se de perete înainte de a aluneca pe podea.

Caid se înfioră. Creierul lui refuză să funcţioneze, dar instinctul îl făcu să apuce paravanul şi să-l dea la o parte. Apoi se lăsă în genunchi lângă silueta aceea.

Lisette.

Şedea cu spatele rezemat de zid. Faţa îi era palidă şi ţinea ochii închişi. Şuviţele de păr strălucitor se revărsau în jurul ei, peste umeri, alunecându-i în poală. Cămaşa şi halatul se desfăcuseră în dreptul coapselor, dezgolindu-i picioarele.

– Dumnezeule, *chĕre*, nu am ştiut, exclamă el, prinzând-o de mână. Te-am luat drept un hoţ. Zi ceva. Unde te doare? La dracu', ce tâmpit sunt.

– Nu, şopti ea. Sunt bine, cred.

– Ce Dumnezeu făceai acolo? Apropo, ce cauţi în camera mea? Un zâmbet ca o părere trecu pe faţa ei, cu toate că nu deschise ochii.

Ce uşor s-a transformat îngrijorarea în întrebări. Trebuia să-mi dau seama. Ce făceam? Ceva ce nu trebuia să fac, evident.

– Dacă aveai nevoie de mine, trebuia să mă chemi. Aş fi venit într-o clipă. Dă-mi voie să te ajut să te ridici.

Ea îi dădu voie să o înconjoare cu braţele şi s-o ridice în picioare, dar nu făcu nicio încercare să-şi păstreze echilibrul, aşa că el fu obligat s-o prindă şi s-o lipească de trupul lui gol. Apoi ea îşi strecură braţele ceva mai sus, cercetând suprafaţa tare a pieptului lui, de-a lungul umerilor, până ce ajunse în dreptul gâtului, încolăcindu-le apoi pe ceafa lui. Privindu-l drept în faţă, ea zâmbi timid.

– Puteam să trimit pe cineva, da. Dar ce rost avea, dacă eu îmi doream atât de tare să mă aflu aici?

– Voiai?

– Asta, *mon brave*, şopti ea, trăgându-i capul în jos până ce gura lui atinse buzele ei întredeschise.

Visa, îşi zise Caid. Nu putea trăi aievea această fantezie de tandră seducţie. Să o aibă aşa lipită de el, strecurându-şi degetele în părul lui era ceva ce se petrecea în dorurile lui nocturne, lungi şi febrile. Nu putea fi ceva real.

Cu toate astea, o avea fierbinte și perfectă în brațele sale. Îi simțea trupul acoperit doar de lenjeria de noapte, și de nimic altceva. Curbele ei, ușor rotunjite pe alocuri, ceva mai suple în altă parte, se lipeau sinuos de corpul lui. Era mlădioasă, excitându-l până în pragul nebuniei. El alunecă peste acel prag cu o ușurință tulburătoare, trăgând-o mai aproape, cu un geamăt ușor.

Gura ei era dulce, păstrând încă acea aromă persistentă a vinului pe care îl băuseră mai devreme. Și era toată la dispoziția lui, cu fiece părticică a trupului ei. O sărută apăsat, prelung, limba lui antrenând-o într-un joc delicat pe a ei.

Ea nu era experimentată, se retrăgea, apoi revenea, dând târcoale limbii lui, în vreme ce respirația ei căpăta un ritm frenetic, iar degetele se crispau pe trupul lui. Era ceva atățător și incredibil de provocator, emoționant într-un fel pe care el nu-și închipuise niciodată că-l cunoaște, cu atât mai puțin să-l perceapă și să-l înțeleagă.

O dorea, dorea să-i guste fiecare mister, să-i soarbă esența, să se îngroape în arșița ei și în umezeala ei, socotind că restul lumii pierduse o asemenea șansă. Creierul lui se aprinse. Trupul lui era fierbinte și încordat, otrăvit de dorința de penetrare asemenea unei lame extrem de ascuțite. Totuși îi mai rămăsese o urmă firavă de sănătate mintală.

Eliberându-i buzele, el își lipi fruntea de a ei, șoptind răgușit:

– Ești sigură că știi ce faci?

– Sunt sigură.

Vorbele erau moi, umede, gâdilându-i buzele și bărbia.

Cu toate acestea, el nu putu să abandoneze dorința de a-i testa hotărârea. Apucă în palmă plinătatea sânului ei și, folosindu-și degetele puternice și bătătorite de spadasin, masă sfârcul prin țesătură. În vreme ce bumbul acela mic se întări, crescând între degetele lui, el gâfâi.

Ea se lipi şi mai mult de el, incitând fără vorbe libertăţile pe care el şi le luase. Iar el dorea disperat să o aibă, să o simtă zbătându-se sub el, implorându-l fierbinte, să o posede imediat şi complet, acum sau niciodată.

Coborându-şi capul, el îi prinse în dinţi sfârcul rozaliu, alintându-l şi trăgând uşor de el.

– Opreşte-mă în secunda asta, şopti el. Fă-o până nu e prea târziu.

– Nu pot, răspunse ea, strecurându-şi degetele în părul lui, înfiorată de încântare.

– Atunci iartă-mă mai târziu. Dacă poţi.

Rostind acest ultim cuvânt, el se eliberă din acea autorestricţie şi îşi potrivi gura deschisă şi fierbinte pe sânul ei. Ea scoase un sunet scurt, iar el nu putea preciza dacă era vorba de durere sau de plăcere intensă, de şoc sau de recunoştinţă. Şi nici nu se strădui să afle. Se concentră să desfacă năsturelii mici din perle care închideau gulerul înalt al cămăşii de noapte. Unul câte unul, ei se desfăcură dezvelind pielea ei palidă, acele dulci rotunjimi pe care el le mângâia, apoi suprafaţa plată a abdomenului ei şi scânteierea roşu-aurie a triunghiului acela de cârlionţi moi.

Rugăciuni, invocări, preamăriri, el le rosti toate pentru ea, în timp ce urmă deschizătura aceea cu dinţii, cu limba şi cu palmele sale cercetătoare. El desfăcu şi mai tare cămaşa de noapte, trase mânecile în jos de pe umeri şi apoi de pe braţe, mai mult cu hotărâre decât cu delicateţe. Îi mângâie cu tandreţe talia, adâncindu-se în ombilicul ei, îngropându-şi nasul şi gura în feminitatea ei molatică, savurând acea aromă esenţială şi erotică. Se avântă în profunzime, într-o explorare umedă.

Ea ţipă scurt. Picioarele îi tremurară, ameninţând să cedeze. Caid o prinse cu un braţ de picioare, punându-l pe

celălalt în jurul taliei, trăgând-o apoi pe covor. Fără milă, aruncă halatul şi cămaşa într-o parte, scăpând, după aceea, şi de lenjeria proprie, ca apoi să revină la ea.

Zăcea învinsă în lumina aurie a lumânării, iar părul îi strălucea. Stătea sub privirile lui goală şi liberă, şi fără reţineri. Ochii i se întunecară atunci când îl privi, umbriţi de temeri pe jumătate ascunse, pe jumătate negate.

Era necesar ca el să-şi amintească să respire, să-şi domine nevoia de-a o poseda raţional şi disperat, pătrunzând în profunzime, până la capăt. Ar fi fost atât de simplu, o bucurie atât de vie. Cu toate acestea, calea respectivă ar fi fost, de fapt, un punct final al plăcerii, şi nu un debut al ei.

Ea nu era gata. Merita mult mai mult. Iar el la fel.

Gura lui coborî din nou pe sânii ei, iar buzele şi limba lui testau, adunând gusturi şi impresii care să dureze o viaţă.

Luând panglica de mătase care se desprinsese din părul ei, o făcu să alunece, în arabescuri sinuoase peste sânul ei, peste abdomenul care se ridica şi cobora precipitat, până ce aceasta se strecură în golul acela umed, ascuns şi molatic.

Ea se mişcă agitat, mângâindu-i părul, umerii. Apoi degetele ei posesive şi agile trecură peste şoldurile lui musculoase, cuprinse de arşiţă. El strânse din dinţi, îndurând, fiindcă voia ca ea să-l dorească cu aceeaşi disperare cu care o dorea el, voia ca ea să simtă şi să se întrebe ce anume o copleşea, o frângea –, panglica, degetele lui tandre sau limba lui. El voia o dovadă a dorinţei ei.

Şi aceasta se ivi, neaşteptată, alunecoasă şi abundentă. Într-un extaz de bucurie se răsuci deasupra ei şi o pătrunse. Simţi cum ea se crispează, într-o dăruire pasională, strângând braţele în jurul lui şi strigându-i numele.

Apoi o posedă în întregime, înlăturând singura barieră rămasă. Ea se încordă, relansându-se apoi profund şi

îndoindu-şi genunchii, iar el se cufundă în ea până reuşi să simtă bubuitul sângelui în venele ei şi primul spasm de avertizare a primului ei orgasm.

Se abandonară amândoi plăcerii convulsive şi uimitoare, bucuriei fără margini.

Apoi el o pătrunse adânc, pentru ultima dată, rămânând nemişcat, cu o senzaţie de greutate în piept şi cu ochii arzându-i din pricina lacrimilor încă nevărsate. După aceea, se dădu într-o parte, lipind-o de el, îmbrăţişând-o.

După o vreme, se ridică, o luă în braţe şi o duse în pat. Dădu la o parte cuvertura şi se strecură lângă ea în aşternuturi, unde făcu dragoste cu ea din nou, cu o eficienţă nouă şi pentru că nu se putu abţine. De data asta, în secunda când totul se termină, el închise ochii, lăsând somnul să-l cuprindă.

Peste nu mai mult de un minut, sau cel puţin aşa i se păru, Caid o simţi pe Lisette mişcându-se şi dându-se la o parte. Instinctiv, întinse o mână şi o prinse de antebraţ, oprind-o lângă el.

– Dă-mi drumul, te rog. Vocea ei era pierdută.

– Ce s-a întâmplat?

– N-ar trebui să mă aflu aici. Se smulse din strânsoarea lui, coborând din patul înalt. Traversând încăperea, ea bâjbâi după cămaşa de noapte rămasă podea, ca şi cum ar fi simţit nevoia să-şi acopere goliciunea.

Caid sări din pat.

– De ce? Ce se întâmplă?

– E o greşeală... totul e o greşeală. Se dădu înapoi când el se apropie, ţinând cămaşa în faţa ei.

– Nu şi pentru mine. Îi cuprinse braţele reci, luptând contra impulsului de a o lipi de el şi de a o încălzi. Sau pentru a se încălzi amândoi, căci simţea cum în pieptul lui se răspândea un fior de gheaţă.

– Nu înţelegi, zise ea scuturând din cap.

– Fă-mă să pricep.

Ea se rezemă de tocul ferestrei, privindu-l cu dezolarea întipărită pe chip.

– A fost o greşeală.

18

Ce spui?

Vocea lui Caid era sugrumată. Îi dădu drumul, retrăgându-se, punând o oarecare distanţă între ei. Lisette arătă scurt spre pat.

– Chestia asta… care s-a petrecut între noi…

– Oamenii îi spun „a face dragoste", dacă nu cumva acea emoţie specială e de nesuportat.

– Nu. Protestul ei era instinctiv, la care se mai adăugă şi durerea atunci când îl privi în ochi. Eu doar… încerc să-ţi spun că în ceea ce ai simţit nu ai fost tu însuţi, că nu a fost real.

– A fost ceva cât se poate de real. O privi intens, în timp ce pieptul îi sălta şi apoi cobora, ca şi cum ar fi alergat.

– Te rog, şi aşa e destul de greu, fără să mai… Ea se opri şi îşi trecu degetele prin păr. Închizând ochii o secundă, îi deschise iar, şi rosti limpede: Ceea ce încerc să spun e că ţi-am dat o poţiune, o poţiune voodoo pentru dragoste.

Chipul lui păru că se albeşte o clipă. Apoi el râse scurt.

– În vin, bănuiesc. Şi de ce, mă rog?

– Ca să… ca să te fac să vrei…

– Ştiu ce trebuia să fac. Ceea ce te întreb este de ce îţi doreai acel efect.

Ea strânse din buze preț de o secundă, înainte să răspundă:

– Asta cred că e evident.

– Pentru mine nu.

O s-o facă să mărturisească. Nici nu trebuia să se aștepte la altceva.

– Voiam ca tu să faci dragoste cu mine.

– Nu aveai decât s-o ceri.

– Chiar așa? După câte îmi amintesc, am făcut lucrul acesta și am fost refuzată sau cel puțin a fost refuzată împlinirea finală.

– Atunci a fost altceva.

– Oh, da. Ai fost reținut, ai ținut totul sub control. Ți-ai urmat planul și scopul.

– Îmi pare rău în cazul în care te-am dezamăgit, dar tot nu mi-ai dat o explicație.

Ea își feri privirea.

– Nu am fost dezamăgită, în cele din urmă…

– Îmi amintesc, zise el, cu o voce aspră. Dar m-ai acuzat că aș fi avut un plan și un scop. Ale tale care au fost?

Era neînduplecat, și posibil să aibă tot dreptul. Pe scurt, ea și-ar fi dorit să fi tăcut. Ar fi fost, de departe, mult mai simplu, deși asta aducea a lașitate.

– M-am gândit că nu-mi voi mai căuta un nou soț, zise ea încet. Mi-am zis că poate vei deveni iubitul meu. Sau măcar că te vei însura cu mine.

– Ai vrut să mă prinzi în capcană.

– Numai dacă ți-ai fi dorit asta.

Ceva, un rest de pasiune sau de intenție, umbri chipul lui, ca apoi să dispară. Ea știu în clipa aceea că avusese dreptate, că el i-ar fi oferit un loc permanent în viața lui. Ea întinse mâna pentru a-i atinge brațul.

– Oh, Caid.

El se dădu mai în spate, aşa că mâna ei căzu la loc, pe lângă corp.

– Ăsta era rezultatul dorit, poate, dar nu mi-ai spus de ce era necesară o împlinire finală.

Severitatea era semnul furiei lui, îşi zise ea. Avea dreptul să fie astfel. Şi apoi, el merita să ştie tot adevărul. Din moment ce se părea că ea distrusese orice speranţă legată de o relaţie strânsă între ei doi, nu mai avea rost să păstreze secretul.

– Ţi-am spus odată că eşti unul dintre puţinii bărbaţi din New Orleans alături de care m-aş simţi în siguranţă. Asta e mai adevărat decât ţi-ai putea da tu seama vreodată. Dar e mai mult de atât. Am o datorie faţă de tine, dar nu e vorba doar de faptul că m-ai scăpat de o căsătorie care nu a fost niciodată una adevărată. Mai e ceva care are legătură cu moartea surorii tale.

– A Bronei? Nu înţeleg.

– E o poveste lungă. Vrei să iei loc?

– Nu am, te asigur, nevoie de sprijin.

– Nu, cred că nu, zise ea, epuizată, dar cred că eu s-ar putea să am. Trecând pe lângă el, se aşeză pe un braţ al fotoliului. Din câteva mişcări rapide, îşi trase cămaşa pe ea, încheindu-i nasturii. Ca scut, nu prea era potrivită, dar o făcu să se simtă mai puţin vulnerabilă.

Caid aşteptă ca ea să se aşeze. Chipul lui exprima nerăbdarea.

– Ce e cu Brona?

– Ştii că ea era amanta lui Eugene. Ştiai că locuinţa aceea de pe strada Rampart, unde locuia cu Eugene, a fost cumpărată de către tatăl lui? Da, i-a cumpărat-o, aşa cum ar fi cumpărat-o pentru ţiitoarea pe care fiul lui şi-ar fi ales-o la unul dintre baluri. S-a gândit că îi va oferi fiului lui posibilitatea de a-şi satisface nevoile bărbăteşti, asigurându-se în acelaşi timp că acesta nu va frecventa bordelurile unde ar fi putut contracta diverse boli.

– Eugene ți-a spus asta?

Ea scutură rapid din cap.

– Mai degrabă Henri Moisant.

– Dar ai aflat înainte să te căsătorești cu fiul său?

Ea râse înfundat; nu se putu abține.

– Nicidecum. Mi s-a explicat mai târziu. Înțelegi tu, socrul meu a crezut că îmi clarifică ignoranța în ceea ce privește mersul lumii. Se opri o clipă, într-un moment de reflecție, înainte de a continua: Curiozitatea în privința Bronei a survenit în momentul în care m-a acuzat că am eșuat în calitate de soție, fiindcă nu i-am oferit un nepot nici după aproape doi ani de căsnicie. M-am apărat, mărturisindu-i adevărul, acela că Eugene o prefera pe amanta lui. Henri a avut neruşinarea să-mi spună că asemenea chestii nu au absolut nicio importanță. L-am convins, cred, că se înșela.

Caid se încruntă.

– Ai vorbit ca și cum Eugene ar fi fost îndrăgostit de Brona.

– Era, zise ea simplu.

Caid se răsuci pe călcâie, îndepărtându-se de ea, punându-și mâinile în șolduri și privind spre podea. Mușchii spatelui ieșiră în evidență din pricina tensiunii care pusese stăpânire pe el.

– Atunci de ce dracu' a lăsat-o să moară?

– Nu a lăsat-o. Oh, Caid...

– Povestește-mi. Hai, povestește-mi.

Ea își adună gândurile, făcând tot posibilul să-și limpezească propria minte pentru a-i putea relata ceea ce se întâmplase.

– Henri Moisant își dorea cu disperare un moștenitor. Eugene era unicul lui copil care supraviețuise până la vârsta maturității, singura speranță că neamul lui va continua. El a aranjat căsătoria lui Eugene, acceptând condițiile impuse de

mama în privința averii mele, condiții pe care își dorea prea puțin să le respecte, pentru că era nerăbdător să vadă lucrul acesta dus la îndeplinire. Mai mult decât atât, domnul Moisant e un om căruia îi place să-i controleze pe cei din jurul lui și a fost convins că Eugene va fi un fiu ascultător și va face exact așa cum îi va spune el. Avea dreptate, până la un punct. Eugene s-a însurat cu mine fiindcă nu voia să-și facă tatăl de râs, refuzându-l, dar a respins ideea de a-și schimba modul de viață.

– S-a întors la Brona.

– Dacă lucrurile ar fi stat altfel, dacă tatăl lui ar fi fost o persoană ceva mai tolerantă și mai înțelegătoare, am fi ajuns, cu timpul, la un soi de înțelegere, și chiar și la un fel de afecțiune. Dar nu a fost așa, astfel că Eugene și-a petrecut la fel de mult timp în strada Rampart, ca și înainte de căsătorie.

Caid se întoarse pentru a o privi.

– Și nu a stat deloc în patul tău.

Roșeața o cuprinse asemenea unui val, dar ea refuză să-i acorde importanță.

– A fost, cred eu, felul lui de a-și declara independența. Sau poate că nu a fost vorba decât de încăpățânare, nu știu.

Cu o voce repezită, Caid întrebă:

– Ce vârstă avea Eugene?

– Era cu doi ani mai mare ca mine. Urma să împlinească douăzeci și doi de ani.

– Dumnezeule. Mi-am închipuit că era mai în vârstă. Caid își duse palma în dreptul feței, ca și cum înaintase printr-o pânză de păianjen.

– Părea astfel pentru că era atât de sobru. Ea scutură din cap. Adevărata problemă a apărut atunci când tatăl lui a descoperit că nu există nicio posibilitate ca eu să am un copil – dar că amanta lui Eugene urma să aibă unul.

– Nu era fericit.

– O vorbă mare. Domnul Moisant era furios, fiindcă Eugene își risipise sămânța, ca și cum ar fi furat-o, lipsindu-l, în mod deliberat, de acel moștenitor după care jinduise atât de mult. Eugene l-a înfruntat în mod deschis pentru prima dată în viață, declarând că nu o dorește decât pe Brona. Tatăl lui nu a suportat asta. Și așa a început totul.

– Ce a început? Credeam că…

– Tragedia. Sau cel puțin așa am început eu să privesc totul în mintea mea. Vezi tu, Henri Moisant, văzând că nu-l poate convinge pe fiul lui, s-a dus la sora ta. Ceea ce i-a spus ei nu va ști nimeni niciodată – poate faptul că ea i-a distrus șansele lui Eugene de a avea copii legitimi, poate că o va trimite înapoi în Irlanda. Orice a fost, trebuie să fi fost devastator. La sfârșit, a dus-o la o femeie mai în vârstă care era cunoscută ca o persoană care le dă o mână de ajutor femeilor ce nu-și pot permite să aibă un copil, și atunci când ea s-a întors, nu mai era însărcinată.

– Dumnezeule, șopti Caid. Și-a ucis nepotul.

– Brona a suferit mult sau cel puțin așa am înțeles, plângând încontinuu, plângând pentru că era convinsă că a săvârșit un păcat. Nu părea în stare să-și recapete puterile, iar puțina forță ce-i mai rămăsese o irosea stând în genunchi în catedrală. A fost o perioadă îngrozitoare. Eugene însuși era distrus, și acela a fost momentul în care a devenit, într-un fel… violent. M-a acuzat că i-am spus tatălui său despre înțelegerea pe care o aveam ca soț și soție și pentru tot restul poveștii.

– Pe tine? Nu pe tatăl lui?

– Îl iubea, să știi. Iar eu nu eram decât o piedică nefolositoare a cărei simplă prezență îi distrusese fericirea.

Caid aprobă cu o ușoară mișcare a capului.

– Înțeleg. Continuă.

– Ceea ce a urmat, am aflat de la Eugene în una dintre crizele lui de furie, dar cred că lucrurile s-au petrecut

întocmai. În clipa în care Eugene a refuzat în continuare să-şi îndeplinească jurămintele maritale, petrecându-şi şi mai mult timp în compania Bronei, tatăl lui a vândut casa din strada Rampart şi a angajat câţiva bărbaţi care s-o arunce în stradă pe sora ta. Totul s-a petrecut în timp ce Eugene era plecat în provincie pentru a rezolva o însărcinare dată de tatăl său, aşa că, vreme de câteva zile, nu a ştiut nici ce se petrece, nici încotro a plecat ea. Atunci când a găsit-o, ea avea febră şi era foarte slăbită. Şi-au petrecut noaptea împreună şi, la un moment dat, au decis că, dacă nu-şi pot petrece viaţa unul lângă altul, atunci vor fi pentru totdeauna împreună în moarte. Au băut laudanum şi s-au întins pe pat, îmbrăţişaţi. Eugene s-a trezit. Brona nu.

– Doamne sfinte!

Lisette avea ochii plini de lacrimi.

– Sper că restul îl ghiceşti. Eugene, nemaidorindu-şi cu adevărat să trăiască, te-a privit ca pe o eliberare. În clipa când l-ai acuzat de moartea surorii tale, a făcut tot ceea ce-i stătea în putinţă să te convingă că era adevărat. Poate că se considera în mod sincer vinovat, cine poate şti? Apoi v-aţi întâlnit în zori pe câmpul de onoare şi ţi-a acordat prilejul de a te răzbuna, luându-i viaţa aşa cum îşi dorea.

Caid se îndepărtă de ea la distanţă de un pas, devenind palid.

– Am omorât un om nevinovat.

– Îmi pare rău, zise ea cu vocea gâtuită. Îmi pare atât de rău.

Caid nu răspunse. Întorcându-se cu spatele, îşi încleştă mâinile pe scăriţa de lângă patul înalt în jurul piciorului acestuia, strângându-l cu putere. Lisette nu avea nici cea mai vagă idee despre imaginile care se derulau în mintea lui, şi nici nu voia să afle. Când tăcerea deveni atât de încordată, încât părea gata să se rupă, ea îşi drese glasul, vorbind mai departe:

– Ceea ce am încercat să spun mai devreme e că m-am gândit că mariajul ar putea îndrepta, într-un fel, lucrurile, în memoria Bronei şi pentru faptul că ai fost forţat să-l ucizi pe Eugene. Te-am observat în timp ce treceai pe stradă, încercând să aflu ceva despre persoana ta, atâta cât permiteau bârfele. Se părea că meritai o viaţă cu mult mai uşoară. Se părea, de asemenea, că amândoi pierdusem ceva la care ţineam, singura familie pe care o mai aveam.

– Aşa că intenţionai să-ţi împarţi averea cu mine. Asta e?

– Poţi privi lucrurile în felul acesta. Eu… doar am vrut să îndrept ceea ce am făcut.

– Tu?

– Permiţându-i domnului Moisant să descopere cum stăteau lucrurile între mine şi Eugene. Dacă nu mi-aş fi dat drumul la gură, poate că situaţia ar fi fost alta.

El mormăi scurt.

– Nu prea cred. Ce alt sfârşit putea să existe pentru o tânără irlandeză care nu valora mare lucru, care avea un copil, dar nu avea un soţ şi mijloace de supravieţuire?

– Poate că ar fi plecat undeva împreună, Eugene şi Brona. Sau ar fi putut fi aranjată o anulare a căsătoriei noastre.

– Sau el s-ar fi săturat de ea şi s-ar fi îndrăgostit de soţia lui.

Lisette zâmbi straniu.

– Nu cred. El o iubea… se iubeau.

Caid se îndepărtă de pat. Se duse la fereastră, îşi rezemă umărul de tocul acesteia, şi rămase acolo, uitându-se pe geam.

– În concluzie, se pare că acest Eugene al tău a fost, într-un fel, un bărbat norocos. Acum trebuie să te rog să-mi acorzi puţină intimitate ca să mă pot îmbrăca. Plecăm spre oraş la o oră după micul dejun.

Ea era expediată, pur și simplu. La orice s-ar fi așteptat, dar nu la asta. Ridicându-se în picioare, ea întinse o mână spre el.

– Nu crezi că am putea...

– Nu, zise el în mod intenționat. Nu vreau să-mi negociez libertatea în schimbul averii, chiar dacă mireasa e atât de frumoasă.

Ea resimți fiecare vorbă, ca și cum ar fi fost o piatră care o izbea. Vânătăile, era sigură, avea să le poarte toată viața. Cu privirea încețoșată, ea se răsuci pe călcâie, simțind nevoia să se afle cât mai departe de acest loc al umilinței și al durerii. Alergă spre ușă și apucând ivorul, apăsă pe el.

– Lisette...

– Nu e nevoie să mai adaugi nimic, zise ea, cu o voce gâtuită, stând dreaptă, cu spatele la el. Înțeleg perfect.

Peste doar câteva secunde, se afla în dormitorul ei, cu spatele lipit de ușă. Stătu acolo minute în șir, cu ochii închiși. Simțea că nu are destul aer în plămâni. Își duse degetele la tâmple, apoi își așeză palmele pe obraji, apăsând cu putere.

El se îndepărtase de ea. Totuși, la ce se așteptase? La o iertare, probabil? Ea era cea care cauzase moartea surorii lui. Fusese ceva neintenționat, desigur, dar era o realitate.

Totul se sfârșise. Caid nu va mai dori să o vadă sau să vorbească cu ea. Iar ea nu era în stare să plângă, nu trebuia să plângă, nu trebuia să permită, sub nicio formă, lacrimilor să cadă pentru că trebuia să se îmbrace și să coboare peste câteva clipe, la micul dejun. Va trebui să dea ochii cu toți amicii lui Caid și cu colegii săi, maeștri de scrimă, și să se prefacă, lăsând impresia că nu s-a întâmplat nimic, că nu s-a schimbat nimic.

Totul se schimbase. După ziua de azi, Caid nu va mai fi decât un străin pe care îl privești de la distanță. S-ar putea să treacă pe lângă ea pe stradă și să nu-i mai vorbească niciodată.

Cu siguranță, el nu va avea nicio dorință sau nevoie să o caute, niciun chef să-și piardă vremea interesându-se de starea ei. Nu-i va păsa nici cât negru sub unghie cu cine se va mărita sau ce se va întâmpla cu ea. Fără îndoială, ceilalți maeștri spadasini nu o vor mai vizita, văzând că ea nu se înțelege bine cu Caid. Va rămâne singură, cu Agatha și cu acei peștitori care-i vânau din greu averea. Oh, da, și cu spaimele ei.

Cât de încântat va fi socrul ei să descopere că, până la urmă, reușise s-o despartă de protectorul ei. Ce braț lung aveau evenimentele trecutului, dacă reușeau să o distrugă după atâta timp de la comiterea lor.

Sperase atât de multe lucruri – să aibă un bărbat pe care să-l iubească și care să o iubească, o familie, un cerc de prieteni de care să fie legați printr-un trecut comun, râsete, bucurie.

Acum nu mai exista nimic.

Se simțea rău. Micul dejun era ultimul lucru pe care și-l dorea. Va face o baie, se va îmbrăca, iar apoi va coborî la trăsurica ei, doar când ceilalți vor fi gata de plecare. Va zâmbi și va sta de vorbă cu unul și cu altul, se va urca pe băncuță și va porni la drum, chiar dacă fantomele iadului o vor urmări. Și dacă va fi foarte norocoasă, va ajunge în oraș fără să vorbească cu absolut nimeni în afară de Agatha.

Lacrimile se iviră, arzându-i gâtul ca o rană făcută de un cuțit ascuțit. Le înghiți, strângând pumnii pentru a nu le da voie să alunece. Nu avea să coboare cu nasul și cu ochii roșii. Nu va face una ca asta. Iar, dacă lacrimile or să se adune în pieptul ei asemenea unui acid, gata-gata să-i topească inima, atunci va fi fericită, pentru că s-ar putea să scape de durerea teribilă din ea.

Călătoria spre oraș, contrar intenției lui Lisette, se desfășură cu încetineala unui cortegiu funerar. Rana lui Blackford, care călătorea în trăsura lui Maurelle, împiedica

o deplasare mai rapidă. Ar fi fost nepoliticos să înaintezi în goană, lăsându-i pe toți ceilalți în urmă. Lisette, cu Agatha și Figaro lângă ea au fost obligați să țină pasul cu înaintarea aceea lentă.

Încet sau repede, conta prea puțin, la urma urmei. Odată ajunsă la casa din oraș, nu mai era nimic de făcut. Zilele trecură, fiind prea puține evenimentele care să le marcheze. Serile erau liniștite, iar Lisette nu încercă să le schimbe, și nu făcu absolut nimic pentru a reînvia serata sa literară. Ea și Agatha citeau sau croșetau, avându-l pe Figaro la picioarele lor, unica lor companie, singurul lor protector. Denys Vallier și prietenii lui, Armand și Hippolyte, veneau dimineața în vizită, din când în când, iar Neville Duchaine își făcu apariția doar o singură dată. Lisette avu parte de o cerere în căsătorie din partea vărului contelui Picardy pe care o refuză cu aroganță, așa că nu-l mai văzu de atunci înainte.

Caid, în mod sigur, se ținea deoparte, cu toate că ea îl mai zărise, când și când, de la balconul ei. De vreo douăsprezece ori se așeză să scrie un bilet, în care să-i ceară să vină la ea, ca pentru a continua explicațiile. La fel ca și în alte multe dăți, ea aruncă mesajele fără a le trimite. Ce mai era oare de spus?

Copiii străzii încă făceau de pază în fața casei, încă mai dormeau în magazia din aripa garsonierei, când nopțile deveneau umede și răcoroase. Într-o dimineață, îi zări jucându-se cu niște scânduri lungi din lemn, luate, fără îndoială, din locul unde urma să se reconstruiască hotelul St. Louis, după planurile arhitectului De Pouilly. Își alegeau partenerii, se dădeau înapoi o distanță apreciabilă, făceau reverențe și apoi strigau: *„En garde!"* înainte să se atace unii pe alții cu vervă și încântare, ca și cum ar fi avut intenția certă de a se răni.

Lisette suportă cât putu de mult strigătele și țăcănitul stinghiilor de lemn. Temându-se că, în cele din urmă, careva se va alege cu capul spart, coborî scara și o porni spre partea opusă a străzii.

– Ce Dumnezeu faceți? întrebă ea poruncitor. Nu știți că ați putea răni pe cineva?

Ei încetară joaca și o priviră buimaci, ca și cum ea vorbea într-o altă limbă. Poate că pentru ei așa era, din moment ce erau obișnuiți ca nimeni să nu se intereseze de soarta lor.

– Ei bine, răspundeți-mi! Vreți să vă sinucideți? Nu v-ați gândit ce s-ar putea întâmpla dacă vă loviți unul pe altul? Ați putea fi schilodiți pe viață sau ar fi posibil ca sângele otrăvit să pună stăpânire pe trupul vostru și să muriți.

– Domnul Caid a spus…

– Domnul Caid? Ce legătură are cu chestia asta? Putea, probabil, să ghicească, dar avea nevoie de o dovadă.

– S-a gândit să învățăm să ne luptăm cu spada, așa a făcut el și cu domnul Nicholas. A zis că o să fie bine. Ne facem mai buni și poate că, într-o bună zi, vom fi ca ei.

– Adică să luptați pentru a vă câștiga existența, vrei să spui?

– Să-nvățăm pe bărbați să se lupte, să-i 'țăm să-și salveze viața. O chestie bună, *madame*.

Ea își închipui că era ceva pentru cei care aveau talent și care nu aveau șanse pentru un lucru mai bun. Schimbând puțin tactica, ea întrebă:

– Și domnul Caid a spus să vă antrenați pe trotuar? Ați putea răni pe cineva care trece pe aici.

Ei priviră în jos, se uitară în lături, studiindu-și mâinile murdare și spadele lor de jucărie, unele dintre ele având încă ceva ce semăna cu o lamă ascuțită la vârf. După o vreme, Squirrel clătină din cap.

– Nu ne-a spus asta.

– Exact ce mi-am imaginat. Şi v-a spus unde anume să exersaţi atunci când el nu e prezent pentru a supraveghea partidele şi a vă semnala greşelile?

Unicul răspuns fu o clătinare din cap.

– Atunci nu vă mai permit să vă luptaţi, decât atunci când o veţi face sub supravegherea lui, zise ea poruncitor. Dădu să le ia armele, dar se gândi că s-ar putea să le rănească mândria vulnerabilă. Ei, da. Bucătăreasa a pregătit un gumbo care e mai voluminos decât domnişoara Agatha şi pe care mie îmi e imposibil să-l mănânc. Mă gândeam dacă nu sunteţi voi atât de drăguţi să mă ajutaţi să scap de el.

Squirrel se uită spre un băiat căruia i se spune Faro şi care, la rândul lui, se uită pe sub sprâncene la Weed. Un soi de comunicare tacită avu loc între ei. Lisette nu-şi putu da seama care era semnificaţia acesteia, din moment ce nu văzu nici măcar un singur muşchi mişcându-se pe feţele lor. Era o performanţă pe care o mai observase până acum, cu toate că Felix era, de obicei, cel care-i invita înăuntru să mănânce.

– O putem face, zise Squirrel, lăudându-se.

– Excelent. Cred că avem şi nişte porţii în plus din plăcinta cu fructe. Veniţi cu toţii?

– *Madame*. Squirrel băgă sabia la brâul pantalonilor săi zdrenţuiţi, schiţă o reverenţă şi îi oferi braţul.

Suficient de absurd, dar în ochii lui Lisette apărură lacrimi. Gestul semăna atât de mult cu al lui Caid, încât aproape că nu exista nicio îndoială asupra persoanei care le vorbise despre el.

– Mulţumesc, murmură ea, punându-şi mâna pe braţul micuţ al copilului străzii, şi pornind împreună, maiestuos, spre casă.

În cele din urmă, săptămâna sfântă sosi – duminica Floriilor, Vinerea Mare şi Paştele – cu datinile ce aşteptau a

fi respectate. Abia dacă apucaseră să se usuce crenguțele de salcie binecuvântate de preot pe care le pusese în spatele oglinzilor când sosi invitația la nunta Celinei Vallier și a lui Damian Francisco Adriano de Vega y Riordan, conte de Lérida. Trecu o clipă până ce Lisette să-și dea seama că acest mire nobil cu nume sonor era nimeni altul decât Rio.

Atunci îi trecu prin minte că era prima ocazie socială de acest fel la care fusese invitată de la petrecerea din provincie încoace. În aparență, tacticile domnului Moisant funcționaseră de minune, iar ea era socotită o paria. Nu că ar fi avut ceva împotrivă. Nu exista nicio persoană pe care să vrea s-o vadă sau vreun loc în care să dorească să se ducă.

La început, consideră că trebuia să stea departe de ceremonie. Apoi își dădu seama că asta era o lipsă de curaj. Se va duce să-i onoreze pe Celina și pe Rio și pentru a le ura fericire. O să-și țină capul sus și o să-i privească pe oameni direct în față. Și dacă l-ar întâlni pe Caid, i-ar surâde politicos, distant, ca și cum nu ar fi făcut dragoste la lumina lunii, ca și cum nu s-ar fi atins niciodată cu o curiozitate plină de bucurie, ca și cum nu s-ar fi sărutat niciodată. Ar face-o, chiar dacă lucrul acesta ar ucide-o.

Ceremonia nunții a fost magică – lumânări, entuziasm, dantelă albă și flori. Un mic detașament al Gărzii Elvețiene îi întâmpină pe nuntași la ușile catedralei, unde torțele străjuiau de-o parte și de alta, și îi însoți apoi până în fața altarului. Celina, nespus de frumoasă într-o rochie comandată la Paris, din mătase brodată, cu o fustă în formă de clopot și purtând în păr o diademă, venea în urma gărzilor la brațul tatălui ei. Rio se afla chiar în spatele ei, însoțind-o pe mătușa Marie Rose, care o înlocuia pe mama ei, care murise cu câțiva ani în urmă. După el venea cavalerul de onoare al mirelui, Caid, care o avea la brațul lui pe domnișoara de onoare, o

verişoară a Celinei din partea mamei, iar Denys Vallier înainta încet în urma lor, în compania unei legiuni de veri şi a numeroşilor prieteni de familie.

Nu avu loc nicio liturghie, căci Biserica nu permitea celebrarea ei după ora prânzului, dar, cu toate acestea, jurămintele au fost simple şi emoţionante. Expresiile întipărite pe chipul Celinei şi al lui Rio, în timp ce se uitau cu dragoste unul la altul în lumina strălucitoare a lumânărilor o făcură pe Lisette să simtă un nod în gât din cauza lacrimilor. Verigheta oferită de mire miresei era din aur, un inel dublu, făcut din două benzi care se intersectau şi care, atunci când erau desfăcute, dădeau la iveală iniţialele celor doi miri şi data nunţii. Un inel identic îi fu dăruit lui Rio din partea Celinei. După aceea, cuplul şi rudele acestuia, aproape treizeci şi cinci de persoane, semnară în registru, iar apoi toţi invitaţii porniră de-a lungul străzii Royale, îndreptându-se spre reşedinţa familiei Vallier, pentru supeul nupţial.

Această gustare fu într-adevăr somptuoasă, având o *pièce montee*[1] din nuga, reprezentându-l pe Cupidon, Zeul Iubirii, aflată în centrul mesei şi înconjurată de curcani, fripturi, jambon, brânzeturi delicioase, boluri din argint şi din sticlă pline cu salate, aspicuri, prăjituri elaborat ornamentate şi minunate piramide din şarlote, budinci şi jeleuri, şerbeturi şi îngheţate puse în coşuleţe din coji de portocală şi decorate cu petale de trandafiri şi violete din zahăr. Şampania şi vinurile erau servite din belşug tuturor, chiar şi copiilor, iar buna înţelegere şi bucuria erau dictonul serii. Mireasa tăie tortul şi fiecare domnişoară prezentă primi câte o bucată pentru a o strecura sub pernă împreună cu numele a trei posibili peţitori, căci se spunea că bărbatul pe

[1] Piesă ornamentală (în. lb. fr., în orig.).

care îl vor visa le va deveni soţ. După o oră sau două, mireasa şi mirele se retraseră în dormitorul nupţial care fusese pregătit pentru ei într-o altă aripă a casei, dar petrecerea continuă.

Lisette rămase cât mai mult timp posibil, mâncând foarte puţin şi vorbind şi mai puţin, şi doar atunci când se apropia de cunoştinţele sale, nu prea numeroase. Rareori privi în direcţia lui Caid, nu fiindcă se temea că acesta îşi va feri privirea, ci fiindcă era convinsă că nu o va face.

Imediat ce mireasa şi mirele plecară, părăsi şi ea petrecerea. Cerându-şi scuze de la gazda sa, domnul Vallier, ea plecă împreună cu Agatha. I se oferi o escortă, dar ea refuză, spunând, cât se poate de nechibzuit, că deja avea una. Casa ei se afla la o distanţă de câteva clădiri, chiar pe cea mai respectată şi circulată stradă din oraş, şi se aveau una pe cealaltă pentru a-şi ţine companie. De ce anume să se teamă?

Ea nu se gândea la siguranţă, ci la ceremonia la care tocmai fusese martoră şi la sentimentele pe care i le trezise aceasta. Era fericită pentru Celina şi pentru Rio, dar nu se putea abţine să nu pună în contrast bucuria lor că vor trăi unul lângă altul şi propriul ei mariaj, alături de circumstanţele în care să găsea în acest moment.

– Celina a fost o mireasă încântătoare, zise Agatha, cu o voce plină de căldură şi uşor sentimentală.

– Într-adevăr.

– Şi domnul De Silva! Atât de chipeş, şi atât de devotat.

Lisette surâse în semn de aprobare.

– Totuşi îmi fac griji pentru acel tămbălău, acea întrunire zgomotoasă – trebuie să recunosc. Aşa un obicei barbar pentru un popor atât de civilizat!

– Ce tămbălău?

– Nu ai auzit? A fost povestit pe larg atunci când mă aflam în grupul doamnelor mai în vârstă.

Ar fi trebuit să fie mult mai atentă la ceea ce se întâmpla în jurul ei şi mai puţin la propria sa nefericire, îşi zise Lisette.

– Aceste lucruri sunt destinate văduvilor şi văduvelor care se recăsătoresc sau celor între care există o mare diferenţă de vârstă, nu pentru un cuplu ca Celina şi Rio.

– Totuşi se pare că a fost plănuit. Chestia asta pare mai degrabă sinistră. L-am auzit pe domnul Nicholas spunând că Frăţia trebuie să fie atentă.

Agatha ştia la fel de multe ca şi ea despre pedepsele aplicate de maeştrii spadasini care deveniseră cunoscuţi sub această titulatură.

– Crezi că ar putea fi o legătură?

– Am auzit nişte şuşoteli. Asta ar fi o modalitate pentru ca cei care-l bănuiesc pe domnul Rio să se răzbune pe el.

– O răzbunare în grup? Cu siguranţă, nu. Majoritatea acestor manifestări erau doar hărţuiri zgomotoase, după câte ştia Lisette, dar ocazional puteau lua o întorsătură violentă.

– Ce alt motiv ar putea exista?

– Ridicarea lui Rio la rangul de conte spaniol, probabil. Unii s-ar putea să nu fie fericiţi pentru că a depăşit statutul de *maître d'armes*.

Agatha nu părea convinsă.

– Oricare ar fi cauza, sper ca el şi Celina să le ofere petrecerea obişnuită în astfel de situaţii şi cu asta basta.

– Sau poate se va dovedi că nu a fost decât un zvon.

Nu mult după aceea, auziră primele strigăte, lovirea fierului de fier şi clinchet de clopote care semnalau că mulţimea se adunase pentru ritualul destinat mirelui şi miresei. Oamenii se îndreptau spre ele, judecând după zgomotul care venea dinspre capătul lui Vieux Carré. Din moment ce se părea că se afla încă la o clădire distanţă, ar fi fost posibil, cu puţin noroc, să-i evite. Îşi ridicară fustele, pornind în grabă spre casă, până la care mai aveau de parcurs o distanţă foarte mică.

În secunda aceea auziră tropăitul produs de copitele cailor. Unii dintre bărbați galopau în fața celorlalți. Călăreții o porniră pe strada Royale, trecând chiar prin fața lui Lisette și a Agathei. Purtau măști, erau acoperiți de pelerine lungi și duceau cu ei torțe care pâlpâiau și scoteau fum.

Lisette se opri brusc. Grupul aducea foarte mult cu cel prezent la parada de Mardi Gras, ce avusese loc cu ceva vreme în urmă. Călăreții erau atât de aproape, încât ea putea simți mirosul cailor încălziți și acela de lână asudată, provenit de la pelerinele bărbaților. În spatele lor năvăli o mulțime zgomotoasă de cheflii, probabil în număr de patruzeci, unii purtând hârlețe și greble, alții lovind în crătiți cu polonice și ciocane sau suflând în corni, pentru a crea un efect asurzitor.

Nu era o adunare de bufoni care veniseră să ia în râs niște miri neobișnuiți. Părea să fie o epavă plutitoare din apropierea cheiului: barcagii, marinari și cei care își făceau veacul prin crâșmele înșirate de-a lungul străzii Levée. Unii se distrau de minune, nerăbdători să meargă la petrecere și la un ospăț gratuit, dar mulți, cu figuri vicioase, păreau într-o stare mult mai jalnică din cauza băuturii.

– Doamne sfinte, gâfâi Agatha.

Lisette nu pierdu vremea vorbind. Apucând-o de braț pe însoțitoarea ei, o trase în nișa ușii de la magazinul unei modiste.

Totul ar fi decurs bine, dacă spre ele n-ar fi înaintat un individ cu un singur ochi, îmbrăcat într-o piele unsuroasă. Lovindu-se de Agatha, se dădu un pas în spate pentru a o privi. Pe fața lui se așternu un rânjet vulgar. Slobozi un strigăt de fericire, punându-și brațul în jurul taliei însoțitoarei lui Lisette și împingând-o în mulțime.

Lisette țipă la el, trăgând de brațul însoțitoarei ei și proptindu-se bine pe picioare. Din păcate, fu trasă, la rândul ei, în înghesuiala de trupuri. Amândouă fură purtate de restul acelei hoarde pregătite pentru un eventual tămbălău.

Mulțimea se mișca acum mult mai rapid, și un urlet amenințător se auzi din gâtlejurile oamenilor. Înghesuiala aceea a lor avea ceva animalic, asemenea unui monstru pornit să ucidă. Boneta Agathei căzuse într-o parte, iar ea se ținea cu greu pe picioare în vreme ce marinarul o trăgea după el. Faptul că Lisette o ținea, la rândul ei, părea să o facă să-și piardă echilibrul, așa că, fără tragere de inimă, îi dădu drumul. O secundă mai târziu, o văzu pe Agatha împiedicându-se și căzând în genunchi. Lisette încercă să se oprească, se strădui să ajungă la ea, dar fu împinsă mai departe de cei din spate. Se uită peste umăr, dar nu reuși decât să-i zărească o clipă hainele, o parte a feței palide, înainte ca masa aceea de bărbați să se interpună între ele.

În mai puțin de un minut, reveniră încă o dată în fața casei Vallier. Hidosul huruit de clopote, corni și tobe crescu în intensitate, lovindu-se cu un zgomot de tunet în clădirile aflate pe o parte și pe cealaltă a străzii. Invitații de la nuntă își făcură apariția în balcon, aflat chiar deasupra intrării, fiind întâmpinați cu râsete batjocoritoare și mieunaturi. Câțiva bărbați umplură spațiul de la poarta pentru trăsuri și se postară în fața ei, scoțându-și spadele și blocând trecerea.

O admirație plină de teamă se stârni în sufletul lui Lisette în clipa când îi recunoscu pe Caid și Nicholas, Bastille Croquĉre și Gilbert Rosičre, Juan Pépé Llulla și chiar pe Blackford care purta încă eșarfa ce-i susținea brațul. Cât de îndrăzneți se dovedeau în fața acelei mulțimi nedisciplinate, cât erau de dispuși să-și riște confortul, siguranța și chiar viața de dragul prietenilor lor! Bărbații care dovedeau o asemenea onoare o uimeau.

– Petrecere! Petrecere! Petrecere!

Mulțimea cânta, cerându-și ceea ce i se datora prin tradiție. Călăreții se învârtiră înainte și înapoi în fața spadasinilor, înălțându-se în șa, în vreme ce țipetele și

zgomotul deveniră mai puternice. Hârleţele şi greblele izbiră pavajul, clopotele şi polonicele erau lovite de obiectele de metal aduse de oameni. Roiul de bărbaţi se împrăştie, îmbrâncindu-se unii pe alţii, mai ales în uşile magazinelor şi în ferestrele de la parter, trăgând de grilajele de fier.

Pe neaşteptate, unul dintre călăreţi, care purta o mască reprezentând un vultur cu nas coroiat, se ridică în şa, plonjând înainte, împungând zdravăn calul cu pintenii. Armăsarul pe care-l încălecase era înalt şi vânjos. El se repezi prin mulţime, împrăştiind bărbaţii ca pe nişte păpuşi de cârpă. Ducându-se direct spre Caid, îl împinse în spate, izbindu-l de fierul forjat din care era confecţionată poarta.

Lisette ţipă şi se repezi înainte. Nu putu să se mişte decât câţiva paşi din cauza celor care se holbau într-acolo cu o stupefacţie împietrită. Caid era jos, ea ştia lucrul acesta fiindcă îl văzuse căzând. Nicholas era lângă el, îşi zise ea, spada lui strălucind când lovi spatele bărbatului.

Apoi, deasupra lor se dezlănţui o ploaie de monede de argint, care săltară în aer, loviră strada şi se rostogoliră în rigole. Lisette ridică privirea, dând cu ochii de Celina care purta o cămaşă de noapte brodată, din batist. Părul ei castaniu cu reflexe aurii străluci, curgând ca o cascadă în jurul ei, în timp ce ea aruncă şi mai multe monede, ce descriseră un arc generos. Rio, cu o faţă sobră, cu bustul gol şi desculţ, ţinea pălăria în care se afla suma considerabilă pe care proaspăta lui soţie o distribuia cu atâta dărnicie.

În decurs de câteva secunde, mulţimea aceea se transformă într-o masă de bărbaţi îngenuncheaţi, scormonind după monede în praful şi în mizeria străzii. Lisette se repezi spre locul unde căzuse Caid, căutându-i cu disperare silueta lui înaltă.

El dispăruse, la fel ca şi spadasinii care-l însoţiseră. Portiţa de la intrare se închise cu zgomot, iar siluetele lor se

făcură nevăzute în curtea proprietății Vallier. Bara de metal care o închidea fu trântită la locul ei.

Era rănit? Mutilat? Mort? Ea nu știa și nici nu avea dreptul să întrebe. Dacă era vorba de cel mai neînsemnat dintre aceste lucruri, atunci totul era în regulă, dacă era vorba de cel mai rău, atunci nu voia să afle.

N-ar fi putut suporta așa ceva, nu tocmai acum când își dăduse seama de un adevăr care ar fi trebuit să fie evident pentru ea cu zile în urmă, atunci când Caid, sub cortul din pânză albă, o învățase ce înseamnă pasiunea și gustul iubirii.

Îl iubea.

Îl iubea și îl rănise, îl folosise, punându-l într-o postură care nu-i lăsa altă alternativă decât aceea de a înfrunta moartea, iar și iar. Îl transformase în țintă a furiei violente și ucigașe a unui tată, care ar fi trebuit să se abată doar asupra ei. Ar fi putut să-l omoare, și ea nu putea suporta una ca asta. Nu acum și, probabil, niciodată.

Răsucindu-se pe călcâie într-un vârtej de fuste murdare și zdrențuite, înaintă printre bărbații care se îmbrânceau și se îmbulzeau, scotocind după monede, recunoscătoare că argintul era cel care le ocupa gândurile și mâinile. Apoi își ridică rochia și jupele și o luă la fugă atât de repede, încât ar fi putut să-și frângă gâtul spre locul unde fusese obligată să o abandoneze pe Agatha. O văzu rezemată de zidul unui magazin, buimăcită, cu fruntea învinețită. Cu o grabă care-i tăia răsuflarea, ajunse în locul cu pricina, aruncându-se în genunchi lângă ea.

– Oh, Agatha! Spune-mi, unde te doare?

– Capul. M-am lovit atunci când m-am prăbușit. Agatha ridică o mână pipăindu-și tâmpla, în timp ce cu cealaltă luă în poală boneta strivită. Se pare că boneta mea a avut mai mult de suferit decât mine.

Lisette simți cum i se ia o greutate de pe piept.

– Slavă Cerului. Dacă n-aş fi insistat să plecăm neînsoţite!

– Nu fi ridicolă. Cum ai fi putut să ştii ce urma să se întâmple?

O asemenea virulenţă în glas însemna că Agatha începea să-şi revină. Lisette înghiţi nodul pe care-l avea în gât.

– Haide, lasă-mă să te ajut. O să mergem acasă înainte să se mai întâmple şi altceva.

– Chiar aşa, dar, Lisette…

În timp ce Lisette o ajută să se ridice în picioare, sprijinind-o cu braţul, Agatha continuă:

– I-am văzut faţa… bărbatului care îi conducea călare. Şi-a scos masca în momentul în care trecea pe lângă mine.

Trupul lui Lisette încremeni, şi poate chiar şi sufletul.

– Şi?

– Nu pricep. De ce să se preteze la o asemenea farsă cu ocazia nunţii Celinei şi a lui De Silva… nu are sens.

– Cine? Spune-mi!

– Draga mea, era domnul Moisant.

Moisant. Agatha nu avea cum să ştie, nu înţelesese, dar prezenţa lui avusese o logică perfectă, dacă se gândea la atacul asupra lui Caid. Tămbălăul nu fusese decât o scuză, o capcană, camuflând o încercare de a scăpa de bărbatul care nu-l lăsase să preia controlul asupra soţiei fiului său decedat.

Ce încântat trebuie că fusese când le zărise pe ea şi pe Agatha pe stradă. Sau îşi alesese cu grijă momentul, sperând să le întâlnească? Oare era posibil ca bărbatul care le atrăsese pe ea şi pe Agatha în îmbulzeala aceea să fi primit instrucţiuni pentru a proceda în acest fel? Oare Henri Moisant dorise ca ea să fie martoră a încercării lui de a-i curma viaţa lui Caid?

Tâmplele lui Lisette începură să pulseze din pricina furiei care-o cuprinsese. Parcă luase foc. Simţea un impuls nestăvilit de a răni grav o altă fiinţă. Îl ura pe Henri Moisant cu fiecare fibră a fiinţei sale pentru ceea ce-i făcuse fiului

său, surorii lui Caid şi ei însăşi, şi aşa avea să fie până la sfârşitul zilelor ei. Dincolo de toate, îl dispreţuia pentru că îl atacase pe Caid, ascuns în spatele măştii, ca un laş.

Şi pentru altele, şi altele.

Prea mulţi oameni ajunseseră să fie implicaţi în cearta dintre ei doi. Nu mai putea suporta alte decese, ori răniri pe socoteala ei. Dorinţa ei de libertate nu fusese nimic altceva decât un vis trecător. Se gândise să forţeze împlinirea dorinţei sale fugind şi stabilindu-se în propria casă sub protecţia unui bărbat suficient de puternic pentru a sta în calea socrului ei. Fusese o prostie. Libertatea, ca să fie obţinută, trebuia să fie câştigată, îşi zise ea. Trebuia să nu mai fugă, ci să-l înfrunte din nou pe bărbatul care părea hotărât s-o transforme într-o prizonieră. Trebuia să pună capăt acestei înfruntări, să încerce să domolească mânia socrului ei şi să facă pace cu acesta.

Nu vedea altă cale.

19

Teatrul St. Philips, de pe strada St. Philippe, între Bourbon şi Royale, era o clădire în stil paladian, cu două etaje, cu un fronton înalt şi deschideri arcuite care mărgineau loja de la intrare, la parter, şi balconul situat chiar deasupra ei. Fusese construit cu mai mult de treizeci de ani în urmă, odată cu Théâtre d'Orlčans, Théâtre de la Renaissance şi Teatrul American. Puţinele producţii prezentate acolo, din când în când, erau mai cu seamă vodeviluri şi comedii gălăgioase, dintre cele care puteau fi pe placul oamenilor obişnuiţi. Aici aveau loc şi balurile destinate progeniturilor albilor cu mulatrele, fiind o cale de a coordona cheltuielile destinate întâlnirilor.

Un articol pe care Caid îl văzuse în ziarul *L'Abeille* numea teatrul o vizuină a jefuitorilor şi a hoţilor de buzunare. Grandoarea de care se bucurase cândva dispăruse de mult. Sculpturile poleite se coşcoviseră, draperiile din catifea erau uzate şi se rupseseră în fâşii lungi, iar sfeşnicele de pe pereţi susţineau rămăşiţe de lumânări consumate şi topite. Scamele de praf zburau în razele soarelui care intrau prin ferestrele de la etajul doi, acolo unde draperiile fuseseră date la o parte pentru a lăsa lumina să pătrundă. Mirosul de var şi de postav, de praf şi de transpiraţie umplea aerul şi un strat fin de pietriş se întindea peste tot, adus înăuntru de cizmele şi pantofii celor care veniseră şi plecaseră. Lăsând la o parte acest aspect, era suficient de încăpător pentru aproape şapte sute de oameni, iar porţiunea de parchet care acoperea o suprafaţă plată îl făcea mai mult decât adecvat pentru turneul maeştrilor de scrimă.

Fuseseră amenajate cinci podiumuri, delimitate de corzi din sfoară pentru a împiedica ca spectatorii să se apropie prea mult. Câţiva domni reprezentând autorităţile se plimbau încolo şi încoace, cu liste în mână, în timp ce judecătorul şi cei patru membri ai juriului erau aşezaţi pe nişte platforme scunde, aflate de-o parte şi de alta a podiumurilor de scrimă. Cutiile în care acum spadele fuseseră înlocuite de floretele destinate competiţiei erau păstrate la îndemână, având inscripţionate pe ele numele bărbatului căruia îi aparţineau. Lojele dispuse circular erau pline cu spectatori, cu toţii bărbaţi, desigur, care se agitau de colo-colo, discutând, glumind şi pariind, în vreme ce aşteptau începerea acţiunii, iar rândurile de scaune, care se ridicau până aproape de tavan, erau aproape în întregime ocupate. Maeştrii de scrimă, care se aflau ceva mai în faţă, aşteptând să-şi demonstreze talentul, urmau să aibă parte de un public nervos.

Precum într-un stup plin cu albine furioase, zumzetul vocilor răsuna într-un spațiu destinat să poarte vorbele în fiece colțișor. În aer plutea un soi de emoție datorată anticipării unor scene sângeroase. Astăzi aveau să fie utilizate măștile, iar floretele aveau apărători la capete, iar accidentele erau excluse, și fiecare suflet prezent în teatru știa acest lucru.

Caid se gândea la cele două aspecte ale competiției. Pe de o parte, era vorba de faptul că bărbatul care avea să iasă astăzi câștigător își va asigura o mică avere, căci tinerii setoși de sânge ai orașului vor năvăli la lecțiile lui de scrimă. Pe de altă parte, el își dădea seama că unicul scop al unui spadasin era competiția – să înfrunte alți bărbați, dovedind care dintre ei este mai agil, mai agresiv, mai talentat și, dincolo de toate, preferatul Norocului. A fi considerat cel mai bun spadasin din New Orleans însemna un premiu grozav. Tot ceea ce sperase, timp de mai bine de zece ani, era recunoașterea măiestriei sale. Din primul moment când auzise de acest mult trâmbițat *turneu*, ardea de nerăbdare să-l câștige, să arate New Orleansului că era un bărbat demn de luat în seamă, nu un sărăntoc irlandez care putea fi dat la o parte de cei cu putere și cu nume nobiliar.

În acest moment, turneul părea un simplu exercițiu de demonstrare fățișă a bărbăției, o chestiune de orgoliu și de autopreamărire, singura răsplată țintită fiind banii. Faptul că era forțat de dogmele profesiei sale să ia parte la el îl afecta, îl înfuria. Sau poate că tot ceea ce se petrecuse în aceste ultime zile îi alimentase furia. Îi disprețuia pe bărbații care veneau să se holbeze, pe cei care, asemenea înaintașilor romani, se adunau cu speranța că vor fi martorii unui sport sângeros; îi trata cu dispreț pe acei dandy care-și alegeau profesorul de scrimă, judecându-l după felul cum își ciopârțea colegii.

Totuşi, ce altceva putea face în afară de a intra în competiţie ? Îşi luase angajamentul. Şi, oricum, ce altă cale exista pentru el?

– Ei bine, prietene, care crezi că-ţi sunt şansele în dimineaţa asta? Sau eşti asemenea tigrilor care ţintesc o bucăţică de carne de păun, fără a se sinchisi ce au la micul dejun?

Caid se răsuci pe călcâie la auzul glasului aproape ironic al lui Blackford.

– Din moment ce tu porţi încă bandajul de invalid, i-o aruncă el, făcând semn spre eşarfa care susţinea braţul englezului, socotesc că şansele mele sunt mai bune decât erau acum câteva zile.

– Politicos. Şi, de asemenea, corect. Dar sincer? Blackford clătină din cap, negând sardonic. Noi nu ne vom mulţumi cu acest subterfugiu. Ne vom testa ascuţişul spadelor, unul împotriva altuia. Până atunci, sunt purtătorul veştilor satisfăcătoare.

– Satisfăcătoare?

– Mai degrabă decât excelente sau chiar bune, o distincţie drăgălaşă. Nicholas m-a însărcinat să-ţi spun că a văzut cum doamna în cauză a ajuns acasă în siguranţă, alături de însoţitoarea sa, şi că odihna nu i-a fost deranjată în timpul nopţii. Cel puţin, niciun alt incident nu i-a mai tulburat liniştea.

– Nu era rănită? Pe Caid îl scotea din sărite faptul că era obligat să obţină informaţii indirecte despre Lisette, dar asta era tot ce-şi permitea în aceste zile.

– Nu, după câte se pare. A fost nevoie de bandaje şi de unguente, dar acestea au fost aplicate peste zgârieturile şi vânătăile domnişoarei Agatha.

– Nimic mai grav, sper?

– Nu a fost chemat medicul.

Trebuia să se mulțumească cu asta, bănui el, cu toate că era cu mult mai puțin decât ceea ce-și dorise să audă.

– A aflat cineva cum au ajuns ele în îmbulzeala aia?

– După cum am dedus, potrivit unui puști al străzii care l-a auzit pe majordom, în timp ce acesta îi povestea bucătăresei, au fost prinse în mulțime imediat ce au plecat de la nuntă. Erau gata-gata să evite chestia asta, și așa ar fi și făcut, dacă nu ar fi fost ordinul dat de diavolul ăla călare care a profitat de șansă pentru a le vârî acolo.

– Trebuie făcut ceva, mormăi Caid.

– Cu siguranță. Dacă aș putea fi de vreun folos…

– Mulțumesc, dar cred că mă descurc. Am să mă ocup de asta îndată ce va lua sfârșit ceea ce urmează să se petreacă aici.

Caid strânse mâna pe floreta pe care tocmai o verificase. Doamne Dumnezeule, nu avea să uite nicicând momentul în care zărise cum Lisette era purtată de mulțimea aceea agitată de scursuri ale debarcaderului, pusă pe tot soiul de nemernicii. Stătea între ei precum o perlă într-o găleată plină cu lături. Gândul că ea ar putea fi atinsă, agresată, ori mai rău, de asemenea jigodii îi dădea fiori, în vreme ce sângele îi pulsa în cap ca bubuitul unei tobe. La un moment dat, îl recunoscuse pe Moisant, înțelesese că el organizase acel tămbălău și că era pornit să ucidă.

El nu-și putea extinde protecția atât de departe. Își pierduse acest drept într-o noapte plină de pasiune petrecută cu două săptămâni în urmă, așa că singurul lucru care-i mai rămăsese erau veștile indirecte referitoare la ea.

– Și Squirrel și ceilalți? întrebă el pe neașteptate.

– De pază, ca de obicei. Zilele astea e atât o plăcere, cât și o datorie pentru ei.

– Adică?

– Toți sunt pe jumătate îndrăgostiți de tânăra văduvă, pur și simplu, de dragul zâmbetelor ei. Ca să nu mai pomenim de prăjiturelele ei servite la ora ceaiului.

– Și tu?

– Oh, zise Blackford pe un ton cât se poate de ironic, eu nu sunt mai imun ca alții.

Caid fornăi, la fel de lipsit de înțelepciune cum fusese înainte de a întreba.

– Gelos, bătrâne?

– Pe o șleahtă de căutători prin rigole? Sper că nu, zise el în bătaie de joc.

– Pe oricine ar putea fura inima doamnei, zise Blackford, iar ochii lui albaștri străluciră.

– Asta intenționezi? Imaginea englezului făcându-i curte lui Lisette, ori sărutând-o, culcându-se lângă ea, cu sau fără verighetă, îl făcu pe Caid să scrâșnească din dinți. Pentru o secundă, se pierdu în amintirea plină de senzualitate a trupului ei gol. Pasiunea care-i alergă prin vene îl însoțise clipă de clipă de când se întorsese de la Maison Blanche, dar în secunda aceea era al naibii de inoportună.

– Nu, răspunse Blackford, făcând o reverență curtenitoare, nu în starea mea actuală.

Voia să spună că atâta vreme cât se afla *hors de combat*[1], realiză Caid după o secundă de buimăceală, era în imposibilitatea de a se apăra împotriva unui atac. Ceea ce indica, desigur, că Blackford se considera capabil să-și apere locul de gardian al doamnei. Și avea dreptate, blestemat fie el.

Caid se întrebă dacă Blackford simțea cu adevărat ceva pentru Lisette sau scopul fusese acela de a-l forța pe el să-și recunoască propriul interes. Englezul părea predispus la asemenea jocuri.

---

[1] În afara luptei (în lb. fr., în orig.).

– Dar a ta care e, prietene? Starea ta, zise Blackford mai departe. Starea, nu intenția ta.

Caid își duse mâna la umărul stâng, masându-și mușchii care fuseseră învinețiți în clipa în care calul lui Moisant îl împinsese în poarta reședinței Vallier.

– Suportabilă. Mișcarea va alina durerea.

– Ce ghinion, că a survenit chiar înaintea turneului.

– Ca în cazul tău, adică?

– Oh, în cazul meu a fost ceva mai mult decât ghinion.

Cuvintele păreau senine, dar nu și privirea lui Blackford. El încă mai era tulburat de accidentul care dusese la moartea lui Dorelle, și cine îl putea învinui?

– Și la mine la fel, replică Caid.

– Asta înseamnă că elementul „noroc" a fost absent, zise englezul, fără a fi prea surprins. Crezi că scopul a fost acela de a-ți reduce șansele de a câștiga astăzi sau acela de a te ucide?

– Nu crezi că a fost un accident?

– Nu încerca să mă duci, îl sfătui Blackford. Cu toții l-am recunoscut pe atacator, așa cum bănuiesc eu că s-a intenționat.

Caid oftă a resemnare, din moment ce se părea că această poveste dintre Moisant și Lisette se desfășurase întotdeauna în fața unui public interesat.

– Nu sunt convins că a fost vorba de un scop logic.

– Prin urmare, pură răutate?

– Așa bănuiesc.

Blackford vorbi cu chibzuință:

– În locul tău, m-aș păzi, mai ales de cei care par prea interesați de sănătatea ta.

Era un sfat excelent.

– Cred că ar trebui să-ți spun că s-ar putea să nu mai fiu la fel de activ în cadrul Frăției.

– Ai un motiv anume?

Caid își ține privirea ațintită spre lama din mâna lui, testându-i marginea cu degetul mare.

– Nu mă mai simt atât de liniștit răzbunând păcatul comis de unii bărbați.

– Din pricina lui Moisant, zise Blackford, dând din cap, căci povestea dintre Eugene și Brona, pe care i-o oferise Lisette, fusese împărtășită și celorlalți din grup, în timp ce se întorceau de la Maison Blanche. Faptul că ai fost obligat să asiști la o sinucidere trebuie că îl consideri condamnabil, dar asta nu face ca fiecare bărbat acuzat să devină nevinovat.

– Unul a fost de-ajuns.

– În concluzie, te îndoiești de propriul tău raționament?

– Sunt un simplu bărbat care poartă o spadă, agățându-se de-o remarcă făcută de cineva – fusese Maurelle? – acum câteva săptămâni. Credeam că știu să deosebesc binele de rău. Din cauza siguranței ăsteia, un bărbat care ar fi trebuit să trăiască e mort. Încă îi pot vedea privirea... Se opri brusc.

– Așa cum nici eu n-o pot uita pe cea a bărbatului care a murit de spada mea fără a fi nevoie, zise Blackford încet.

– Iartă-mă, nu am vrut să răscolesc amintiri.

– Dincolo de asta, unii își merită soarta. Nu te grăbi să iei o hotărâre. E nevoie de tine în Frăție.

Caid nu avea un răspuns pregătit. Nimeni nu se dovedea a fi necesar, în orice caz. Englezul plecă, îndreptându-se spre partea opusă a încăperii, acolo unde Nicholas își încălzea mușchii, făcând câteva alungiri.

Prima rundă a turneului avea să se desfășoare fără Caid. Zece bărbați aveau să se înfrunte în acest set inițial de confruntări, câte doi pe fiecare dintre cele cinci podiumuri. Câștigătorul fiecărei partide urma să fie acela care ajungea primul la un număr de cinci atingeri, notate de membrii juriului și semnalate judecătorului și concurenților, în secunda

când acestea aveau loc. Atunci când unul dintre bărbaţii unei echipe era eliminat, o altă pereche îi lua locul pe podiumul liber, într-o progresie constantă. Foarte puţine partide durară mai mult de zece minute, asta însemnând că primele eliminări aveau să aibă loc în decursul a două ore, cel mult, acoperind un număr de cincizeci, până la cincizeci şi cinci de spadasini. Confruntarea dintre perechile rămase, în vreme ce numărul combatanţilor scădea la douăzeci, apoi la şase, la patru şi, în cele din urmă, la doi, avea să ocupe, probabil, aceeaşi perioadă de timp, cu scurte întreruperi pentru odihnă. Totul trebuia să se termine până la cina servită, ca de obicei, mai devreme.

Faptul că fusese înscris în runda a doua reprezenta un avantaj pentru Caid, fiindcă asta îi permitea să-i urmărească pe ceilalţi combatanţi. Ştia câte ceva despre puterea şi despre slăbiciunea multora dintre ei din competiţiile amicale la care participase sau, pur şi simplu, poposind în saloanele altor maeştri, în zilele când al său era închis. Totuşi existau şi aspecte pe care nu le văzuse niciodată, şi acestea îi atrăseseră cel mai mult atenţia. Viteza lor de acţiune, dârzenia, diversitatea tehnicilor folosite, metodele de apărare şi distanţa de la care prefereau să lovească – toate puteau fi observaţii de nepreţuit mai târziu.

Îl privi pe Eduoard Sarne câteva clipe în plus, căci ca să-l înfrângi pe acesta era un adevărat triumf. Agresivitatea era, după cum aflase Caid în duelul lor eşuat, componenta majoră a tacticii lui Sarne. Se avânta în luptă printr-un atac sălbatic, dorind să-şi intimideze adversarul. În stilul lui nu apăruse, prin urmare, nimic nou. Caid privi în altă parte.

Concurentul care-l neliniştea cel mai mult era Nicholas Pasquale. Italianul era stângaci, un detaliu care-l făcea, automat, redutabil. Majoritatea bărbaţilor aveau emoţii în

fața unui asemenea luptător pentru că îi obliga să se apere contra unui atac care se desfășura în sens invers, venind dintr-un unghi neașteptat.

Acesta nu era totuși unicul avantaj al lui Pasquale. Mult mai inteligent decât majoritatea, el era, în același timp, puternic. Executa mișcări rapide, nedorind să copleșească printr-o tehnică sofisticată. Era poreclit „La Roche", fiindcă el nu se deplasa în susul și în josul podiumului precum cei mai mulți dintre spadasini, motivul imobilității lui fiind varietatea mișcărilor pe care le executa. Nu avea nevoie să se îndepărteze de un atac, căci îl putea para prin alte mijloace. Totuși, când era cazul, se putea mișca cu viteza luminii, atât de repede, încât era imposibil să urmărești vârful spadei sale. Pe lângă toate acestea, el poseda acea calitate care îl nominaliza drept cel mai posibil supraviețuitor al celorlalte runde – intuiția. Părea să știe cu o precizie extraordinară ce stratagemă urma să aplice adversarul său.

Caid nu reuși să găsească vreo greșeală în jocul italianului. Un lucru deranjant, din moment ce era posibil să se înfrunte cu el în runda finală pentru titlul de „Cel mai bun spadasin din New Orleans".

Îndepărtându-se, Caid începu să se pregătească. Își scoase haina, vesta și cravata, dar își lăsă cămașa cu nasturi pe care o purta pe dedesubtul apărătoarei pe care și-o confecționase, își păstră mănușile ce dispuneau de manșete care-i acopereau încheieturile, așa cum proceda și în timpul lecțiilor din salonul lui. Verifică masca ce-i fusese dată, încercând pentru ultima oară apărătorile floretelor sale. Apoi încercă să alunge orice altceva din minte, concentrându-se exclusiv la partida care-l aștepta.

O mică agitație se produse în timpul celei de-a doua runde. Un alt maestru italian și un expert în privința spadei cu tăișul lat, Poulaga, fu desemnat să lupte împotriva fostului

ofițer în cavaleria franceză Thimecourt, pe care, în varianta originală, trebuia să-l înfrunte Blackford. În timpul partidei, Poulaga îl acuză pe Thimecourt că i-a furat o atingere, pe care juraţii nu o strigară. Thimecourt, înfierbântat pentru că fusese acuzat ca fiind un mincinos, răspunse pe loc, propunând un duel.

Caid nu surprinse momentul, fiind implicat la rândul său într-o partidă, dar află imediat ce termină. Judecând după tensiunea pe care o simţea plutind în aer, bănuia că nu va fi ultimul schimb de acest fel. Spiritele erau încinse şi era evident că judecătorii, dincolo de faptul că li se cerea să fie imparţiali, făceau cu greu faţă sarcinii de a urmări mişcările de spadă ale maeştrilor sau de a supraveghea cu atenţie atâtea partide ce se desfăşurau concomitent.

Nu greşise. Alte şase provocări fură pronunţate până la ora prânzului. Faptul că nu se afla printre viitori combatanţi se datora norocului şi antrenamentului care-i permitea să-şi păstreze calmul, evitând provocarea.

Adversarii săi, cei de până acum, fuseseră ori prea încrezători, ori prea nervoşi, vociferând şi înjurând la toate strigările juraţilor sau în lipsa acestora. Nelăsându-se tulburat de membrii juriului sau de judecător, Caid marcă deliberat cât mai multe atingeri posibile, cu toată claritatea de care era în stare, astfel că, deşi unele nu fură strigate, el încă mai putea câştiga partida. Până în acest moment, tactica funcţionase. Cel puţin era încă în competiţie.

Cu toate astea, nu se putu abţine să nu se gândească la faptul că rezultatul ar fi fost cu totul altul dacă Rio de Silva şi Gavin Blackford ar fi participat. Chiar şi-ar fi dorit să-şi confrunte spada şi inteligenţa cu cei doi, în cu totul altceva decât o simplă demonstraţie amicală. Sentimentul acela era dat de spiritul de competiţie care-i pulsa febril în vene.

Fu declarată o oră de repaus înaintea ultimelor două confruntări.

Caid o petrecu de unul singur, pentru a-şi menţine concentrarea şi a face exerciţii cu umărul, astfel încât acesta să nu-i facă probleme. Până acum fusese destul de relaxat, deşi ştia bine că mai târziu lucrurile se vor schimba.

Ar fi putut avea companie din plin, fiindcă primise mai multe oferte de a i se cumpăra băutură sau cafea. Le refuză pe toate. Prefera mai degrabă vinul decât lichiorul tare, dar îl excludea în zilele când urma să aibă o confruntare sau chiar numai ore de predare. Băutura moleşea simţurile, şi niciun spadasin nu-şi putea permite asta, cu atât mai puţin în cadrul unui turneu.

Băgă de seamă că şi Nicholas era singur, şi fu gata-gata să i se alăture pentru ultimele minute ale acestei ore. Chiar în secunda în care se îndrepta în direcţia aceea, observă că cineva tocmai se apropia de italian. Bărbatul vorbea rânjind, arătând cu degetul mare către uşile de la intrare. Nicholas aruncă o privire într-acolo, ca apoi să se încrunte.

Caid urmări direcţia privirii amicului său, dar nu reuşi să zărească absolut nimic din cauza bărbaţilor înghesuiţi acolo. Apoi fu strigat pentru începerea următoarei runde de confruntări, iar concentrarea asupra acesteia îi şterse din minte incidentul respectiv. După ce îşi învinse cei cinci adversari, privi în jur pentru a vedea dacă La Roche va fi într-adevăr cel pe care îl va înfrunta în runda finală.

Nicholas Pasquale nu se vedea pe nicăieri.

Eduoard Sarne se afla în preajma lui, cu încheietura bandajată, sprijinindu-se în floreta cu vârful îndreptat spre podea. Ridicând glasul pentru a acoperi zumzetul mulţimii, Caid strigă în direcţia lui:

– L-ai văzut pe Pasquale? Cum s-a descurcat în runda asta?

– A dispărut, pe toți dracii.

– Învins? Caid rămase nemișcat, cu prosopul cu care-și ștergea sudoarea de pe față în mână.

– A fost chemat undeva, asta-i tot ce-ți pot spune, zise Sarne, ridicând din umeri. Din moment ce nu s-a întors, a fost declarat absent.

– În favoarea ta.

– Exact.

– Incredibil. Ca Pasquale să ajungă atât de departe și apoi să i se refuze dreptul de a câștiga din pricina unei reguli era ceva greu de crezut, într-adevăr.

Sarne se îmbățoșă.

– Vrei să spui că altfel eu nu aș fi ajuns în finală?

Exact acesta era gândul lui Caid, dar era nepoliticos și necugetat să-și exprime opinia.

– Cu siguranță nu, *monsieur*. Numai că nu văd ce anume l-ar fi putut determina să plece, în afară de…

– *Monsieur?*

Copiii străzii, protejații lui Nicholas. Ar fi putut pleca dacă unul dintre ei ar fi pățit ceva, își zise Caid. El îi pusese s-o supravegheze pe Lisette, mai mult ca un motiv pentru a-i face să se simtă utili, câștigând și câțiva bănuți. Dacă cineva rănise în mod deliberat pe unul dintre ei? Dacă întreaga poveste nu era altceva decât o capcană, un mijloc de a-l îndepărta pe Nicholas, pentru a facilita întâlnirea dintre el și Sarne, în această ultimă încercare de obținere a premiului?

Era posibil, de asemenea, ca mesagerul să fi fost unul dintre băieți care aducea vești despre Lisette. Cu o cută între sprâncene, Caid întrebă:

– Pasquale nu a vorbit cu jurații, nu a lăsat niciun mesaj pentru mine?

– Din câte știu eu, nu.

Îl privi atent pe Sarne, statura lui cocârjată, surâsul său arogant. Poate că ar fi trebuit să aibă de-a face mai demult cu acest spadasin, atunci când avusese ocazia.

– Prin urmare, ne vom întâlni în confruntarea finală?

Cuvintele erau destul de inofensive, dar tonul lui Sarne ţintea la mult mai mult. Oare ştia într-adevăr motivul care-l făcuse pe Nicholas să plece sau se referea doar la duelul dintre ei doi care fusese întrerupt din cauza sosirii jandarmilor? Oare voia să sugereze că acolo fusese vorba de intervenţia unor influenţe externe, la fel ca şi în cazul de faţă? Sau voia, pur şi simplu, să pună la treabă imaginaţia lui Caid, creând o diversiune care îi va oferi un avantaj? Dacă era vorba de ultima variantă, atunci era o greşeală. Simpla idee stârni furia mocnită a lui Caid, făcând-o să atingă apogeul.

Cu cât va termina mai repede cu acest papiţoi, cu atât va descoperi mai curând unde şi de ce plecase Nicholas. Rămânând la locul său de la capătul podiumului, arătă către marginea opusă a acestuia.

– Începem?

Membrii juriului care se ocupau de podiumul respectiv veniră mai aproape. Caid şi Sarne îşi atinseră uşor lamele în semn de salut, apoi îşi încrucişară vârfurile într-un contact hotărât. Se auzi strigătul puternic – *„En garde!"*

Abia în secunda aceea privi Caid în ochii bărbatului aflat în faţa lui. În trecut, descoperise că era bine să-ţi stăpâneşti expresia feţei, pentru ca adversarul să nu-ţi poată ghici intenţiile şi să profite de ele. Ceea ce se petrecea în timpul unei competiţii între doi maeştri se afla mai mult în minte decât în muşchi. Acum însă voia ca Sarne să ştie că el avea încredere în abilitatea proprie de a-l învinge. Dacă celălalt maestru spadasin credea acest lucru, atunci bătălia era pe jumătate câştigată.

Arta scrimei, spunea odată fostul lui profesor de origine franceză, este ca un război politicos între doi bărbați înarmați cu același tip de armă. La fel ca în conflictele militare, spadasinul care reușea să mențină inițiativa era, de obicei, învingătorul. Dar cum și adversarul său încerca întotdeauna același lucru, victoria era posibilă doar prin manevrarea și lovirea din afară a adversarului. Caid, pregătit, se relaxă, permițând instinctului să preia comanda.

Sarne se lansă într-un atac executat printr-o săritură, imediat ce fu dat startul. Manevra era puternică, directă și fără îndoială că îi asigurase victoria în multe partide, în multe dueluri. Partea proastă era că abordarea asta îi era caracteristică. Caid se aștepta la așa ceva, parând lovitura cu la fel de multă putere, dar și cu simplitate, înainte de a se avânta în următoarea secundă în propriul său atac, dar și cu mai multă viteză.

Bătălia se întețea.

În mai puțin de un minut, Caid recunoscu, din moment ce înainte nu avusese vreme, că Sarne era un luptător extrem de metodic. Avea un timing excelent, mișcările precise și executate cu o forță deosebită, dar ambele atât de rigide, încât permiteau doar o deviere foarte mică. Aduse luptei o variație abia simțită și o abilitate mentală și mai puțin sesizabilă.

Avea însă putere de lovire care era rezultatul unui antrenament continuu. Fusese capabil să îl rănească și pe Therein, își zise Caid, aflându-se el însuși în cel mai mare pericol. Putea câștiga runda, era aproape sigur, cu condiția să nu comită greșeli.

El se adaptă ritmului muzical al spadelor. Se mișca înainte și înapoi, în vreme ce sudoarea îl orbea, îi uda cămașa și chiar și mănușile din piele. Îl atinse de două ori pe Sarne, succesiv, în primele cinci minute, știind că o putea face din nou atâta vreme cât Sarne avea să continue la fel cum începuse.

Podiumul pe care se aflau ei doi nu era cel pe care îl folosise de dimineață. Suprafața acestuia părea mult mai aspră, ca și cum ar fi acoperit marginile neregulate ale podelei. Preocupat de soarta lui Nicholas și, într-adevăr, de a lui Lisette, el nu luase seama la locurile unde se aflau cele mai grave denivelări.

Abia dacă se gândi la asta în clipa în care realiză că Sarne îl împingea spre spate. Concentrându-se asupra jocului celuilalt, nu avusese timp să verifice ce anume se afla în spatele său. Se împiedică, se reechilibră cu un efort deosebit, apărându-se printr-un contraatac.

O atingere pentru Sarne.

Umărul lui Caid ardea, ca și cum ar fi fost atins de un fier încins. Făcu un efort să-l ignore. Jocul lui deveni o problemă de instinct și de reflexe bine antrenate, rezultat al orele nesfârșite de atac și de parare, incursiune și ripostă. Totuși durerea aceea pulsatilă îi diminua rapiditatea, iar o fracțiune de secundă conta. Sarne observă acest lucru și deveni mult mai încrezător. Mișcările sale deveniră mai rapide, mai agresive. Păreau sortite să rănească, de parcă Sarne ar fi știut, cu o ingeniozitate diabolică, unde trebuiau plasate. Caid nu avea nimic altceva de făcut pentru a rămâne stăpân pe situație, decât să aștepte ca durerea să scadă în intensitate. El și adversarul său continuară lupta, până ce fiecare dintre ei avu câte trei atingeri.

Apoi Sarne mări inițiativa, lansându-se în atac. Acesta era momentul pe care-l așteptase Caid, exact așa cum pantera își pândește prada. Răspunse rapid, cu vioiciune, profitând de proasta execuție a adversarului pricinuită de excesul de încredere.

Patru atingeri în favoarea sa. Încă una și titlul va fi al lui.

Ușurința cu care Caid executase ultima atingere părea că-l înfuriase pe bărbatul din fața lui. Acesta își încleștă dinții,

respirând greu, în vreme ce privirea îi era fixă. Atacul lui deveni mult mai necontrolat, bazându-se mai degrabă pe forță și eficiență automată decât pe finețe. Vag, Caid luă seama la spectatori, la uralele lor cu ocazia fiecărei atingeri, la strigătele de încurajare sau de dezamăgire. Produceau un zgomot de fond pe care el îl accepta și îl ignora, la fel ca în spațiul obișnuit al saloanelor de scrimă. Nu-l deranjase niciodată, cu condiția să nu-și modifice intensitatea.

Pe neașteptate, zgomotul încetă. În același timp, ceva străluci, interpunându-se între lama sa și a adversarului, în timpul unei parări încrucișate. O secundă mai târziu, căzu pe podea cu un țăcănit metalic.

Era apărătoarea unei florete.

Nu era a lui, Caid o știa prea bine. Greutatea unei apărători era întotdeauna considerabilă. Prin scoaterea sa, arma devenea mai ușoară și mai flexibilă. Același lucru fu evident, cât ai clipi, pentru adversarul lui.

Caid se aștepta ca Sarne să se retragă imediat. Chiar și așa, el nu slăbi garda, precauția fiind inoculată în ființa lui încă de la prima lecție de scrimă.

Se dovedi cât se poate de potrivită în acel moment, căci Sarne se lansă într-un atac care dovedea o forță atât de disperată, încât Caid fu obligat să sară în spate. Vârful ascuțit și neprotejat al floretei străluci asemenea unei steluțe albastre – farul strălucitor și mișcător al morții. Putea străpunge cu ușurință vesta protectoare pe care o purta Caid. Sarne știa că arma sa nu mai avea apărătoare, și poate că fusese conștient în tot acest timp că era slăbită. Intenționa să ucidă, dacă avea această posibilitate.

Dacă.

Furia îl stăpânise și înainte pe Caid, dar fusese o nimica toată în comparație cu mânia care îl cuprinse în clipa de față, readucându-i puterea în braț și în umăr. Nu mai simți durerea acelor vânătăi, presiunea exercitată de confruntările nesfârșite

ale acestei zile şi nici teama de ceea ce-l împiedicase pe Nicholas să-l înfrunte pe bărbatul acesta a cărui floretă era neprotejată. Lansă un atac dirijat, susţinut de acel control al mâinii pe care-l poseda şi de fiecare mişcare pe care o învăţase vreodată. Îl împinse pe Sarne în spate, parând printr-un răspuns nebunesc la mişcările acestuia, până ce, pe neaşteptate, găsi locul pentru aplicarea unei atingeri perfect calculate.

Caid o aplică, simţind cum vârful spadei sale se loveşte cu zgomot de vesta protectoare a lui Sarne.

Era atingerea finală. Judecătorul le strigă să se oprească. Cu o privire batjocoritoare, Sarne lăsă garda jos.

De data asta, Caid fu cel care se prefăcu a nu-l auzi pe judecător. Dezangajându-se, întinse mână înmănuşată şi scoase apărătoarea floretei sale. Apoi cu o mişcare uşoară, păşi înainte, apăsând vârful floretei de pieptul lui Sarne, chiar deasupra inimii. Lama flexibilă se arcui, tăie vesta şi atinse carnea.

– *Mon Dieu*, gâfâi Sarne, în timp ce pielea lui devenea de un galben bolnăvicios. O să mă ucizi chiar aici?

– Dacă e necesar. Ar fi făcut-o, într-adevăr. Curajul de a o face clocoti în el, în ciuda fostelor sale greşeli de pe câmpul de desfăşurare a duelurilor. Avea nevoie doar de un scop.

– O'Neill, în numele Domnului.

– Vreau mesajul care l-a determinat pe Pasquale să plece, spuse Caid fără să ridice tonul. Îl vreau în secunda asta.

– Nu pot să ţi-l spun.

– Ba cred că poţi. Caid împinse lama încă un centimetru.

– Bine, bine. A fost unul dintre puştii lui Pasquale care a venit să spună că şeful lor a urmărit-o pe doamna Moisant până la casa lui Henri Moisant. Puştiul idiot s-a strecurat înăuntru şi din secunda aceea nu a mai fost văzut.

– Şi doamna Moisant?

– Nu ştiu, jur!

Era tot ce putea obține. Caid coborî brațul, retrăgându-se. Imediat, alți șase maeștri dădură buzna de pe margine, cu spadele în mână, pentru a confisca floreta lui Same și pentru a împiedica un nou contact.

Apoi se porni un chiot grozav, reverberând sub cupola ornamentată al bătrânului teatru, făcând să se legene candelabrul ale cărui lanțuri aveau forma unor picioare de păianjen de culoarea funinginii. Caid făcu o reverență în semn de recunoștință. Se înclină, de asemenea, în fața judecătorului și a membrilor juriului. Dar nu rămase pentru a i se acorda trofeul, nu rămase pentru a asculta discursurile.

Vârându-și floreta sub braț, își scoase masca, smulgându-și vesta protectoare. Apoi își aruncă echipamentul pe podea. În numai câteva secunde, se afla în stradă, luând-o la fugă spre casa lui Moisant.

20

Lisette plecă singură în vizită la Henri Moisant. În primul rând, pentru că Agatha încă nu se simțea bine după agitația din seara precedentă, și apoi pentru că prefera să nu fie însoțită. După atâția ani, avea nevoie să-i spună anumite lucruri tatălui lui Eugene, lucruri care era mult mai bine să fie spuse fără martori.

Era ciudat de calmă, aproape fatalistă. Își făcuse propriile socoteli, asta cam așa era, dar tot se aștepta să simtă vechea teamă pe care o resimțea în casa bătrânului, mai ales din pricina furiei lui. O să fie într-adevăr mânios, dar nu prea părea să conteze. Momentan, ea renunțase la frică, cu toate că, între timp, era posibil ca aceasta să revină.

Ajunsă la reşedinţa lui Moisant, fu condusă înăuntru, ca şi cum ar fi fost un străin, cu toate că plecase de acolo doar de câteva săptămâni. Se afla din nou între acei pereţi, în spaţiul acela de prizonierat din care îşi dorise atât de mult să scape, şi parcă nu părea ceva real. S-o urmeze pe menajeră la etaj, în salon, reprezenta un efort îngrozitor. Cu toate astea, o făcu ridicând capul asemenea unei regine şi fără să arate nici urmă de tremurul interior.

Fu rugată să aştepte până ce i se va comunica stăpânului casei sosirea ei. Se plimbă prin încăpere, observând cu o atenţie nouă covoarele zdrenţuite, tapiţeria pătată şi draperiile lăsate, cu petele lor de funingine, cauzate de focul făcut cu cărbuni, în iernile reci. Pe lângă aşa o dărăpănare, rochia ei nouă din mătase neagră cu guler din dantelă părea mult prea nouă, mult prea vizibil vaporoasă. Nu remarcase înainte lucruri de genul acesta. Oare şi ea arătase la fel de ponosită înaintea morţii lui Eugene, reţinându-se să-şi cumpere haine din cauza unei condamnări nerostite?

Câte ceasuri îşi petrecuse aici croşetând sau citind şi aşteptând ca soţul şi socrul ei să se întoarcă de la activităţile lor bărbăteşti? Fusese incredibil de singură, fără să-şi dea seama de adevărul acestei situaţii. Ciudat cum astfel de lucruri ajung, într-un timp foarte scurt, să fie resimţite ca ceva firesc. Trăise aici ca sub imperiul unei vrăji, până în momentul în care se eliberase datorită morţii lui Eugene.

Auzind un zgomot în spatele ei, se răsuci pe călcâie. Henri Moisant se afla în încăpere. Ea se întrebă dacă el fusese într-adevăr ocupat sau, pur şi simplu, hotărâse să-i demonstreze cât de puţin valora prezenţa ei pentru el. Ar fi vrut să ştie, nu fiindcă întrebarea ar fi tulburat-o, ci pentru a-i afla starea de spirit. El nu se mişcă, aşteptând, în mod evident, ca ea să vină către el. Lisette nu o făcu.

– O plăcere neașteptată, zise el pe un ton tăios, înaintând câțiva pași. Nu mi-aș fi închipuit că vei îndrăzni să vii aici.

– După câte îmi amintesc, ai sugerat acest lucru.

– Posibil. Ia loc.

Era mai degrabă un ordin. Îi făcu un semn să se așeze pe o canapea anume, destinată să se adapteze fustelor voluminoase ale doamnelor. Era joasă și încăpătoare, ceea ce urma să o plaseze pe ea, practic, la picioarele lui. Cu o voce netulburată, ea zise:

– Mai degrabă rămân în picioare. Ceea ce am de spus nu va dura mult.

– Mă intrigi.

El anticipa victoria. Nu avea niciun rost să amâne inevitabilul. Umezindu-și buzele, ea spuse:

– Am ajuns la concluzia că meriți o oarecare recompensă.

– Judecând după seara precedentă, mi-am imaginat că s-ar putea să procedezi astfel.

– Fără îndoială, din moment ce ai observat îndurerat că orice altă cale are niște consecințe teribile pentru cei care sunt importanți pentru mine. Pentru că nu mai pot tolera o altă vărsare de sânge, în clipa asta îmi doresc să revin sub acest acoperiș.

– Excelent, zise el, frecându-și palmele cu sunet uscat, ca de răzuială. Sunt mulțumit că ne înțelegem în cele din urmă.

Buzele lui erau umede și roșii, iar strălucirea din ochii lui aproape sălbatică. Dovada încântării și, probabil, a bolii lui, o dezgustă pe Lisette, dar ea ascunse acest lucru cât de bine fu în stare.

– Cred că ești satisfăcut.

– Într-adevăr. Și așa vei fi și tu. Îți jur. Vom uita orice neplăcere de care am avut parte în trecut, devenind așa cum eram atunci când Eugene ne era alături. Va fi exact ca pe vremuri, cu familia în jurul meu.

Lisette îl privi atentă, cu o expresie nepăsătoare.

– Eu nu am făcut niciodată parte din familia ta.

– Eu așa te-am considerat, zise el cu hotărâre. Mi-ai fost ca o fiică. Ca un tată mândru care și-a adorat în secret fiica, nu-mi doream să te las să pleci de lângă mine, tocmai din acest motiv. Acum ne vom simți din nou bine împreună.

Nerăbdarea lui era aproape patetică. Oare chiar își imagina că ea va alunga din minte tot ce îi făcuse el? Dacă era așa, atunci n-o cunoscuse cu adevărat niciodată.

– Nu mi-ai auzit condițiile.

– Nu fi proastă, *ma petite*[1]. Cum să existe condiții între noi doi? Nu, eu voi fi cel care îți va da voie să afli cum vor decurge lucrurile. Timpul e de partea noastră, să știi. Dacă ne grăbim, atunci niciunul dintre noi nu se va dovedi mai înțelept.

– Să ne grăbim?

– În privința revenirii tale, voiam să spun. Vom pleca îndată în Europa și vom rămâne acolo vreme de un an de zile, poate doi – cred că va fi suficient pentru credibilitate, ce spui? Atâta vreme cât moștenitorul meu se va naște la opt luni și ceva de la moartea lui Eugene, el va putea fi considerat ca și copilul său, născut după deces.

Copilul său născut după deces...

O străbătu un fior. Ea sperase că referirea lui la acest subiect atunci când o făcuse, cu ceva timp în urmă, se datorase mâniei sale. Părea mult prea incredibil să fi fost mai mult de atât. Cu vocea gâtuită, ea rosti:

– Chiar speri să poți avea un moștenitor.

– E datoria mea. De aceea, te-am acceptat ca soție a fiului meu. El m-a înșelat cu o sfidare intenționată și plină de răutate, fiindcă știa că aceasta e dorința mea cea mai arzătoare.

---

[1] Micuța mea (în lb. fr., în orig.).

Familia înseamnă totul pentru mine, familia și numele. Trebuie să continue în felul acesta, sângele meu trebuie să continue.

– E obscen!

– E necesar!

– Înainte, ți-ai dorit averea pe care mi-a lăsat-o mama mea. Cu siguranță e suficient.

– Și asta e datoria mea, desigur, și vom semna actele îndată. Dar nu e atât de important în momentul acesta. Fiul meu e mort. Neamul meu va muri odată cu el, în lipsa acestui subterfugiu. Pe Eugene nu ai fost în stare să-l atragi și nu ai putut să-l câștigi în defavoarea acelei târfe irlandeze, dar pe mine mă atragi și îmi vei servi în această privință. O pretind. Tu nu o să mă sfidezi așa cum a făcut fiul meu.

El își pierduse mințile, împreună cu orice urmă de decență. Ea știa ce anume îi provocase această stare, fiindcă i-o mărturisise Eugene. Avea o boală pe care o contractase în bordelurile orașului, o boală care-i măcina mintea. I-o dăduse și soției lui, astfel că ea nu putuse să mai aibă un alt copil după nașterea lui Eugene și, în cele din urmă, murise, atât din pricina rușinii, cât și a bolii. Această boală o răpise pe soția lui Moisant, îi răpise dragostea fiului său, propria lui sănătate, dar pe ea nu avea s-o răpească.

– Nu, zise Lisette cu simplitate.

Moisant făcu un pas în față.

– Nu acesta este cuvântul pe care doresc să-l aud rostit de buzele tale. Te rog să-l retragi.

– Nu prea cred. Mi-ai spus cum vezi dumneata viitorul nostru. Acum îți voi spune cum îl văd eu și cum va fi în realitate.

– Cum îndrăznești?

Îndrăznea, fiindcă aflase că putea să aibă control asupra propriei ei vieți. Mereu știuse că acest lucru era posibil, dar acum o simțea în adâncul ființei ei, acolo unde conta.

Caid îi oferise asta, reflectă ea. El își extinsese protecția și, sub scutul acesteia, ea înflorise asemenea unei flori sub o apărătoare de sticlă. Mai mult de atât, văzuse cum el se eliberase din închisoarea de pe vas pentru a-și făuri o viață respectabilă, folosindu-și doar mintea și mâinile. Dacă el fusese în stare de așa ceva, cu siguranță ea, care avea mult mai multe avantaje, putea reuși o transformare similară.

Nu va fi liberă exact în felul în care își imaginase, nu. Cu toate astea, va avea liniște, siguranță și respect. Ori le va avea, ori nu va avea absolut nimic.

– Îndrăznesc, fiindcă sunt Lisette Helene Saine Moisant, fiica unei mame care nu e deloc o proastă, zise ea cu o voce calmă. Dacă nu am semnat, cedându-ți dumitale averea mea, atunci când eram o tânără mireasă care credea că toate persoanele adulte sunt onorabile și atotputernice, de ce aș face-o acum? Totuși, am descoperit utilitatea banilor. Să-ți povestesc despre ei?

– Nu mă interesează sporovăiala ta.

– Mă tem că ești obligat să o suporți pentru o scurtă vreme. Nu plănuise ceea ce urma să spună, dar în secunda asta cuvintele urcară din adâncul ei în șuvoaie puternice. L-am vizitat pe fostul avocat al mamei mele, judecătorul Reinhardt, chiar în dimineața asta. El a demonstrat o îngrijorare cât se poate de evidentă în privința anumitor aspecte. Cu ajutorul lui, dețin în prezent ipoteca asupra acestei case, aceasta fiind pe numele meu, ca și ipoteca asupra plantației Moisant aflată în amonte. Toate bunurile, precum și sclavii care revin celor două proprietăți sunt, de asemenea, ale mele, în virtutea faptului că am cumpărat documentele dumitale de prezentare a acestora. În afara acestor reglementări, am dat dispoziție să vi se plătească lunar o anumită sumă, ceea ce vă va permite micile necesități ale vieții, cum ar fi o seară sau două pe săptămână petrecute

alături de prieteni la o cafenea sau la un restaurant, dar fără să existe acele excese la jocurile de noroc sau şansa unui alt tip de risipă. Şi le-am clarificat numeroşilor tăi creditori că nu-mi asum responsabilitatea pentru nicio altă datorie care ar putea surveni de acum încolo. Eşti, efectiv, întreţinutul meu, şi aşa vei rămâne tot restul zilelor tale.

– Imposibil. Vocea lui era răguşită, iar ochii atât de holbaţi, de ai fi zis că văzuse nişte demoni.

– Ba deloc, îl contrazise ea, continuând şi abia dându-şi răgaz să respire. Înainte să primeşti vreun bănuţ de la mine, vei semna, sub jurământ, o declaraţie în care vei recunoaşte că eşti autorul acelor afişe batjocoritoare referitoare la domnul O'Neill şi la persoana mea, faptul că ai răspândit zvonuri false cu privire la stilul meu de viaţă şi la vina mea în cazul morţii soţului meu, şi că ai încercat să-i omori pe Agatha şi pe domnul O'Neill, pentru a mă forţa să-ţi îndeplinesc scopul mârşav. Am documentele chiar aici.

Scoţând documentele din geantă, păşi mai în faţă pentru a le aşeza pe măsuţa de lângă el. Apoi se retrase, aşteptând un posibil comentariu. El rămase nemişcat, holbându-se, pur şi simplu, la ea cu ochii plini de ură, în vreme ce saliva i se prelingea pe buze. Lisette continuă:

– Vom locui separat în această casă, dumneata şi cu mine. Pentru a mă asigura că va fi exact aşa, că vei sta departe de mine, am de gând să angajez drept paznici doi bărbaţi puternici. Dacă vei încerca să încalci ceea ce am stabilit de comun acord, dacă vei deveni violent sau dacă îmi vei crea vreo neplăcere, dacă boala te va face incapabil să ai o comportare normală, aceste gărzi vor primi ordinul să te închidă într-un loc sigur, în pod. Vei rămâne acolo până îţi vei recăpăta raţiunea sau până când vei fi dus direct la cimitir.

Ecoul vorbelor muri în spaţiul dintre ei. În liniştea aceea, ea reuşi să audă sunetul respiraţiei lui greoaie. El deschise

gura o dată, de două ori, dar vorbele nu se materializară. În cele din urmă, rosti ca un croncănit:

– Scorpie.

– M-ai obligat să acționez în felul acesta.

– Nu poți face asta.

Ea își puse, relaxat, palmele înmănușate pe șolduri.

– Nu mă voi răzgândi în privința asta.

– Sunt un om puternic, un creol care face parte din *la crčme de la creme*[1]*!* N-o să-ți permită nimeni să mă folosești în asemenea hal!

– Cum vor afla? Vor auzi, în cele din urmă, că te-ai îmbolnăvit, sau poate că ai suferit o criză de apoplexie, sau că te afli sub efectul otrăvirii cu absint. Puțini, cred, vor fi surprinși. În ultimele săptămâni, comportamentul dumitale nu a fost deosebit de rațional.

– Deci îmi vei lua casa.

– Casa *mea*, îl corectă ea. Dacă nu cumva vei fi în stare să o răscumperi.

– Știi bine că nu pot.

– Foarte bine, atunci.

– Crezi că ai toate răspunsurile, nu-i așa? întrebă el, holbându-se la ea. Crezi că poți face ce-ți place, să fii regină în propria mea casă, să dai ordine servitorilor mei? Fără îndoială te aștepți să-i ai ca oaspeți aici pe excentricii tăi spadasini, să-l ai în spatele tău pe acest domn O'Neill, ca să-ți îndeplinească ordinele, sau chiar să-l inviți în patul pe care-l împărțeai cu fiul meu.

Ea îi oferi un zâmbet glacial, în ciuda durerii pe care o avea în inimă.

– E treaba mea ce fac.

---

[1] Tot ce poate fi mai bun. Aici – înalta societate (în lb. fr., în orig.).

– Îți va fi greu, zise el, zâmbind cu o satisfacție sinistră, să ai o relație amoroasă cu un bărbat mort.

– Ai de gând să faci ceva în această privință? Ea nu putea gândi și abia dacă reușea să respire din cauza durerii care-i încleștase inima.

– O'Neill nu va murdări niciodată așternuturile pe care s-a întins cândva fiul meu, nu se va strecura niciodată între coapsele tale albe, noră. În secunda asta, spadasinul tău e pe moarte, izbindu-se din plin într-o lamă care-i străpunge gâtul.

Ea își duse mâna la propriul gât, unde părea să se instaleze o durere ascuțită.

– Luptă într-un turneu, nu pe câmpul de duel. Nu se pot întâmpla asemenea lucruri.

– Nu? Moisant pufni în râs – un sunet cotcodăcit care-i scăpă de sub control. Accidente se petrec chiar și la turnee. Și nu ești singura care poate face aranjamente, *ma chčre*.

– Cum… Cine?

– Nu e nevoie să știi. Cred că în clipa asta s-a terminat deja. Turneul a luat sfârșit. Ce tragedie. Ce enervant și pentru tine, din moment ce va trebui să găsești pe altcineva care să te sprijine în timp ce-ți joci rolul de stăpână a casei – *casa mea!*

Părea foarte convins. Oare, Caid era într-adevăr mort? Nu, ea refuza să creadă, și nu va crede până ce nu se va convinge cu propriii ochi. Cu toate astea, fie că el trăia, fie nu, ea va trebui să se susțină singură. Nu va depinde de protecția sau autoritatea lui pentru a rămâne în siguranță în viața pe care și-o construia cu mâna ei.

– Dacă ai dreptate, atunci voi suferi foarte mult, zise ea în cele din urmă. Îmi va lipsi ajutorul domnului O'Neill așa cum stropilor de rouă ai dimineții le lipsește soarele. Totuși, nu am nevoie de un bărbat care să mă ajute să-mi impun voința aici. Totul se va îndeplini conform propriilor mele

gânduri şi fapte, şi nimic nu mă va reţine. Eşti un pericol pentru ceilalţi, un pericol pentru tine însuţi. Nu trebuie să ţi se mai permită să răneşti şi pe altcineva.

– Îndrăzneşti să-mi spui aşa ceva, tu, care ai cauzat moartea fiului meu!

– Nu eu sunt cea care a făcut-o, zise ea, cu o voce perfect limpede. Ţi-ai ucis fiul cu speranţele şi insistenţele tale şi cu lipsa ta de înţelegere, cerându-i să-ţi dăruiască moştenitorul pe care ţi-l doreşti. L-ai ucis pentru că i-ai distrus căminul acela mic unde el îşi găsise alinare după moartea mamei lui şi după ce boala ta a început să se manifeste tot mai violent. L-ai omorât, luând viaţa femeii pe care o iubea. O, da, şi i-ai ucis copilul, nepotul tău, ultimul membru al neamului tău, atunci când i-ai dat ordin mamei lui să scape de el. Copilul, aşa cum mi s-a spus, era un băieţel.

Henri Moisant se holbă la ea, cu faţa purpurie, în vreme ce în jurul gurii îi apăru o dungă albă. Apoi se îndepărtă în grabă, împleticindu-se către biroul care se afla într-un colţ. Deschizând sertarul, scoase la repezeală ceva dinăuntru, şi apoi se întoarse cu faţa spre ea.

Ţeava unui revolver negru-argintiu era îndreptată către ea. Mâna care-l ţinea tremura, dar glonţul rată cu puţin ţinta.

– Nu te poate opri nimic? întrebă el cu un croncănit răguşit. Chiar crezi că nu există nimic? Ce mai contează pentru mine o moarte în plus?

Fumul şi focul explodară la capătul revolverului. În aceeaşi secundă, Lisette îşi ridică mâinile în faţă, ca şi cum ar fi vrut să evite o lovitură, dar trupul ei zvâcni din pricina exploziei. Ceva îi smulse mâna, izbindu-se apoi de pieptul ei. Degetele îi amorţiră, braţul îi căzu, neputincios.

Apoi, o siluetă firavă trecu în zbor prin faţa ei, asemenea unei viespi furioase –, un băieţel ale cărui picioare goale duduiră pe covor.

– Nu! zbieră el ascuțit. Nu, *madame*, nu, *madame* a mea!

Era Squirrel care se repezi asupra lui Moisant. Bătrânul îl împinse într-o parte, dar băiatul se agăță de haina lui. Apucându-l de un picior, își înfipse dinții în coapsa lui. Moisant sări înapoi, blestemând. Luă pistolul și îl îndreptă spre capul descoperit al puștiului. Groaza se scurse în trupul lui Lisette. Țipă – un sunet cutremurător de disperare –, în vreme ce se ridica cu greu în picioare.

Explozia nu avu loc. Figaro se ivi pe neașteptate, venind pe urma lui Squirrel. Cu o săritură, pe care o datora înaintașilor săi lupi, el apucă cu colții brațul lui Moisant, mârâind furios. Apoi Caid dădu buzna în încăpere, repezindu-se să-l apuce pe Moisant de braț. Îl forță să-l lase în jos și apoi i-l răsuci la spate. Squirell îl lovea pe Moisant cu pumnii lui strânși și puternici, cu lacrimile curgându-i șuvoi pe obrajii murdari, în vreme ce repeta iar și iar:

– Ai omorât-o pe *madame* a mea... ai omorât-o pe *madame* a mea.

Caid se întoarse, aruncând o privire îndurerată peste umăr. Ochii lui sumbri și dezolați o măsurau pe Lisette, concentrându-se asupra sângelui care se răspândise pe corsajul ei. Apoi îl împinse cât colo pe Moisant. Socrul ei se lovi de o masă și căzu peste un șir de palmieri pitici, rostogolindu-se apoi prin ușa deschisă a camerei de alături.

Repezindu-se către locul unde se afla ea, Caid prinse mâinile însângerate ale lui Lisette, susținând-o și temându-se s-o atingă. Apoi își așeză mâna liberă peste pata umedă și roșie de deasupra inimii ei.

– E doar mâna, e doar mâna, șopti ea, emoționată de durerea întunecată pe care o zări în ochii lui.

– Doamne, șopti el, ca apoi să-și aplece capul și să-i sărute degetele mânjite de sânge, înainte de-a o lua în brațe, credeam că te-am pierdut.

Brusc, camera se umplu de profesori de scrimă, care vorbeau toți o dată, ridicându-l pe Squirrel de pe podea, ducându-l jos, căutând răni care se dovediră inexistente, răvășindu-i părul și felicitându-l pentru curajul său, ca și cum puștiul ar fi înfruntat un leu. Lisette îi urmărea, uimită și fericită, și cu o siguranță ciudată, ca și cum nu se îndoise niciodată că vor veni în căutarea ei. Se simțea puțin amețită, dar infinit de liniștită datorită forței brațelor care o înconjuraseră, datorită mirosului lui Caid, maxilarului lui țeapăn care era atât de aproape, încât ea putea să-și treacă degetele peste barba crescută pe obrazul lui, dacă și-ar fi putut folosi mâinile. Nu purta haină, ceea ce era straniu, având în vedere că fusese mereu atât de curtenitor, chiar și atunci când făcuseră dragoste. Sângele ei pătase materialul alb al mânecilor cămășii lui, observă ea, cu toate că lui nu părea să-i pese. Pe ea o tulbura, pentru că era atât de mult și mirosea atât de înțepător.

– Fii atent, Caid, zise Nicholas cu o voce grăbită, venind în direcția lor. Acum chiar o s-o pierzi.

Pe neașteptate, fu ridicată, lipită de pieptul lui Caid, și apoi așezată pe canapeaua pentru doamne. Pe deasupra capului ei, ea îl auzi răstindu-se:

– Să se ducă cineva după doctor. Acum.

Atunci se auzi împușcătura, un sunet prelung care zgudui întreaga casă. Se porni un soi de agitație. Toți se grăbiră să caute sursa. Apoi Rio se întoarse rapid în încăpere și spuse:

– E Moisant. S-a împușcat.

– Mort? întrebă Caid, îngenunchind lângă ea, și înfășurând-i în grabă mâna rănită în cravata pe care și-o smulsese de la gât.

– Cu siguranță. O rană la cap.

– Excelent, zise Caid.

Lisette oftă și închise ochii. Se simțea în siguranță, măcar în această clipă scurtă și plină de durere.

Aceasta nu dură, desigur. Fu îngrijită de doctorul Labatut, şi apoi aşezată pe un cal, adus în graba mare, şi transportată acasă la ea. Agatha o primi plângând, arătându-se tulburată şi învinuindu-se. Peste puţin timp, îmbăiată, bandajată şi sedată cu ajutorul unei fierturi care conţinea o tinctură de laudanum, fu aşezată în pat. Ea protestă, dar nu cu înverşunare. Suferise un şoc, spusese doctorul. Avea nevoie de odihnă. Un os fusese atins de glonţ, provocând ruptura nervilor. Cu toate că, în cel mai bun caz, avea să-şi recapete mobilitatea mâinii, aceasta urma să fie ţeapănă o vreme. Îi va rămâne şi o cicatrice, care avea să fie acoperită de mănuşă atunci când va pleca de acasă, dar orice doamnă trebuie că o percepea ca pe o experienţă traumatizantă.

La un moment dat, în mijlocul acestor proceduri, Caid şi ceilalţi se retraseră. Lisette îi auzi plecând, dar nu văzu nicio modalitate prin care să-i oprească. Când se văzu singură, rămase un timp cu ochii aţintiţi în gol. Era doar efectul laudanumului, ea ştia lucrul acesta, însă lacrimile începură să picure calme pe la colţul ochilor, umezindu-i şuviţele de păr.

Într-una din zilele săptămânii următoare, caldă şi însorită, o zi în care miresmele apei şi ale măslinului se ridicau dinspre zidurile curţilor, împrăştiindu-se de-a lungul străzilor, Lisette părăsi casa şi o porni în pas grăbit de-a lungul străzii Royale, către cotitura care urma s-o ducă direct spre strada maeştrilor spadasini, Place de la Bourse. Agatha se târa alături de ea, protestând, ocolind camioanele şi platformele de încărcare care cărau pietriş la locul în care era reconstruit hotelul St. Louis.

Lisette aproape că nici nu le dădu atenţie. Ea aşteptase, într-o postură prea puţin graţioasă, ca prietenii să o viziteze în timpul convalescenţei. Veniseră doar câţiva. Celina şi Rio, contele şi contesa de Lérida, poposiseră doar câteva clipe,

înainte de a lua vaporul spre Spania. Denys Vallier, însoțit de amicii săi, Hippolyte și Armand, îi făcuse o vizită ciudată, în timpul căreia îi citise poemul intitulat „Curajoasa doamnă", care o făcuse să izbucnească în lacrimi pentru atât de multe motive. Maurelle îi trimise niște violete de casă, petale de trandafiri din zahăr, o selecție de cărți de la faimoasa librărie Fremaux, care se afla chiar la capătul străzii, și o cutie cu bomboane de ciocolată, care fură urmate de o vizită de un ceas, timp în care îi relată cele mai recente bârfe care circulau în oraș.

Și asta fusese tot.

Oricum, Maurelle îi enumerase mai mult de douăzeci de dueluri care se desfășuraseră ca urmare a turneului, inclusiv cine câștigase și cine pierduse, cine fusese rănit și cine fusese îngropat sub epitaful *Victimă a onoarei*. O înfruntare deosebit de sângeroasă avusese loc între Poulaga și Thimecourt. Ofițerul din cavaleria franceză, se spunea, nu se declarase mulțumit până nu îl tăiase în bucățele pe Poulaga, și de aceea exista multă antipatie față de comportamentul răzbunător al acestuia.

Maurelle îi relatase partea finală a unui scandal senzațional petrecut aproape de casă. Era ceea ce o făcuse pe Lisette să nu mai aștepte vizitele, care nu aveau să sosească niciodată, și să facă ea însăși una.

Fusese rănită, la început, fiindcă maeștrii spadasini o părăsiseră. Încercase să-i scuze, zicându-și că erau, probabil, ocupați după turneu. Mulți dintre duelișți cereau lecții înaintea confruntărilor pe care le aveau, și apoi competiția stârnise un viu interes în rândul tinerilor în privința bărbătescului meșteșug al scrimei. Probabil că se gândiseră că era mult mai bine pentru ea să nu aibă legături cu cei de teapa lor. Dar vizita lui Maurelle îi oferise o altă perspectivă asupra situației. Acum era mai mult enervată decât rănită de lipsa lor de interes.

Şi asta nu era tot. Îi trimisese un bilet lui Caid, cerându-i s-o viziteze. El îl ignorase.

Lisette se săturase.

Era ziua în care Caid primea clienţi în atelierul său. Ferestrele de la etajul doi, acolo unde se aflau podiumurile de scrimă, erau deschise în aerul acela călduţ. Zumzetul vocilor masculine, amestecat cu strigăte de comandă, se rostogolea de-a lungul arcadelor pe sub care treceau pietonii, răspunzând aceloraşi sunete care veneau dinspre douăsprezece stabilimente asemănătoare. Bărbaţii stăteau în balcoane, sorbind din pahare cu vin şi permiţând ca fumul ţigărilor să urce spre cerul de un albastru limpede. Unul după altul tăcură în secunda în care le zăriră pe Lisette şi pe Agatha.

– Se holbează la noi, zise Agatha cu o voce joasă şi stranie. Ce ţi-am zis?

– Asta nu o să ne afecteze. Lisette îşi văzu de drum, cu privirea aţintită înainte. Dacă te deranjează atât de tare, te poţi întoarce în orice moment.

– Ca şi cum aş face-o! Dar sunt convinsă că jumătate dintre bărbaţii aflaţi pe aceste terase îşi închipuie că suntem nişte femei părăsite.

– Nu prea mai are importanţă, din moment ce despre mine chiar îşi închipuie lucrul acesta.

– Şi tu nu le dai timp să uite. Te rog, Lisette, scrie-i din nou domnului O'Neill. De data asta, va veni în mod sigur.

– Nu pot să depind de aşa ceva. Şi nu o voi face.

– O să fim insultate, ne vom face de ruşine, fiindcă îi vom zări pe bărbaţi îmbrăcaţi în cămăşi cu mânecă scurtă.

– Ca şi cum pieptul unui bărbat ar avea ceva care să ridice obiecţii.

– Lisette!

– În afară de asta, îi adori pe profesorii de scrimă, aşa că să nu-mi spui că nu te uiţi atentă în jur, sperând că îi vei vedea fără haine.

Vorbele fură însoţite de o căutătură strengărească cu colţul ochiului, pe care Agatha se prefăcu a nu o observa, cu toate că strânse din buze ca să nu zâmbească. Cel puţin fusese redusă la tăcere într-un mod eficient.

Nu se petrecu totuşi niciun incident de acest fel şi nu avu loc niciun fel de neplăcere. În locul ei apăru un val de dezaprobare, la care se alătură ceva ce semăna cu stânjeneala, ca talazul unui ocean. Ca să-i faci faţă se cerea o forţă considerabilă, iar Lisette fu nespus de bucuroasă atunci când ieşi din vizorul acelor priviri şi ajunse sub arcada care umbrea intrarea de la atelierul lui Caid.

O aştepta un servitor, care se pare că fusese alertat cu privire la apropierea ei. Protestă în clipa în care ea îi ceru s-o conducă pe scară până la etaj, dar, în cele din urmă, acceptă, văzând că ea devine agitată. Apoi ea şi Agatha fură conduse într-o anticameră, golită în grabă de haine şi bastoane, unde li se ceru să aştepte. Paşi repezi se auziră pe podeaua din lemn de chiparos, apoi uşa fu deschisă cu putere.

– Nu ai pic de discreţie? rosti Caid intrând în cameră.

Închise uşa în urma lui şi aruncă masca şi spada, pe care le avea cu el, pe un scaun, urmate de vesta protectoare pe care şi-o smulse de pe piept. Nu purta haină şi nici cravată, care nu se potriveau într-o zi atât de caldă. Era o personificare a virilităţii, cu umerii la fel de laţi, ca şi uşa pe care intrase, cu pielea strălucindu-i din pricina transpiraţiei, cu braţele sale, acolo unde mânecile erau rulate până la cot, musculoase, şi acoperite de fire de păr negru. Privi în jur, după toate aparenţele căutându-şi haina, dar, cum nu o găsi, renunţă pe dată. Când se întoarse spre ea, cercetând fiecare părticică din fiinţa ei, ea îşi pierdu, pe neaşteptate, graiul.

– Exact ce i-am zis și eu, îi spuse Agatha, repezindu-se să umple acel moment. Dar nu m-a ascultat. Poate că dumneata vei avea mai mult noroc.

Lisette își înălță bărbia, înfruntând privirea lui Caid.

– Ce rost ar avea discreția? Mi-am dorit să te văd și nu ai venit la mine. Dacă ești stânjenit de prezența mea, e doar din vina ta.

– Stânjenit nu, dar cu siguranță enervat. Am stat deoparte ca să-ți fie bine.

– Sunt conștientă de lucrul acesta. Dar ar fi trebuit să te gândești că asta nu putea aduce niciun beneficiu.

– Cum ar putea să nu aducă? Nu mai ai nevoie de un protector, iar apariția mea acolo nu putea decât să-ți facă rău.

– Te înșeli în ambele privințe. Și ar fi trebuit să mă întrebi dacă mă mai doare mâna, dacă voiai să fii politicos.

– Politețea, ca și discreția ta, nu prea ne fac cu ochiul în acest moment. El se opri o clipă. Cum se vindecă?

– Excelent. Din moment ce ești atât de oficial, permite-mi să te felicit pentru victoria pe care ai obținut-o cu ocazia turneului. A trebuit s-o aud de la alții, pentru că nu te-am văzut, dar îți doresc totuși să te bucuri de ea.

– Nu va avea cine știe ce urmări. Cuvintele erau dure.

– Mă îndoiesc, judecând după câți bărbați s-au strâns astăzi în atelierul tău.

– Ceea ce va însemna o bârfă în plus despre faptul că te-au văzut pe aici. Lisette…

– Exact despre asta am venit să discut cu tine. Știi că numele noastre s-au înlănțuit din nou, într-o rundă oribilă de bârfe?

– Știu.

– Ce trebuie făcut? Și să nu-mi spui că ai de gând să-i provoci la duel pe toți cei care proferează jigniri. Avem

destule răni, tu şi cu mine. În afară de asta, un răspuns prea violent s-ar putea să întărească ideea că noi doi am conspirat pentru a-l ucide pe socrul meu, ca şi pe soţul meu, aşa cum vorbeşte toată lumea.

El făcu un gest brusc din mână.

– Doar proştii şi răutăcioşii ar repeta tâmpenia asta.

– Cu care oraşul e desul de bine garnisit, îl repezi ea.

El scoase un sunet slab, care putea să însemne deziluzie sau aprobare. Întorcându-se cu spatele la ea, se duse în capătul opus al încăperii, după care veni înapoi.

– Atunci ce propui?

– Să faci tot posibilul să nu mă pierzi, zise ea, calmă, apoi aşteptă. Era un risc să repete nişte cuvinte care însemnau atât de mult, dar nu-i mai rămăsese nimic altceva.

– Adică? Pe faţa lui trecu rapid o umbră, dar ochii lui nu priviră în altă parte, părând să nege că el pomenise vreodată de vreo pierdere.

Lisette îşi umezi buzele, brusc nesigură de ceea ce făcea. Şi dacă el o respingea? Dacă el râdea, propunând o alternativă mai puţin onorabilă pentru ceea ce intenţiona ea? Oh, dar ce mai conta, când era de faţă doar Agatha care se îndepărtase, aşezându-se cu spatele la ei şi privind pe fereastră.

– Ai putea să te însori cu mine.

El îşi strânse buzele.

– Am mai vorbit despre asta. Rămân la părerea că e puţin prea mult să-ţi asiguri un protector permanent.

– Nu prea. Nu ai ideea cât de departe am mers deja.

– Te referi la poţiune?

Ea clătină din cap, în vreme ce roşeaţa apăru brusc pe chipul ei.

– La mai mult de atât.

– Nu am băut-o, să ştii.

Ea clipi, surprinsă.

– Tu... dar trebuie că ai văzut-o, fiindcă după aceea... tu... noi...

– De fapt, zise el, cu o voce aproape batjocoritoare, nimic nu a avut de-a face cu poţiunile, cu protecţia sau chiar cu motivaţiile inteligente. Te-am dorit. Asta a fost tot.

– M-ai dorit.

– Într-adevăr. Te vreau şi te voi dori întotdeauna. Am jinduit după tine, Lisette Moisant, aşa cum un om înfometat tânjeşte după o bucată de carne, aşa cum sfântul îşi doreşte un loc unde să-şi petreacă martiriul sau un cavaler să găsească Sfântul Graal. Te-am avut fiindcă nu am rezistat să te las neiubită şi fiindcă mi-am imaginat – eram aproape sigur – că tu mă voiai.

– Şi vinul care conţinea poţiunea?

– Incredibil de infect, *chérie*. L-am scurs într-o scuipătoare în momentul când ceilalţi nu erau atenţi.

Îi spusese *draga mea* şi făcuse mărturisirea fără pic de ezitare sau îndoială. Trebuia să-i ofere ceea ce merita, dacă reuşea să găsească o fărâmă în plus de curaj.

– Te-am ales de acum câteva săptămâni, începu ea.

– Ales?

Ea îşi înălţă capul, fără a se uita neapărat în ochii lui.

– Am făcut-o, da, din recunoştinţă pentru că fusesem eliberată de o căsnicie care devenise o ruşine şi un pericol, în semn de apreciere faţă de cine şi ceea ce eşti, şi fiindcă... oh, pentru că te-am văzut pe stradă şi inima mea a tresărit atât de tare, încât am crezut că s-ar putea să fi luat foc, şi mi-am dorit să fiu lângă tine.

– Ca să împărţim averea ta, după câte îmi amintesc.

– Uită de bani, te rog! Nu contează, niciodată nu au contat, n-au fost decât o scuză.

– O scuză. Vocea lui era goală.

– Ca să salvez aparențele, ca să nu-ți mărturisesc că... că te-am mințit.

– Cred, zise el prevăzător, că va trebui să-mi explici chestia asta.

Pulsul bubui atât de tare în urechile ei, încât abia dacă mai reușea să gândească. Era mult prea conștientă de părul lui dezordonat, de masivitatea umerilor lui pe sub cămașă, de felul în care pantalonii lui se mulau atât de strâns pe picior pe sub cizmele lui scurte. Cu toate astea, trebuia să găsească, cumva, cuvintele care să-l convingă.

– A fost ceva nerușinat, te asigur, zise ea cu o voce gâtuită. M-am îmbrăcat în cea mai fină cămașă pe care o aveam, peste care am pus o pelerină, am băut o cantitate mică de laudanum, ca să-mi miroasă respirația, apoi m-am strecurat afară din casă și am pornit spre cimitir. Te-am așteptat acolo o vreme care mi s-a părut o eternitate. Când te-am auzit apropiindu-te, mi-am scos pelerina și am ascuns-o în spatele unei pietre funerare. Apoi m-am lungit pe mormântul lui Eugene și am așteptat ca tu să mă găsești.

Lângă fereastră, Agatha gâfâi, un sunet agitat și scurt în liniștea aceea, ca apoi să se răsucească pe călcâie și să iasă din încăpere. Caid rămase perfect nemișcat, cu fața lipsită de expresie. Lisette ar fi vrut să se lanseze în tot felul de explicații, scuze, motive, dar nu era în stare să găsească nici măcar o vorbă în plus. Caid se învioră, trecându-și palma peste față.

– Moisant nu te-a persecutat, n-a urmărit să pună mâna pe banii tăi? Nu te-a alungat și nu te-a bruscat?

– Ba da, a făcut toate astea. Ba o dată m-a obligat să beau laudanum, când a crezut că oaspeții vor auzi strigătele mele în care îi ceream să mă elibereze. Trebuie să-l absolvi doar de vina de a mă condamna la moarte. Nu ar fi făcut

niciodată una ca asta, fiindcă acest lucru nu numai că ar fi atras atenţia asupra abuzurilor sale, dar ar fi închis micul acces pe care îl avea la finanţele mele.

– Nu a fost mâna destinului faptul că te-am găsit pe dala acea din marmură.

– Faptul că treceai deseori prin cimitir, pe lângă mormântul lui Moisant, fiindcă locuinţele prietenilor tăi se aflau ceva mai departe, a fost remarcat de mulţi. Şi m-au înştiinţat, din moment ce asta avea legătură cu soţul meu. L-am plătit pe unul dintre servitori ca să-ţi supravegheze mişcările, până am descoperit când anume te vei afla acolo. Eram rece, dar nici pe departe nu eram pe moarte în clipa când m-ai găsit.

– Şi când te-am sărutat...

Faţa ei se făcu roşie ca focul.

– Eram atât de uimită, încât am fost gata să stric totul, trezindu-mă.

– Doamne sfinte, cât ai riscat. Îşi trecu mâna prin păr. Dacă ar fi fost descoperită de altcineva cu mai puţine scrupule? Dacă eu eram un altfel de bărbat?

– Ştiam că vei fi acolo şi ştiam şi ce fel de bărbat eşti. Pericolul era foarte mic.

– Chiar ai făcut aşa ceva, şopti el, aproape pentru sine. M-ai aşteptat.

El îşi înălţă capul, iar ochii lui se opriră asupra ei.

– Tu ai nevoie de un soţ, unul cu mână forte.

Auzindu-i tonul, ea ridică din sprânceană.

– Nu orice fel de soţ. Nu un papiţoi de la Curtea Franţei, nici vreun chipeş al oraşului şi nici vreun gentleman. De fapt, prefer un bărbat care să nu prea aibă motiv să-i pese de părerile distinsei societăţi creole şi care să nu păleasca atunci când eu voi face lucruri scandaloase.

– Atunci, un fost puşcăriaş ţi s-ar potrivi de minune, mai ales că am fost asigurat, acum ceva vreme, că trecutul unui

asemenea bărbat nu privește pe nimeni altcineva, și că viitorul depinde de propriile lui posibilități.

Inima ei bubui, gata s-o sufoce. Vorbi cu mare dificultate:

– Într-adevăr.

– În orice caz, nu poate fi un aranjament chiar atât de prost, din moment ce tu însăți pari înclinată să faci din tine, pur și simplu, o paria.

– Eu... eu mă pretind un bărbat care se pricepe cât de cât la activitatea de fermier, dat fiind faptul că în prezent sunt moștenitoarea atât a bunurilor lui Moisant, cât și a ipotecilor familiei. Există o plantație care are nevoie de o conducerecompetentă și de muncă pentru a deveni profitabilă.

– Muncă, da. Înțeleg.

– Prefer, de asemenea, un bărbat care e priceput în mânuirea spadei, zise ea, înălțându-și bărbia, un maestru spadasin faimos care să poată inspira teamă bârfitorilor, convingându-i că nu e înțelept să vorbească pe la spate despre statutul meu.

Zâmbetul lui deveni aproape funest.

– În momentul ăsta, sunt cel mai bun din oraș. Bărbații tremură la simpla mea încruntare și se grăbesc să evite motivele care ar avea drept rezultat o confruntare cu mine.

Ea strânse din buze, lipindu-se de perete.

– Modestia va fi opțională.

– S-au luat notițele cuvenite. Luându-i mâna rănită, cu cât mai multă blândețe, el își lăsă capul în jos, atingând cu buzele bandajele de la mâna ei, așa cum făcuse și ea, odată, cu cicatricele lui de la încheietură. Și sunt perfect de acord cu tine că între noi au fost suficiente cicatrice. Ești convinsă că ale mele nu te deranjează?

– Ele fac parte din tine, din puștiul care ai fost și din bărbatul care ai devenit. Ele sunt dovada lucrurilor în care

crezi, a celor cărora le păstrezi o amintire dragă și pentru protecția cărora ți-ai riscat viața. Te respect foarte mult pentru ele.

– Mă respecți, zise el, apucându-i și cealaltă încheietură, ridicându-le pe amândouă deasupra capului ei, lipindu-și, între timp, trupul puternic și lung de-al ei, de la sâni și până la genunchi. Și mai ce?

Ea întâlni în privirea lui propria ei implorare sau cel puțin așa se temea. Și în ochii lui zări vulnerabilitatea pe care el o ascundea cu toată puterea, de toți ceilalți, cu excepția ei.

– Am nevoie să fiu iubită.

– Iar eu te iubesc cu adevărat, am făcut-o în toate aceste săptămâni, timp în care te-am confundat cu un înger rece, și mereu te voi iubi, atâta timp cât voi trăi, până la ultima suflare, cât de slabă, a trupului meu, spuse el, cu o voce nu prea calmă. Tu ești premiul pentru care am luptat, singurul căruia i-am dat valoare, mai însemnat decât coroana campionilor, mai aurit decât bogăția, mai dulce decât cea mai deplină victorie. Voi fi al tău atâta vreme cât mă vei dori, așa cum mă vei dori, prieten, amant, soț…

– *Maître*[1], șopti ea, ridicând gura în căutarea sărutului său. Un maestru spadasin doar al meu.

[1] Aici – stăpân (în lb. fr., în orig.).

SC SUPEREXIM SRL – EDITURA LIDER –
CLUBUL CĂRŢII
Bd. Regina Maria, nr. 98, et. 5, ap. 14, Sector 4, Bucureşti
Tel.: 021 3163255; Fax: 031 4108648
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

Notă: Membrii CLUBULUI CĂRŢII LIDER beneficiază de următoarele avantaje:

1. Editura suportă cheltuielile de expediere a cărţilor comandate. În termen de o săptămână de la data comenzii, solicitantul va primi prin poştă, la domiciliul său, cărţile dorite în limita stocului disponibil cu plata ramburs.

2. Reducerea preţului de vânzare este de 15% pentru fiecare comandă.

3. Comenzile se pot face: prin poştă la O.P. 5-C.P. 15, telefonic şi on-line la adresa **www.trustul-lider.ro**

4. Taxele poştale sunt suportate de către editură.

Oferta de carte

CULTURĂ GENERALĂ

Philip Stokes	100 CEI MAI MARI GÂNDITORI	31,19
Colectiv	100 CEI MAI MARI SCRIITORI ROMÂNI	24,90
Stephen Spignesi	100 CELE MAI MARI DEZASTRE ALE LUMII	23,00
Tom Philbin	100 CELE MAI MARI INVENŢII ALE LUMII	23,90
Pierre Miquel	16 EVENIMENTE CRUCIALE ALE ISTORIEI	16,00
Colectiv	CEA MAI FRUMOASĂ ISTORIE A LUMII	13,90
F. Braunstein şi J.F.Pepin	RĂDĂCINILE CULTURII OCCIDENTALE	18,90
Marcel Bordet	ISTORIA ROMEI ANTICE	24,50

Larousse	CRONOLOGIE UNIVERSALĂ	24,00
Vahe Zaharian	MARILE CIVILIZAŢII	19,90
Harold Schonberg	VIEŢILE MARILOR COMPOZITORI	35,00
Elizabeth Abbott	ISTORIA CELIBATULUI	25,90
Jean Propesier	ISTORIA ANARHISMULUI	34,90
Ray Spangenburg şi Diane Moser	ISTORIA ŞTIINŢEI VOL. 1	16,00
	ISTORIA ŞTIINŢEI VOL. 2	16,00
	ISTORIA ŞTIINŢEI VOL. 3	16,00
	ISTORIA ŞTIINŢEI VOL. 4	18,00
	ISTORIA ŞTIINŢEI VOL. 5	18,00
Jean B. Duroselle	ISTORIA RELAŢIILOR INTERNAŢIONALE VOL. 1	42,00
	ISTORIA RELAŢIILOR INTERNAŢIONALE VOL. 2	43,00
Michael White	ÎNFRUNTÂND INCHIZIŢIA	24,90
Fabio Ragno	INIŢIERE ÎN MISTERELE ISTORIEI	22,90

BESTSELLERURI INTERNAŢIONALE

Alicia Dujovne Ortiz	PASIUNEA CONTELUI TOULOUSE	20,00
Amanda Quick	SPAIMELE TRECUTULUI	23,00
Barbara Taylor Bradford	PUTEREA UNEI FEMEI	22,00
	UN VIS ÎMPLINIT	22,00
	UN ALT ÎNCEPUT	22,00
	VIAŢA MERGE ÎNAINTE	23,00
	REVEDERE LA PARIS	22,00
	SECRETUL EMMEI HARTE	26,00
Barbara Delinsky	O TAINĂ DIN TRECUT	21,00
	APE TULBURI	27,00
	CAPRICIILE DESTINULUI	24,00
	SFIDEAZĂ-ŢI SOARTA	22,00
	O LECŢIE DE VIAŢĂ	33,00
	MAI BINE MAI TÂRZIU	29,90
C. Fowler	ATRACŢIE FATALĂ	25,00

Danielle Steel	SUBSTITUIREA	22,00
	NUNTĂ ÎN STIL HOLLYWOODIAN	25,00
	VULTURUL SINGURATIC	25,00
	CĂLĂTORIA	23,00
	CARUSELUL ÎNTÂLNIRILOR	24,00
	FORȚE IREZISTIBILE	25,00
	SĂRUTUL	25,00
Dean Koontz	NIMIC NU E ÎNTÂMPLĂTOR	37,00
Julia Grice	BĂNUIALA	22,00
Steve Martini	SUB TEROARE	29,00
	PROCESUL	29,90
Elizabeth Thornton	ÎMPOTRIVA RAȚIUNII	22,00
Elizabeth Adler	ACUM ORI NICIODATĂ	23,00
	SECRETELE TRECUTULUI	21,00
	LA DOLCE VITA	21,00
	HOTEL RIVIERA	21,00
Emmanuel Robles	NORMA	18,00
Erich Segal	SINGURA IUBIRE	21,00
François Mauriac	CĂILE MĂRII	17,00
Gayle Lynds	ACȚIUNEA MASCARADA	30,00
	MOZAIC	32,00
	MAREA SCHIMBARE	30,00
	CONSPIRAȚIA SPIRALĂ	30,00
Graham Greene	MIEZUL LUCRURILOR	24,00
Harlan Coben	UN MESAJ ȘOCANT	21,00
Harold Robbies	MIRAJUL PUTERII	24,00
Iris Johansen	LANȚUL MINCIUNILOR	22,00
Irwing Wallace	FĂRĂ SCRUPULE	28,00
Jackie Collins	SEDUCȚIE FATALĂ	25,00
Jackie Collins	INTRIGI FAMILIALE LA HOLLYWOOD	25,00
Jacqueline Briskin	SINGURUL SECRET	29,00
J. D. Robb	ADULTER	34,90
	ULTIMA IMAGINE	33,90
Joseph Finder	ORA ZERO	28,00

Judith Lennox	OBSESIA UNEI IUBIRI	21,00
James Clavell	TAI PAN VOL. I + II	60,00
	NOBILA CASĂ VOL. I + II	80,00
	KING RAT 2007	34,90
	SHOGUN VOL. I + II	88,00
	VÂRTEJUL VOL. I + II	50,00
James Patterson	MAREA RATARE	25,00
	JACK ŞI JILL	25,00
	TRANDAFIRII SUNT ROŞII	22,00
	VIOLETELE SUNT ALBASTRE	24,00
	BUFONUL	34,90
	ALERTA DE GRADUL ZERO	32,90
	ÎNSCENAREA	33,90
	ŞOARECELE ŞI PISICA	26,00
Justin Scott	IUBIRE TRĂDATĂ	24,00
Kenneth Royce	FIUL AMBASADORULUI	20,00
	PE URMELE LUI IUDA	22,00
Leona Blair	DE PARTEA ÎNGERILOR	29,00
Linda Howard	CAPCANA	21,00
Lynda La Plante	BELLA MAFIA	28,00
Lucien Bodard	VĂDUVA LUI MAO	20,00
Lucinda Edmonds	FĂRĂ TINE	23,00
Leona Blair	DE PARTEA ÎNGERILOR	29,00
Lisa Jackson	O MINTE DIABOLICĂ	29,90
Michael Hartland	A TREIA TRĂDARE	23,00
	ANUL SCORPIONULUI	25,00
Malika Oufkir	PRINŢESA CAPTIVĂ	20,00
Madeleine Brent	LACRIMA LUI BUDHA	17,80
	PIATRA CAPRICORNULUI	24,00
	COMOARA BLESTEMATĂ	23,00
Mary Higgins Clark	FĂRĂ SCĂPARE	22,00
	PASAREA NOPŢII	34,90
Michael Crichton	PRIZONIERII TIMPULUI	34,00

Michel De Saint Pierre	MILIARDARUL	22,00
Nelson DeMille	JOCUL LEULUI	30,00
	MISIUNE INGRATĂ	39,00
Nora Roberts	VÂNĂTOAREA DE COMORI	26,90
	DALIA ALBASTRĂ	34,90
	TRANDAFIRUL NEGRU	34,90
	CRINUL ROŞU	34,90
	ÎN ARŞIŢA NOPŢII	33,90
	RĂZBUNAREA	34,90
	FATA DIN VIS	36,90
	MISTERUL TABLOULUI	34,90
	MARTORUL	29,90
	VIZITĂ NEAŞTEPTATĂ	34,90
Karin Slaughter	FURIE OARBĂ	24,90
Paul-Loup Sulitzer	DINASTIA O'HARA	22,00
	ÎNVINGĂTOAREA	19,90
Paullina Simons	DINCOLO DE PASIUNE	22,00
Philip Shelby	ATAC LA PREŞEDINTE	22,00
Robert Ludlum	DRUMUL SPRE OMAHA	36,00
	PROTOCOLUL SIGMA	34,00
	MANUSCRISUL LUI CHANCELLOR	31,00
	COMPLOTUL GENERALILOR	37,00
	DRUMUL SPRE GANDOLFO	25,00
	DECEPŢIA LUI PROMETEU	33,00
	DIRECTIVA JANSON	38,00
	CASSANDRA COMPACT	25,00
	OPŢIUNEA PARIS	30,00
	VECTORUL MOSCOVA	36,90
	NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ	29,90
Sandra Brown	ALIBIUL	30,00
	SITUAŢIE LIMITĂ	20,00
	INVIDIE	30,00
	CĂUTĂRI PERICULOASE	27,00

	CONFIDENȚA NOPȚII	26,00
	JURĂMÂNTUL UITAT	24,90
	SPAIMA	34,90
Stephanie Laurens	FEMEIA IDEALĂ	19,50
	ADEVĂRATA FAȚĂ A DRAGOSTEI	29,90
Sinclair Lewis	DR. ARROWSMITH	34,90
Thomas Harris	DRAGONUL ROȘU	25,00
	DUMINICA NEAGRĂ	24,00
Tamara McKinley	SECRETE DE FAMILIE	29,90
Toni Morrison	CÂNTECUL LUI SOLOMON	32,90
Mary McBride	CU ORICE PREȚ	28,90
Harlan Coben	DISPĂRUT FĂRĂ URMĂ	29,90
Jacques Chessex	CĂPCĂUNUL	22,90
Vera Cowie	SFIDAREA DESTINULUI	32,90

ULTIMELE APARIȚII:

Colectiv	1000 DE BOLI PE ÎNȚELESUL TUTUROR	69,90
Celeste Bradley	CLUBUL MINCINOȘILOR	29,90
Luanne Rice	SFÂRȘIT DE COȘMAR	29,90
Mary Higgins Clark	MESAJE MISTERIOASE	33,90
Amanda Quick	LOVITURĂ DE TEATRU	34,90
Giuseppe Bonavari	CROITORUL DE PE STRADA MARE	18,90
Danielle Steel	PROVOCAREA DESTINULUI	32,90
Nora Roberts	AFACERI MURDARE	34,90
Michael White, John Gribbin	ALBERT EINSTEIN	29,90
Barbara Taylor Bradford	BLESTEMUL UNEI DINASTII	35,90
James Patterson	LISTA NEAGRĂ	34,90
Max Seydlitz	NOAPTEA CEA MAI LUNGĂ	32,90
Mieriei Faucheux	O ISTORIE A RĂULUI	29,90
Jennifer Blake	PROPUNERE INDECENTĂ	29,90

Nora Roberts	PRIN LABIRINTUL RAȚIUNII	34,90
Kristin Hannah	CLIPA MAGICĂ	32,90
Robert Ludlum	EXPERIMENTUL AMBLER	39,90
Carly Phillips	BURLACUL	29,90
Barbara Taylor Bradford	CLANUL EMMEI HARTE	34,00
Neil Somerville	ZODIACUL CHINEZESC 2008	32,90
Martin Seymour Smith	100 CELE MAI IMPORTANTE CĂRȚI DIN ISTORIA OMENIRII	39,90
Robert Ludlum	OPERAȚIUNEA LAZARUS	39,90
Toni Morrison	PĂCATUL	34,90
Bernard Lown	ARTA PIERDUTĂ A VINDECĂRII	33,90
Amanda Quick	NĂLUCA	33,90
Sandra Brown	RICOȘEU	39,90
Brian Mooney	100 MARI LIDERI DIN ANTICHITATE PÂNĂ ÎN PREZENT	34,90
Barbara Delinsky	ARBORELE GENEALOGIC	34,90
Kristin Hannah	CĂDEREA ÎNGERULUI	34,00
Nigel Cawthorne	O ISTORIE A PIRAȚILOR	35,00

Jennifer Blake plasează acţiunea cărţii sale în New Orleansul secolului al XIX- lea, într-o perioadă în care preţul onoarei era mult mai important decât al vieţii.

Protagoniştii romanului, tânăra văduvă Lisette Moisant şi faimosul spadasin Caid O`Neill, sunt prinşi în jocul unui destin aparent potrivnic.

Soţul eroinei este învins într-un duel de Caid, care, cuprins de remuşcări, se vede acum pus în situaţia de a accepta propunerea femeii de a-i asigura protecţie. Conjunctura în care sunt surprinşi cei doi dă naştere, în scurtă vreme, bârfelor de tot felul, cu atât mai mult cu cât se simt atraşi unul de celălalt. Este însă greu de imaginat împlinirea iubirii lor într-o societate stăpânită de convenienţe.

Prin intrigile şi răsturnările de situaţie care se ţin lanţ, ca şi prin rememorarea unei lumi în care bârfele, zvonurile, calomniile sunt apanajul existenţei, acţiunea acestei captivante poveşti capătă dinamism şi ne introduce în atmosfera specifică acelei epoci apuse.

978-973-629-175-3

EDITURA LIDER

5 948390 004589

39 LEI (35,08 + 3,22 TVA + 0,7 T.L.)